

Yêu nhau lắm cắn nhau đau (Tương ái tương sát)

Contents

Yêu nhau lắm cắn nhau đau (Tương ái tương sát)	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	6
3. Chương 03-04	13
4. Chương 05	19
5. Chương 06-07	22
6. Chương 08-09	28
7. Chương 10-11	35
8. Chương 12-13	42
9. Chương 14-15	50
10. Chương 16-17	55
11. Chương 18-19	62
12. Chương 20-21	70
13. Chương 22	76
14. Chương 23	79
15. Chương 24	84
16. Chương 25-26	89
17. Chương 27	95
18. Chương 28	99
19. Chương 29	103
20. Chương 30	106
21. Chương 31	109
22. Chương 32	113
23. Chương 33	116
24. Chương 34-35	120
25. Chương 36	126
26. Chương 37-38	130
27. Chương 39-40	136
28. Chương 41	142
29. Chương 42	147
30. Chương 43	150
31. Chương 44-45	153
32. Chương 46	160
33. Chương 47-48	163
34. Chương 49	169
35. Chương 50	172
36. Chương 51-52	177
37. Chương 53	182
38. Chương 54	185
39. Chương 55-56	187
40. Chương 57-58	193

41. Chương 59 (hết)	201
42. Chương Phiên Ngoại 01 + 02	204
43. Chương Phiên Ngoại 03-04	210
44. Chương Phiên Ngoại 05	215

Yêu nhau lắm cắn nhau đau (Tương ái tương sát)

Giới thiệu

Truyện không có văn án chi cả nên nói qua chút~~ Truyện này không dài không ngắn, vừa phải, con

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nhau-lam-can-nhau-dau-tuong-ai-tuong-sat>

1. Chương 01

Chương 01:

Trò chơi Tiêu Dao vừa open beta [1] được ba tháng.

Tuy vãn vãn có ba tháng, lại tóe ra rất nhiều JQ cầu huyết [2] với cả huyết hải thâm cừu.

Thứ bảy, thế lực chiến. (>o<” game=” này=” ko=” phải=” bang=” chiến=” mà=” là=” thế=” lực=” chiến=”)=”>

Nhân vật của Tô Tiểu trong game Tiêu Dao giả tiên hiệp này là nữ thầy thuốc, trong lúc thế lực chiến hai bên đánh nhau khắp nơi ngập toàn hồng danh như thế này, thì lâm vào tình trạng bận bịu đến chóng mặt hoa mắt, mà vốn đã bận đến cuống hết cả tay chân rồi, tiêu đồ đệ còn liên tục không ngừng quấy rầy cô.

Lạc Phong: “Sư phụ, con đã thích một cô bé rồi giờ làm sao đây?”

Lúc này, nhân mã hai đội ở đầu cầu đụng nhau, tóe ra tia lửa đầy nhiệt huyết.

Tô Tiểu trốn sau lưng đại đội tăng máu, bàn phím ấn kêu lách cách, quả thực không lấy đâu ra tay đi trả lời.

Lạc Phong: “Sư phụ, con nên thổ lộ thế nào đây, trực tiếp bảo cô ấy là con thích cô ấy?”

Lạc Phong: “Sư phụ, hình như cô ấy rất thích sư phụ cổ, làm sao giờ đây?”

Lạc Phong: “Sư phụ, bọn con làm nhiệm vụ đụng một quái BOSS, con đánh không lại, người mau tới, đã chết mất hai lần rồi, trái tim bé nhỏ cũng phát sầu rồi.”

Hệ thống: Đồ đệ Lạc Phong của bạn mời gọi bạn đến bên cạnh hử.

Lúc này đang thời khắc nguy ngập, Tô Tiểu hiển nhiên không cách nào bứt ra được.

Nhưng mà chọn từ chối thì phỏng chừng tiểu đồ đệ sẽ xù lông lên mắt, vậy nên cô mặc kệ cái thông báo của hệ thống vắt ngang ở giữa màn hình. Tô Tiểu không hề ngừng tay, giữa lúc tăng máu tùy ý TAB hồng danh, sau đó phóng ra hai kỹ năng công kích tức thời.

Hệ thống: Vương hầu tương tương trử hữu chủng hồ [3]? Dân thường Hứa Ngải Dĩ Thâm của thế lực Phù Vân Các giương cung bác tiễn, đem quân chủ Lam Điều của Thiên Nhai chém rơi xuống ngựa, bỗng chốc cát bụi mịt mù, thiên địa biến sắc.

Tô Tiểu muốn chết.

Trần Vi cùng phòng từ trước màn hình máy tính ngẩng đầu lên cười hề hề, “Tô Tiểu, bà lại giết Lam sư huynh của bà lần nữa rồi. Giải một cái yêu nhau lắm cắn nhau đau ngược luyến tình thâm!”

Tô Tiểu đập đầu vào bàn, “Ai! Khổ quá!”

Sao cô lại xui xẻo như vậy chứ. . .

Nếu có một từ để hình dung tâm trạng của cô bây giờ, thì đó nhất định là thảm thương.

Tô Tiểu thầm thích đội trưởng đội bóng rổ Cố Mặc có chừng một năm, nhưng cô không lấy nổi dũng khí để thổ lộ.

Nghe đồn Cố Mặc cũng chưa có bạn gái, nhưng mà rất thích chơi game, Tô Tiểu bằng mọi cách, bằng mọi con đường thám thính được tên game mà hiện giờ Cố Mặc cực kỳ đầu nhập với cả ID của cậu ta, chuẩn bị thông qua phương thức vòng vào tới bắt lấy cây cỏ thơm này.

Đúng lúc trò Tiêu Dao này vừa mới open beta, bước khởi đầu của Tô Tiểu cũng không tính là thấp lắm.

Đương nhiên, bởi vì tiểu thuyết võng du trải rộng khắp đại giang nam bắc, nữ sinh tính dùng phương pháp này không chỉ có mình cô. Nghe nói, thế lực Thiên Nhai chỉ ít có một đoàn, đều là bạn học, mà con gái cũng không ít.

Mặc dù Tô Tiểu không phải là cô nàng duy nhất vọng tưởng nhờ game online để kéo gần quan hệ, nhưng chắc chắn, cô là người vô dụng nhất.

Vừa mới bắt đầu, cô quả thật tận tâm tận lực muốn kéo gần quan hệ với Cố Mặc, ngờ đâu tìm kiếm hảo hữu, tìm được Lam Điều, thật vất vả có lấy dũng khí thêm hảo hữu, lại bị đối phương quả quyết cự tuyệt.

Khi đó Tô Tiểu mới là một nick nhỏ level 3.

Trần Vi nói với cô, Cố Mặc tốt xấu gì cũng là quân chủ của một đại thế lực trong game, há lại thêm một nick nhỏ level 3 làm hảo hữu? Tô Tiểu cần phải ẩn núp, tiếp đó đợi level đủ cao, tìm mọi biện pháp xuất hiện trước mặt cậu ta, thêm thế lực, mang phụ bản các loại, làm một bà vợ hiền tần tảo, đến lúc đó tự nhiên là nước chảy thành sông [4] thôi.

Tô Tiểu có lòng tin.

Chẳng qua là sự tình lại không phát triển theo kịch bản.

Tiêu Dao so với các trò chơi trước đây càng thêm đặc biệt, về phần đặc biệt ở đâu, đại khái là cách chơi đa dạng, game vừa mới open beta, đưa vào hoạt động là thần bí lộ tuyến, rất nhiều nhiệm vụ kịch tính và cách chơi mới mẻ đều nằm trong sự tìm tòi của người chơi.

Bởi vậy. cô mê game luôn.

Mà còn, thiếu chút nữa quên mất dự tính lúc ban đầu chơi game.

Trò Tiêu Dao này thăng cấp không có gì khó, nên nói là sau khi mãn cấp, trò chơi mới chân chính bắt đầu, nên là Tô Tiểu vừa vào game đã may mắn được hệ thống phân cho 2 sư phụ, dễ dàng nuôi lớn lên, cũng tiến vào thế lực.

Sau khi đạt level 80, cô hùng hổ tham gia các loại phụ bản kiếm trang bị, kiếm danh vọng thế lực, mỗi ngày bận rộn bốn ba, sau khi trang bị được được một tí, thì liền bị các huynh đệ trong thế lực kéo đi đánh nhau.

Mãi đến lúc đánh rồi đánh, cô cuối cùng mới phát hiện, thế lực này với thế lực của Cố Mặc là địch thủ có thù oán sâu nặng. Mối thù ấy bắt đầu vì nguyên nhân gì đã hết cách khảo chứng, Tô Tiểu chỉ biết, hai nhà thế lực bọn họ đã đạt đến mức độ thủy hỏa bất dung rồi.

Bản đồ trò chơi rất lớn, Tô Tiểu từ trước vì bận rộn, thậm chí chưa bao giờ tình cờ gặp được nhân vật của Cố Mặc, thế mà lần đầu gặp mặt, ấy là lúc cô đang tăng máu cho sư phụ, đồng thời nhất thời ngửa tay, mở hình thức đồ sát hướng hồng danh phía trước quảng độ.

Người nọ ửng thanh ngã xuống.

Tô Tiểu hơn hử nhìn thông báo hệ thống.

Hệ thống: Hứa Ngải Dĩ Thâm đã đánh bại Lam Điều.

Đó là lần đầu tiên cô đã ngoại khai hồng giết người, cô rất khoái trá nhìn chăm chăm vào dòng thông báo ấy của hệ thống hơn 2 phút. . .

2 phút qua đi, cô rơi lệ đầy mặt.

Lam Điều, chẳng phải là ID trò chơi của Cố Mặc sao?

Nghiệt trái bởi vậy bắt đầu.

. . .

[1] NV: công trắc: open beta : là phiên bản thử nghiệm đc public(đưa ra công khai), người chơi có thể đăng kí và chơi thử test các tính năng games.Khi open beta ra nghĩa là bản chính thức cũng sắp ra rồi (from yh hỏi và đáp)

nội trắc: closed beta: là phiên bản thử nghiệm cho 1 nhóm nhỏ người sử dụng

[2]JQ: gian tình

cầu huyết: motif như kịch, phim..v.v.

[3] Người quyền cao chức trọng, đều là sinh ra đã có sao? ý là qua sự nỗ lực của bản thân thì cũng có thể đạt được những thành tựu nhất định

[4] Thời cơ đến, sự tình tự nhiên sẽ thành công

Lúc này, không có bao nhiêu thời gian cho Tô Tiểu nhớ lại chuyện xưa.

Trên oai oai[1] chỉ huy đang rít gào, bọn họ nhanh chóng di chuyển trận địa. Lại là vài tràng quyết đấu đỉnh cao, thế lực hiện tại của Tô Tiểu, chiếm được tể thiên đài của thế lực bên bọn Lam sư huynh .

Cát bụi lắng xuống, thế lực chúng nhân vỗ tay chúc mừng, chỉ có Tô Tiểu hai mắt vô thần, ngồi trước máy tính than vắn thở dài.

Cô đúng là một cái cóc lớn[2] nha!

Ngờ đâu đúng lúc này, mật ngữ lại lần nữa vang lên.

Lạc Phong: “Sư phụ, người mau tới a, đánh không nổi!”

Thế lực chiến đã kết thúc, tiểu đồ đệ ước chừng đã chờ 10 phút rồi. Tô Tiểu thở dài một cái, đáp lại hai từ: “Kéo ta!”

Hệ thống: Đồ đệ của bạn mời gọi bạn tới bên cạnh hẳn, có đồng ý đi hay không.

Xác nhận rồi, bản đồ của Tô Tiểu chuyển một cái, nháy mắt truyền tống tới Phong Diệp Lâm.

Tô Tiểu trước đây cũng làm nhiệm vụ này rồi, cô thích xem tình tiết của nhiệm vụ, nên đối với những thứ này rất quen thuộc. Nhiệm vụ của đồ đệ là kích sát một con quái tinh anh, con quái ấy ở chính giữa mấy con tiểu quái, lại nói đồ đệ là thích khách, mà trong đội ngũ còn có một tiểu thầy thuốc, hai người liên thủ, đánh chết được quái tinh anh cũng không phải việc khó.

Tô Tiểu ngó một chút, đồ đệ ngồi xổm ở bên đường mục tiêu khóa vào quái tinh anh, mà tiểu thầy thuốc Lục Thấm Nhi thì lại ngồi trên ngựa không hề động đậy.

Bạn nói với Lạc Phong: “Quái đơn giản như thế này mà không đánh được, trước đây vì sự đều tự làm một mình hết đây, con còn mang theo thầy thuốc, thật là làm nhục sư môn. . .”

Lạc Phong: (biểu tình xấu hổ)

Quái vật chỉ có 40 cấp, nhưng Tô Tiểu là thầy thuốc*, thuộc loại chức nghiệp phụ trợ, lực công kích yếu. Trang bị của cô cũng chỉ có thể tính là tạm được, cho nên không miễn sát[3] được. Một đám tiểu quái, còn phải quảng độc vài lần.

* Chủ nhà chen chân, nói đến thầy thuốc lại thấy đau lòng, hầu như các em trong tr vòng du hay chọn thầy thuốc, nhân vật thì trông yếu ớt, dễ thương (dễ câu dc các anh ĐT), mình đây cũng hay chọn (lầm) thầy thuốc, ai bảo mình ghét đao ghét kiếm ghét thương mà lại thích bạo kích cơ chứ, thuộc phái công mà cứ chọn pháp, thích làm độc hành hiệp mà toàn chọn loại ‘ăn bám’, nhiệm vụ giết quái level 40, phải đến tận 6 mươi mấy mới 1 mình đánh dc T.T~, lúc chết nhờ thầy thuốc, lại chả ai thích mang thầy thuốc cả~ Haizzz~

Lục Thấm Nhi vẫn ngồi chờ trên ngựa, giờ này lại phát ngôn.

Lục Thấm Nhi: Quái cấp 40 rất lợi hại sao? Sư phụ ta đánh quái đều là một chiêu chết liền này.

Lục Thấm Nhi dường như rất tự hào, tiếp tục nói.

Lục Thấm Nhi: Lạc Phong, sư phụ ta lợi hại hơn sư phụ cậu.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Ha ha.

Lạc Phong: -. – sư phụ ta cũng rất lợi hại mà, hôm nay ta còn thấy người kích sát quân chủ phe địch trên thông báo đó.

Tô Tiểu: “Con đang vạch áo cho người xem lưng hả. . .”

Lục Thấm Nhi phỏng chừng là có tình trạng phải lòng sư phụ, xem cách cô nàng nói chuyện thì là một cô bé, Tô Tiểu đương nhiên sẽ không chấp nhận với cô ta, huống gì hệ thống sư đồ của trò chơi này quả thật khiến người ta cảm thấy JQ lan tràn, đặc biệt là cái mời gọi kia, chỉ cần gọi một tiếng, là có thể truyền tống tới bên người, dễ dàng nảy sinh ái muội biết bao á, nên đồ đệ sẽ cảm thấy sư phụ tốt, là chuyện rất tự nhiên.

Chỉ tiếc, sao hồi đó hệ thống không có mắt thế, không phân cho cô làm đồ đệ của Lam Điều chứ?

Tô Tiểu lắc lắc đầu, lại tiếp tục giúp hai nick nhỏ này làm nhiệm vụ.

Vốn đã đủ cú cung tận tụy rồi, kết quả Lục Thấm Nhi kia chưa hề xuống ngựa thì thôi, còn luôn trào phúng Tô Tiểu đánh quái chậm, sư phụ cô nàng lợi hại ra làm sao, oai hùng hiên ngang ra làm sao, tượng đất cũng có ba phần nóng nảy, Tô Tiểu mặc dù chỉ ha ha ha ha cho qua, nhưng trong lòng đã oán niệm tiểu đồ đệ.

Thằng nhóc này mắt mọc sau đầu à, sao có thể thích cái con bé như thế chứ. . .

Lạc Phong: Sư phụ đừng giận, Thấm nhi chỉ là nói hơi thẳng tí thôi.

Tô Tiểu phun máu.

Ý tứ lời này của đồ đệ là cô quả thật rất rởm, Thấm nhi nói không sai, cô nàng có sai thì là sai ở chỗ thẳng quá sao?

Tô Tiểu nhẫn nại giúp hai cái nick nhỏ làm xong nhiệm vụ bản đồ Phong Diệp Lâm thì đã là 11 giờ đêm, sau khi Lục Thấm Nhi logout nghỉ ngơi, tiểu đồ đệ ở trong đội ngũ than thở.

Lạc Phong: Con cảm thấy Thấm nhi không có thích con, con nên làm sao giờ?

Tô Tiểu nhú mày một cái, rồi hờn hờ đáp một câu.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Đàn ông không xấu, phụ nữ không yêu.

Lạc Phong: ?

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Vì sư đắm trong game online đã lâu, hiểu rõ đạo theo đuổi con gái trong đây. Con đối với các em càng tốt, các em ấy càng không biết quý trọng. Chúc nghiệp của con là thích khách đúng không, chính là chúc nghiệp hàng tuyển để theo đuổi con gái á.

Lạc Phong: Nhưng chả phải con gái đều thích kiếm khách với chiến sĩ à?

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Nói vậy, thích khách rất tốt nhá, con bình thường thì ẩn thân lặng lẽ theo nàng, như bóng với hình. Thỉnh thoảng bắt chợt ôm nàng một cái, lại hoặc là khai hồng giết nàng vài lượt, rồi lại trực tiếp tự bạo nổ chết, kiên trì không ngừng, nàng tự nhiên sẽ cực kỳ giận con.

Lạc Phong: Sư phụ, ngài không phải người.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Sai rồi, đợi đến khi con giết đủ nhiều, nàng khẳng định cũng đã nhớ rõ con, nàng hoặc là chết lặng không phản kháng nữa, hoặc là sẽ kích khởi tâm huyết, nói chung, con cũng đã trở thành người nàng để ý nhất trong cái game này, đó là bước đầu tiên.

(Tiểu ơi là Tiểu, hại đời em nó rồi!!!!)

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Sau đó, nếu có những kẻ khác ức hiếp nàng, con nhất định phải là người đầu tiên đứng ra. Cô gái này, trừ ta ra, ai cũng không thể động vào. Cuối cùng, mặc kệ nàng hài lòng cũng được, đau lòng cũng tốt, luôn luôn ẩn thân bên cạnh nàng, cho nàng một cái ôm lặng lẽ, tại thời điểm quyết định nhất, đột nhiên hiện thân ở trước mặt nàng. . .

Tô Tiểu lách ca lách cách đánh một đoạn ngoằn ngoẵng, tiểu đồ đệ vẫn im lặng không hé răng.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Trong tiểu thuyết đều viết như thế mà, lại nói, con gái đều có khát vọng chinh phục, sự báo thù tốt nhất chính là tình. Anh giết cô ấy, cô ấy sẽ phải lòng anh.

Lạc Phong: Sư phụ, ngài không phải là người.

Tô Tiểu: “Cần phải nói hai lần sao.”

[1] yy Kênh ngữ âm tập thể của TQ

[2] cái cốc : đồng âm với bị kịch

[3] miếu sát : sec kill ~ giết trong chớp mắt, trong giây lát, hay kiểu 1 chiêu mất mạng, truyện võng du nào cũng có!!!

2. Chương 02

Chương 02:

Cái đạo theo đuổi con gái của Tô Tiểu, đương nhiên là nói chơi thôi.

Trong tiểu thuyết võng du tuy có viết như thế, nhưng lấy bản thân Tô Tiểu ra mà nói, nếu quả thật có một tên âm hồn không tiêu như vậy đi theo, sợ là cô mỗi ngày đều lo lắng bất an, cuối cùng không bùng nổ trong trầm mặc, thì cũng diệt vong trong trầm mặc.

Dựa vào phản ứng của tiểu đồ đệ, chắc nhóc kia cũng không coi mấy lời ấy là thật.

Thế nên là, chuyện này, Tô Tiểu quay đầu cái là quên luôn.

Cô đang xoắn một việc rất hệ trọng.

Tối chơi game này, là bởi vì Cố Mặc.

Trần Vi có một nick trong thế lực của Cố Mặc, cô nàng có đôi khi sẽ bị Tô Tiểu cường bức lên kênh chuyện phiếm oai oai của thế lực bọn Cố Mặc, còn phải mở loa ra nữa.

Đương nhiên, Tô Tiểu chắc chắn không định nghe lén chuyện cơ mật trong đó, cô chỉ là rất u oán, muốn nghe thử giọng nói của Cố Mặc thôi.

Yêu thầm là độc, hút máu ăn xương.

Chẳng là sau đó, cô phát hiện tên mình thường xuyên được phun ra từ miệng Cố Mặc.

“Hứa Ngải Dĩ Thâm, giết thầy thuốc ấy trước!”

Giọng nói của Cố Mặc rất cương nghị rất có vị, có điều khi gọi cái tên Hứa Ngải Dĩ Thâm, thì phải là nghiêng răng nghiêng lợi, chém đĩnh chặt sắt, mỗi lúc ấy, Trần Vi đều cười đến run rẩy hết cả người, mà Tô Tiểu, thì cái mặt y hết như bị táo bón.

Cô vào game là để theo đuổi Cố Mặc, kết quả hiện tại. . .

Tô Tiểu cảm thấy, cô cần phải cùng đám lưu manh trong thế lực vạch rõ giới hạn.

[Thế lực] Hứa Ngải Dĩ Thâm: Ta muốn rút khỏi thế lực.

[Quân chủ] Loạn Đánh Tỳ Bà: Chuẩn bị đi đâu phá hoại ai?

Tô Tiểu bị phần rỗi, dù gì thì cô cũng không thể nói mình muốn sang phe địch đi?

[Thế lực Nguyên lão] Hoa Vô Tình: Nàng khẳng định là định sang Thiên Nhai, ta thường thường thấy nàng lên khóa vào Lam Điều.

Sư phụ, ngài quả thật là hỏa nhãn kim tinh!

Hoa Vô Tình là đại sư phụ của Tô Tiểu, cũng là một thầy thuốc, xem như là người đầu tiên dẫn Tô Tiểu vào nghề.

[Quân chủ] Loạn Đánh Tỳ Bà: Lẽ nào chúng ta cần phải sử dụng mỹ nhân kế? Nhưng mà Hứa Hứa à, phải cô đi không thích hợp a. Hoa Hoa đi đại khái cũng còn tốt hơn cô.

Tô Tiểu âm thầm hít vào một hơi.

Đại sư phụ Hoa Vô Tình tuy nhân vật trong game là một nữ thầy thuốc, nhưng tên ấy, là một nhân yêu trăm phần trăm. Mà lại còn là một nhân yêu tai họa biết làm nũng vờ dễ thương đến . Nếu không phải lần nào đó trên oai oai nghe đến một tiếng rống ồm ộp của hắc ta, Tô Tiểu kiểu gì cũng không nghi ngờ cô nàng là con gái hàng thật giá thật.

Mà hiện giờ, cô còn kém cả một nhân yêu.

[Quân chủ] Loạn Đánh Tỳ Bà: Hứa Hứa cô nói xem cô giết Lam Điều lên thông cáo bao nhiêu lần a. . .

Tô Tiểu rơi lệ đầy mặt, cô quả thật là không cố ý mà.

[Thế lực] Che Nửa Mặt: Ta thấy Hứa Hứa đi xin Thiên Nhai thì chắc chắn bị từ chối, cuộc nửa quả dưa chuột.

[Thế lực] Mùa Hạ: +1

[Quân chủ] Loạn Đánh Tỳ Bà: Ô, vậy Hứa Hứa cô đi thử thử xem, đến lúc đó thì báo lại cho chúng ta.

Hệ Thống: Bạn bị quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà trục xuất khỏi thế lực.

(^ _ ^ # Mệnh thích mấy người bang này lắm lắm ế ~)

Tô Tiểu: “. . .”

Lúc này trên oai oai, một mảnh quỳ khóc sùi sụt.

“Hứa Hứa, đã xin chưa?”

“Chưa, nick nhỏ của tôi đang treo trong thế lực Thiên Nhai này, chưa thấy có người vào.” Người nói là thế lực Nguyên lão Cố Hi Bạch, hắn ở trong thế lực Thiên Nhai thả một cái nick làm 007, chẳng qua là tên này, ngoại trừ thỉnh thoảng tám chút chuyện ai với ai có gian tình trong thế lực bọn họ ra, thì chưa từng bạo ra tin tức nào có giá trị cả, cho nên, hắn ta hoàn toàn là một 007 làm biếng.

Tô Tiểu chỉ có thể đánh chữ trong nhóm oai oai.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Xin rồi, không có phản ứng.

Che Nửa Mặt: Thế mà không trực tiếp từ chối cậu! Thật thần kỳ!

Mùa Hạ: Phỏng chừng mấy cái Nguyên lão còn đang kinh ngạc đi!

Ngay tại lúc đó, hệ thống thông báo đột nhiên lóe lên.

Hệ thống: Bạn đã gia nhập thế lực Thiên Nhai.

Tô Tiểu vội vàng phát biểu trên oai oai.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Thông qua rồi.

“Nhìn thấy rồi, cô xem kênh thế lực!” Cố Hi Bạch tiếp tục rao.

Tô Tiểu trở lại trong game, nhìn thấy trên màn hình toàn tin của thế lực, tức khắc lệ rơi đầy mặt.

[Thế lực Thượng thư] Khe Suối: Ồi, cơn gió nào thổi người tới đây thế.

[Thế lực] Gió mát: Nhân yêu, vào đây làm gì?

[Thế lực] Lá Phong Màu Đỏ: Chó của Phù Sinh Các chạy ra đây làm gì?

[Thế lực] Lạc Lạc: Hoan nghênh

(^o^)/~

[Thế lực] Lạc Lạc: Ặc. . . Ta sai rồi.

[Quân chủ] Lam Điều: Nói với Loạn Đánh Tỷ Bà, chúng ta ở Lưu Quang chờ các người.

[Thế lực] Hứa Ngải Dĩ Thâm: =.=. . .

Hệ thống: Bạn bị quân chủ Lam Điều trực xuất khỏi thế lực.

“Ha ha, Hứa Hứa bị đá rồi!” Trên oai oai, Cố Hi Bạch hưng phấn truyền thanh trực tiếp.

Tô Tiểu khóc không ra nước mắt.

Cô cảm thấy, mình và Cố Mặc kết thù dường như rất lớn rồi, giờ này cô vượt ngục tự an ủi mình, may là, cậu ấy cảm ghét chỉ là nhân vật trong game này thôi, chỉ là Hứa Ngải Dĩ Thâm, mà không phải Tô Tiểu cô.

Game muốn chơi, giờ học thì vẫn phải đi.

Đặc biệt là đại khóa.

Cái gọi là đại khóa, chính là học sinh hai lớp cùng học, thường là các môn tự chọn không quan trọng mấy, về phần Tô Tiểu sao lại tích cực thế, nguyên nhân chỉ có một, cô có 20% cơ hội nhìn thấy Cố Mặc.

Hai người cùng năm, nhưng khác lớp.

Ba giờ chiều chủ nhật, văn ứng dụng và sáng tác.

Tô Tiểu sớm sửa tới phòng học, ngồi vào một góc cuối lớp.

Nếu Cố Mặc có đi học, khẳng định cũng sẽ ngồi chỗ phía cuối, khoảng cách giữa họ sẽ gần lại rất nhiều.

Mà hôm nay, phúc tinh cao chiếu, Cố Mặc thật sự có lên lớp, còn đi thẳng xuống cuối phòng, ngồi vào chỗ chệch nghiêng phía trước Tô Tiểu.

Tô Tiểu trong lòng mừng thầm không thôi, đôi mắt lặng lẽ nhìn chăm chăm vào gáy Cố Mặc.

Qua tiếp vài phút, chung quanh Tô Tiểu cũng đều có người ngồi, còn đều là thành viên của câu lạc bộ bóng rổ. Bắt đầu vào học, bọn họ cũng bắt đầu tán dóc.

Mới đầu còn nói thi đấu bóng rổ gì gì đó, sau lại phát triển tới DOTA Tiêu Dao.

Bọn họ đang thảo luận tới nay gọi các anh em tất cả phải online, sau đó phát lệnh truy sát bang phái trong 2 tiếng đồng hồ với thể lực bên Tô Tiểu.

Tô Tiểu dùng sức gạch gạch trên giấy.

Roẹt một tiếng, sách bị cô dùng bút bi rạch ra một vết rách.

Cậu nam sinh ngồi cùng bàn quay đầu lại chú ý tới cô, bỗng nhiên cười hì hì một cái.

“Tô Tiểu có chơi Tiêu Dao không?”

Tô Tiểu ngẩn ra, tuy rằng nam sinh trước mặt rất quen mặt, dù sao thì cũng thường học cùng đại khóa, nhưng mà cô vẫn không nhớ ra được tên cậu ta, bị đối phương đập một cái gọi ra tên, Tô Tiểu cảm thấy kinh ngạc.

Sau đó cô lặng lẽ lắc đầu.

Nam sinh tiếp tục nói: “Tôi chơi đi, không tệ đâu, bọn tôi mang cậu.”

Tô Tiểu: “. . .”

“Bọn tôi đều ở máy chủ 3 Bồng Lai Tiên Đảo, thể lực của bọn tôi bây giờ hơi bị thiếu thầy thuốc á, cậu chơi thầy thuốc bọn tôi dẫn cậu đi luyện cấp, bảo đảm một ngày cuối tuần mãn cấp, game chơi vui lắm, nhân vật đẹp, phong cảnh cũng đẹp, rất thích hợp với con gái.”

Nam sinh ánh mắt nóng bỏng, mấy người cạnh cậu ta cũng nhao nhao phụ họa, làm ông thầy già trên bục giảng quát to một tiếng, “Không nghe các cậu ngủ cũng được, đừng làm ảnh hưởng tới các bạn khác!”

Nam sinh cũng không bỏ cuộc, thấp giọng nói: “Rất nhiều bạn cũng chơi, có nhiều cách chơi mới mẻ thú vị lắm, còn có thể câu cá, canh củi, làm ruộng nữa, tới thử đi?”

Tô Tiểu híp mắt, sau một hồi, cô gật đầu một cái.

Nam sinh nom có vẻ hài lòng lắm, “Tôi trong game kêu là Phượng Tê Ngô, là một chiến sĩ, cậu thấy nick ấy thì trực tiếp thêm bạn tôi. Số điện thoại của tôi là XXX, nếu cậu lên mà tôi không ở thì có thể trực tiếp nhắn tin cho tôi.”

“Ồm.” Tô Tiểu cầm số điện thoại của cậu ta cất đi, kế đó gãi gãi đầu, vốn nghĩ hỏi cậu ta tên gì, sau nghĩ lại thôi, cứ nhớ thẳng là Phượng Tê Ngô cho xong.

“Nhất định phải luyện thầy thuốc à?” Hứa Ngải Dĩ Thâm cũng là thầy thuốc rồi, nếu chơi lại một nhân vật, thì cô muốn chơi chức nghiệp khác, tỉ như thích khách.

Ngờ đâu ngay lúc ấy, Cố Mặc ở đằng trước bỗng quay đầu xuống, khóe môi mang cười, “Thể lực bọn tôi hiện giờ cực thiếu thầy thuốc. . .”

Tô Tiểu bị nét cười như mùa xuân tỏa nắng ấy làm lóa cả mắt, im lặng cúi đầu, biểu hiện thì tỉnh bơ đáp lại một tiếng, mà trong lòng thì đã có ngàn vạn con thảo nê mã^[1] chạy chồm.

“Ừm, học xong tôi về xem thử giới thiệu game.”

“Cậu dự định đặt tên gì?” Cố Mặc tiếp tục hỏi.

Tô Tiểu nghĩ nghĩ, “Đại khái gọi là Tiểu Ngưu Ngưng Nhiên đi.”

“Trong game tôi kêu Lam Điều, đến lúc đó tôi làm sư phụ cậu.” Cố Mặc rất tự nhiên nói.

Tô Tiểu lại lần nữa đại ra.

[1] Thảo nê mã: 1 loại thú cưỡi trong game.

Bạn hàng thứ hai từ dưới lên, nói nữa thì tự ra khỏi lớp đi.” Ông giáo già nổi cáu rồi, toàn bộ trăm người trong phòng học cùng một lúc soạt soạt quay đầu lại, ánh mắt tập trung vào Cố Mặc.

Tô Tiểu cố nín ý cười cuộn cuộn lại, cô cúi đầu vô hạn thẹn thùng nhìn sách học.

Trời ạ, hôm nay cô rốt cuộc là giẫm phải phân chó hay là phân chó vận[1] đây?

Hai tiết chuyên ngành sau đó Tô Tiểu đều thất thần.

Hết giờ học, cô bảo Trần Vi đi mua hộ cơm, còn mình thì lao về phòng, đăng kí lại một nick nhỏ đăng nhập vào game.

Nhân vật trong Tiêu Dao kiến lập rất phức tạp.

Đương nhiên, nói đơn giản cũng có thể rất đơn giản.

Có thể cho áy chọn nhân vật ngẫu nhiên, đồng dạng, cũng có thể tùy vào sở thích của mình chọn mặt làm kiểu tóc.

Nick Hứa Ngải Dĩ Thâm trước của Tô Tiểu là khuôn mặt đại chúng do hệ thống phân phối ngẫu nhiên, mà nick nhỏ này là để làm đồ đệ của Cố Mặc á, nên là cô tạo mặt mũi cũng tốn hơn một tiếng đồng hồ, đợi khi tạo nhân vật xong xuôi, đăng nhập vào game đến Tân thủ thôn, thấy nhân vật với gương mặt kiểu mị kia của mình, Tô Tiểu rất chi là hài lòng di chuột, cho Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên nũng nịu một tiếng, tại điểm xuất sinh ở Tân thủ thôn bắt đầu nhảy múa.

Đúng lúc ấy, một thông báo của hệ thống pháp phối bay ra.

Hệ thống Nguyên lão Hoa Vô Tình của Phù Sinh Các bị thế lực Thiên Nhai kích sát thành công.

Tô Tiểu sững ra, lúc này cô mới nhớ tới, lúc chiều đi học bọn Cố Mặc có nói muốn phát động 2 tiếng lệnh truy sát bang phái.

Thế lực phát động truy sát bang phái dùng 500 vàng tiền quốc khố, cũng là khoảng chừng 50 nhân dân tệ, trong thời gian truy sát bang phái, người của thế lực bị truy sát không thể vào phụ bản cùng với khu an toàn, đương nhiên, bang phái truy sát cũng cần có điều kiện, tỉ như người đang online của hai thế lực không thể chênh lệch quá 5, đồng thời một thế lực một tuần chỉ có thể phát ra một lần lệnh truy sát bang phái.

Hệ thống Quân chủ Loạn Đánh Tỷ Bà của Phù Sinh Các bị quân chủ Lam Điều của Thiên Nhai chém rơi xuống ngựa.

Hệ thống Nguyên lão Cố Hi Bạch của Phù Sinh Các bị thế lực Thiên Nhai kích sát thành công.

. . .

Tô Tiểu có chút sững sờ, nếu truy sát bang phái có thể phát động thành công, thì hiển nhiên rằng số người online của hai bên kém không nhiều lắm, tuy là Phù Sinh Các có phần không kịp trở tay, nhưng ban đầu có thời gian chuẩn bị là 5 phút, sao có thể ra tình trạng nghiêng hẳn về một bên thế này?

Tô Tiểu cho nhỏ cửa sổ game xuống, sau đó đăng nhập vào oai oai định xem thử tình huống.

Kết quả vừa vào oai oai, đã đình đình đang đang vang không ngừng.

Mới tính đại sư phụ Hoa Vô Tình thì đã phát hơn mười tin nhắn.

Hoa Vô Tình: Hứa Hứa!

Hoa Vô Tình: Mau ra đây, truy sát bang phái, login đi bé!

Hoa Vô Tình: Chết ở đâu rồi!

Hoa Vô Tình: MN hôm nay thầy thuốc toàn bộ không onl, chỉ có một mình lão tử làm nhũ mẫu, không cung đủ sữa a!

. . .

Nhóm oai oai cũng có mấy trăm tin nhắn.

Chủ yếu là không có nhũ mẫu chống không nổi, ngay cả mấy hạt hoa thảo có thể tăng máu cũng đều bị lôi ra ứng phó, nhưng vẫn không cách nào xoay chuyển thế cục.

Quân chủ đang rít gào, hôm nay nhũ mẫu đều chết ở đâu rồi, tập thể dì cả tới rồi hả?

Tô Tiểu toát mồ hôi, lưu luyến không dứt liếc nhìn nick Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên level 1 của mình, hai mắt đắm lệ lựa chọn đăng nhập lại lần nữa, vào Hứa Ngải Dĩ Thâm.

Nơi Hứa Ngải Dĩ Thâm logout là khu an toàn, cô còn chưa đứng vững đã trực tiếp bị hệ thống truyền tới bản đồ dã ngoại, chờ thanh tiền độ tải xong, Tô Tiểu hận không thể mắng một tiếng mẹ nó, hệ thống chết tiệt, lại trực tiếp truyền tổng cô tới ngay giữa phân đội thu bắt của phe địch.

May mà có 30 giây bảo hộ, cô không kịp nghĩ nhiều, lập tức quay đầu chạy tới điểm truyền tổng.

Gần Phượng Tê Ngô: Hứa Ngải Dĩ Thâm! Hứa Ngải Dĩ Thâm!

Mà bản đồ hiện tại là Nguyệt Quang Sâm Lâm, Tô Tiểu ấn M kiểm tra vị trí của mình, điểm truyền tổng gần nhất cũng quá xa, nếu cô lên ngựa hoặc dùng khinh công thì hệ thống bảo hộ sẽ tự động giải trừ, nhưng thầy thuốc có tiếng là chân ngắn, Phượng Tê Ngô dẫn theo một đội hồng danh cười ngựa thông dong đi phía sau cô, chờ qua thời gian bảo hộ, thì hẳn ta sẽ nhào vào. . .

Gần Phượng Tê Ngô: Người chạy a, người chạy a! Xem người chạy được tới đâu!

Tô Tiểu: . . .

Thế lực Hứa Ngải Dĩ Thâm: A! A! Vừa vào đã bị truyền tổng tới Nguyệt Quang Sâm Lâm, một đội hồng danh a, cứu mạng!

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Đáng đời.

Tô Tiểu mất thấy thời gian bảo hộ của mình chỉ còn lại vài giây, mà điểm truyền tổng còn xa tại chân trời, liền cũng không giãy dụa nữa, dứt khoát đứng tại chỗ chờ chết.

Ai ngờ đúng lúc này, 5 tên ngồi trên tiểu mã về mặt đặc ý nhìn mình đột nhiên bị diệt toàn bộ.

Hệ thống: Bất Niệm Tình Thâm đã đại phát cuồng tính.

Ở cách đằng trước Tô Tiểu một mét, 6 cỗ thi thể nằm ngổn ngang.

Vừa mới có một thích khách mở hình thức đồ sát, nổ chết cả một tiểu đội của thế lực Thiên Nhai.

Quả nhiên, chiến đấu luôn là biến đổi trong chớp mắt.

Gần Phượng Tê Ngô: Bất Niệm Tình Thâm người có ý gì đây?

Đúng lúc ấy, kênh thế lực lóe ra một tin tức màu xanh lục.

Thế lực thông cáo 2 tiếng truy sát bang phái của thế lực Thiên Nhai phát động kết thúc, Phù Sinh Các chiến bại, khấu trừ tiền vốn quốc khố 100 vàng. Sau hai ngày, Phù Sinh Các có thể phát động truy sát bang phái với thế lực Thiên Nhai.

Tô Tiểu là thầy thuốc, có kỹ năng phục sinh người chơi, liền không do dự, kéo Bất Niệm Tình Thâm đang nằm trên đất dậy.

Sau khi thích khách sống lại, thì ngồi xuống hồi máu, căn bản không để ý tới bọn Phượng Tê Ngô kêu gào.

Bất Niệm Tình Thâm là một thích khách level 80, không có thế lực. Tô Tiểu con mắt tỏa sáng, lập tức vào thế lực kêu gào ột chức quan, cô muốn kéo người vào thế lực, kết quả sau khi quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà cấp cho cô chức quan, cô hí hửng mời, lại bị đối phương không chút do dự từ chối.

Tô Tiểu vẽ mặt xấu hổ, nghĩ nghĩ, đánh câu cảm ơn ở kênh gần.

Gần Hứa Ngải Dĩ Thâm: Cảm ơn.

Bất Niệm Tình Thâm như cũ không nói, hẳn hồi đủ máu sau, vèo vèo cấp ình vài trạng thái, sau đó ở trước mặt Tô Tiểu ẩn thân biến mất.

Tô Tiểu ngây ra một chút rồi chuẩn bị rời đi, ngờ đâu mới đi được một bước, lại bị hôn mê ngay tại chỗ.

Ngay sau đó chỉ nghe tiếng kỹ năng rít lên, cô đã hết máu ngã xuống đất, nằm thẳng cẳng cùng tiểu đội năm người của thế lực Thiên Nhai ở Nguyệt Quang Sâm Lâm, xa xa mà nhìn, thật là thê lương.

Hung thủ giết người từ trong bóng râm đi ra, búng tay một cái.

Hắn cười hân huyết bảo mã, cực kỳ tiêu sái rời khỏi hiện trường phát án.

Một lát sau, đoàn cứu viện của Phù Sinh Các và thế lực Thiên Nhan cùng một lúc tới Nguyệt Quang Sâm Lâm.

Gần Loạn Đánh Tỳ Bà: Hứa Hứa lợi hại quá, cô dĩ nhiên dùng sức một mình mình cùng năm người của đối phương đồng quy vu tận.

Thế lực Nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Chúng ta bị cùng một người giết.

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Phụt, không phải cô nói kéo người vào thế lực à? Người đâu?

Thế lực Nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Trước tiên hắn giết Thiên Nhai, sau đó ta thêm hắn vào thế lực, hắn cự tuyệt, sau đó cũng giết ta luôn.

Thế lực Nguyên lão Cố Hi Bạch: Hứa Hứa, cô có khuôn mặt châm biếm a. . .

Thế lực Nguyên lão Hoa Vô Tình: ![2]

[1] giẫm phân chó là xui, còn phân chó vận là may

[2] Xem là hiểu:

--

=.=

(#)

(- -)

(#)

(-.-#)

(

(-.-)

(*‘ ’)

(^3^)

()

(‘ ’*)

(o X)

()

()

()

()

()

(‘ ’)
(‘)
(‘ X)

o

3. Chương 03-04

Chương 03:

Bang phái truy sát chấm dứt, lúc này tất cả mọi người đều là lục danh không thể tùy ý công kích, song phương mặc dù giằng co, nhưng không có ai khai hồng trước cả.

Bầu không khí ở hiện trường thực quỷ dị, kênh gần không có ai trò chuyện, có lẽ kênh thể lực mỗi bên đều cực kỳ náo nhiệt.

Trên oai oai, Tô Tiểu ở bị một đám người cười nhạo.

Cô quyết định thoát Hứa Ngải Dĩ Thâm, mặc kệ cái lũ người xấu không có lương tâm ấy. Nhưng mà vừa mới nhấn thoát game, còn chưa xác định đã nhìn thấy một dòng thiên hạ truyền âm vàng cam bay tới trên đỉnh đầu mọi người .

Cái thiên hạ truyền âm này, tương đương với kêu gọi trên thế giới , 5 đồng tiền một tin.

Thiên hạ Tích m: Lam Điều, ta thích chàng.

Tô Tiểu lòng rơi bộp một cái, khung thoại có thoát khỏi game hay không vẫn đang lơ lửng giữa màn hình, cô run run click hủy bỏ.

Tích m là một thầy thuốc mẫn cấp của thể lực Thiên Nhai.

Giờ phút này đương sự đều ở Nguyệt Quang Sâm Lâm. Kênh gần vốn lặng ngắt như tờ bỗng nhiên âm ỉ hẳn lên, ngay cả một đám người của Phù Sinh Các cũng ồn ào theo.

Gần Khe Suối: Mắt mù hử, làm sao lại coi trọng tên kia? Muội tử theo ta, có thịt ăn.

Gần Phượng Tê Ngô: Cút cha nhà ngươi đi.

Gần Khe Suối: Úi, ta sợ quá cơ, Hoa Hoa mau tới thay lão nạp thu nghiệt chương kia.

*Hôm trc Khe suối là của Thiên Nhai cơ mà sao h thành PSC rồi Y~Y

Gần Phượng Tê Ngô: hừ, Hoa Vô Tình ngươi là đồ nhân yêu chết dẫm.

Gần Hoa Vô Tình: . . . Ta biết ngươi oán hận ta hồi đó không gả cho ngươi.

Gần Phượng Tê Ngô: Ta nhỏ vào!

Nhưng đúng lúc này, quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà ở oai oai rống một tiếng.

“Ta bỗng nhớ tới vì sao lại cùng Thiên Nhai đánh nhau rồi, chính là Hoa Hoa làm Phượng Tê Ngô thể lực nhà ngươi ta đau lòng á !”

Lúc này, Tô Tiểu không có hứng thú đi quan tâm tới những thứ đó, giờ cô chỉ nhìn chằm chằm không chớp mắt vào nhân vật trò chơi ở chính giữa bản đồ, trong lòng hơi khẩn trương một chút.

Cô bỗng thấy hâm mộ cô gái vừa thổ lộ kia, không biết cô ta có phải bạn học ngoài đời hay không, nếu đúng là thế, mà nếu Cố Mặc cũng đồng ý, có phải thuyết minh rằng mặc kệ là trò chơi hay là hiện thực, Tô Tiểu cô đều không có bất cứ cơ hội nào nữa hay không?

Thiên hạ Tích m: ta thích chàng, ta thích chàng, ta thích chàng. . .

Thiên hạ Tích m: Lam Điều chàng theo ta đi!

Gần Tuế Nguyệt Như Ca: m tỷ uy vũ.

Gần Loạn Đánh Tỳ Bà: Muội tử đến thế lực của bọn ta, có đàn ông tốt cho em chọn.

Gần Thanh Trần Tuyết: P, hôn nhân đại sự của lão nương còn chưa giải quyết này!

Thiên hạ Lam Điều: Được.

Lam Điều tích chữ như vàng, nhưng một chữ được kia, cũng đã khiến Tô Tiểu như bị sét đánh, cô có chút thất thần. Ngay cả Trần Vi cùng phòng trở về đem cơm rang đặt lên bàn của cô, cũng không có phản ứng.

Trần Vi sắp tới trước máy tính của Tô Tiểu.

Lúc này, thiên hạ truyền âm vẫn chưa bị tin tức mới của hệ thống quét xuống.

“Ô, Cố Mặc muốn cùng Tích m này kết hôn hả? Tích m không biết có phải là bạn học không nhỉ, hôm sau tôi điều tra một chút.” Trần Vi chọc chọc lưng Tô Tiểu, “Bà giận rồi hả? Cơm sắp nguội rồi!”

Tô Tiểu hơi ngẩng mặt lên, “Tôi chẳng muốn ăn.”

Trần Vi xắn tay áo, đưa tay đi lấy hộp cơm rang, “Vậy thì ném đi, nhưng mà tiền phải trả cho tôi!”

Tô Tiểu vội vàng giữ tay cô nàng, “Vứt đi thì tiếc lắm. Tôi muốn hóa bị phần thành ăn uống.”

“Xem bà kia, bà cứ nói thẳng với Cố Mặc bà thích hẳn chẳng phải được rồi sao, còn vòng vèo, vòng vèo cái đầu bà!”

Tô Tiểu im lặng không nói, cô bắt đầu nghĩ lại một ít chuyện cũ.

Cô đã bị Cố Mặc miếu sát.

Đó là một buổi đại khóa công cộng một năm trước. Hai lớp họ học cùng nhau, Tô Tiểu thường xuyên trốn tiết công cộng, nhưng lần đó, ma xui quỷ khiến thế nào cô lại đi, sau đó an vị ở cuối phòng sau xem tiểu thuyết giết thời gian.

Thẳng đến lúc có một thanh âm ở trên bục giảng vang lên. Cậu ta dùng giọng nói nhẹ nhàng lại ôn hòa, ở trên lớp đọc cổ ngôn.

Đó là tiết văn hóa Hán ngữ, Cố Mặc đang đọc thơ trên bục giảng.

Tô Tiểu đột ngột ngẩng đầu, liền nhìn thấy trên bục có đứng một cậu con trai vóc người thon dài. Ánh trời chiều từ ngoài cửa sổ vẩy vào trong phòng học, ở trên người cậu ta rọi lên một chùm sáng, khuôn mặt của cậu ta ửng hồng, cánh môi hé ra khép lại, tình thơ liền như nước chảy tràn vào tâm hồ của Tô Tiểu.

Tô Tiểu cảm thấy chính là giây phút ấy, cô đã bị miếu sát.

Sau lại cô biết cậu ta tên là Cố Mặc, biết cậu ta là đội trưởng câu lạc bộ bóng rổ, biết con gái thích cậu ta rất nhiều, biết số người cậu ta cự tuyệt cũng rất nhiều.

Tô Tiểu đắm mình trong những năm tháng ngày xưa không tự thoát ra được, đang lúc ưu thương chán chường bởi cơm, thì bị Trần Vi hung hăng vỗ một cái.

“Gọi bà đây? Ngớ rồi à?”

“Ừ!” Tô Tiểu suýt chút nữa bị sặc, quay đầu lại hung hăng trừng Trần Vi một cái.

“Mau xem thiên hạ, mau nhìn! Tôi cũng vào nick rồi, tôi lên oai oai trước!” Nói xong, Trần Vi bay nhanh về chỗ của mình.

Tầm mắt của Tô Tiểu chuyển lên màn hình.

Thiên hạ Biển Màu Xanh Đậm : Em vẫn luôn yên lặng dõi theo anh. Kể từ khi biết anh đang chơi trò chơi này, em cũng lập tức lập nick vào trò chơi, chỉ muốn đứng ở bên cạnh anh.

Thiên hạ Biển Màu Xanh Đậm: Sư phụ, anh hỏi em vì sao luôn là level 79 , em nói em lười, không muốn làm nhiệm vụ. Thật ra là em không muốn xuất sư, mỗi ngày nhìn thấy ba lượt mời gọi có thể sử dụng kia, tự mình mỉm cười tự mình ngọt ngào.

Thiên hạ truyền âm vẫn tiếp tục, Tô Tiểu thấy không hiểu ra sao cả theo tiềm thức đem thanh trượt kéo lên trên..

Không có tin tức gì đặc biệt, hầu hết là người của thế lực Thiên Nhai tuyên bố 9 giờ tối Lam Điều cùng Tích m kết hôn, chúc mừng chúc mừng linh tinh, Tô Tiểu khóe mắt giật giật, chẳng lẽ sư phụ này là Lam Điều?

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Thiên hạ Biển Màu Xanh Đậm: Cố Mặc, em yêu anh.

Tô Tiểu cảm giác ruột gan mình đều đau rồi.

Phía bên kia, Trần Vi đã chạy tới kênh oai oai của Thiên Nhai, người ở bên trong mồm năm miệng mười nói chuyện, Tô Tiểu cũng nghe được sơ sơ.

“Tiểu Hải, cô có ý tứ gì a?”

“Quên đi quên đi.”

“Ta yêu anh ấy, bởi vì anh ta mới đến chơi trò chơi này.”

“Đừng náo loạn.”

“Hắn yêu người sao?”

“Cố Mặc. . .”

“9 giờ, ta cùng Tích m kết hôn.” Giọng nói của Cố Mặc, giữa những thanh âm ồn ào hỗn loạn, Tô Tiểu vẫn như trước có thể chuẩn xác phân biệt.

“Cố Mặc. . .”

Giọng nói mang theo chút ghen ngào này hẳn là của Biển Màu Xanh Đậm kia đi.

“Tiểu Lam đi nghỉ sớm chút.”

Trần Vi nghiêng đầu sang, “Bà nói xem Biển Màu Xanh Đậm này là ai? Có thể là Trữ Lam không? Là bông hoa lớp bọn họ! Tích m kia phỏng chừng cũng là bạn học, chẳng qua không biết là ai? m m, chẳng lẽ là Tích m m?”

Tô Tiểu không trả lời. Cô đem đồ đạc toàn thân của mình sửa sang lại một lần, sau đó đem vền vền có hơn 50 vàng đổi thành một tờ phiếu 50 nguyên bảo, mua một cái thiên hạ truyền âm.

Thiên hạ Hứa Ngải Dĩ Thâm: Lam Điều, ta thích người.

Toàn thể thế lực sôi trào.

Thiên hạ Phượng Tê Ngô: Biển, kẻ địch đừng ồn ào quấy rối, nhân yêu chết tiệt.

Tô Tiểu: “. . .”

Thiên hạ Hoa Vô Tình: Lam Điều ta thích người.

Thiên hạ Loạn Đánh Tỳ Bà: Lam Điều, ta thích . . .

Thiên hạ Khe Suối: . . . hoa cúc của người. (:”> ai k hiểu giờ tay!!)

Tô Tiểu: “. . .”

Tô Tiểu đỏ khóc đỏ cười.

Được rồi, thăm mền một năm, cô rút cục lấy dũng khí hoàn thành lời thổ lộ của mình, nhưng cô thậm chí còn không đợi được câu cự tuyệt của Cố Mặc.

Thiên hạ Lam Điều: Bên địch chú ý tổ chất.

Chương 04:

Tô Tiểu ném chuột, một tay chống cằm ngẩn người.

Trần Vi ngoảnh đầu sang, “Bà đúng là bị kịch. Nhưng nói lại, bà rốt cuộc thích Cố Mặc ở chỗ nào?”

Vấn đề này Trần Vi hỏi qua rất nhiều lần, Tô Tiểu cũng từng cẩn thận suy nghĩ, nhưng đáp án đều khiến người ta không nói nổi.

Tô Tiểu cũng không biết rõ Cố Mặc, bởi số lần bọn họ nói chuyện cộng lại cũng không hơn mười câu. Vì vậy, cô chỉ có thể quy thành yêu từ cái nhìn đầu tiên, đáp án này hiển nhiên khiến Trần Vi khịt mũi khinh bỉ.

“Được rồi, tôi đổi vấn đề, rốt cuộc bà thích Cố Mặc đến mức nào?”

Tô Tiểu xoay người, hai tay gác lên lưng ghế.”Bà xem con mắt vô thần của tôi đi, cái mặt đau khổ của tôi đi.”

“Lòng rất đau?”

“Có một chút, khó chịu thế nào ấy.” Tô Tiểu vừa dứt lời, chợt nghe ngoài hành lang truyền tới một tiếng gào khản đặc .

Đó là tiếng gào y như giết heo.

Trần Vi đứng dậy mở cửa đi ra ngoài, sau một lát trở về vẻ mặt nghiêm túc nói: “Góc tường, có em đang khóc.”

Phòng ngủ của Tô Tiểu ở cuối hành lang, góc rẽ có một ban công rất rộng, bình thường có rất nhiều bạn học thích phơi chăn ở đó, cũng có người đứng ở đó gọi điện thoại, hoặc là nhảy dây linh tinh. Đương nhiên, cũng sẽ có cô nương trốn ở đó trộm khóc, chẳng qua đến mức như thế này, Tô Tiểu nghĩ lại một chút, thì lần đầu tiên mới thấy.

“Là Trữ Lam.”

Tô Tiểu sững sờ.

Trữ Lam mới vừa nãy ở trong trò chơi thổ lộ với Cố Mặc.

Cố Mặc trong trò chơi với Tích m 9 giờ kết hôn.

Tô Tiểu cũng ở trong trò chơi thổ lộ với Cố Mặc.

Cố Mặc nói bên địch chú ý tổ chất.

Trữ lam ở trong xó hành lang khóc đến xé ruột xé gan .

Tô Tiểu chống cằm ngồi trên ghế ngẩn người.

Mấy rốt cuộc có thích cậu ta đến mức nào hả Tô Tiểu? Tô Tiểu phát điên kéo kéo tóc, sau đó liền nhớ lại lớp học ngày hôm đó, ánh nắng ngày hôm đó , bóng người ngày hôm đó, bài thơ ngày hôm đó.

Kiểm gia thương thương, bạch lộ vi sương. Sở vị y nhân, tại thủy nhất phương.

...

Cái cô thích ấy là khoảnh khắc chiều ngày thu hôm đó, chẳng qua là trong cái khoảnh khắc ấy, có Cố Mặc.

“Kỳ thật bà cũng đâu có thích Cố Mặc nhiều nhận gì cho cam, không thì sao có thể vừa bắt đầu chơi game, đã quên luôn cả Cố Mặc.” Trần Vi đưa tay vỗ vỗ vai Tô Tiểu , “Tôi hiểu bà, chính là thoáng chút, đột nhiên

tư xuân, có em nào thời thanh xuân không từng yêu thầm đội trưởng đội bóng rổ đẹp trai phóng khoáng kia chứ!”

“VẬY còn bà?” Tô Tiểu hỏi lại.

Trần Vi cười hề hề một tiếng, “Tôi còn qua cả thời mãn kinh rồi kia.”

“Ặc!” Tô Tiểu đứng lên, đi đến bên bàn học của Trần Vi, làm bộ muốn kéo tủ quần áo phía trên bàn Trần Vi ra.”Hôm qua Gia Nhạc Phúc mua băng vệ sinh ABC chiết khấu 5% cho tôi đi, bà qua tuổi mãn kinh rồi không cần phải dùng.”

“Cút!” Trần Vi giận dữ, chạy tới tha Tô Tiểu trở lại chỗ của mình.

“Ài, nếu bà là thích thật, thì ra đời thực thổ lộ là được rồi. Ngày mai ôm một bó hoa hồng đứng dưới kí túc xá của hần ta, sau đó nói em muốn làm bạn gái của anh, dù có thất bại cũng không hề gì, các em bị Cố Mặc từ chối nhiều lắm rồi, thêm bà cũng chẳng tính là gì.”

Tô Tiểu không có lên tiếng.

Lúc này, đã là 8 giờ 40 phút.

Người của thế lực Thiên Nhai đã tản đi rồi, chắc là đang chuẩn bị cho hôn lễ lúc 9 giờ.

Trong Nguyệt Quang Sâm Lâm chỉ còn lại mấy tên lưu manh của Phù Sinh Các. Bọn họ vây thành vòng tròn, nhân vật thầy thuốc của Tô Tiểu ngồi ở chính giữa.

Tô Tiểu di chuyển một chút.

Gần Hoa Vô Tình: Động dậy rồi.

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Hứa Hứa nếu cô thực thích Lam Điều, bọn ta không làm thì thôi còn làm thì làm đến cùng, cướp người, trói chú rể lại đây.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: . . .

Thế lực chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Hứa Hứa ta là coi cô như con gái mình vậy, nếu cô thực thích tên tai họa kia, ta cũng không để ý có thằng con rể đối địch như thế.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Cút!

Trong phòng ngủ, Tô Tiểu cạc cạc cười, làm Trần Vi rùng mình một cái.”Bà làm gì đấy?”

“Dù gì bọn tôi cũng là địch thủ nha, nếu cậu ta kêu tôi chú ý tổ chất, vậy tôi phải đi phá hoại, khiến cho bọn họ không kết hôn được!”

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Cướp chú rể thì thôi, chúng ta đi phá đám đi!

Cái trò Tiêu Dao này thì có thể cướp dâu, nhưng điều kiện để cướp dâu cũng rất hà khắc.

Đầu tiên, người đi cướp dâu, phải là người hữu duyên với người bị cướp, hơn nữa tình nghĩa phải hơn 80 điểm. Điểm tình nghĩa của Tiêu Dao cũng rất khó kiếm, phải thường xuyên tổ đội làm nhiệm vụ, mặc dù có vật phẩm tăng điểm tình nghĩa, nhưng mỗi ngày cũng không thể vượt quá 5 điểm.

Tức là, nếu bạn muốn cướp chú rể, nhất định phải cùng chú rể buộc qua tơ hồng, hơn nữa điểm tình nghĩa phải cao, là chân chân chính chính có JQ. Đặt ra như thế chắc là để phòng ngừa có người qua đường A vớ vẩn nào đó, nhằm chán liền nhảy ra cướp dâu.

Đó là điều kiện cơ bản nhất để cướp dâu, lúc sau còn có cái gì gì lời dài rồi thi đấu, đủ loại phức tạp, mở serve đến bây giờ, vẫn chưa thấy có ai cướp dâu cả.

Nick thầy thuốc của Tô Tiểu trước mắt chỉ có 7, 8 người hữu duyên, điểm tình nghĩa cao nhất chính là đại sư phụ Hoa Vô Tình, bởi vì nhận thức lâu nhất. Nhưng tình nghĩa của họ cũng mới vừa vắn 90 điểm.

Danh tự của Lam Điều thì nằm đổ chói trên danh sách cừu nhân của cô, cho nên cướp dâu, là hoàn toàn không có bất cứ khả năng nào hết.

Nhưng quấy rối thì lại khác.

Tiêu Dao là game cổ trang, bản đồ kết hôn gọi là Thước Kiều Tiên. Đã kêu Thước Kiều Tiên, thì chắc chắn là có một cây cầu, tân lang tân nương đầu tiên là ở miếu Nguyệt lão bên cầu đối diện buộc chỉ nhân duyên, sau đó thay hỉ phục, chú rể cưỡi ngựa, cô dâu ngồi kiệu, đội rước dâu khua chiêng gõ trống, đi qua một đoạn cầu hỉ thước phủ kín hoa hồng, lúc này mới có thể đến trong hỉ đường bái thiên địa.

Thước Kiều Tiên là khu vực an toàn, không thể khai hồng PK, nhưng lực lượng của quần chúng nhân dân là vĩ đại.

Tô Tiểu từng ở trên diễn đàn thấy một bài post kết hôn của server khác.

Trong trò chơi người chơi có thể xuyên qua người chơi, nhưng NPC thì không thể, cũng tương tự như mấy phương pháp đánh quái, cách thức giết BOSS vậy. Vừa vặn, đoàn thối kèn nâng kiệu này đều là NPC.

Trong bài post ấy là một đại thần của server kết hôn, bởi vì hồng bao phát nhiều, người có mặt đem cầu hỉ thước vây chặt như nêm cối, kết quả bị kịch đã tới, đội rước dâu không qua cầu được cầu, giao thông tắc nghẽn!

...

Tiêu Dao open beta mới ba tháng, rất nhiều nội dung còn đang cập nhật. Chỉ một vụ cưới xin cũng đã phải tiêu tốn mấy trăm dân tệ, cho nên vợ chồng không tính là nhiều. Bài post kia cũng chỉ nói về vụ kết hôn, khen tân lang tân nương nhân khí thịnh vượng, cũng không khiến mọi người chú ý gì nhiều, nhưng đúng lúc này, Tô Tiểu nhớ lại, cô còn ở trong thế lực nhanh chóng sắp xếp kế hoạch quấy rối, chờ sau khi giải thích rõ ọi người, thì bọn họ đều ở trên oai oai rổng to.

“Hứa Hứa, cô thực âm hiểm.”

“Hứa hứa, cậu là nhân tài nha!”

Tô Tiểu cười mà không nói, cô tháo tai nghe xuống, kêu một tiếng Trần Vi.

“Trần Vi, gọi toàn bộ già trẻ gái trai trong thế lực của bà kéo tới cầu hỉ thước, chúng ta đi xem lễ!”

Thế lực hiện tại của Trần Vi là một thế lực phụ bản trung lập, không tham dự bất kỳ cuộc đấu tranh nào. Chính bởi vì không tham dự bất kỳ cuộc đấu tranh nào, cũng hấp dẫn một nhóm lớn nhân sĩ hòa bình bất quái.

“Xem lễ? Chỉ đơn giản như vậy?”

“Đương nhiên!”

8: 50

Trong thế lực của Tô Tiểu còn onl hơn 40 người, toàn bộ đứng ở đầu cầu hỉ thước, chắn ở cửa lễ đường, đem cầu hỉ thước vây đến nghiêm nghiêm thực thực.

Kỳ thật hai bên cầu hỉ thước là đài quan lễ rất rộng, mở máy chủ tới nay có rất nhiều cuộc hôn lễ, quần chúng vây xem đều đứng ở chỗ đó chờ phát hồng bao, mà bây giờ, nơi đó cũng đã đứng không ít người, có thể thấy thế lực Thiên Nhai quảng cáo không sai.

Chỉ một lát sau, người bên thế lực bọn Trần Vi cũng tới.

Tô Tiểu tiếp tục kêu, “Vi Vi tới đầu cầu.”

Trần Vi kinh ngạc, “Xem lễ không đứng ở đài xem lễ à? Đài xem lễ còn tặng kinh nghiệm nữa! Tôi nhớ là đứng đầu cầu không được chia kinh nghiệm với lễ bao.”

“Là chị em thì đến đây! Chờ tí xem kịch vui.” Tô Tiểu đầu cũng không quay lại, nói.

9:00 đúng.

Một tin tức đỏ au của hệ thống bật ra.

Giờ lành tới! Lam Điều và Tích m đã buộc chỉ nhân duyên nơi Nguyệt lão.

9:03 phút.

Đội rước dâu khua chiêng gõ trống bước lên cầu hỉ thước.

Cầu hỉ thước rất dài. . .

9: 05 phút

Đội ngũ mắc kẹt.

Kênh gần ngập đầy nghi hoặc.

Gần Phượng Tê Ngô: làm gì vậy, sao lại bất động rồi.

Gần Thủy Nguyệt Nhi: Làm sao vậy làm sao vậy? Ta rút mạng sao?

Đội người chơi đi đưa dâu chỉ đi theo sau kiểu hoa mới có thể nhận được lễ bao hệ thống đưa tặng, chắc chắn toàn bộ thế lực Thiên Nhai đều tham gia vào đội đưa dâu, cho nên hiện giờ căn bản không nhìn thấy tình hình phía trước như thế nào.

Duy nhất có thể nhìn thấy, tự nhiên là người đang cười bạch mã, mang hoa hồng trừ – tân lang Lam Điều.

Hứa Ngải Dĩ Thâm đứng ở đầu cầu, cô bị người trong thế lực kêu tới đứng phía trước đội ngũ.

Giờ phút này, cô và Lam Điều gõ hém gặp nhau, hình thành thế giằng co.

4. Chương 05

Chương 05:

Tô Tiểu kỳ thực rất muốn đứng ra phía sau. Tuy người chơi có thể xuyên qua người chơi, nhưng có một vấn đề rất rõ ràng, ấy là lúc này bản đồ chật ních người, cô cũng kẹt rồi.

Hơn nữa còn kẹt tới mức khiến người ta phải lộn ruột, thiếu tí nữa không chuyển động được cả con trỏ.

Gần Lam Điều: Tránh ra.

Gần Loạn Đánh Tỳ Bà: Thế lực bọn ta hoạt động đầu cầu ngắm trắng, liên can gì đến người!

Gần Thủy Nguyệt Nhi: Phù Sinh Các rác rưởi, ngay cả chuyện phá đám cưới vô sỉ như này mà cũng làm được, quả là không có giới hạn!

Thiên hạ Tích m: Người trong toàn server đều biết Phù Sinh Các mấy người rút cuộc rác rưởi đến thế nào rồi.

Thiên hạ Hoa Vô Tình: () , chuyện này cũng đành chịu thôi.

Thiên hạ Hứa Ngải Dĩ Thâm: Chịu thôi, người ta thích người, không đành lòng để người kết hôn nha. . .

Tô Tiểu hỏi mượn Trần Vi 50 nguyên bảo, lại phát một cái thiên hạ truyền âm, cô dứt khoát phá là phá đến cùng!

Trần Vi cười cô, “Bà bị kích động rồi à?”

Tô Tiểu chẳng thèm ngẩng đầu lên, “Ồ, dù gì thì cũng đã thế rồi.”

Cô nhanh chóng đánh một đoạn dài cực buồn nôn trên kênh gần, đang muốn nhấn enter gửi đi, lại thấy giữa màn hình nhảy ra một khung thoại.

Hệ thống: Bạn đã ngắt kết nối với máy chủ, hãy đăng nhập lại sau mười giây. .

“M, tôi rút mạng rồi!”

Trần Vi quay đầu sang, “Tôi cũng không động dậy nổi!”

Sau 10 giây, Tô Tiểu nhập tài khoản mật mã vào, hệ thống thông báo không thể kết nối với máy chủ, cô lật bàn!

Một bên vẫn đang thử đăng nhập, người cô đã đứng lên, nghe ngóng tình huống bên màn hình của Trần Vi.

Cả cái Thước Kiều Tiên chập kín là người, trong đám người thỉnh thoảng lòi ra một ánh sáng trắng, ấy là có người chơi bị rớt mạng. . .

“A! Tôi cũng rớt rồi!” Trần Vi hét một tiếng, liền thấy game đã tiến hành đếm ngược thời gian đăng nhập lại, hai người dùng là mạng trường cà khỗ, tại cái lúc này, mất kết nối đương nhiên là đứng mũi chịu sào.

Nhưng mà, người của thế lực Thiên Nhai phần lớn cũng là mạng trường.

Bọn họ là bạn học mà lại. . .

Tô Tiểu đeo tai nghe lên.

“Hứa Hứa?”

“Bọn họ rớt mạng nhiều lắm!”

“Lam Điều đâu? Mới này chẳng phải kiêu ngạo lắm à?”

“Rớt rồi, ha ha ha ha!”

Tô Tiểu chỉnh chỉnh micro, “Khụ khụ. . .”

“Uầy, Hứa Hứa cô chịu nói rồi!”

“Vừa mới nói là Hứa Hứa đấy hả?”

“Ta bị rớt rồi, giờ không vào được.”

“Người của thế lực Thiên Nhai cũng rớt từng mảng từng mảng á, soạt soạt soạt, sáng lòi lòi này!” Người nói là Cổ Hi Bạch, giọng điệu cứ phải gọi là cực kỳ hả hê.

“Trong dự đoán.” Tô Tiểu nhàn nhạt nói.

Cái mạng trường cà khỗ này, chơi game thì phải biết.

“Hứa Hứa, cô quả là đa mưu túc trí!”

“Quá lời rồi.”

. . .

Vài phút sau, Tô Tiểu thật vất vả chen vào game.

Quần chúng vây xem trên Thước Kiều Tiên càng tụ càng nhiều, cô chỉ có thể thấy đông nghìn nghịt người cùng khung thoại bốc lên như chớp trên đầu mấy người đó, ngay cả nội dung cũng chẳng thấy rõ là gì.

Bởi tốc độ spam quả thật là quá nhanh.

Càng bức ấy là, rất nhiều người đều ở tại chỗ bắn pháo hoa, Bản đồ đều sắp kẹt cứng rồi trời ạ!

Trần Vi bên cạnh đang rít gào, “M, sao liên tiếp không vào nổi thế này!”

Nhưng đúng lúc đó, một tin tức đỏ tươi của hệ thống bắn ra.

Hệ thống Các bạn thân mến, máy chủ Bồng lai tiên đảo 9: 30 phút tiến hành bảo trì tạm thời, thời gian bảo trì là 30 phút, xin thứ lỗi vì sự bất tiện gây ra ọi người. Cuối tuần thứ ba sau khi trò chơi tiến hành đổi mới như thường lệ, các bạn có thể đến NPC Bổ Thường nhận lễ bao đền bù.

“M, máy chủ phải bảo trì!” Trên oai oai tiếng rống liên tục không ngừng, Tô Tiểu trái lại ngẩn ra một chút.

Giờ mở cửa của Thước Kiều Tiên là 8 giờ sáng cho đến 10 giờ tối.

NPC chủ trì hôn lễ cũng muốn nghỉ ngơi á. Cho nên Tô Tiểu đang suy nghĩ lễ nào để huynh đệ trong bang tĩnh tọa ở đầu cầu cả một tiếng đồng hồ? Cô chỉ nghĩ phá rối một chút, lúc sắp hết giờ thì tìm Lam Điều bọn họ bắt chẹt ít tiền mãi lộ, không hề nghĩ sẽ thật sự làm người ta không kết hôn được.

Ngờ đâu bây giờ hệ thống bảo trì cần 30 phút, 10 giờ sau khi bảo trì hoàn tất, NPC không chủ trì hôn lễ nữa, hôn lễ của Lam Điều, cứ như vậy sờ sờ bị phá hỏng bét.

Trần Vi cũng nhìn thấy tin tức của hệ thống.

Cô nàng hướng Tô Tiểu dựng ngón giữa, sau đó nhanh chóng vào lại oai oai của thể lực Thiên Nhai, đồng thời còn rất chủ động nhỏ tai nghe ra mở loa.

Bên trong là một đồng hỗn loạn âm ỉ.

Chẳng là nội dung mà mọi người thảo luận đều là một.

“Mẹ kiếp!”

“Một đám rác rưởi Phù Sinh Các!”

“Ta R, ghen một bụng hỏa!”

“Hôm nay không kết được rồi.” Giọng nói này, là của Cố Mặc.

“Vâng, ngày mai vậy!” Giọng nữ nhẹ nhàng này, chắc là của Tích m rồi.

“Sáng mai có trận đấu bóng rổ, tối có khả năng ra ngoài liên hoan, đến giờ lại bị chặn thì không xử lý được.”

“Vậy rảnh rồi bàn sau.”

Ai mà ngờ, buổi hôn lễ này cứ thế bị gác lại cơ chứ.

T T. . .

Mặc dù đã phá được hôn lễ, nhưng Tô Tiểu cũng chẳng vui vẻ là bao. Trường học tuy không cắt điện, nhưng 11 giờ sẽ ngắt mạng, cho nên cô cũng lười vào lại game, dứt khoát đẩy cửa phòng, chuẩn bị ra ngoài dạo một vòng.

Lúc đi qua chỗ cầu thang, cô nghe thấy tiếng khóc thút thít cùng tiếng an ủi của một cô gái.

“Đừng khóc nữa, Cố Mặc chỉ kết hôn trong trò chơi thôi mà.”

“Tớ biết là kết hôn trong trò chơi, nhưng tớ vẫn không thể chịu được.”

“Tích m là đại thầy thuốc trang bị tốt nhất trong thể lực, mà cũng nổi tiếng nữa, bọn mình giờ cũng thiếu nhiều thầy thuốc, Cố Mặc cậu ấy cũng bắt đầu dĩ thôi.”

“Thế thì sao, ngoài đời cậu ấy cũng cự tuyệt tớ rồi.”

“Nhưng cậu ấy đã có bạn gái đâu, vẫn còn cơ hội mà.”

. . .

Tô Tiểu đứng trong góc, thẳng đến lúc dưới cầu thang vang lên tiếng bước chân, cô mới hoàn hồn, bước vội xuống tầng.

Bây giờ là mùa hè.

Chỉ là thành phố B trời hè cũng chẳng nóng mấy, đặc biệt là trường bọn họ có hơn trăm năm lịch sử, cổ thụ che trời, che chắn phần lớn ánh mặt trời. Mà ban đêm, càng có nhiều gió mát, đi dọc theo con đường râm mát ấy, gió thổi vào mặt khiến con người ta thanh tỉnh sáng khoái.

Thể lực của Tô Tiểu thật ra cũng rất thiếu thầy thuốc.

Dù sao game cũng mới Open beta, thầy thuốc luyện cấp rất chậm, với lại chơi thầy thuốc phần nhiều là con gái, cũng chẳng đến nỗi liều mạng thăng cấp. Trong thể lực, số thầy thuốc tuy rằng không ít, nhưng có thể đảm đương trọng trách cũng không quá 5 người.

Có lúc bọn họ nói đùa, bảo quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà bán rẻ trình tiết đi quyến rũ các em thầy thuốc về, Loạn Đánh Tỳ Bà rất khí phách nói, “Không ai thêm máu thì tự mình gặm thuốc! Danh phận là phải để cho người con gái mình yêu!”

Cho nên, người trong thế lực bọn họ vẫn thật là lợi hại, có một số phụ bản cấp cao, trong tình huống không có thầy thuốc, bọn họ vẫn tổ một đội sống sống chết chết đi chém BOSS, đương nhiên, cũng có nhiều lúc bị chết gào khóc thảm thiết chờ Hoa Vô Tình hoặc thầy thuốc nào khác chạy tới cứu.

...

Tuy rằng đó chỉ là một trò chơi.

Nhưng Tô Tiểu không hy vọng duy trì hôn nhân trong game chỉ vì một chức nghiệp.

Vừa vặn cô biết thêm máu, đối với thế lực mà nói là không thể thiếu.

Nếu cô bạn vừa nãy nói là thật, thì hiện giờ, cô chẳng hề ghen tị với Tích m một chút nào. Trong đầu Tô Tiểu bỗng nhiên lóe lên hình ảnh về tiết công cộng hồi chiều.

Cổ Mặc quay lại khẽ cười, nói, “Bọn tôi đang cần thầy thuốc.”

Tô Tiểu mím môi, trong lòng thầm nói với mình, kỳ thực, có lẽ mày cũng không thích cậu ta như mày tưởng thế đâu.

Cô dạo qua dạo lại rồi thành dạo loạn, kết quả không chú ý đã tới dưới ký túc xá nam.

Cô biết tầng của Cổ Mặc, từ vị trí này nhìn lên, có thể thấy cửa sổ phòng bọn họ. Cái thứ nằm từ bên trái, chính là phòng của Cổ Mặc.

Nơi đó rèm cửa kéo một nửa, lộ ra một quãng sáng mờ nhạt.

Tô Tiểu hơi hoảng hốt, rốt cuộc cô thích cậu ta đến mức nào?

Hay là chỉ thích cái cảm giác trong khoảnh khắc ấy mà thôi?

Ngay lúc cô đang rối rắm vô cùng, thì một tiếng xoạt vang lên làm phân tán sự chú ý của cô, cô nhìn theo hướng phát ra tiếng động.

Ở đó một nam sinh để trần nửa người đang đứng, cậu ta đang đối mắt với cô.

Tô Tiểu sững sờ.

Sau đó cô thấy cậu ta lạnh nhạt bĩu môi, tiếp tục thông thả kéo rèm cửa.

Vừa nãy cô nghe được là tiếng kéo rèm cửa này đây.

Hiện tại, cậu ta đang lấy tốc độ chậm như rùa bò kéo rèm, rồi thân mình của cậu ta bị che mất, dần dần toàn bộ ánh đèn đều bị chiếc rèm kia ngăn cách.

Tô Tiểu cảm thấy cậu ta cố ý làm thật chậm.

Cô đột ngột ôm mặt, mới nãy cô đứng ở đây chừng 10 phút. Mặc dù mới đầu là ngửa đầu nhìn phòng của Cổ Mặc, nhưng sau cô lại thất thần, ai ngờ trong mắt người ta, lại thành ra nhìn vào phòng họ.

M, người ta khẳng định xem cô là nữ lưu manh đi rình trộm phòng nam sinh a!

5. Chương 06-07

Chương 06:

Hôm sau.

Người của thế lực đối địch đều không onl, cho nên Phù Sinh Các chẳng có ai để đánh.

Tô Tiểu làm xong nhiệm vụ hàng ngày, bắt đầu luyện kỹ năng sinh hoạt của mình. Cô học đều là kỹ năng hệ thu thập, đào quặng với hái thuốc.

Bởi vì trước đây các sư phụ đều nói thu thập là dễ kiếm tiền nhất, song sự thật là cái nghiệp thu thập là cái nghiệp dễ bóc lột nhất.

Một người chơi chỉ có thể học hai kỹ năng sinh hoạt. Quáng thạch với thảo dược có rất nhiều loại, nên đào quáng thạch với dược thảo cũng chiếm bao rất nhiều, Tô Tiểu học hai kỹ năng đều là thu thập, không thể tự sản tự tiêu tự chế tạo được. Với lại làm thầy thuốc, cô thường hay bị thế lực, hảo hữu, đồ đệ tha đi làm công, căn bản không có dư thời gian mở quán, cho nên mấy thứ thu thập được phần lớn đều cống hiến cho thế lực.

Lúc này, cô rất chi là nhàn nhã ngồi xõm trước một khối quáng thạch đang trong quá trình hình thành.

Tô Tiểu bỗng nhớ ra một vấn đề, tại sao cô có thể nhàn rỗi thế này? Chỉ vì cô đã làm xong nhiệm vụ hàng ngày cộng với phe địch không ai onl sao?

Thế Lực Nguyên Lão Hoa Vô Tình: Đồ nhi cho 15 cái Quặng Sắt Tinh Luyện với, ta muốn giao nhiệm vụ sư môn.

Giờ thì, Tô Tiểu rất cuộc đã hiểu rồi.

Đồ đệ Lạc Phong của cô đã lâu không thấy làm phiền cô nữa.

Tô Tiểu mở danh sách sư đồ ra, danh tự của Lạc Phong xám xịt,

Trò Tiêu Dao này, vì để giúp nick nhỏ trưởng thành, một đồ đệ có thể có tối đa 3 sư phụ, mà đồng thời một sư phụ chỉ có thể có một đồ đệ, hình thức ba kéo một điển hình, đương nhiên, nếu chung sống không hài hòa, có thể xin giải trừ quan hệ sư đồ.

Thế lực Nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Trường An.

Túi của Tô Tiểu sắp đầy rồi, đợi tí đào xong khối quáng thạch này, có thể về thành Trường An cất đồ vào Thương khố, hay cũng là, địa điểm cô đã hẹn giao dịch với Hoa Vô Tình.

Mất thấy quáng thạch đã thành rồi.

Tô Tiểu đang muốn động thủ, lại bỗng phát hiện nhân vật của mình đứng đờ tại chỗ, trên đỉnh đầu bốc lên trạng thái mê man.

ME!

Bị thích khách tập kích rồi.

Tô Tiểu mở tin tức chiến đấu ra, liền thấy một dòng thông báo đỏ như máu.

Hệ thống: Bất Niệm Tình Thâm đã đại phát cuồng tính!

Ám khí của Bất Niệm Tình Thâm tạo ra 1080 điểm thương hại cho bạn, bạn đã vào trạng thái mê man 5 giây.

Nếu người tập kích là Bất Niệm Tình Thâm, Tô Tiểu mặc kệ không chống cự.

Chỉ tiếc trạng thái chiến đấu không thể dỡ trang bị xuống, bằng không cô nhất định sẽ cởi sạch sẽ đứng đó chờ chết, cũng bớt tiền đi sửa trang bị.

Nhưng, sự tình phát triển khác xa so với tưởng tượng của cô.

Trạng thái mê man của cô vừa giải trừ, còn chưa kịp có động tác gì, lại mê man.

Ám khí của Bất Niệm Tình Thâm tạo ra 840 điểm thương hại cho bạn, bạn đã vào trạng thái mê man 5 giây.

Ám khí của Bất Niệm Tình Thâm tạo ra 289 điểm thương hại cho bạn, bạn đã vào trạng thái mê man 5 giây.

. . .

Làm cái khỉ gì đấy!

Muốn giết thì giết đi, cứ mê man thế để làm gì hả!

Gần Hứa Ngải Dĩ Thâm: Anh có bệnh hả!

Bị giày vò lâu như vậy, Tô Tiểu trơ mắt nhìn quán thạch đã thành thực dần dần tan biến, mà thằng cha Bất Niệm Tình Thâm này vừa không giết cô, cũng chẳng nói chuyện, cũng luôn ẩn thân, Tô Tiểu chỉ nhìn thấy bóng lưng lơ mơ của nhân vật xuất hiện giữa mỗi lần bị mê man, thời gian còn lại thì hoàn toàn không biết thích khách này đang ở chỗ nào, làm cô hận đến nghiến răng, trong lòng cũng bùng bùng thiêu đốt.

Thế lực Nguyên lão Hoa Vô Tình: Đồ nhi, sư phụ đứng chờ rạc cả chân ở Trường An rồi nè. . .

Thế lực Nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Cầu cung tiễn thủ, cầu đạo sĩ, ta ở hoang mạc bị thích khách đánh lén.

Hệ thống: Hoa Vô Tình mời bạn gia nhập đội ngũ.

Bạn đã gia nhập đội ngũ của Hoa Vô Tình.

Một lát sau, cung tiễn thủ mãn cấp trong thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ được thêm vào.

Hoa Vô Tình: Cố gắng, bọn ta lập tức qua đó.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Hồng xừ rồi, thích khách này cứ hôn mê con, không giết cũng chả nói năng gì, con bị hôn mê ở đây 10 phút rồi.

Hoa Vô Tình: Cách 5 giây lại gõ con một cái?

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Vâng.

Mặc Mặc Vô Ngữ: Hô!

Hoa Vô Tình: . . . Con thật đáng thương.

Không đến nửa phút, Tô Tiểu thấy đầu của Hoa Vô Tình và Mặc Mặc Vô Ngữ trong đội mình sáng lên.

Cô lập tức hăm hở lên, tay không ngừng thêm trạng thái ình, chuẩn bị tốt để chiến đấu.

Đội trạng thái thêm xong, cô bỗng tỉnh ngộ, sao mình lại cử động được rồi?

Thằng cha thích khách kia sơ sẩy hay làm sao rồi? Lại không thêm hôn mê cô nữa?

Mặc Mặc Vô Ngữ: Quanh đây không có thích khách ẩn thân.

Mặc Mặc Vô Ngữ là một cung thủ mãn cấp, bởi chức nghiệp tương khắc, cho nên thích khách mặc ẩn cấp ở trước mặt hắn cũng sẽ bị nhìn thấu tung tích, giờ hắn nói không có, thì chứng tỏ tên thích khách ấy đã chạy mất rồi.

Tô Tiểu bị chơi đầy bụng ury khát mà không thể phát tiết, bèn lôi Bất Niệm Tình Thâm ra mắng một trận trong đội ngũ.

Hoa Vô Tình: Mắng xong chưa?

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Bực mình quá!

Hoa Vô Tình: Đưa quặng cho sư phụ.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Chỉ nhớ quặng thôi, đồ đệ bị bắt nạt cũng không biết giúp gì cả.

Mặc dù nói là nói thế, nhưng Tô Tiểu vẫn đưa quặng đã chuẩn bị xong giao dịch cho Hoa Vô Tình, mới giao dịch thành công xong đã thấy Hoa Vô Tình nhanh đến phi thường rời khỏi đội, cười tiểu mã chạy tới truyền tống thạch.

. . .

Hiện giờ trong đội chỉ còn hai người là Mặc Mặc Vô Ngữ với cô.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Tôi về Trường An dọn túi đây.

Mặc Mặc Vô Ngữ: Ừ.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Cảm ơn cậu nhé.

Mặc Mặc Vô Ngữ người cũng như tên, bình thường không nói nhiều, ngày ngày ngâm mình trong chiến trường. cho nên Tô Tiểu rất ít khi tiếp xúc với hắn, không tính là quen thân, nên ngữ khí cũng rất chỉ là khách khí, chẳng là đợi cô cười tiểu mã chuẩn bị chạy ra truyền tống thạch, thì phát hiện Mặc Mặc Vô Ngữ còn đứng nguyên tại chỗ không động đậy, hơn nữa còn khóa vào mình, Tô Tiểu dừng lại, chẳng lẽ hắn còn có chuyện gì à? Lẽ nào có chuyện cần giúp đỡ?

Không ngờ đúng lúc ấy, một cái tin khoan khoái nhảy ra.

Phí xuất trận.

Tô Tiểu: . . .

Lần này, đến lượt cô mặc mặc vô ngữ rồi.

Mặc Mặc Vô Ngữ: Hoa Vô Tình nói cô có Bí ngân cao cấp, ta thiếu một khối.

Bí ngân cao cấp là quáng thạch cấp 80, sinh trưởng chậm không nói lại còn rất khó đào, bởi trò chơi này có thiết kế vận may, vận khí không tốt thì đào toàn ra mấy bí ngân rách nát, cho nên thạch cấp cao kiểu này giá trên thị trường rất cao, Tô Tiểu may mắn đào được một khối, được cô đặt trong Thương khố làm trấn thạch chi bảo.

Đó là thứ duy nhất mà cô có thể khoe khoang, giá thị trường chừng 1000 vàng, tính ra nhân dân tệ cũng là 100 đồng.

Mặc Mặc Vô Ngữ: Ta giờ chỉ có 800 vàng, nhưng rất cần khối thạch ấy làm vũ khí. Còn thiếu sẽ trả cô sau.

Tô Tiểu nghĩ một chút, rồi đáp “ừ” một tiếng trong đội.

Mặc Mặc Vô Ngữ: Về sau giúp cô bắt thích khách miễn phí.

Tô Tiểu: ORZ. . .

Chương 07:

Sau khi trở lại Trường An, Tô Tiểu giao dịch quáng thạch cho Mặc Mặc Vô Ngữ.

Mặc Mặc Vô Ngữ vẫn ít lời như trước, nói một câu cảm ơn trong đội rồi chạy đi chiến trường xếp hàng, Tô Tiểu thì truyền tống vào lãnh địa của thế lực.

Mỗi thế lực cấp ba đều có thể xin một mảnh lãnh địa ình, thành viên của thế lực có thể ở đó làm ruộng dệt vải, bên trong có nhà ăn, phòng hội nghị, vườn rau, ao cá vân vân, có thể thu được cống hiến thế lực qua làm nhiệm vụ lãnh địa, từ đó đổi một ít vật phẩm danh vọng với trang bị.

Tô Tiểu là nông dân xứng chức nhất thế lực.

Tự cô cũng không trông trọt gì, vì đã không cần nhiều danh vọng đi đổi đồ nữa. Nhưng các bé làm ruộng trong thế lực lại không nhớ tưới nước nhổ cỏ, lại còn quên cả thu hoạch. Mà trò Tô Tiểu thích chơi trước đây là Nông trại vui vẻ, cho nên cô sẽ phản xạ có điều kiện giúp mọi người chăm sóc ruộng, đợi rau quả chín rồi, cô cũng sẽ giúp thu hoạch luôn, rồi chat mật với người trồng, rau của cậu tôi thu hoạch giúp rồi, giờ đất trống rồi đó.

Cô là nhũ mẫu xứng chức nhất Phù Sinh Các, cũng là đệ nhất bảo mẫu.

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà nói trong đời Hoa Vô Tình chỉ làm đúng được một chuyện, đó là thu Hứa Hứa làm đồ đệ, đồng thời cũng kéo cô vào thế lực.

Tuy là nói đùa, nhưng cũng thuyết minh Hứa Ngải Dĩ Thâm rất quan trọng.

Mà chơi game, quan trọng nhất ấy là bạn bè.

Tô Tiểu đang cuộc đất, bỗng nghe thấy một tiếng giòn giã.

Định!

Hệ thống: Hứa Ngải Dĩ Thâm của Phù Sinh Các, đã đào được một Lọ thuốc hít thần bí trong ruộng rau của thể lực.

Tô Tiểu ngẩn ra, đây là cái gì, còn đủ để lên được cáo thị của hệ thống?

Thể lực Nguyên lão Hoa Vô Tình: Hứa Hứa con lên cáo thị kia, cái gì đấy, gửi thuộc tính lên xem?

Tô Tiểu mở túi đồ, tìm một hồi mới thấy một vật đen sì nằm tọt trong góc, di chuột kích lên, chỉ có một hàng chữ.

Lọ thuốc hít thần bí, không thể giao dịch, không thể vứt bỏ.

Tô Tiểu gửi thuộc tính của lọ thuốc hít lên kênh thể lực.

Thể lực Nguyên lão Hoa Vô Tình: Chẳng thấy nói gì cả, làm gì không biết?

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Chẳng lẽ là nhiệm vụ mật?

Thể lực Khe Suối: Có nói là vật phẩm nhiệm vụ đâu.

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Nhiệm vụ mật, nhiệm vụ mật!

Cái trò Tiêu Dao này có rất nhiều nhiệm vụ mật, trên website chính thức cũng không công bố rõ ràng tiến trình nhiệm vụ, chỉ nhắc nhở người chơi chú ý quan sát, kỳ tích nơi đâu cũng có.

Độ khó của nhiệm vụ mật cũng là ngẫu nhiên, có nhiệm vụ được phát hiện rồi thì mọi người đều có thể đi làm, nhiệm vụ kiểu đó thưởng cũng không nhiều, mà có những nhiệm vụ mật là duy nhất, phần thưởng tương đối dày, nghe đâu còn có trang bị cực phẩm, tiếc là cho tới nay, trên diễn đàn chưa hề có câu chữ nào đề cập tới nhiệm vụ duy nhất kiểu ấy, cho nên người chơi đều không có manh mối gì cả.

Trên oai oai, mọi người chỉ điểm loạn cào cào, Tô Tiểu dùng thử chuột trái chuột phải, con lăn đủ các cách lên cái ‘Lọ thuốc hít thần bí’ ấy, ấn rồi ấn, vẫn chẳng phát hiện được dấu vết gì. Cô lại đưa nó ra khỏi túi đồ thử vứt bỏ, kết quả nhìn thấy hệ thống thông báo : Vật phẩm này không thể vứt bỏ.

Rồi rồi, nếu không bỏ được, lại không biết dùng thế nào, đơn giản quăng vào Thương khố là xong, đỡ chiếm bao, kết quả Tô Tiểu đi tới chỗ NPC Thương khố, muốn đem Lọ thuốc hít thần bí bỏ vào, thì thông báo của hệ thống lại xuất hiện.

Hệ thống: Vật phẩm này không thể cho vào Thương khố.

T T. . .

“Hứa Hứa! Đang làm gì vậy?”

Lúc này Tô Tiểu đã về lại ruộng rau, chuẩn bị thu hoạch cho xong, rồi thông báo ấy tên cần danh vọng về làm ruộng.

“Thu hoạch rau.”

“Ta vừa lên diễn đàn tra thử rồi, máy chủ Thanh Thành Sơn cũng có một người đào được Lọ thuốc hít thần bí, nhưng người đó là lúc ra dã ngoại đào bảo đào được, bài post ở trang mấy trăm cơ, vẫn chưa có ai phát hiện tác dụng của Lọ thuốc hít ấy cả, cũng không gây ra nhiệm vụ mật nào cả.” Người nói ấy chính là người có chấp niệm rất mạnh mẽ với nhiệm vụ mật – quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà.

“Thần bí quá, cô cứ giữ lại đã nhé.”

“Vâng.”

Tô Tiểu thăm oán, dù tôi có muốn cũng chẳng vứt được, rốt cuộc đây là cái của khỉ gì!

Tô Tiểu thu hoạch rau củ xong, rồi truyền tổng ra khỏi lãnh địa thể lực.

Nơi này là thành Trường An.

Ra khỏi khu vực thể lực sẽ nhìn thấy một cái lôi đài rất lớn.

Người chơi lúc nào cũng có thể luận võ trên lôi đài, hơn nữa chỉ cần tiêu tiền, còn có thể mở hoạt động lôi đài nữa.

Tỉ như là, luận võ kén rể.

Trước mắt, thể lực lớn nhất ở Bồng Lai Đảo là Bích Hải Lộng Triều Thanh, thể lực chiến mỗi tuần đều có thể giữ được 2 đài tể thiên trở lên. Với lại, bọn họ còn lập liên minh anh hùng, do bốn thể lực cấu thành, vào thời đầu của game, đã có thực lực rất mạnh.

Hiện tại, người chơi đội chữ triều xanh lục của Bích Hải Lộng Triều Thanh đang tụ tập quanh lôi đài spam, nội dung là:

Buổi chiều từ 2 giờ – 5 giờ, mỹ nữ Khuynh Thành Nhất Tiểu của Bích Hải Lộng Triều Thanh luận võ kén rể, hoan nghênh đông đảo các nam cao thủ độc thân tới tham gia!

Thiên hạ Bích Hải Thanh Thiên: Chiều nay 2 giờ – 5 giờ, muội muội ta Khuynh Thành Nhất Tiểu luận võ kén rể, các anh hùng hãy tới đây, xem ai có thể ôm mỹ nhân về.

Thiên hạ Khuynh Thành Nhất Tiểu: Cảm ơn ca ca.

Lúc này, kênh gần, kênh khu vực, thậm chí cả kênh thiên hạ truyền âm cũng đều bị người của Bích Hải Lộng Triều Thanh chiếm cứ, thành Trường An nơi nơi đều là người chơi spam, bản đồ kẹt đến độ không hề thua kém Thước Kiều Tiên mấy hôm trước.

Tô Tiểu vốn tưởng bày quán bán ít thạch với thảo dược, xem tình hình này, thì chỉ có thể bỏ thôi.

Thiên hạ Mạc Anh Hùng: Ha ha, Tiểu Tiểu chờ ta đoạt hạng nhất cưới nàng về nhà!

Tên gọi ở nhà của Tô Tiểu là Tiểu Tiểu, vì thế khi thấy cái thiên hạ này thì nổi đầy da gà, lắc lắc đầu, cô thúc ngựa chạy ra điểm truyền tổng nơi cổng thành của thành Trường An.

Mới đi được vài bước, một thông báo của hệ thống đã bật ra.

Hệ thống: Bất Niệm Tình Thâm xin thêm bạn làm hảo hữu, đồng ý OR từ chối?

Tô Tiểu ngẩn hết cả người, sau khi click đồng ý lập tức gửi tin nhắn qua, “Anh muốn làm gì vậy?”

Đối phương vẫn như cũ không đáp.

Rất lâu sau. . .

Bất Niệm Tình Thâm nói với bạn: Đỡ tổn tiền Thiên Nhân.

Tô Tiểu phun máu.

Trò Tiêu Dao này có thể tra được tọa độ của hảo hữu.

Mà Thiên Nhân, thì phải cần nguyên bảo mua ở chỗ Thương thành. thường dùng để đi báo thù lần ra vị trí của kẻ địch, một lần dùng là 20 nguyên bảo, quy ra nhân dân tệ là 2 tệ.

Đồ thần kinh!

Tô Tiểu nổi giận gõ bàn phím.

Bạn nói với Bất Niệm Tình Thâm: Tôi từng cướp BOSS của anh hay là cướp gái của anh hả?

Đối phương lại trầm mặc.

Đợi hồi lâu không thấy hồi đáp, Tô Tiểu xóa Bất Niệm Tình Thâm ra khỏi danh sách hảo hữu.

Thêm hảo hữu, có khác gì đeo lên mình quả bom hẹn giờ chứ? Thằng cha thích khách kia dù sao cũng không thể dùng Thiên nhân 24 giờ truy tung tích của cô đi, rốt cuộc là cô đã gây tội gì, mà lại chọc phải thẳng diện này chứ?

Quả thực là giống như cái đuôi sau người, âm hồn không tan á, lật bàn!

~

Thuốc hít: (Nghe giống thuốc phiện gồm, nhg nó là thuốc lá với 1 số hq liệu nữa, với lại mã ngoài cũng đẹp lắm, chứ k phải như thuốc xịt mũi đâu ^^)

6. Chương 08-09

Chương 08:

Trên oai oai, người của thế lực cũng đang thảo luận chuyện Bích Hải Long Triều Thanh luận võ kén rể.

“Nghe nói Khuynh Thành Nhất Tiểu xinh cực kỳ!”

“Trên diễn đàn có ảnh chụp đấy!”

“Cái đầu ông ấy! Khi nào thì có gái ngây thơ không xài PS cơ chứ!”

“Nghe bảo Khuynh Thành Nhất Tiểu có một chân* với Bích Hải Thanh Thiên!”

*ý chỉ quan hệ mờ ám

“Chẳng phải ca ca với muội muội sao!”

Mọi người: “Vì là ca ca muội muội mới có một chân á!”

“Bích Hải Thanh Thiên hơi bị có cửa đấy, làm em rể hẳn ta chắc cũng kiếm không ít lợi đâu! Mà, để che giấu JQ giữa hẳn với muội muội, khẳng định phải thu mua em rể, đúng không, ha ha ha ha! Tôi đi báo danh!” Vừa nói ấy là đạo sĩ hạ lưu của thế lực – Khe Suối, hẳn vừa nói xong đã bị toàn tập thể khinh bỉ, ồn ào cười nhạo hẳn tự tìm mũ xanh đội, thế nhưng Khe Suối vẫn chẳng thèm để ý, còn mặt dày nói: “Chuyện nhỏ, tôi thích xì tai mũ xanh mà.”

Nhưng vài phút sau, lại nghe hẳn rên một tiếng: “Móa, điều kiện báo danh là người chơi cấp 80, trang bị phải đáng giá từ 48000 trở lên, tổ cha nó!”

Trong Tiêu Dao, mỗi một trang bị đều có điểm giá trị của nó, trang bị càng cực phẩm thì giá trị càng cao, mà luyện hóa thuộc tính với tăng bảo hộ cũng có thể nâng giá trị trang bị, đương nhiên, giá trị càng cao, càng cần nhiều thời gian và tiền bạc.

Game này open beta chưa lâu, trang bị giá hơn 48000, thì cũng phải là người chơi trong top 200 trên bảng xếp hạng toàn serve mới có thể báo danh tham gia được.

Tô Tiểu vô thức mở trang bị của mình ra xem một chút.

Trang bị trên người giá trị gần 41000, cô vẫn luôn thấy trang bị của mình không tệ, giờ nhìn lại, ngay cả tư cách dự thi cũng không có!

“Hoa Hoa đi đi, trang bị chắc chắn là đủ, thầy thuốc đơn P cũng OK, mài cũng mài chết đối phương được mà!”

“Không đi được, tôi nick nữ!”

“Chúng ta cũng làm cái luận võ kén rể cho Hứa Hứa đi!”

Tô Tiểu: . . .

“Đắt lắm!”

“Ôi đời, không cần qua hệ thống, chúng ta chọn đại một chỗ, sau đó ai muốn cưới Hứa Hứa thì tự ra PK, chẳng phải là được sao.”

“Thật là mất mặt, quá keo kiệt. . .”

Tô Tiểu chỉnh lại tai nghe, sau đó ấn nút phát âm.

“Mấy người còn ằm ỉ thì quáng thạch với thảo được tôi đào được tuyệt đối sẽ không cho vào Thương khổ của thế lực nữa đâu đấy!”

Oai oai trong nháy mắt im phắc.

Tô Tiểu tiếp tục đào quặng.

Chừng một tiếng sau, một thông báo của hệ thống bật ra.

Hệ thống: Chúc mừng Mặc Mặc Vô Ngữ, Bách Chiến Bách Thắng, Bất Niệm Tình Thâm, Phong Ngữ Giả, Lưu Luyện Vong Phẫn, Phượng Tê Ngô, Ca Thệ đã vào được bát cường của Luận võ kén rể, 20 phút sau thi đấu vòng tròn chính thức bắt đầu.

Bởi có chức nghiệp tương khắc, cho nên hệ thống luận võ kén rể thiết kế khá là hợp lý, sau bát cường là đấu vòng tròn, người thắng được cộng điểm. Người có điểm số cao nhất đương nhiên sẽ là người thắng cuộc.

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Mặc Mặc Vô Ngữ tham gia rồi hả, chẳng hé răng tạo nào, đánh cho tốt, giành vị trí thứ hai!

Thế lực Khe Suối: Sao không phải là nhất?

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Được nhất khẳng định là phải sang Bích Hải Lộng Triều Thanh ở rể, với lại, đội mũ xanh làm quái gì!

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: Ừm, đấu lôi đài tối thứ sáu của hệ thống vẫn chưa có cơ hội được tham gia.

Cho nên, nhà người tham gia luận võ kén rể chỉ là để so chiêu với người khác thôi sao? Tô Tiểu đột nhiên cảm thấy nếu tên này mà được nhất, sau đó lại không cưới con gái nhà người ta, Bích Hải Lộng Triều Thanh có truy sát hắn trên toàn thể giới không đây?

Nhưng chỉ có luận võ kén rể mà làm long trọng đến mức này quả thật hơi bị thừa cơm rồi, Tô Tiểu xem cái danh sách lại lần nữa, im lặng bĩu môi, rồi cô chat mật với Mặc Mặc Vô Ngữ.

Bạn nói với Mặc Mặc Vô Ngữ: Bất Niệm Tình Thâm, là thích khách.

Mặc Mặc Vô Ngữ nói với bạn: Ừ.

Bạn nói với Mặc Mặc Vô Ngữ: Lúc đấu thì đập hấn mạnh tay vào. Đánh cho đến mẹ hấn cũng không nhận ra được!

Mặc Mặc Vô Ngữ nói với bạn: Được.

Mặc Mặc Vô Ngữ là cung thủ, vừa vặn là chức nghiệp khắc thích khách, nghĩ tới Bất Niệm Tình Thâm sẽ bị Mặc Mặc Vô Ngữ ngược, trong lòng Tô Tiểu vui như mở cờ, đào quặng thạch cũng càng sung sức.

Hệ thống: Hứa Ngải Di Thâm ở Hắc Thạch Sơn Mạch may mắn đào được một khối Bí ngân cao cấp.

“Hứa Hứa, phát đạt rồi, cầu bao nuôi!”

Tô Tiểu hưng phấn suýt tí nữa nhảy bật lên, cô vừa bán trần thạch chi bảo cho Mặc Mặc Vô Ngữ xong, kết quả giờ lại đào được một khối, quả thật là ra của giấm phải phân chó, 100 nhân dân tệ đó, kiếm lớn rồi!

Nhìn Bí ngân cao cấp xuất hiện trên màn hình, Tô Tiểu cười híp cả mắt, nhưng khi click nhặt lại bị hệ thống thông báo, túi đồ của bạn đã đầy.

Tô Tiểu vội vàng mở túi, ở trong chất đầy quáng thạch với thảo dược, quáng thạch cùng loại thì 50 cái là có thể xếp thành một tổ, thảo dược cũng vậy, cô bắt đầu xếp lại túi, định bụng giành ra một ô trống, nhưng ngay lúc cô xếp xong chuẩn bị nhặt thì, cô bị mê man.

Hệ thống: Bất Niệm Tình Thâm đã đại phát cuồng tính.

Gần Hứa Ngải Dĩ Thâm: Đừng giết tôi!

Tô Tiểu rút gào, chờ tôi nhặt đồ đã rồi muốn giết muốn chém gì mặc kệ nhà anh, chờ tôi nhặt đồ đã a a a a !

Nhưng Bất Niệm Tình Thâm không hề buông tha cho cô.

Tô Tiểu liều mạng nhấn chuột.

Hệ thống: Trong lúc chiến đấu không thể tiến hành động tác này.

Trong lúc chiến đấu không thể tiến hành động tác này...

...

Một chiêu liên tiếp hạ xuống, Tô Tiểu, ngủ luôn.

Trên màn hình, nút thu thập bí ngân vẫn còn, thế nhưng, cô đã chết mất rồi.

Mặc dù có thể chọn điểm truyền tống gần nhất sống lại, nhưng trò Tiêu Dao này thiết lập là, nếu rời khỏi phạm vi không thấy được bằng mắt, vật phẩm sẽ tự động biến mất.

Cho nên dù Tô Tiểu bây giờ chỉ là cái xác, vẫn như cũ nhấn nút nhặt, mặc dù hiện tại cũng không nhặt được.

Gần Bất Niệm Tình Thâm: Trên đất có gói đồ của cô.

Lúc này, chông chơ trên đất là một gói đồ, viết tên Hứa Ngải Dĩ Thâm.

“Sư phụ nhanh tới Hắc Thạch Sơn Mạch nhặt xác con, bí ngân của con còn chưa nhặt đã bị người ta giết rồi, nhanh lên, sắp biến mất rồi!”

“Ta đang ở chiến trường mà!” Hoa Vô Tình nói, “Ai mua phù đi cứu cái!”

Khe Suối: “Tôi đi, tôi đi, nhưng khối thạch phải chia tôi một nửa!”

“Khe Suối, cái đồ đục nước béo cò nhà ngươi, mau tới!” Tô Tiểu đập bàn hét.

Hệ thống: Bất Niệm Tình Thâm sử dụng Gọi hồn phù với bạn, bạn có đồng ý sống lại tại chỗ hay không?

Trên màn hình đột nhiên nhảy ra mộ tin tức như thế, khiến Tô Tiểu hơi sững ra, giấy tiếp theo cô lập tức chọn sống lại, thi thể xoay một vòng xinh đẹp từ trên đất sống dậy. lợi dụng có 30 giây bảo hộ khi phục sinh, Tô Tiểu nhanh chóng nhặt bí ngân lên, lúc này mới nhẹ nhõm.

Một cái Gọi hồn phù giá chừng 20 vàng.

Tô Tiểu nghĩ không ra trong đầu tên Bất Niệm Tình Thâm này chứa cái gì, rõ ràng mới giết cô không chút nương tay, giờ lại tiêu tiền cứu cô, có lẽ nào là bệnh thần kinh thật?

Gần Hứa Ngải Dĩ Thâm: Nói đi, chúng ta có thù oán sao? Hay là người thế lực bọn tôi có thù với anh?

Bất Niệm Tình Thâm không hé răng.

Vừa nãy vì sử dụng Gọi hồn phù, thân hình hắc đã hiện ra, lúc này hắc lại không vội ẩn thân, mà đi tới cạnh Hứa Ngải Dĩ Thâm, ngồi xuống bên cạnh cô, thoát nhìn thật vô hại, giống như là đang thủ hộ.

Kiểu ngồi của thích khách rất đặc biệt, nếu ngồi đối mặt với bạn, sẽ khiến người ta có cảm giác như là đang được anh ta nhìn say đắm vậy.

Tô Tiểu dịch sang bên hai bước, tiếp tục đánh chữ lên kênh gần.

Gần Hứa Ngải Dĩ Thâm: Đừng có giả chết, nói!

Đột nhiên, thích khách đang ngồi dưới đất đứng bật dậy, lại lần nữa biến mất.

Tô Tiểu vội liếc thời gian bảo hộ bên cạnh biểu tượng nhân vật mình, còn lại 10 giây. Cô không dám lên ngựa, dùng hai cái chân ngăn ngừa lo lắng chạy tới điểm truyền tống.

Còn chưa tới được điểm truyền tống, thời gian bảo hộ đã hết.

Trang bị của Tô Tiểu là trang bị phụ bản. Công việc chủ yếu của cô là nấp sau màn thêm máu, cho nên bản thân cô kỳ thật giòn đến đáng thương. Ngoại trừ nguyên nhân chức nghiệp tương khắc ra, trang bị của cô với của Bất Niệm Tình Thâm cũng quá chênh lệch, thêm nữa là thao tác, dù cho có trong khoảng thời gian kỹ năng bị khóa, cô đánh Bất Niệm Tình Thâm, mỗi lần hệ thống đều thông báo phương hướng không chính xác, không thể công kích. Như vậy thì, cô đánh với Bất Niệm Tình Thâm, cũng bằng lấy trứng chọi đá, hoàn toàn không có khả năng phản công.

Cho nên, nếu Bất Niệm Tình Thâm tiếp tục ra tay, cô khẳng định sẽ lại nằm quay ra đất, điểm này thì chẳng phải nghi ngờ.

Song thời gian bảo hộ đã hết, cô vẫn an toàn như cũ, hơn nữa còn tới được điểm truyền tống.

Lẽ nào Bất Niệm Tình Thâm bỏ đi rồi?

Đúng lúc ấy, điểm truyền tống lờ sáng lên, một bóng hình xuất hiện.

Khe Suối đã tới.

Gần Khe Suối: Hử, Hứa Hứa cô dậy rồi hả! Hại ta mua thừa cái Gọi hồn phù!

Trên oai oai.

“Tí nữa trả tiền Gọi hồn phù cho anh.”

Lúc trước có nói, Khe Suối là đạo sĩ. Trong Tiêu Dao, chỉ có cung thủ và đạo sĩ có thể thấy được thích khách ẩn thân.

“Ô, Hứa Hứa sau lưng cô có một thích khách, mà còn là đại hồng danh!”

Tô Tiểu vội vàng di chuột, trên màn hình, Hứa Ngải Dĩ Thâm quay đầu cười.

“Xem ta đánh cho hắn chui ra nè!” Khe Suối vênh vang đắc ý, “Hừm, xem người chạy đi đâu!”

Chờ hắn tạo dáng xong, Tô Tiểu đã thấy một vệt máu xẹt qua trước mặt mình, còn chớp mắt di động tới điểm truyền tống.

Ấy là kỹ năng thoát thân của thích khách.

“Móa, để hắn chạy mất rồi!”

Tô Tiểu: “Tôi thấy rồi. . .”

Chương 09:

Lúc này, còn 20 phút nữa là bắt đầu đấu lôi đài.

Tô Tiểu chuẩn bị truyền tống tới thành Trường An đi xem, nhưng mới ấn vào truyền tống thạch, thì nghe tiếng mở cửa phòng, xoay đầu nhìn, Trần Vi mồ hôi mồ kê nhễ nhại đi vào.

Trần Vi là thành viên đội cổ động của câu lạc bộ bóng rổ.

Giờ cô nàng đang mặc đồng phục đội, phía trên là áo ba lỗ mê người, dưới là quần siêu ngắn, lộ cặp đùi thẳng thon dài. Trần Vi là người đẹp có tiếng, dáng cao gầy ngực bự eo nhỏ, đáng tiếc giờ này cô nàng chống tay trên bàn thở hổn hển, tóc mướt mồ hôi dính sát vào mặt, lại còn vắt thành từng nhúm một, thật sự là không bỏ mắt tẹo nào, Tô Tiểu lắc đầu, “Bên ngoài nóng đến thế cơ à?”

Cô lẩn lẹ trong phòng ngủ cả ngày, ngay cả rèm cửa cũng không kéo ra.

“Siêu nóng.” Trần Vi nghỉ một chút rồi đi tới cạnh Tô Tiểu, lấy khuỷu tay chọc lưng cô một cái, “Vẫn chơi game hả?”

Tô Tiểu vội mang Bí ngân cao cấp mới đào được ra cho Trần Vi xem.

“Cố Mặc bị thương rồi!”

Về đặc ý của cô nhảy mắt biến mất.

“Bị trật, đụng đến xương, đang ở phòng y tế trường, muốn đi xem thử không?” Trần Vi vỗ vai Tô Tiểu một cái, “Đi đi, cơ hội hơi bị tốt đấy.”

Tô Tiểu im im không hé răng.

“Không dám đi hả? Tôi đi tắm, chờ tí tôi với bà cùng đi.” Trần Vi nói xong thì tiện tay cởi áo ba lỗ ra. Tô Tiểu đã quen với hành vi bồ bịch của Trần Vi rồi, mặt nịnh nọt nhìn bạn, “Vi Vi bà tốt bụng quá.”

“Quá lời, Bí ngân trong túi bà chuyển sang tôi.” Trần Vi nói rồi rất chi là tự nhiên hất đầu, Tô Tiểu khoe miệng giật giật, cô có thôi thúc muốn kéo rèm, cho cô nàng chỉ mặc nội y này phơi ra dưới nắng mặt trời.

Mà quên nói, đối diện họ là ký túc xá nam.

Thừa lúc Trần Vi tắm rửa, Tô Tiểu thay quần áo, sửa sang lại mình một chút. Rồi dẫn đo suy nghĩ, lấy thẻ sinh viên và sổ khám bệnh ra, khi Trần Vi ra khỏi phòng tắm, thấy mấy thứ trong tay Tô Tiểu thì bật cười.

“Bà không định giả vờ đi khám bệnh rồi lén đi xem đấy chứ?”

Bị vạch trần, Tô Tiểu im lặng nhún vai.

“IQ của phụ nữ sa vào vực sâu thẳm mền đều có vấn đề.”

Tô Tiểu giật giật khoe miệng, lẳng lẳng đặt thẻ sinh viên với sổ khám bệnh lại ngăn kéo, hít sâu vài hơi rồi nói, “Tôi chuẩn bị xong rồi.”

“Đợi tôi sấy tóc! Bà chuẩn bị thổ lộ rồi hả?”

“Không, tôi không biết mình rốt cuộc thích cậu ta đến mức nào.”

Đây là một vấn đề rất phức tạp, Tô Tiểu mở cửa phòng.

Phía sau Trần Vi rống lên, “Này, đợi tôi với, một mình bà dám đi à?”

Tô Tiểu đã đi tới đầu cầu thang.

Trần Vi mang cái đầu ướt nhẹp chạy ra, giơ nắm tay với cô, “Cố lên!”

Tô Tiểu khẽ cười, rồi xuống cầu thang.

Không liên quan tới việc thổ lộ, cô chỉ đi xem cậu ta thử thôi, còn sau đó có phát sinh chuyện gì, có nhất thời kích động không, tạm thời không nằm trong vòng suy xét.

Nắng hôm nay thật nồng nàn, làm say cả lòng cô.

...

Vị trí của phòng y tế trường cách ký túc xá rất xa, đi bộ ít nhất là 20 phút. Tô Tiểu cúi đầu hấp tấp chạy, không ngờ tới, trên đường, lại cùng đội của Cố Mặc ngộ hém gặp nhau.

Đây là con đường nhỏ được trải sỏi, rộng chừng hai người đi, hai bên là bãi cỏ với những cây ngô đồng cao lớn.

Ánh nắng xuyên qua kẽ hở giữa tán cây rớt xuống, đổ bóng loang lổ lên người họ.

Cố Mặc được Trữ Lam dìu rất cẩn thận, sau lưng bọn họ còn có một tốp đội viên của đội bóng rổ. Mặc cho những người phía sau đang cười đùa, hai người phía trước, vẫn tĩnh lặng tựa như một bức họa điềm tĩnh an tường.

Cảnh tượng lúc này, có chút giống như Thước Kiều Tiên trong trò chơi, chỉ là khi ấy, hai người gặp nhau nơi cầu hí thước, Tô Tiểu có thể trắng trợn ở kênh gần nói ta thích người, mà giờ, cô lại chỉ có thể nghiêng người, bước ra sau, chân sau giẫm lên mặt cỏ.

Chân của Cố Mặc bị thương, cô thấy mắt cá chân của cậu ta quần gạc trắng, Trữ Lam làm gậy chống cho cậu ta, trên mặt chứa đầy ý cười ngọt ngào.

Đoàn người này tựa như một cảnh quay chậm từ từ đi qua trước mặt cô, trong lúc ấy, Tô Tiểu vẫn luôn cúi đầu, cô chăm chăm vào mặt đất, nhìn từng đôi giày thể thao bước qua trên con đường rải sỏi, nhìn dải gạc trắng chói mắt kia càng lúc càng xa. . .

Ánh nắng hôm nay vẫn như cũ, tình cảm thâm lặng kéo dài một năm, nói không nên lời.

Mặc dù chưa đến nỗi xé ruột xé gan, nhưng dù sao cũng có chút đau lòng, không phải đau chết đi sống lại, mà là thăm thẳm lạnh lùng.

Tô Tiểu chậm bước về lại phòng, trong phòng không có một bóng người.

Mở máy tính đăng nhập game, chờ tải xong, nhân vật của cô xuất hiện ở thành Trường An.

Lúc này là 5 giờ chiều, đấu lôi đài vừa kết thúc.

Trên màn hình tin tức hệ thống hết lần này tới lần khác cuộn lên.

Hệ thống Chúc mừng người chơi Bất Niệm Tình Thâm lực áp quần hùng, giành được hạng nhất!

Chưa từng nghĩ, tên thích khách thần kinh ấy lại có thể giành hạng nhất.

Nhưng lúc này, cô không có tâm trạng để ý mấy thứ đó.

Phong cảnh trong Tiêu Dao rất đẹp, mưa bụi mịn mờ, non xanh nước biếc, nhân diện đào hoa*, là thế giới tiên hiệp cổ xưa mà trong lòng nhiều người hướng tới. Mà trong tất cả các bản đồ, Tô Tiểu thích nhất là Tiên Tung Lâm ở Thanh Khâu.

* mỹ nhân như hoa, làm người ta phải tương tư

Bản đồ Thanh Khâu cực kỳ bí ẩn, không có NPC, cũng không có tình tiết nhiệm vụ nào, quan trọng nhất là không có điểm truyền tống. Người chơi muốn tới đó phải từ một bản đồ khác chạy tới bến đò, sau đó đi bè theo hồ để vào, mặt hồ từ rộng trở nên hẹp lại, cuối cùng vào một cửa động hẹp.

Sau đó là tối sập xuống chừng 2 phút. Nếu không có nhạc nền róc rách tiếng nước, thỉnh thoảng có cá nhỏ màu bạc nhảy lên mặt nước, với ánh sáng li ti của đom đóm, người chơi sẽ tưởng là máy tính bị treo. . .

Đương nhiên cũng từng có người chơi tính bộp chộp tưởng lầm là game bị lỗi còn lên diễn đàn post bài báo cáo BUG, mỗi lần vào bản đồ Thanh Khâu đều treo máy, tổ thiết kế mấy người làm ăn kiểu dếch gì thế! Kết cục của kẻ post bài, khỏi cần nói nhiều.

Tô Tiểu truyền tống tới Tầm Tiên Trấn ở Giang Nam. Sau đó cưỡi ngựa chạy đến bến đò, trả 50 tiền đồng thuê một cái bè trúc. Theo hồ đi tới động cũng mất 10 phút, đối với một game online mà nói, giành nhiều thời gian đi đường như vậy quả thực là thừa hơi, đặc biệt là vừa open beta, mọi người đều đang nỗ lực thăng cấp kiếm trang bị làm nhiệm vụ. Cho nên bản đồ Thanh Khâu, trừ một ít hội ngắm phong cảnh tới xem, chụp ảnh lưu niệm ra, thì nhìn chung là nơi này không có ma nào cả.

Hệ thống: Bạn đã tiến vào Vô nhân chi cảnh.

Ngay sau đó, là một màn đen kéo dài 2 phút,

Những tia sáng chợt hiện này, lại càng làm cảnh vật đen đặc thêm hắc ám. Cô không nhìn thấy nhân vật của mình, không thấy được bè trúc, cũng không thấy được mọi thứ chung quanh.

Cảnh ấy, suy cho cùng cũng có chút giống tâm trạng cô bây giờ.

Tô Tiểu cười khổ một cái, cô cuộn chân lên ghế, sau đó ôm lấy đầu gối, gác cằm lên đầu gối, mắt ngơ ngác nhìn màn hình.

Mối tình ấy nói dài không dài, không giống người ta yêu đến xé lòng đến oanh liệt, nhưng dù sao cũng luôn chiếm cứ trong lòng, từ trước tới giờ chưa từng tản đi.

. . .

Hai phút sau, trước mặt xuất hiện một tia sáng.

Bè gỗ chậm chậm trôi lên phía trước, chui thẳng vào vùng sáng lạng ấy, rồi đột nhiên, đất trời bừng sáng, rộng mở phóng khoáng.

Ngay cả tâm trạng của cô, cũng theo đó sáng sủa một chút.

Hệ thống: Bạn đã tiến vào Thanh Khâu.

Bè gỗ cập bờ, Tô Tiểu nhảy lên bờ cỏ bên cạnh.

Cửa vào của Thanh Khâu là rừng hoa đào, hoa đào hồng phấn tựa như mây chất chồng tới chân trời, Tô Tiểu điều khiển nhân vật, giẫm cánh hoa chậm rãi đi vào sâu trong rừng đào.

Cô không cười ngựa.

Phía trên nhất của bản đồ Thanh Khâu là Mặc Trúc Lâm, đích đến của Tô Tiểu là nơi đó, nếu như không cười ngựa, thì từ rừng đào tới Mặc Trúc Lâm, phải đi chừng một tiếng. Đương nhiên, cô chưa đi bao giờ, phải thử mới biết được.

Tô Tiểu vẫn luôn để hình thức chụp ảnh, tức là trên màn hình không có thanh kỹ năng, không có khung đối thoại, chỉ có phong cảnh và bản thân mình.

Tiếng mật ngữ vang đinh đang trên nhạc nền, nhưng cô đều mặc kệ, giờ phút này, bất kể là phụ bản hay làm nhiệm vụ, hoặc bảo cô cống hiến quảng thạch thảo dược, cô đều không muốn làm.

Chừng 10 phút sau, tiếng mật ngữ điên cuồng tập kích như spam, tiếng đinh đinh đang đang không ngừng vang, che hết nhạc nền của trò chơi, Tô Tiểu bất đắc dĩ, chỉ có thể đổi lại hình thức, bật tin chat mật ra.

Spam âm ĩ cô không chỉ có một người.

MN, sao toàn thể lực đều M* cô nha.

*ý là PM đấy mà

Hoa Vô Tình: Hứa Hứa, kiếm tiền kiếm tiền!

Mặc Mặc Vô Ngữ: Ở đó không?

Khe Suối: Thù lớn của cô được báo rồi! Mau dùng thiên nhân tra vị trí của hắc, chúng ta đi kiếm tiền!

Loạn Đánh Tỳ Bà: Có ở không, đang chờ cô thiên nhân đây!

Tô Tiểu xem nửa ngày, đầu vẫn mờ mịt như cũ.

Thể lực nguyên lão Hứa Ngải Di Thâm: Sao đấy?

Mọi người mồm năm miệng mười giải thích, Tô Tiểu vui vẻ rồi.

Trận chung kết đấu lôi đài là Mặc Mặc Vô Ngữ đấu Bất Niệm Tình Thâm. Vì Mặc Mặc Vô Ngữ không muốn giành hạng nhất, cho nên trực tiếp rút lui. Không thực hiện lời hứa giúp cô ngược Bất Niệm Tình Thâm, nên là, Mặc Mặc Vô Ngữ tìm cô, để nói xin lỗi.

Nhưng Bất Niệm Tình Thâm giành hạng nhất sau, vốn nên thương lượng việc kết hôn với Bích Hải Lộng Triều Thanh, ngờ đâu tên đó chặn mật ngữ biến mất luôn. Nghe nói còn bỏ lại một câu, chỉ tới đánh lôi đài, không tới để cưới vợ. Kết quả, Bích Hải Lộng Triều Thanh đương nhiên là nổi giận, đây không phải là khiêu khích sao, đây chẳng phải là giỡn mặt sao? Cho nên, bọn họ quyết định ngược sát Bất Niệm Tình Thâm một trăm lần.

Lại có vấn đề, Bất Niệm Tình Thâm là thích khách, đồng thời lại là độc hành hiệp, không gia nhập thể lực nào cả. Rõ ràng hệ thống tra ra là online, nhưng lại không tìm được vị trí. Bích Hải Lộng Triều Thanh chạy loạn khắp bản đồ vẫn không tìm được người, bất đắc dĩ chỉ có thể đi khắp nơi tìm người có cừu nhân Bất Niệm Tình Thâm, vì cừu nhân có thể dùng Thiên nhân tìm ra vị trí của đối phương, người cung cấp vị trí thu được 100 vàng. Cho nên mọi người đều nghĩ đến Tô Tiểu.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Hắn là thích khách, giết người phải không ít chứ, đợt trước còn bạo chết tiểu đội 5 người của Thiên Nhai trước mặt ta mà.

Thế lực nguyên lão Cố Hi Bạch: Cô lắm, Bích Hải Lộng Triều Thanh tìm một vòng, đều không tìm thấy cừu nhân của Bất Niệm Tình Thâm, mấy đứa Thiên Nhai, hình như đều không onl, lúc trước có Phượng Tê Ngô, sau cũng thoát rồi. Ta đang lên nick 007 này!

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Hứa Hứa mau lên chút, 100 vàng đấy!

Tô Tiểu: . . .

7. Chương 10-11

Chương 10:

Tô Tiểu nhìn đầu dùng 20 nguyên bảo mua một cái Thiên nhân từ Thương thành.

Mở danh sách cừu nhân, Bất Niệm Tình Thâm ngự ngay trên đầu, mà vị trí thứ hai, đương nhiên là Lam Điều.

Đúng là nghiệp chướng mà.

Sau khi sử dụng Thiên nhân, giao diện game sẽ bật ra bản đồ mà cừu nhân đang ở, đồng thời trên bản đồ sẽ xuất hiện một điểm màu đỏ, chuẩn xác tọa độ.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Thanh Khâu (đông 1208, bắc 447)

Gửi tọa độ lên thế lực sau, Tô Tiểu mới hoảng, Bất Niệm Tình Thâm cũng ở Thanh Khâu!

Lập tức, cô theo bản năng chú ý vào bản đồ nhỏ phía trên bên phải màn hình mình một chút, ở đó đánh dấu rõ ràng tọa độ của cô –(đông 1208, bắc 430)

Hai cặp tọa độ này, chỉ cách nhau trong gang tấc.

Cha mẹ ơi, Bất Niệm Tình Thâm ở ngay bên cạnh cô á!

Đáng tiếc cô là thầy thuốc, dù có nhìn thủng cả màn hình, cũng không thể nhìn ra thích khách ẩn thân được. Từ nơi khác để chạy tới Thanh Khâu này, nhanh nhất cũng mất 10 phút, mà trong khoảng 10 phút ấy, nếu Bất Niệm Tình Thâm muốn ra tay, Tô Tiểu chết là cái chắc.

Cô không muốn chết, vì nếu chết ở trong này, thì lại phải chạy lần nữa lại phải tốn rất nhiều thời gian, mà mục đích của cô là Mặc Trúc Lâm. Tâm trạng vốn đã tệ rồi, nếu lại chết giữa đường, cô có thể dự đoán được tâm trạng mình sẽ ác liệt tới nhường nào.

Tô Tiểu cẩn thận di chuột, hi vọng phát hiện chút dấu vết. Ở một số bản đồ, ví dụ như sa mạc ở Long môn hoang mạc, người nào đi qua sẽ để lại dấu chân mờ mờ, chẳng biết rừng đào ở Thanh Khâu này, có chỗ nào lộ ra được bóng dáng của thích khách không?

Nhân vật game ở trong rừng đào nhìn ngang nhìn ngửa, có lẽ là do đứng một chỗ lâu quá, còn vờn vai một cái rất đáng yêu.

Đồ phụ bản tuy không đẹp mấy, bình thường nhìn trông rất giống một cô gái thôn dã, mà lúc này trong rừng hoa đào, bởi kéo màn ảnh ra xa, quần dài màu hồng phất lại hợp làm một với đào lâm, tương hỗ rất thú vị.

Hệ thống: Bất Niệm Tình Thâm ôn nhu ôm bạn.

Tô Tiểu chấn động cả người! Cô cảm thấy khắp mình đều nổi lên một tầng da gà.

Bất Niệm Tình Thâm ở ngay bên cạnh cô, lại còn ôm cô!

Tô Tiểu điều khiển Hứa Ngải Dĩ Thâm chạy lên trước, chưa chạy được hai bước, đã nghe phũ một tiếng, ngay sau đó, nhân vật của cô đứng bất động tại chỗ, trên đầu thỉnh thoảng bốc lên một chữ z nho nhỏ. . .

Cô bị thích khách cho ngủ rồi!

Tiếp đó, nhân vật của cô kêu thảm một tiếng, dây máu bỗng cạn tới đáy, gục xuống đất.

Bị một chiêu tất sát rồi ?

Tô Tiểu ngây người, sau đó liền thấy trên mặt đất xuất hiện hai thi thể.

Thích khách có một kỹ năng gọi là Giải Thể Quyển, tức tự bạo, nếu thời cơ thích hợp, một lần có thể bạo chết rất nhiều địch nhân. Lúc này, Tô Tiểu liên tục kích vào thân hình rớt cuộc cũng xuất hiện của thích khách, đáng tiếc chỉ là một cái xác xám xịt.

Thi thể của hai người rất gần nhau, đầu tựa đầu, cứ thể thê lương đến vô hạn nằm trên thảm cỏ phủ đầy cánh hoa. Sau khi nhân vật tử vong, giao diện trò chơi sẽ biến thành màu xám, lại cùng Mặc trúc lâm có chút tương tự.

Những cánh hoa thủy mặc bay lả tả, vờn quanh thi thể bọn họ, chỉ chốc lát, đã lấp hơn phân nửa thân xác họ, tình cảnh này, nếu không phải là hai người có thù oán sâu nặng, thì cũng có thể coi là một bức phong cảnh kiều diễm. Cũng đồng dạng là cừu nhân, sao lúc này nằm đây không phải là Lam Điều Cố Mặc chứ?

Tô Tiểu thở dài một cái.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Mấy người còn bao lâu nữa? Bị Bất Niệm Tình Thâm giết mất rồi!

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Bọn lão tử với Bích Hải Lộng Triều Thanh đều đang đi bè, đội bè xếp thành rồng thành rắn rồi!

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Nhanh tới hồi sinh tôi, tôi không muốn chạy bản đồ lần nữa đâu.

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Đồ nhi, sao con nhanh thế? Một thầy thuốc đuổi gấp thế làm gì, tìm chết hả!

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: Cô ấy vốn ở Thanh Khâu rồi.

Lần này nói tới trọng điểm rồi.

Thế lực Khe Suối: Hứa Hứa lên oai oai.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Ồ.

Tô Tiểu đổi cửa sổ ra ngoài, đăng nhập oai oai, vào kênh chuyện phiếm của thế lực. Trong đó ồn ào loạn thành một đoàn, Tô Tiểu để ý một chút, trong kênh xuất hiện thêm mấy cái nick ảo làm khách quý màu xanh lục. Nhưng tên thì khá dễ nhận ra, đều là một kiểu cổ định, Bích Hải Lộng Triều Thanh – chức nghiệp – danh tự.

Trong đó một giọng đang nói, “Thằng đó vẫn đang onl, nhưng bản đồ Thanh Khâu lớn như thế, 10 phút rồi, chẳng biết đã chạy đi đâu nữa!”

“Người có cừu nhân ơi, tra lại thử đi.”

“MN, đúng là biết trốn!”

Tra tọa độ không tốn tiền hả, Tô Tiểu oán thầm nói.

Cô mở lại cửa sổ game, Bất Niệm Tình Thâm vẫn chưa sống lại, cũng không biết người có còn đó không nữa, nếu để thi thể mà treo máy, thì đến lúc bọn họ đuổi tới đây cũng chả làm ăn được gì, game này lại chẳng cưỡng chế sống lại được.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Tọa độ không đổi.

Thế lực Khe Suối: Chụp hình đưa bọn họ làm chứng cứ, miễn tí nữa lại xỏ lá không trả tiền.

Tô Tiểu nghe theo chụp hình, bởi cừu nhân đã chạm mặt, điểm màu đỏ trên bản đồ lúc này sẽ tự biến mất, cô chỉ có thể chụp hình thi thể nằm ngay đơ của hai người gửi lên oai oai.

Kết quả vừa mới gửi, bọn họ đã âm lên.

Hoa Vô Tình: Ủa, hai thi thể này đầu tựa đầu, chắc chắn là có gian tình nha!

Thanh Thành Tuyết: Lầu trên hỏa nhãn kim tinh, ôi dời, còn chôn trong biển hoa nữa kìa, sinh tử đồng huyệt, oa oa oa, cảm động quá đi mất.

Loạn Đánh Tỳ Bà: Bất Niệm Tình Thâm chết rồi? Hứa Hứa lợi hại quá, mau gửi hình cho Bích Hải Thanh Thiên lấy tiền giết người.

Mặc Mặc Vô Ngữ: Rõ ràng là bị tự bạo.

Thanh Thành Tuyết: Lầu trên lại chân tướng rồi.

Khe Suối: Vậy xóa Hứa Hứa trong hình đi, rồi mới đem đi lĩnh tiền thưởng.

Một lát sau, Khe Suối bằng vào bức hình ấy đổi được 200 vàng.

@^~^@ mấy người bang này hài k đỡ dc.

Khe Suối: Không ngờ một bức hình thôi mà đổi được tiền, Bích Hải Thanh Thiên quả là đàn ông chân chính! Kẻ có tiền, địa chủ! Vì muội muội vung tiền như rác!

Hứa Ngải Di Thâm: Đuổi theo thế này cũng chẳng có ý nghĩa, đợi lát nữa hân sống lại chỗ khác, chẳng phải là toi công sao!

Khe Suối: Chỉ cần muội muội vui vẻ, có thể trút giận uội muội, quan nó có ý nghĩa hay không!

Cứ cái độ này, Tô Tiểu cũng bắt đầu thấy Bích Hải Thanh Thiên có một chân với Khuynh Thành Nhất Tiểu rồi. . .

“Bọn ta xuống thuyền rồi, tới ngay đây!”

Vâng, Tô Tiểu mở lại game, tuy cánh hoa vẫn đang rơi xuống, nhưng hệ thống cũng không quá mà lấp hết cả hai người, vẫn có thể nhìn thấy thân hình, Tô Tiểu đoán chắc là Bất Niệm Tình Thâm đã treo máy ở đây rồi, nếu như bị Bích Hải Lộng Triều Thanh thấy họ nằm thế này, phỏng chừng cũng biết chân tướng là thế nào, Khe Suối đã lấy tiền rồi, nếu bị lật tẩy thì cũng mất mặt.

Đành chịu, Tô Tiểu chỉ có thể chọn sống lại.

Ngay lúc ấy, trước mặt đột nhiên lóe sáng, thi thể của Bất Niệm Tình Thâm biến mất.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Di Thâm: Bất Niệm Tình Thâm sống lại ở chỗ khác rồi!

Trên oai oai, tin này nhanh chóng truyền tới tai người của Bích Hải Lộng Triều Thanh.

“MK!”

Có lẽ bọn họ cũng biết tìm người cũng vô dụng, trên oai oai mắng một hồi rồi nhao nhao rời đi, nhưng thiên hạ truyền âm lại bật ra vài dòng.

Thiên hạ Bích Hải Thanh Thiên: Giết Bất Niệm Tình Thâm một lần 50 vàng, kèm thêm ảnh chụp chiến đấu làm chứng.

Mọi người thổn thức, lại bắt đầu thảo luận trên oai oai.

“Lần này thông minh hơn rồi, còn muốn cả ảnh chụp chiến đấu!”

“Chào mọi người, Mặc Mặc Vô Ngữ có đó không?” Một giọng nữ dịu dàng đột ngột vang lên, khiến tất cả mọi người sững sốt.

Tô Tiểu cho nhỏ cửa sổ game, liền thấy trên kênh oai oai nhiều thêm hai nick ảo du khách màu trắng, đầu tên cũng là tên thế lực Bích Hải Lộng Triều Thanh, hai du khách này lập tức được quản lý chuyển thành khách quý.

Sau đó, cô thấy Loạn Đánh Tỳ Bà kéo Mặc Mặc Vô Ngữ với hai khách quý vào một phòng nhỏ phía dưới.

“Hứa Hứa, tra tọa độ đi, ta đi kiếm tiền!”

“Giờ đang sóng to gió lớn thế này, người ta chắc chắn sẽ truyền tống khắp nơi, di động khắp nơi, tra tọa độ rồi dùng cái P ấy!”

“Ặc. . .”

“Làm nhiệm vụ đi, cái loại truy sát não tàn này không thích hợp với chúng mình!” Hoa Vô Tình thâm thúy nói. Lúc đó, Tô Tiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà lại mua một cái Thiên nhân, kết quả tra xong hệ thống bật ra thông báo, người chơi này không online.

Hóa ra lúc này Bất Niệm Tình Thâm không phải sống lại ở nơi khác, mà là thoát game.

Vì người chơi không online, nên cái Thiên nhân ấy coi như chưa sử dụng, vẫn nằm trong túi đồ của Tô Tiểu, danh sách cừu nhân vẫn đang mở, Tô Tiểu hơi ngần ra, rồi chuyển Thiên nhân sử dụng cho Lam Điều.

Vẫn offline như cũ .

Chân cậu ta bị thương, đi lại bất tiện, nhưng lại có mỹ nhân ở bên, hoặc theo cô nàng tản bộ trong trường cũng không chừng. Đi chậm, tự nhiên sẽ thấy được rất nhiều phong cảnh chưa từng xuất hiện.

Tô Tiểu thấy lòng chát chát, trên oai oai mọi người vẫn sôi nổi bàn tán như cũ.

” Trùng quan nhất lộ vi hồng nhan, ta thấy may mà Mặc Mặc Vô Ngữ không lấy hạng nhất, không thì chạy được hòa thượng không chạy được miếu, Bích Hải Lộng Triều Thanh khẳng định sẽ lôi thế lực ra khai đao.” Loạn Đánh Tỳ Bà nói thêm vào.

Hắn vừa dứt lời, kênh thế lực trong game nhảy lên một hàng chữ.

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: Ta là hạng hai, Bích Hải Thanh Thiên bảo ta cưới Khuynh Thành Nhất Tiểu.

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: Ta từ chối rồi.

Phụt. . .

Chương 11:

Bích Hải Lộng Triều Thanh hôm nay đã mất hết mặt mũi.

Đáng lẽ là, chuẩn bị một buổi luận võ kén rể cực quy mô, đó cũng là biểu tượng cho thực lực và tài lực, kết quả thì sao? Kén hạng nhất bỏ lại một câu là tới đâu lôi đài, không tới cưới vợ, quả thật khiến người ta tức đến hộc máu.

Được rồi, hạng nhất không biết điều, vậy chúng ta khiến hắn ở Tiêu Dao không tiêu dao nổi, chỉ cần người hạng hai biết nể mặt, phát mấy cái thiên hạ hô to, quyết tâm cưới Khuynh Thành Nhất Tiểu, chúng ta cũng thuận nước đẩy thuyền, chuẩn bị cưới xin như thường.

Bích Hải Thanh Thiên là tính như vậy.

Lại có vấn đề, hắn không biết, hạng hai kỳ thực cũng tới đâu lôi đài thôi, hắn căn bản không muốn cưới vợ nha!

Mặc Mặc Vô Ngữ người cũng như tên, xưa nay rất ít nói chuyện, nếu không mua Bí ngân của Tô Tiểu, thì ba tháng nay, Tô Tiểu nói chuyện với hắn chẳng quá 3 câu, mọi người đều biết rõ tính nết của hắn, cho nên lúc này, trên oai oai, Loạn Đánh Tỳ Bà ho khan mấy tiếng, rồi thử hỏi dò.

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Vô Ngữ à, cậu từ chối kiểu gì vậy, uyển chuyển hay là trực tiếp?

Thấy dòng này, Tô Tiểu cũng vã mồ hôi.

Cô từ trước tới nay chưa hề nghe Mặc Mặc Vô Ngữ nói chuyện trên oai oai, hơn nữa hẳn nói chuyện trong thế lực thường thường cũng là một hai chữ, ừ, được, kẻ địch, chiến trường, vân vân, hẳn mà biết uyển chuyển, thì mặt trời mọc từ đằng Tây. Tô Tiểu đã tưởng tượng ra Mặc Mặc Vô Ngữ khi đó trả lời thế nào, khẳng định là ăn khớp đến 80% với câu nói mà Bất Niệm Tình Thâm bỏ lại.

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: Ừm, uyển chuyển.

Câu này vừa ra, oai oai lập tức òa lên.

“Không thể nào, nhóc người mà biết uyển chuyển cự tuyệt á?”

“Nói thế nào? Không giành được hạng nhất nên xấu hổ không cưới?”

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Cậu nói như thế nào?

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: Không thích con gái.

Phụt. . .

Tô Tiểu vốn đang uống nước, giờ, một miệng nước trực tiếp phun lên màn hình, cô vội vội vàng vàng dùng giấy vệ sinh đi lau, đợi lau khô rồi, lại phát hiện kênh thế lực đã bị một đám spam.

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: . . .

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: . . .

Thế lực Khe Suối: . . .

Thế lực Thanh Thành Tuyết: . . . MK!

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Đây là uyển cự hả?

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: (Biểu tình nghi hoặc) Đây không phải là uyển cự sao?

Thế lực Thanh Thành Tuyết: Ta dĩ nhiên thấy được Vô Ngữ nói một câu dài như vậy, còn sử dụng cả biểu tình, ta có thể nhầm mất rồi. . .

Có thể đoán được, Bích Hải Thanh Thiên với Khuynh Thành Nhất Tiểu lúc này phải học máu đến mức độ nào, khẳng định là phát tay áo mà đi á!

Thế lực Khe Suối: Bích Hải Lộng Triều Thanh sẽ đến rầy rà chúng ta hả?

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Rõ ràng chắc chắn là không, còn ngại chưa đủ mất mặt sao.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Bỗng nhiên thấy Khuynh Thành Nhất Tiểu thật đáng thương.

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Đồ nhi ngoan, chờ con sau này luận võ kén rể, nếu thắng thắng nó không lấy, vì sư sẽ hack nick nó tới cưới con.

Thế lực Khe Suối: Nếu Hứa Hứa luận võ kén rể không ai đến đánh thì sao?

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: !

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Vậy thì vi sư đành cố vậy, lấp JJ* cưới con!

*Có cần bạn phải giải thích hem, gợi ý Vô tình là nick nữ :”))

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: . . .Đi chết đi!

Thế lực Tôi chính là chân tướng: Lẽ nào không ai quan tâm tới khuynh hướng tình dục của Vô Ngữ hả? Cậu thích con trai?

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: Kiểm có thôi.

Rồi rồi, cái cố uyển cự của nhà người miêu sát tất cả mọi người rồi, nhà người được.

. . .

Tô Tiểu lúc này vẫn nằm ở rừng đào như trước, cô đang muốn giục Hoa Vô Tình mau tới nhặt xác, thì nghe tiếng cửa phòng mở, Trần Vi hùng hùng hổ hổ vọt vào.

“Bà lúc nào thì về đây?”

“Về được một lúc rồi!” Tô Tiểu rầu rầu đáp.

“Sao rồi? Thở lộ chưa?”

“Chưa, trên đường gặp Trữ Lam dìu cậu ta, tôi đi về luôn.” Tô Tiểu thờ ơ nói, tựa như không thèm để ý, nhưng Trần Vi vẫn đi tới cạnh cô, một tay đặt lên vai cô.

Hồi lâu, hai người đều không nói gì.

Lại qua một lát, Trần Vi thở dài. “Bà cả ngày không đi ra ngoài, ăn mỳ tôm hủ, tối chuẩn bị bỏ bữa hay là lại mỳ?”

“Không thấy đói!” Tô Tiểu nói thật, vốn ngày hè ăn ít, cô lại không vận động gì, nên thật không thấy đói, nhưng Trần Vi lại tưởng cô phiền muộn trong lòng, cực kỳ khó chịu với cái bộ dạng của cô.

“Đi, ra ngoài ăn, tôi mời.” Trần Vi một tay kéo Tô Tiểu dậy khỏi ghế, “Đồ trạch nữ, bà xem cái mặt trắng bợt của bà kia, ra ngoài hít thở không khí đi!”

Vừa nói xong, cô nàng đã phụt một cái tắt màn hình của Tô Tiểu,

Tô Tiểu giật giật khoe miệng, “Bà ghen tị tôi trắng hơn bà.”

Nghênh tiếp cô là một ngón giữa đầy mạnh mẽ của Trần Vi.

Giờ đã là hơn 6 giờ tối, căn tin chắc đã hết rồi, Trần Vi tha Tô Tiểu ra ngoài trường, ở cổng sắt phía Bắc, họ gặp phải đoàn người của Cố Mặc.

Thảo nào lúc này không thấy bọn họ lên game, chắc là cả đám đi ăn cơm trước.

Lúc này Cố Mặc không được Trữ Lam dìu, mà là một cậu con trai đỡ cậu ta, cậu nam sinh ấy Tô Tiểu nhớ được, là Phượng Tê Ngô trong game. Đám này trở về lên game, thì người biết tọa độ của Bất Niệm Tình Thâm sẽ nhiều rồi, Tô Tiểu âm thầm nghĩ.

“Ngăn ra làm gì? Người ta đi xa rồi!” Trần Vi hung hăng véo eo Tô Tiểu, “Để tôi nói cho bà biết, kỳ thực tôi thấy Cố Mặc cũng chả có chỗ nào hơn người đâu, chỉ là đẹp trai một tí, biết chơi bóng rổ, xung quanh nhiều hoa đào như thế, bà có thổ lộ thành công, thì còn phải đề phòng các em khác mọi lúc mọi nơi nữa, một lần.”

“Ờ!” Tô Tiểu gạt đầu, “Cho nên tôi cũng không định thổ lộ.”

“Tôi thà rằng bà đi thổ lộ. . .” Trần Vi muốn nói lại thôi, Tô Tiểu trong lòng vô thức nối tiếp câu nói của Trần Vi.

Ít ra cũng có thể chết tâm đi.

Trần Vi muốn nói , chắc là vậy đi!

Tô Tiểu bỗng quay đầu lại, xa xa nhìn về hướng bọn Cố Mặc.

Cố Mặc đang nói chuyện với người bên cạnh, nghiêng mặt, tuy rằng cách xa, Tô Tiểu vẫn có thể thấy khoe môi khe cong lên của cậu ta. Bỗng chốc, Cố Mặc quay đầu, ánh mắt như đã chạm nhau.

Tô Tiểu cương mặt, mạnh xoay đầu lại, kết quả bang một tiếng, đụng vào cái gì đó.

Giây tiếp theo, cô tỉnh ngộ ra, cái cô đụng phải là một người.

“Xin lỗi!” Tô Tiểu xấu hổ đầu cũng không nâng, liên tiếp xin lỗi, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Mặt cô đỏ bừng, mới này luôn nhìn phía sau, không ngờ lại lao thẳng vào lòng người ta! Hình như trán cô còn đập vào cằm người ta, trời ạ. . .

Người bị đụng phải không nói tiếng nào, không liếc đến một cái bỏ đi.

Tô Tiểu nhìn bóng lưng người ấy, trong lòng nảy sinh chút dị thường. Trần Vi bên cạnh cười đến sung sướng, Tô Tiểu bắt mắt trông cô nàng một cái, “Tôi đừng phải người ta bà cũng không nhắc tôi một tiếng.”

“Ai bảo bà không nhìn đường cơ, dài cổ ra mà nhìn người nào ấy cơ. Ôi, đi thôi, bà còn nhìn chăm chăm người đó làm gì, lẽ nào đừng một cái mà làm lòng sinh rung động rồi?” Trần Vi cười cười trên, Tô Tiểu ngược lại không giận, lại nhìn bóng lưng kia vài lần, cuối cùng vỗ đùi cái đét, “Tôi biết rồi, cậu ta đi đường cùng tay cùng chân, chẳng trách kỳ cục thế!”

Giọng cô rất lớn, bóng lưng trước mặt kia dường như hơi cương một chút, sau đó xoay ngoắt người, đi sang hàng ăn vặt bên cạnh. Việc ngoài lề này làm hai người tăng không ít vui vẻ. Lúc Tô Tiểu ăn cơm đã thấy tâm trạng tốt hơn nhiều, cơm nước xong xuôi thì dạo quanh trường vài vòng với Trần Vi, đến lúc về phòng, thì đã 8 giờ.

Lúc đi chỉ mới tắt màn hình, nên game vẫn đang ở trạng thái treo máy.

Tô Tiểu mở màn hình, nơi rừng đào, thi thể của cô vẫn nằm đó.

“Trần Vi, vào game mua cái phù cứu tôi cái!” Giờ là 8 giờ, là thời điểm hoàng kim của chiến trường, Tô Tiểu không muốn làm phiền người trong thế lực, chỉ có thể kéo Trần Vi đi làm công.

Trần Vi vừa mở máy tính, thuận miệng đáp, “Bà ở đâu?”

“Thanh Khâu, rừng đào!”

“M, xa thế!” Trần Vi quay đầu, hung hăng liếc xéo Tô Tiểu một cái.

“Thì bà có làm gì đâu, tới ngắm cảnh với tôi.”

“Ai nói là tôi không làm gì. . .”

Vì chỉ là thi thể, nên Tô Tiểu giờ cũng chẳng có việc gì để làm, cô đứng lên, định tới sau Trần Vi đốc thúc cô nàng, kết quả vừa chuẩn bị đi, thù thấy trên màn hình, một tin tức hệ thống nhảy ra.

Hệ thống: Bất Niệm Tình Thâm nhảy múa cho bạn xem.

Hệ thống: Bất Niệm Tình Thâm ôn nhu ôm bạn.

Gần Hứa Ngải Dĩ Thâm: Anh bị bệnh yêu xác chết hả?

Gần Bất Niệm Tình Thâm: Hừm, có đó sao?

Nói vô dụng, không ở thì ai nói chuyện với nhà người, Tô Tiểu nguýt một cái, đang chuẩn bị châm chọc Bất Niệm Tình Thâm vài câu, lại thấy thông báo của hệ thống vang lên.

Hệ thống: Bất Niệm Tình Thâm sử dụng Gọi hồn phù với bạn, chấp nhận OR từ chối?

“Nhà người không cần tới. . .” Tô Tiểu nhìn chăm chăm vào màn hình, lạnh giọng nói.

“Đúng lúc đấy, thế lực gọi tôi đi phụ bản.”

Tô Tiểu xoắn. (/ TT nói với a kia, Trần vi tg nói với mình :->)

Gần Hứa Ngải Dĩ Thâm: Tôi chọn sống lại, anh có giết tôi nữa không đấy?

Gần Bất Niệm Tình Thâm: Không.

Vậy thì được, Tô Tiểu hít sâu, rồi chọn chấp nhận.

Trong chớp mắt, ánh sáng xuất hiện, từ dưới chân cô tạo thành một quang sáng, Hứa Ngải Dĩ Thâm chậm rãi dậy khỏi mặt đất, còn tao nhả xoay một vòng.

Tô Tiểu ngồi xuống hồi máu, đồng thời phải luôn cảnh giác động tác của Bất Niệm Tình Thâm, thấy hấn không có ý động thủ, mới nhẹ nhõm được một chút. Đợi khi hồi máu rồi, Tô Tiểu nhanh chóng lên ngựa, chạy thẳng tới Mặc Trúc Lâm.

Vừa mới chạy không bao xa, liền thấy Bất Niệm Tình Thâm cười Phong thanh thú đi theo sau cô.

Tốc độ của loại linh thú cao cấp ấy nhanh hơn hồng mã của Tô Tiểu nhiều, chỉ trong chớp mắt, Bất Niệm Tình Thâm đã chạy song song với cô.

Tô Tiểu dừng lại gõ chữ.

Gần Hứa Ngải Dĩ Thâm: Anh rốt cuộc muốn gì?

Đối phương không đáp, cũng không có động tĩnh gì.

Tô Tiểu đi tiếp, Bất Niệm Tình Thâm cũng đuổi kịp rất nhanh.

Cùng đường, Tô Tiểu chỉ có thể chọn mặc kệ cái hồn nguy hiểm bám sau đuôi ấy.

Chạy một lúc, rốt cuộc tới được Mặc Trúc Lâm.

Phong cảnh nơi đây, giống như một bức tranh thủy mặc, nhưng lại không hoàn toàn là thủy mặc.

Trong rừng trúc ở Mặc Trúc Lâm có một tảng đá xanh, trên đó viết hai chữ ‘Bất hồi’. Qua khỏi tảng đá đó, sẽ phát hiện phong cảnh đột ngột thay đổi, trúc vẫn là trúc, nhưng không còn là màu xám nữa, mà là một màu xanh biếc dạt dào, thanh phong phe phẩy, lá trúc đu đưa, kèm tiếng sao du dương, khiến lòng người cũng ấm áp theo.

Trong lòng không hồi hận, tình yêu vĩnh viễn không phai màu.

8. Chương 12-13

Chương 12:

Tô Tiểu ngồi xuống cạnh tảng đá xanh. Cô điều chỉnh góc độ, định chụp vài bức cho đẹp, vì đồ phụ bản có tạo hình quá thôn dã, cô cần rằng thẳng tay mua một bộ thời trang bạch y phiêu phiêu trong Thương thành. Váy dài trắng tinh khiết, chân váy có viền hoa sen xanh lục, ở giữa buộc một cái thắt lưng lụa màu xanh họa nên vòng eo mảnh mai tinh tế, bỗng chốc biến một thôn cô thành mỹ nhân dịu dàng thời cổ.

Tô Tiểu nghĩ một chút, lại lấy trong túi đồ ra một chiếc ô giấy dầu, đây là lễ vật khi đạt level 80 xuất sư, màu xanh da trời điểm tuyết cho chiếc váy dài màu trắng, cùng gió nhẹ chung quanh, thổi tóc tung bay, đẹp đến nỗi làm say cả lòng cô. Tô Tiểu mở tất cả các hiệu ứng, sau đó bắt đầu chụp ở các góc độ khác nhau.

Chốc chốc là nửa bên mặt khoe miệng ngậm cười, chốc chốc lại là bóng lưng tịch tịch đơn côi, cô chụp rất sung, hoàn toàn quên mất cái đuôi sau người. Mãi cho đến một lần chụp hình nọ, phía sau Hứa Ngải Dĩ Thâm trong trò chơi xuất hiện một thích khách thân hình dung tục, cô mới sực nhớ lại!

Bất Niệm Tình Thâm vẫn đang ở đây!

Sau đó, cô lại chết. . .

Đầy bụng oán khí cuối cùng hóa thành một câu nói, cô cần một lý do.

Gần Hứa Ngải Dĩ Thâm: Vì sao?

Gần Bất Niệm Tình Thâm: Không nói.

ME!

Tượng đất cũng có ba phần nóng nẩy, huống gì Tô Tiểu vốn cũng chẳng phải đèn cạn dầu, hai ngày nay vì chuyện Cố Mặc làm lòng bị thương đến nhũn ra, không có mấy hứng thú, nhưng giờ, cô thấy mình sắp bùng nổ rồi đây!

Gần Hứa Ngải Dĩ Thâm: Ông đào mộ cả nhà ngươi, MK!

Tô Tiểu còn muốn thử tiếp, bỗng phát hiện túi đồ trên giao diện game đang nhấp nháy, cô tò mò mở túi ra, phát hiện trong góc có một thứ đang phát sáng.

Lọ thuốc hít thần bí.

Theo bản năng nhấp chuột, Tô Tiểu bỗng thấy nhân vật của mình đứng dậy, mà còn là ở dạng linh hồn nữa chứ.

Cô sững sờ.

Hệ thống: Bạn và Bất Niệm Tình Thâm kết thành đội ngũ.

MN, cường chế tổ đội à.

Bất Niệm Tình Thâm: Mới nãy trong túi có thứ nhấp nháy, tôi ấn một cái. Phong ấn thạch lúc trước đánh quái rơi xuống, không thể vứt bỏ không thể cho vào Thương khố.

Hứa Ngải Dị Thâm: Lọ thuốc hít thần bí, tôi vừa nhấp vào cái đấy.

Vừa gửi Lọ thuốc hít thần bí lên kênh chung, Tô Tiểu liền phát hiện lọ thuốc hít trong bao cũng biến mất, màn hình trước mặt xuất hiện một làn khói xanh, quan trọng nhất là, trên làn khói đó có một dấu chấm hỏi màu vàng.

Đây là nhiệm vụ mật!

Bất Niệm Tình Thâm: Tôi không tiếp được, chọn dấu hỏi không có phản ứng gì.

Hứa Ngải Dị Thâm: hờ hờ.

Hệ thống: Bạn đá Bất Niệm Tình Thâm khỏi đội ngũ.

Tô Tiểu mưu ma cười, lúc này còn tức đầy một bụng không phát được, giờ hệ thống trực tiếp tặng cho cô quyền lợi, nhiệm vụ mật kiểu này khẳng định là thưởng dày, cho nhà người tức chết đi!

Gần Bất Niệm Tình Thâm: Tổ!

Gần Hứa Ngải Dị Thâm: Mơ đi.

Gần Bất Niệm Tình Thâm: Cô không thấy trên đầu NPC không có dấu hỏi nữa à?

Bị nói thế, Tô Tiểu cũng chú ý. Tuy là khói xanh vẫn còn, nhưng dấu hỏi vàng trên đầu nói lại biến mất, lẽ nào phải hai người tổ đội, mới nhận được nhiệm vụ?

Bất đắc dĩ, Tô Tiểu chỉ có thể tổ lại Bất Niệm Tình Thâm, quả nhiên, đội ngũ vừa lập xong, dấu hỏi lại xuất hiện.

Tô Tiểu click dấu hỏi, mặt trên liền hiện ra một hàng chữ màu đỏ.

Bất Niệm Tình Thâm, người có nguyện ý hộ tống hồn phách của Hứa Ngải Dị Thâm về Nguyệt Ảnh Loan không? Chấp nhận OR từ chối?

Bất Niệm Tình Thâm: Có rồi.

Tuy rằng rất, Tô Tiểu vẫn chọn nhận, rồi cô phát hiện chữ chấp nhận không ấn được. Mà lúc đó, thông báo hệ thống đã nhảy ra.

Hệ thống: Bất Niệm Tình Thâm đã chấp nhận hộ hồn.

Cái nhiệm vụ này thần bí thật, lúc bắt đầu chỉ có thể là đội trưởng mở dấu hỏi, mới xuất hiện bảng nhiệm vụ, mà nhiệm vụ, lại chỉ có Bất Niệm Tình Thâm nhận được, nếu hắn ta từ chối, chẳng phải nhiệm vụ sẽ mất luôn sao? Hay là phát động một nhiệm vụ khác?

Tô Tiểu không nghĩ được nhiều lắm, bởi lúc này, tình tiết nhiệm vụ đã bắt đầu rồi.

Khói xanh lượn lơ, hóa thành những sợi tơ mỏng manh, hồn phách của Hứa Ngải Dị Thâm, không khống chế được, bị những sợi tơ ấy kéo về trước. Vì tốc độ rất chậm, Bất Niệm Tình Thâm cũng không lên ngựa, chỉ kè kè đi theo phía sau cô.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Linh hồn tôi đi rồi, thì xác làm sao giờ?

Bất Niệm Tình Thâm: Sẽ không bị chó ăn đâu.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Mẹ!

Bất Niệm Tình Thâm: Con gái đừng chửi bậy.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: MK!

Bất Niệm Tình Thâm: Con trai không nên chơi nhân yêu.

Tô Tiểu: . . .

Nguyệt Ảnh Loan nằm tại góc dưới bên phải bản đồ Thanh Khâu.

Lấy tốc độ di chuyển của bọn họ, tới được đó phải mất hơn nửa tiếng. Mà nếu đã gọi là hộ hồn, đương nhiên trên đường phải gặp nhiều trắc trở, Tô Tiểu cân nhắc một chút, vẫn gõ chữ lên thế lực.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: (Giờ đình ba cuồng tiểu) nhận được nhiệm vụ mật rồi ~ lọ thuốc hút thần bí kích khởi rồi, chắc nhiệm vụ sẽ khó làm lắm, có người nào rảnh không, tới giúp với?

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Cha mẹ ơi, có chung được không?

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Có lẽ không được. Nhưng cứ tới thử xem.

Thế lực Khe Suối: Ở đâu?

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: Hệ thống báo đội của cô đã đầy.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Thanh Khâu, từ Mặc trúc lâm đi tới Nguyệt ảnh loan, trong đội chỉ có hai người, xem ra đúng là không thể làm chung rồi.

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: ! Chờ tí rảnh rồi toàn bộ đi Thanh khâu vậy xem nhiệm vụ mật!

Không ngoài dự tính, đội ngũ đi chưa được mấy phút, trước mặt đã xuất hiện một NPC hình người tên Mặc Giả.

Gần Mặc Giả: Thanh Khâu đất thánh, ấy thế mà lại có u hồn xuất hiện? Bất Niệm Tình Thâm, u hồn kia đang hút tinh khí của ngươi, mau chặt đứt tình ti, bằng không sẽ hối không kịp đó!

Lời thoại của NPC vừa ra, Tô Tiểu đã sổ đen đầy mặt.*

* Cái này đọc nhiều chắc biết hết rồi, là thế này:

Bất Niệm Tình Thâm: Hệ thống hỏi tôi có rời khỏi đội ngũ không.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: . . .

Gần Mặc Giả: Nếu đã chấp mê bất ngộ như vậy, vậy hôm nay chỉ có thể trừ bỏ cả ngươi, bằng không đợi nàng hấp thu xong, ta cũng không làm gì được nàng!

NPC nói lời thoại xong, tự nhiên nâng kiếm xông lên. Lúc này trở thành quái vật, cấp bậc chỉ có 60, tuy rằng thế tới hung mãnh nhưng cũng không đáng lo mấy, Bất Niệm Tình Thâm xoẹt xoẹt vài đao, đã thấy NPC hét lớn một tiếng rồi ngã xuống, trước khi chết, còn ôm hận để lại một lời trắng trối.

Gần Mặc Giả: Bất Niệm Tình Thâm ngươi thiên tư trác việt, đáng tiếc lại bị yêu nghiệt mê hoặc. .

Bất Niệm Tình Thâm: Cô đang hút tinh khí của tôi.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Phụt. . .

Lời thoại của NPC, nhà ngươi còn cho là thật!

Bất Niệm Tình Thâm: Thật đấy.

Thật cái đầu nhà anh!

Bất Niệm Tình Thâm: Lam của tôi đang giảm đi, 10 giây 5 điểm.

Nói thế, Tô Tiểu cũng chú ý tới, lúc trước cô là linh hồn, kỹ năng đều không thể sử dụng, toàn bộ đều là màu xám, mà giờ, kỹ năng thêm máu đơn giản nhất đã sáng lên rồi.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Trên người anh chẳng phải có thêm trạng thái đó sao, tốc độ hồi lam nhanh hơn giảm, không sao.

Bất Niệm Tình Thâm: Ừ.

Đội ngũ tiếp tục tiến bước.

Lần này xuất hiện là hai nữ NPC cấp 70, một người có một cái đuôi dài xù xòa sau lưng, người kia thì mình người đuôi rắn.

Gần Xà nữ: Hứa Ngải Dĩ Thâm, chính kẻ này đã hại thân xác của tỷ bị hủy sao? Ta thay tỷ báo thù!

Gần Hứa Ngải Dĩ Thâm: Muội muội đừng!

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Không phải tôi nói.

Bất Niệm Tình Thâm: Ừ.

Kịch tình này sao có vẻ cầu huyết thế nhỉ? Y như là một cuộc tình bi kịch giữa người và yêu vậy? Mà Tô Tiểu, có vẻ chính là nàng yêu tinh xui xẻo ấy. . .

Gần Hồ nữ: Đến giờ tỷ còn bảo vệ cho hần!

Đinh một tiếng, hệ thống thông báo: Bạn có đồng ý cùng rời đi với Xà nữ và Hồ nữ hay không?

Tô Tiểu không do dự chọn từ chối.

Tình tiết nhiệm vụ kiểu này, khẳng định phải đi chung với nhau, phần thưởng cuối cùng mới nhiều nhất, bỏ đi bây giờ, vậy chẳng phải ngấm nước phần thưởng à.

Gần Hồ nữ: A. . .

Gần Xà nữ: Tỷ tỷ, chúc tỷ hạnh phúc.

Bất Niệm Tình Thâm: Giảm lam nhanh hơn trước rồi, 10 giây 10 điểm, tí nữa chắc chắn sẽ càng nhanh hơn.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Tôi dùng được 3 kỹ năng rồi.

Bất Niệm Tình Thâm: Vậy là cô thật sự đang hút tinh khí của tôi, lấy dương bổ âm.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: MN! Có phải tôi cố ý đâu!

Bất Niệm Tình Thâm: Nếu mà là nhân yêu, vậy phải là lấy dương bổ âm dương.

Tô Tiểu đập bàn, rên một tiếng, ông không thèm nghe nhà người nói nữa.

Vì vậy hai người một đường trầm mặc, thẳng đến lúc nhóm quái thứ ba xuất hiện.

Gần Thủ vệ tiên đồng: Người từ phương nào tới, dám xông vào Nguyệt Ảnh Loan?

Gần Thủ vệ tiên đồng: A! Lại có u hồn!

Vừa nói xong, liền có một đám NPC quái vật xông lên, 5 con quái hình người cấp 80, Bất Niệm Tình Thâm động tác nhanh mạnh, lập tức cho ngã một con quái, nhưng còn đến 4 con khác, chỉ một người chống lại, dây máu của Bất Niệm Tình Thâm mất một mảng lớn.

Quái này công kích cao thật!

Tô Tiểu hiện giờ có thể dùng được ba kỹ năng, một quần độc, hai thêm máu. Trước tiên thêm đầy máu cho Bất Niệm Tình Thâm, sau đó quảng độc. Kết quả vừa làm xong, bao nhiêu thù hận đều tập trung vào cô hết, tuy rằng ở dạng hồn phách không có dây máu, nhưng thấy hồn phách mình dần dần nhạt đi, cô rất khẩn trương, đáng tiếc không nhúc nhích được, muốn chạy muốn tránh cũng không được.

Lúc này, con quái bị cho ngủ lúc này cũng đã tỉnh rồi nhảy vào vòng chiến, Tô Tiểu muốn thêm máu ỉnh, lại không có hiệu quả. Nếu nhiệm vụ đã kêu hô hồn, chẳng phải nếu hồn phách bị đánh tan, nhiệm vụ sẽ thất bại? Không biết thất bại rồi có nhận lại được không. . .

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Mấy người còn bao lâu nữa mới tới hử, nhiệm vụ sắp thất bại rồi!

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Cố gắng, vừa lên bờ!

Phù một tiếng.

Năm con quái vật đồng loạt ngã xuống, cùng lúc đó, thi thể của Bất Niệm Tình Thâm cũng hiện ra.

Ặc. . .

Đây là kỹ năng cuối cùng của thích khách —— tự bạo.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Kỹ năng cứu người của tôi không dùng được.

Cô vừa nói xong, lại thấy Bất Niệm Tình Thâm từ mặt đất nhảy lên.

Bất Niệm Tình Thâm: Vừa mua một lá Lục đạo luân hồi .

Lục đạo luân hồi tính chất cũng giống với Gọi hồn phù , chỉ khác Lục đạo luân hồi là tự mình sống lại tại chỗ, mà Gọi hồn phù thì cần người khác sử dụng, đều là dùng khấn cấp khi tử vong mà không có thầy thuốc. Giờ giá của Lục đạo luân hồi chừng 50 vàng, phần thưởng của nhiệm vụ còn chưa thấy, giờ đã bắt đầu tiêu pha rồi. . .

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Làm xong rồi tiền dùng Lục đạo luân hồi tôi trả một nửa.

Đội ngũ tiếp tục tiến lên, hồn phách của Hứa Ngải Dĩ Thâm chậm rãi khôi phục, mà Bất Niệm Tình Thâm tuy sống lại rồi, nhưng không thể ngồi xuống hồi lam được, bởi vậy nên dù Tô Tiểu thêm đầy máu cho hắn, lam của hắn vẫn trống không. Hơn nữa vì tử vong, trạng thái hồi lam trên người lúc trước cũng biến mất. .

Thích khách không có lam, kỹ năng tự bạo cũng không dùng được, đường trước mặt còn dài, nhiệm vụ này sợ là không hoàn thành nổi.

Tiền đồ vốn đã mù mịt, bỗng từ trong rừng rậm nhảy ra vài người chơi, Bất Niệm Tình Thâm vốn ẩn thân đi sau Hứa Ngải Dĩ Thâm, giờ lại bị đánh hiện ra.

Một người chơi của thế lực Thiên Nhai, còn có của Bích Hải Lộng Triều Thanh nữa!

Tô Tiểu không ngừng tay, vội thêm máu cho Bất Niệm Tình Thâm.

Gần Bích Hải Thanh Thiên: BUG? Thăng này sao tự hồi máu được? Có thầy thuốc?

Gần Dạ Tâm: Thầy thuốc có thể ẩn thân?

Tô Tiểu mừng húm, lúc này cô là linh hồn, mấy người kia lại không thấy được cô, chẳng là dù vậy, đối phương nhiều người, tốc độ thêm máu của cô không so được với tốc độ công kích của người ta, cho dù Bất Niệm Tình Thâm di chuyển điêu luyện, nhưng lúc này cũng cực kỳ nguy ngập. Đúng lúc đó, Tô Tiểu thấy bọn Hoa Vô Tình đang cười ngửa tới.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Đừng để Bất Niệm Tình Thâm chết!

Vừa dứt lời, Hoa Vô Tình đã xuống ngựa ngay lập tức.

Bá!

Hoa Vô Tình động tác nhanh mạnh, một chiêu tăng máu lập tức làm đầy dây máu của Bất Niệm Tình Thâm.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Sư phụ quá khủng.

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Chuyện.

Tô Tiểu chuyển hình thức phát tiếng trên oai oai thành tự do, rồi vội nói: “Nhiệm vụ của tôi là cùng chung với Bất Niệm Tình Thâm, giờ tôi đang ở cạnh hần ta, là linh hồn mọi người không thấy được, hần phải hộ tống hồn phách của ta đến Nguyệt Ảnh Loan, không thể chết a không thể chết, thầy thuốc để ý Bất Niệm Tình Thâm!”

Gần Bích Hải Thanh Thiên: Mấy người Phù Vân Các làm gì vậy?

Gần Loạn Đánh Tỳ Bà: Chúng ta có nhiệm vụ, Bất Niệm Tình Thâm tạm thời không thể giết, đợi làm nhiệm vụ xong, mặc các người giết, được không?

Gần Dạ Tâm: Nhiệm vụ mật?

“Ngu thế, bị người ta biết là nhiệm vụ mật rồi có để ỉnh làm nữa không!” Hoa Vô Tình rống lên.

Quả nhiên, bên kia khẳng định cũng nhanh nhất trí, hỏa lực rất mạnh tiếp tục công kích Bất Niệm Tình Thâm, Hoa Vô Tình cũng tiếp tục thêm máu, ngay sau đó, đồ đao của thích khách đối phương nhắm vào Hoa Vô Tình. Hoa Vô Tình trang bị hoàn mỹ, thao tác điêu luyện, đối phó với thích khách thành thạo, đồng thời còn có thể phân thần đi tăng máu cho Bất Niệm Tình Thâm.

Đều là thầy thuốc đầu thích khách, sao lại một trời một vực như vậy chứ? Tô Tiểu âm thầm rơi lệ.

Rồi tiếp đó, vèo vèo mấy tiếng, thầy thuốc Dạ Tâm của Bích Hải Lộng Triều Thanh kêu thảm một tiếng ngã thẳng xuống đất.

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: Giết bọn họ trước đã.

Nếu đã mở đầu, có nói nữa cũng vô dụng, Loạn Đánh Tỳ Bà tự nhiên cũng biết đạo lý ấy, lần này phần lớn thế lực đều chạy tới xem nhiệm vụ mật, mà Bích Hải Lộng Triều Thanh chỉ tới một đội, bọn họ chết rồi chạy lại hoặc gọi người thì đều mất mười phút, có thể tranh thủ thời gian hoàn thành nhiệm vụ, cho nên Loạn Đánh Tỳ Bà rống lên: “M, xử chúng!”

Hỗn chiến chính thức mở màn.

“Chém thẳng ngực gây họa Phượng Tê Ngô của Thiên Nha trước!”

Hỗn chiến tiếp tục nóng lên.

Lát sau, tiểu đội của đối phương bị giết hoàn toàn. Tại khoảnh khắc Bích Hải Thanh Thiên sống lại, một tin Thiên hạ truyền âm cũng nhảy ra.

Thiên hạ Nhất Tiểu Khuynh Thành: Bích Hải Lộng Triều Thanh và Phù Vân Các chính thức khai chiến!

Chương 13:

Phù Vân Các ở serve Bồng Lai này là một thế lực tương đối mạnh, trên cơ bản thì mỗi cuối tuần đều có thể chiếm một đài tế thiên. Nhưng liên minh của Bích Hải Lộng Triều Thanh tổng cộng có đến 5 đài tế thiên. Cho nên thực lực của bọn họ xấp xỉ chừng 1:5, lại thêm cả địch thủ cũ Thiên Nhai nữa, tình thế đã trở nên cực kỳ nghiêm trọng rồi.

Người ta chơi game thường thường là ai mạnh, thì tôi chơi cùng người đó. Vào thế lực chẳng qua là lúc mình cống hiến công sức, cũng hi vọng có thể được giúp đỡ từ thế lực, đặc biệt là vào thời đầu của game như hiện nay, mọi người đều vội vàng cấp kiếm trang bị, nếu ở một thế lực ngày ngày bị chèn ép, khẳng định sẽ có người rút khỏi thế lực, cho nên, thực lực của thế lực luôn biến đổi từng ngày.

Giờ thì hay rồi, thiên hạ của Bích Hải Lộng Triều Thanh vừa phát ra, thế lực đã có hai người rút lui.

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Cùng Bích Hải Lộng Triều Thanh đối địch rồi, mọi người ra đường nhớ cẩn thận, có chuyện thì gọi, người nguyện ý ở lại, thì anh đây sẽ không để người ấy chết trước mặt anh, người không muốn ở lại, anh cũng các chúc chú tiên đồ rộng mở, thuận buồm xuôi gió.

Tô Tiểu có phần áy náy, chuyện này là vì cô gây ra. Nếu không phải giúp cô làm nhiệm vụ mật gì gì đó, thì cũng không đối địch với Bích Hải Lộng Triều Thanh. Loạn Đánh Tỳ Bà luôn muốn phát triển thế lực, giờ thế này, đối với việc phát triển thế lực đã kích rất lớn.

Lúc này, cô lại cũng không biết nói gì mới tốt.

Đội ngũ vẫn chậm chậm tiến lên như cũ, một đám Phù Vân Các vây xung quanh Bất Niệm Tình Thâm, kênh gằn quét đến hoa cả mắt.

Gần Loạn Đánh Tỳ Bà: Hứa Hứa à, cô ở đâu vậy!

Gần Hứa Ngải Dĩ Thâm: Đây này!

Gần Hoa Vô Tình: Đây?

Gần Khe Suối: Sao đi chậm quá vậy!

Gần Thanh Thành Tuyết: Đệ nhất đệ nhị luận võ lôi đài đều ở đây, thảo nào Khuynh Thành Nhất Tiểu nghiêng răng nghiêng lợi thế!

Gần Mặc Mặc Vô Ngữ: Ừm.

Bởi lúc này nhiều người, nên cuộc du hành buồn tẻ cũng không thấy chán nữa, chẳng qua giờ đã đến Nguyệt Ảnh Loan, sao không có động tĩnh gì cả?

Gần Nhất Lũ Thanh Yên: Dừng.

Tô Tiểu phát hiện nhân vật của mình bất động rồi. Bất Niệm Tình Thâm cũng dừng theo, đại quân cũng dừng lại.

Trên oai oai Loạn Đánh Tỳ Bà đang ồn ào, “Cũng quá 10 phút rồi, quân của Bích Hải Lộng Triều Thanh e là sắp tới rồi đó!”

Đến lúc đại quân của bọn họ tới, nhiệm vụ này cũng coi như xong.

Lúc này, trên bản đồ lại xuất hiện một đám quái vật, 10 NPC vừa tới, không nói một câu, trực tiếp xông lên, vì người chơi khác không thể công kích những mục tiêu ấy, nên chỉ có thể thêm máu cho Bất Niệm Tình Thâm, rồi nhìn hấn từng đao từng đao dùng công kích phổ thông chém quái.

Bởi vì hấn hết lam.

Tô Tiểu thì lại thêm hai kỹ năng công kích, nhưng công kích của thầy thuốc vốn đã yếu, giờ cũng không có mấy tác dụng. Cũng may là quái vật công kích không cao, máu cũng không dày, chậm rãi mài cũng mài chết được. Chỉ là, bọn họ không có bao nhiêu thời gian.

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: Có thích khách.

Trên oai oai âm ỉ loạn cào cào.

“Người của Bích Hải Lộng Triều Thanh tới rồi!”

“MN, của Thiên Nhai cũng tới!”

“Ta R!”*

*Mềnh cũng chả biết để là gì nữa, nó cũng là một câu mắng, biểu lộ sự tức giận thôi.

Gần Nhất Lũ Thanh Yên: Thấy vùng sương mù phía trước không? Mau qua đó.

Thanh Yên vừa mới dứt lời, sợi tơ quán lấy linh hồn Hứa Ngải Dĩ Thâm chớp mắt biến mất, Tô Tiểu vội vàng ấn phím mũi tên, phát hiện mình động đậy được rồi, tình hình bây giờ rất loạn, hơn 10 người Phù Vân Các căn bản không phải là đối thủ của đối phương, nháy mắt đã chết một đồng.

Bất Niệm Tình Thâm: Đi!

Bất Niệm Tình Thâm dùng kỹ năng thoát thân, vọt một cái nhảy vọt lên phía trước.

Tô Tiểu vội vàng theo sau.

Trên oai oai tiếng mắng chửi không ngớt, bọn họ đã bị giết sạch rồi.

Mà lúc đó, Tô Tiểu đã xuyên qua tầng sương mờ ấy, truyền tống tới một bản đồ khác.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Bọn tôi tới bản đồ khác rồi, cảm ơn.

Thế lực Khe Suối: Nếu có thưởng thần khí thì cho ta nhá, ha ha ha!

Nơi bọn Tô Tiểu truyền tống tới là một mật thất.

Ở chính giữa mật thất có một chiếc giường đá (Cổ mộ =), trên đó nằm một NPC tên gọi Minh Ngôn, mà làn khói xanh ấy thì đang lượn lờ bên cạnh, tựa như bên cạnh giường đá có phong ấn gì đó, nó trước sau không có cách nào tiếp cận được NPC trên giường.

Bất Niệm Tình Thâm: Nhiệm vụ thứ nhất hộ hồn hoàn thành rồi, không có phần thưởng.

Gần Nhất Lũ Thanh Yên: Ta cần 10 Côn Lôn tiên thạch để phá trận pháp này, Bất Niệm Tình Thâm, người có thể thay ta tìm về không?

Bất Niệm Tình Thâm: Tôi có nhiệm vụ.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Tôi không. . .

Bất Niệm Tình Thâm: Hiểu rồi, ở nhiệm vụ này, cô là đạo cụ.

Tô Tiểu: . . .

Đột nhiên, Bất Niệm Tình Thâm biến mất ngay trước mắt cô.

Gần Nhất Lũ Thanh Yên: Hẳn đi tìm Côn Lôn tiên thạch cho ta rồi, Hứa Ngải Dĩ Thâm, nam nhân trong thiên hạ đều bạc tình, nếu người giết chết hắn, ta sẽ đem Vô tình tặng cho người, thế nào?

Hệ thống: Bạn có nhận nhiệm vụ giết chết bạc tình lang hay không?

Phụt. . .

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Ha ha ha ha, cũng cho tôi một nhiệm vụ, giết chết bạc tình lang. Bảo tôi giết anh, phần thưởng là vũ khí phẩm chất 300.

Bất Niệm Tình Thâm: Cô còn sống cũng chẳng giết nổi tôi, hướng gì là bây giờ.

Cái đầu nhà anh, coi thường người ta à nha.

Tô Tiểu im bật, chẳng qua tên đó nói đúng là sự thật. Thông báo của hệ thống vẫn còn, tuy vũ khí quả khiến cho người ta thêm thường thật, nhưng dựa vào kinh nghiệm xưa, thứ cuối cùng mới là tốt nhất, Tô Tiểu tiếc hùi hụi nhìn 'Vô tình' kia, rồi vẫn nhún tịt chối.

Gần Nhất Lũ Thanh Yên: Quả thật là tình thâm. . .

Tên xếp đầu bảng cừu nhân, tình cảm kiểu ấy quả là sâu thật. Tô Tiểu mở danh sách cừu nhân, thấy thù hận của mình và Bất Niệm Tình Thâm đã lên tới 700 điểm, bỗng chốc thấy hết nói nổi.

Lại qua một lúc, Bất Niệm Tình Thâm truyền tống trở lại.

Nhiệm vụ hoàn thành sau, trên giường đá bốc lên một quang sáng, ngay sau đó, làn khói xanh ấy bay lên trên NPC, chậm rãi quấn lên người ông ta, như là đang ve vuốt vậy.

Rồi, làn khói xanh từ từ biến thành hình người, trên đỉnh đầu nàng ta xuất hiện một danh tự —— Yên La.

Gần Yên La: Khi đó hắn là một tán tiên, còn ta là một nữ yêu tinh nghìn năm đạo hạnh, tuy không hại mạng người, nhưng cũng đi khắp nơi hút tinh khí của con người. Sau, hắn bắt ta, có lẽ vì ta không thực sự giết hại người, lại thương cho thân đạo hạnh của ta, nên không luyện hóa ta, chỉ giam ta trong lọ thuốc hít. Hắn tha mạng cho ta, ta lại không biết hắn tốt, mỗi ngày xung đột với hắn, một lòng đều nghĩ chạy khỏi lọ thuốc, hận hắn nhất ta trong đó thanh tu mấy trăm năm.

Gần Yên La: Rồi, hắn độ kiếp thất bại, chết đi. Mà ta vẫn luôn bị giam trong lọ thuốc hít, cho đến lúc các người tháo phong ấn của ta.

Gần Yên La: Ta rõ ràng rất hận hắn, sao lại muốn gặp hắn như vậy? Mặc cho thấy được cũng chỉ là một cái xác?

Yên La vươn tay khê vuốt má của NPC nọ, rồi gục mặt lên người ông ta khóc nức lên.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Kịch tình dài quá.

Bất Niệm Tình Thâm: Ừ.

Đúng lúc ấy, trên đất xuất hiện một vật phẩm đang lập lòe phát sáng.

Gần Tị yên hồ*: Ta là tiên khí thượng phẩm, vốn luyện chế ra để chống lại thiên kiếp cho hần, nếu không phải vì bảo hộ người, hần sao có thể độ kiếp thất bại?

* = lọ thuốc hít đó ><~>

Gần Yên La: Người nói gì. . .

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Lọ thuốc hít cũng nói được, lại còn là tiên khí!

Tiếp theo Yên La khóc òa lên một hồi, sau đó yêu cầu hai người tìm 9 đồ vật giúp Minh Ngôn tụ hồn.

Gần Yên La: Nhiệm vụ này không hạn chế thời gian, Hứa Ngải Dĩ Thâm, ta giúp người hoàn hồn trước, nếu thu thập đủ 9 vật phẩm, có thể tới tầng đá xanh tìm ta.

Thế là, bọn họ lặn lội cả một đêm, phần thưởng duy nhất là Tô Tiểu được sống lại.

Đúng là công toi!

9. Chương 14-15

Chương 14:

Nhiệm vụ mới cả hai người đều có, nhưng giờ đã là 10 rưỡi tối, không còn mấy thời gian sẽ ngắt mạng, Tô Tiểu nghĩ nhiệm vụ chắc không làm xong được, chỉ có chờ ngày mai làm tiếp.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Để mai làm đi, tôi sắp bị cắt điện rồi.

Bất Niệm Tình Thâm: Được.

Lúc này người trong thế lực đang cùng Bích Hải Long Triều Thanh với Thiên Nhai đánh du kích, Tô Tiểu không làm nhiệm vụ nữa, nên cũng gọi vài tiếng trong thế lực tùy tiện gia nhập đội ngũ tham gia chiến đấu.

Cái gọi là đánh du kích, ấy là vì nhân số chênh nhau quá lớn, hai bên tập trung lại mà quần đấu thì chịu thiệt là cái chắc, cho nên Loạn Đánh Tỳ Bà kêu mọi người tổ thành tiểu đội, lòng vòng giữa các thần thạch, gặp thành viên của phe địch mà số lượng ít thì ào lên tốc chiến tốc thắng, nếu gặp nhiều thì lập tức truyền tống bỏ chạy.

Đội mà Tô Tiểu gia nhập có một đạo sĩ là Khe Suối, một chiến sĩ là Thanh Thành Tuyết, một thích khách là Mùa Hạ. Lúc này bọn họ đang ở xung quanh truyền tống thạch nơi Thạch lâm, Tô Tiểu thấy trong đội dây máu đang giảm xuống, lập tức chạy tới điểm truyền tống thẳng tới Thạch lâm, đang lúc nguy cấp, một chiêu tăng máu kéo Thanh Thành Tuyết bên bờ tử vong trở về.

Thấy thầy thuốc tới, ba người hưng phấn như cắt tiết gà.

Tô Tiểu bên tăng máu cho bọn họ, bên chú ý thời gian thêm trạng thái cho họ, đợi thế cục ổn định mới để ý đối diện chỉ có hai người — Lam Điều và Tích m.

Người ở giang hồ, sinh bắt do kỹ.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Đối phương hai người, các người bị đánh đến thảm như vậy. Mùa Hạ cậu khổng chế thầy thuốc.

Mùa Hạ: Cô ta trang bị tốt, ngũ cô ta toàn bị kháng. Tổ công kích không đủ, lại chẳng miếu được cô ta.

T T. . .

Đúng rồi, cũng chẳng phải mỗi thích khách đều như Bất Niệm Tình Thâm!

Vì bị Bất Niệm Tình Thâm ngược đãi dày vò, làm cho Tô Tiểu cảm giác cái chức nghiệp thích khách lúc đối đầu với thầy thuốc thì mạnh đến nghịch thiên. Nào ngờ, nghịch thiên chẳng phải thích khách, mà là tên tai họa Bất Niệm Tình Thâm, phần lớn thích khách vẫn là người bình thường.

Vì có Tô Tiểu gia nhập, thế cục lập tức đảo ngược.

Tích m thu hút đại bộ phận hỏa lực, ngã thẳng xuống đất. Nhưng vì tha lâu quá, viện quân của đối phương cũng tới. Lúc này muốn chạy cũng không nổi, Tô Tiểu nháy mắt bị đánh còn nửa máu, cô vừa quăng một chiêu đại độc đã quang vinh ngã xuống, nhưng trong tai nghe lại truyền ra hai tiếng thét thảm thiết.

Tô Tiểu nhìn kỹ lại, Lam Điều cũng chết nốt.

Cú đại độc trước khi chết của cô đã độc mất 2000 máu của Lam Điều, kết quả không cẩn thận một cái liền. . .

Tô Tiểu lấy tay quệt mồ hôi, cô thật sự là vô tình nha, ông trời trên người ơi là ông trời trên người!

Ngay sau đó, Thanh Thành Tuyết cùng với Mùa Hạ của thế lực cũng theo gót cô, hai người nằm quay đơ ra rồi trực tiếp sống lại ở chỗ khác, mà vì Lam Điều không sống lại, Tô Tiểu cũng vô thức cùng nằm phơi xác ở đó, thì thể hai người rất sát nhau, lại khiến cô nảy sinh chút mơ mộng.

Đáng tiếc. . .

Thi thể hắn đã bị người bên Thiên Nhai bao vây rồi.

Gần Phượng Tê Ngô: Nhân yêu chết tiệt. Gọi người đi, gọi thế lực các người đến đi!

Gần Lãnh Noãn: Chẳng phải mấy người chủ động khai hồng rất trâu bò à? Sao giờ giống chuột nhất thế hả?

Tô Tiểu đương nhiên không thềm để ý mấy kẻ đó châm chọc khiêu khích.

Lúc này Tích m đã sống lại từ chỗ thần thạch cười ngựa lại, Tô Tiểu bật kênh chung, không chút nghĩ ngợi đánh một câu.

Gần Hứa Ngải Dĩ Thâm: Không cần đồng sinh, chỉ cần đồng tử. Lam Điều, ta thích người.

Gần Tích m: . . . Được đấy, đồng tính ái ở khắp nơi.

Gần Lam Điều: Ta không thích con trai.

Gần Hứa Ngải Dĩ Thâm: Vừa vặn, ta là con gái.

Gần Phượng Tê Ngô: MK nhà người, còn giả vờ!

Trong đầu Tô Tiểu hiện lên bộ dạng của Phượng Tê Ngô, vốn là một chàng trai sáng lạn như ánh mặt trời, bây giờ miệng toàn lời thô tục chửi lấy chửi để, giống y chang như côn đồ lưu manh mất hết cả hình tượng, đáng tiếc đáng tiếc.

Trong đi động của cô vẫn còn số điện thoại của Phượng Tê Ngô. Tô Tiểu nghiêng rằng, tội bực lên là tôi đem số của cậu viết lên bảng quảng cáo giờ, hừ!

Sau khi Tích m hồi sinh Lam Điều, Lam Điều ngồi xuống hồi máu hồi lam. Lúc ấy, Lam Điều ngồi ngay trên thi thể của Hứa Ngải Dĩ Thâm.

Gần Hứa Ngải Dĩ Thâm: Lam Điều người nhẹ chút, người ở trên ép ta đau quá. (==))

Oán niệm của phụ nữ mà bùng lên thì thường dẫn tới đầu óc thất thường, Tô Tiểu cũng không ngoại lệ. Ngày thường chẳng nói nổi câu nào, giờ lại không cố kỵ, dưới sự dẫn dắt của đám lưu manh trong thế lực, cô đã đi lên con đường hạ lưu vô sỉ không lối về, chỉ chòng ghẹo suông thì tất nhiên không thành vấn đề.

Với lại hình tượng của Cố Mặc trong game luôn là thành thực ớn trọng, tuyệt đối sẽ không vì thế mà chửi cô, tưởng tượng ra dáng vẻ Cố Mặc ghen khí lại không phát được ắn ắn nhứ mày, Tô Tiểu có hơi mừng thầm trong lòng.

Gần Tích m: Ta không những phải tranh ông xã với con gái, còn phải tranh cả với con trai, ta đúng là ‘bi kịch’.

Tuy là nói đùa, nhưng từng chữ từng câu lại đầy ai oán, dường như là có chuyện gì đó.

Các em mơ tưởng Lam Điều trong thế lực Thiên Nhai rất nhiều, Biển Màu Xanh Đậm chỉ mới là một người thổ lộ thôi, còn có rất nhiều người thầm mến ắn mình dưới từng cơn sóng cả xám xịt, nhưng chỉ lặng lẽ ngắm nhìn, lại không thể tiến thêm một bước.

Lúc này Tô Tiểu lại thấy may mà mình không ở Thiên Nhai, không thì ngày ngày thấy Tích m với Lam Điều liếc mắt đưa tình, chẳng phải tâm can đều phải nát hết sao.

Gần Lam Điều: Bà xã, đừng để ý lời nhân yêu.

Một câu bà xã, lại miếu sát Tô Tiểu.

Cô nhất thời dờ ra, trực tiếp sống lại tới điểm truyền tống cạnh đó, rồi mang theo nửa dây máu xông về phía Tích m, vì vừa sống lại có thời gian bảo hộ, nên những người khác cũng chỉ có thể đứng nhìn, bất quá nếu hết thời gian, cô chết là cái chắc.

Tô Tiểu không chờ tới lúc hết thời gian bảo hộ.

Cô xông lên rồi hướng Tích m phóng kỹ năng công kích, một khi vào chiến đấu, hệ thống bảo hộ sẽ tự mất, tuy nói là chém Tích m vài cái cho bõ ghét, nhưng hỏa lực của đối phương lập tức ủa vào, Hứa Ngải Dĩ Thâm của Tô Tiểu còn chưa kịp thêm một ngụm máu ình đã lặn nửa ngả xuống.

Gần Phượng Tê Ngô: Ha, lão Lam, thằng nhân yêu này chắc thích cậu thật, dù chết cũng muốn đánh chị dâu! Ha ha ha ha!

Ngay lúc đó, bỗng sinh dị biến.

Bu quanh thi thể của cô có 6 người bỗng chết mất 5, Phượng Tê Ngô còn chút máu tàn thì đứng ngẩn ra đó, khuôn thoai trên đầu hấn còn chưa biến mất hoàn toàn, mấy chữ ha ha ha ha rất chi là bắt mắt.

Gần Bất Niệm Tình Thâm: Cậu ta là mồi.

Gần Phượng Tê Ngô: MK!

Gần Hứa Ngải Dĩ Thâm: 2 đổi 5, chúng ta vẫn có lời, ha ha!

Vừa bị Phượng Tê Ngô nói trúng tâm sự, tuy chỉ là trong trò chơi, nhưng cô cũng hơi xấu hổ, nhưng một cú tự bạo của Bất Niệm Tình Thâm, đã bạo tung sự xấu hổ ấy thành mây khói, giờ trên cổ nằm 7 cái xác, trong đó còn có Tích m, Tô Tiểu tâm tình khoan khoái, bất giác cười ra tiếng.

“Bà làm gì mà cười đến ‘dâm dăng’ thế?” Trần Vi bên cạnh cất tiếng hỏi, Tô Tiểu không phản ứng, kết quả Trần Vi đi thẳng tới cạnh máy tính của Tô Tiểu, rồi hô hoán lên.

“Bà lại giết Lam Điều rồi hả?”

“Ờ ờ!”

“Ai bị bà yêu thế này đúng là xui đến tám đời!”

“Ờ ờ!”

Gần Bất Niệm Tình Thâm: Tôi nghĩ

Gần Hứa Ngải Dĩ Thâm:?

Gần Bất Niệm Tình Thâm: Không nói nên lời, bỏ đi.

Tô Tiểu đang nghi hoặc, trước mặt lóe sáng một cái, Bất Niệm Tình Thâm biến mất.

Vì nhiệm vụ, hai người tạm thời thêm hảo hữu, cho nên góc trên bên phải màn hình cũng có một dòng thông báo nhỏ, hảo hữu Bất Niệm Tình Thâm của bạn đã logout.

Tô Tiểu sờ cằm, Bất Niệm Tình Thâm rốt cuộc có gì không nói được chứ? Rốt cuộc hẳn ta muốn nói gì?

Chương 15:

Chỉ mới ngồi suy tư một lát, trên màn hình game đã xuất hiện một dòng thông báo, mạng không thể kết nối, bạn đã mất kết nối với máy chủ.

Tô Tiểu xem đồng hồ, đã 11 giờ, trường ngắt mạng rồi.

Buổi tối đi ngủ, Tô Tiểu với Trần Vi nằm trên giường tán chuyện đêm khuya.

Tô Tiểu với Trần Vi nằm giường tầng.

Kí túc xá của đại học chính quy đều là bốn người một phòng, đại học A cũng không ngoại lệ. Nhưng phòng Tô Tiểu thì một em là người ở đây, bình thường không ngủ đêm ở kí túc, còn một em nữa là Minh Lệ, vì quan hệ trong phòng mâu thuẫn nên chuyển sang phòng khác.

Mâu thuẫn ấy là Minh Lệ gây với Trần Vi. Bởi Trần Vi rất xinh, điện thoại chung trong phòng đến 90% là tìm cô nàng, mấy nam sinh đó không biết tìm trăm phương nghìn kế gì mà mò ra được số điện thoại gọi tới thổ lộ, nói thật ra thì Trần Vi cũng là bên bị hại.

Thói quen sinh hoạt của Minh Lệ rất tốt, hơn 10 giờ đã lên giường đi ngủ, mà người trong phòng gây ra tiếng động nào hơi lớn chút đều bực mình, cho nên trước khi cô ta đi, Tô Tiểu đánh răng rửa mặt đều phải nhẹ tay nhẹ chân, rất sợ tạo tiếng động. Lúc trước đã nói, điện thoại của Trần Vi rất lắm, nên khiến Minh Lệ rất bực bội, đại khái là cuối cùng không nhịn được nữa, liền châm chọc Trần Vi mấy câu, kiểu là nói cô nàng tính ngả ngớn lẳng lơ, dụ dỗ nhiều người. Mà Trần Vi lại thích chơi game, mỗi một lần đều đến giờ ngắt mạng mới tắt máy tính, mà lúc đó thì Minh Lệ đã sớm lên giường, sau khi hai người câu thông vô hiệu thì cuối cùng nổ ra chiến tranh đến nỗi không vấn hồi được nữa.

Minh Lệ nói Trần Vi quá ồn ào, toàn quan hệ với mấy đứa ba lăng nhăng không ra gì, suốt ngày điện thoại vô kể, ảnh hưởng đến sự học tập và nghỉ ngơi của cô ta.

Tính Trần Vi tình nóng nảy, đương nhiên sẽ cãi nhau với Minh Lệ, nội dung cụ thể thì Tô Tiểu cũng không rõ lắm, bởi hôm đó cô cũng không có mặt ở hiện trường, lúc quay về thì khói súng đã tan, Minh Lệ cũng thu dọn đồ đạc chuyển tới phòng khác rồi.

Nhưng tối hôm đó Trần Vi lại mua một bình rượu ở căn tin, uống đến ngất trời, rồi kéo tay Tô Tiểu nói, “Bà nhất định không được thua kém à nha!”

Từ sau đó, Trần Vi ngày ngày đốc thúc Tô Tiểu học hành. Ngay cả lúc bắt đầu chơi game, cũng kiên quyết không cho cô bỏ tiết. Kết quả là, dưới sự nghiêm khắc của Trần Vi, Tô Tiểu giành được học bổng loại một 3 kỳ liên tiếp, tự Trần Vi mỗi kỳ cũng giành được học bổng loại ba. Về sau, Tô Tiểu được biết nguyên nhân của việc ấy.

Thành tích của Minh Lệ không tồi, rồi lại nói với giáo viên hướng dẫn là vì Trần Vi quấy rầy sinh hoạt học tập của cô ta, làm thành tích của cô ta xuống dốc. Lấy nguyên nhân ấy xin đổi phòng, chập tối hôm đó, giáo viên hướng dẫn gọi Trần Vi lên nói chuyện.

Trần Vi hung lên, cô nàng kéo Tô Tiểu ra chứng minh, cô nàng không hề quấy rầy bất cứ kẻ nào hết.

“Tô Tô, mai 7 giờ 30 phải đi họp ở hội trường lớn, bà nhớ nhé!”

“Ồ!”

Bọn Tô Tiểu năm nay là năm ba. Hội học sinh tổ chức hoạt động hỗ trợ tân sinh viên, anh chị nào có thành tích ưu tú thì giúp các em năm nhất mới vào trường, mỗi một đàn anh, đàn chị sẽ được phân tới một phòng của sinh viên năm nhất, Tô Tiểu và Trần Vi đều là người giành học bổng, cuộc họp ngày mai, hai người đều sẽ được phân một phòng tân sinh viên.

“Đúng là hoạt động đáng đánh đòn.” Trần Vi hung ác nói, “Lại còn phải viết báo cáo!”

“Viết bừa đi, chẳng có gì to tát đâu mà, nhiều nhất là kéo ra ngoài ăn cơm, lập nhóm chat, chúng nó bình thường có vấn đề gì thì giải đáp một chút là được.”

“Cuối kỳ còn chấm điểm tự mình đấy, đánh giá không tốt còn bị trừ điểm tích lũy.”

“VẬY PHÂN CHO BÀ PHÒNG NAM SINH, PHỎNG CHỪNG LÀ KHÔNG CẦN LÀM GÌ ĐÁNH GIÁ CŨNG CAO RỒI.” Tô Tiểu cười nói.

“Ờo, quên đi.”

Duyên với phái nữ của Trần Vi rất bình thường, tất nhiên ngược lại duyên với phái nam thì mãnh liệt như bão, nếu thật phân tới một phòng nam sinh, phỏng chừng các em tân sinh viên thấy đàn chị xinh đẹp thế này sẽ không cầm lòng được à nha!

“Tô Tô. tôi chỉ có bà là chị em tốt thôi.” Trần Vi bỗng nhiên rầu rầu nói.

“Ừ.”

“Nên bà đừng yêu thầm gì nữa, năm ba rồi, nên yêu đương nghiêm túc đi.”

“Ồ, bà thì sao?”

“Người ứng cử nhiều quá, chọn hoa cả mắt, cứ để tự nhiên đi.”

“Đúng vậy, thuận theo tự nhiên, tôi cũng thế.” Tô Tiểu nhàn nhạt đáp một câu.

Đối với Cố Mặc, bất kể là game hay ngoài đời, cô cũng chẳng còn cơ hội. Đương nhiên, có câu nói cơ hội luôn dành cho người có hành động, dạng bình chân như vại như cô, có không thành cũng chẳng oán được người khác.

Hôm sau cả ngày đều có tiết học, đến tối dự họp ở hội trường lớn, người có thành tích ưu tú thì khá vất vả, cuối cùng phân cho Tô Tiểu hai phòng, một phòng nam một phòng nữ, tổng cộng 8 người. Trần Vi thì được phân một phòng nam. Sau khi hội nghị kết thúc, Tô Tiểu và Trần Vi đứng ở cửa chờ, không tới vài phút, các em tân sinh viên liền tìm tới.

Hơn 10 cá nhân riu ra riu rít vây xung quanh hai người. Mấy cậu nam thì mở miệng là chị xinh đẹp, chẳng có nửa phần rụt rè, sinh viên mới vào trường quả trông ngây ngô trẻ con thật, làm Tô Tiểu có cái tâm trạng thời gian như nước chảy, khó tránh khỏi nhớ lại tình cảnh lúc mình mới nhập học.

Hội nghị lúc này chỉ mới đọc danh sách cũng đọc hơn một tiếng đồng hồ, giờ đã là 10 giờ tối, Tô Tiểu và Trần Vi cho đàn em số điện thoại và nick QQ, rồi mỗi bên đi một ngã, trên đường về, Trần Vi cũng cảm thán thời gian trôi mau quá, hai người này hứng thú, lời chuyện năm nhất ra kể lại.

“Tôi vào trường thì nhiều học trưởng xách túi giúp tôi lăm á!” Trần Vi vênh vang nói.

Tô Tiểu nguyền thán một cái, “Tôi ấn tượng nhất là ngày nhập học đầu tiên, trong phòng không có gì để đựng nước nóng cả, tôi xuống chỗ quản lý nhận phích nước ra phòng nấu lấy nước, kết quả chưa về tới phòng phích bị vỡ ra, tôi bỗng thấy tràn đầy oán niệm với cái trường này.”

“Đúng vậy, lúc đó chân bà cũng bị bỏng, còn khóc rưng rức về phòng.” Trần Vi cũng hớn hở nói.

Tô Tiểu trừng bạn mình một cái, “Ngừng, không nói việc ấy nữa!”

Đến lúc họ về tới phòng, đã 10 giờ 40 rồi, hai người đều không vào game, chỉ bật máy tính vào nick chat, hệ thống thông báo vang không ngừng, toàn là thêm bạn, mấy cô cậu tân sinh viên cũng nhiệt tình ra phết.

“Tôi chỉ hướng dẫn 4 tân sinh viên thôi, mà sao nhiều người thêm tôi vậy!” Trần Vi bất mãn nói.

“Có lẽ bên tôi cũng thêm bà!”

“VẬY LẬP NHÓM, THÊM TẤT VÀO, LÚC ĐÓ RỒI THÌ BỌN MÌNH CÙNG HOẠT ĐỘNG LUÔN.” Trần Vi nghĩ nghĩ rồi trực tiếp lập một nhóm QQ, quảng tất cả những người vừa thêm bạn vào đó, trong nhóm nhất thời náo nhiệt hẳn lên, trả lời vài vấn đề xong thì cũng tới lúc ngắt mạng, dặn đàn em nghỉ sớm một chút, Tô Tiểu cũng tắt máy.

Cả ngày hôm nay cô không onl, Bất Niệm Tình Thâm còn chờ cô làm nhiệm vụ, không biết mai lên tên ấy có trả thù cô không? Có giết cô vài lần cho hả giận không? Mấy ngày nay, số lần tử vong của cô tăng liên tục, sắp không sửa nổi trang bị nữa rồi nha, cô rút cuộc là đã đắc tội hần ở đâu chứ?

Tô Tiểu trăm tư không thể giải, sau cùng cũng thôi.

Hôm sau không có tiết, cô sáng sớm tỉnh dậy đã chuẩn bị vào game, kết quả mở game sau lại phát hiện không thể kết nối máy chủ, mới nhớ nay là thứ tư, là thời gian cập nhật thường lệ của serve.

Vào trang web của game xem một cái, đã sửa lại BUG ở bản đồ kết hôn Thước Kiều Tiên, cô không thể kéo người chặn cầu ngăn Cổ Mặc kết hôn nữa rồi. Tăng thêm vũ khí phối phương cho các kỹ năng sinh hoạt, rồi hoàn thiện thêm mấy thứ lật vạt nữa.

Vốn nhàn rỗi vô sự, cô lại đi xem diễn đàn. Vốn định lật qua thôi, kết quả mới vào đã thấy một bài HOT rất bắt mắt —— Bồng Lai Lục Dã Tiên Tung Bài biểu lộ —— sư phụ, con yêu người.

Lại là sư đồ. Phu thê trong trò Tiêu Dao này đến 90% là từ sư đồ phát triển lên!

Vì là bát quái của serve mình, còn là thể lực nick chính của Trần Vi, Tô Tiểu đương nhiên là nhấp vào xem một chút. Nội dung bài post rất buồn nôn, Tô Tiểu xem mà nổi cả tảng da gà, đến lúc cuối thấy ảnh game đính kèm ở dưới, cô giật mình.

Thu Tiểu Tiểu và Mặc Như Sênh, hai người đang ở vườn hướng dương ở Thanh Khâu lặng lẽ tựa vào nhau.

Một kẻ là đồ đệ của Trần Vi, một kẻ là chồng trong game của Trần Vi.

*tiểu tam xuất hiện *đá bay*

Lúc này Trần Vi vẫn còn ngủ trên giường, Tô Tiểu tới cạnh giường cô nàng, đẩy đẩy bạn, “Dậy đi.”

Trần Vi trở mình, “Ngủ thêm tí nữa!”

“Đồ đệ ảo với tương công ảo của bà đang ôm nhau kìa!”

“Trò chơi thôi, có gì ghê gớm đâu!” Trần Vi thuận miệng đáp, tiếp tục ngủ.

Tô Tiểu yên tâm, Trần Vi ngoài đời còn không nghiêm túc hưởng chi là game, mấy chuyện cầu huyết thể này cũng không ảnh hưởng gì tới cô nàng, nếu đã vậy, mình cũng chẳng có gì phải lo cả.

Tô Tiểu tiếp tục xem bài, Lộ thuốc hít thần bí vẫn đang được người dò hỏi, cô bỗng ý thức tới mình và Bất Niệm Tình Thâm, có lẽ là những người chơi đầu tiên phát động nhiệm vụ mật này, không khỏi sáng cả mắt, đệ nhất serve, phần thưởng cũng nên phi thường dày chứ nhỉ, lúc ấy, Tô Tiểu mới bắt đầu hối hận hôm qua không vào game, lỡ bị người ta mò ra trước, cô sẽ hối hận chết mất.

Hơn 11 giờ thì game cập nhật xong, Tô Tiểu không thèm ăn cơm, bảo Trần Vi mua giúp cơm rang về, cô trực tiếp lên game.

Lòng đầy sung sướng chuẩn bị làm nhiệm vụ, kết quả mở danh sách hảo hữu, Bất Niệm Tình Thâm lại offline.

MN!

Tuy cô dường như không có tư cách mắng người ta, nhưng đúng là thất vọng quá nha.

10. Chương 16-17

Chương 16:

Bất Niệm Tình Thâm không onl, thì nhiệm vụ cũng không làm được.

Bởi có vương mắc trong lòng, đi phụ bản kiếm danh vọng đều không có hứng, Tô Tiểu ở trong game không yên lòng chạy vài vòng, rồi dứt khoát cho nhỏ cửa sổ game tiếp tục xem diễn đàn.

Cô nhớ trong nội dung cập nhật có hai bản vũ khí phối phương, trong đó có châm do thầy thuốc dùng.

Cây châm Tô Tiểu đang dùng là Lộng Tình rơi ra ở phụ bản 10 người Thiên Cơ Điện, chỉ có thể tính là vũ khí trung đẳng. Vũ khí phối phương mới gọi là Trần ai phân loạn ° phối phương, vũ khí màu tím, trị liệu tăng 5%, công kích hệ độc tăng 5%, những thuộc tính khác cũng tốt hơn Lộng tình rất nhiều, Tô Tiểu động tâm rồi, nhưng kéo trang xuống, thì không hề thấy thông tin xuất xứ gì của phối phương cả.

Đến cuối cùng, mới có một hàng chữ nhỏ.

Hết thấy đều nằm trong sự tìm tòi. . .

Tổ cha nó chứ!

Hết chuyển sang trang web rồi lại sang game, 1 tiếng đồng hồ sau, rốt cuộc cô cũng đợi được Bất Niệm Tình Thâm.

Hệ thống: Bạn mời Bất Niệm Tình Thâm gia nhập đội ngũ.

Bất Niệm Tình Thâm gia nhập đội ngũ.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Ngại quá, cả ngày hôm qua không rảnh.

Bất Niệm Tình Thâm: Ừ, không sao.

Có lẽ nhờ nhiệm vụ mật, quan hệ giữa họ sẽ cải thiện được đôi chút. Đợi hoàn thành nhiệm vụ rồi, chắc hẳn ta sẽ xin lỗi việc mấy ngày trước nhỉ, thực ra tên này tuy làm người ta xoắn cả ruột, nhưng không chửi mắng người, lại thần bí, thấp thoáng có phong phạm của cao thủ, nhưng chung quy là mình không giỏi bằng người ta, nghĩ vậy, Tô Tiểu lại thấy mình cũng không ghét hẳn mấy.

Con gái mà, luôn như thế. Mặc dù tên con trai đó có muôn vàn xấu với bạn, nhưng chỉ cần hẳn ta ngẫu nhiên tốt với bạn một chút, cũng sẽ nhớ những cái tốt ấy, và tìm đủ lý do cho những cái xấu.

Nghĩ gì vậy trời? Tô Tiểu lắc lắc đầu, đang muốn gõ chữ kêu Bất Niệm Tình Thâm gặp nhau ở chỗ vật phẩm thứ nhất, thì lại thấy bên mình xuất hiện một ảo ảnh trong suốt.

Ngay sau đó, trên đầu cô xuất hiện trạng thái hôn mê.

Hệ thống: Bất Niệm Tình Thâm đã đại phát cuồng tính.

Vì hai người tổ đội, trạng thái ẩn thân của Bất Niệm Tình Thâm Tô Tiểu cũng thấy được, thích khách không thể ẩn thân lực công kích sẽ giảm đi nhiều, Tô Tiểu nhìn chằm chằm vào màn hình, chỉ đợi hết trạng thái hôn mê một cái sẽ cùng hẳn một mất một còn!

Kiều ngạo cái đầu nhà anh, đang tổ đội cũng dám giết tôi!

Nhưng có thể động rồi, Tô Tiểu lại phát hiện kỹ năng của mình bị khóa hơn phân nửa, đặc biệt là không thể dùng được kỹ năng thêm máu, mà lúc này, dây máu của cô đã cấp báo lắm rồi.

Tuy miễn cưỡng đâm Bất Niệm Tình Thâm được vài cái, nhưng Hứa Ngải Dĩ Thâm của Tô Tiểu vẫn không thoát được mệnh vô đất.

Tô Tiểu trực tiếp chọn sống lại tới địa điểm vật phẩm thứ nhất được thông báo, Giang Nam Thanh điền trấn.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Ông với nhà người không đợi trời chung!

Bất Niệm Tình Thâm: Chẳng lẽ lúc trước không à?

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Cút đi cút đi cút đi!

Bất Niệm Tình Thâm: . .

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Cùng đội với nhà anh cả người tôi khó chịu, anh mau mau lên, chúng ta làm cho xong nhiệm vụ rồi mỗi người một ngã, nhìn anh một cái thôi tôi cũng buồn nôn rồi.

Giang Nam Thanh điền trấn là khu vực an toàn.

Bất Niệm Tình Thâm vừa mới giết cô, giờ là hồng danh, chỉ cần xuất hiện ở khu an toàn sẽ tự động bị quan thủ vệ một đao chém chết, Tô Tiểu không thể cũng không có cách báo thù, chỉ có thể nghĩ ra mưu kế mượn đao giết người.

Cô bắt đầu thúc dục trong đội, hi vọng Bất Niệm Tình Thâm nhất thời chưa phản ứng kịp, mang hồng danh chạy thẳng tới Thanh điền.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Mau lên, còn lè la cái gì nữa, chân anh mọc lên đầu rồi à!

Vừa dứt lời, thần thạch bên cạnh Tô Tiểu đã xuất hiện một thân ảnh.

Cạnh thần thạch là quan thủ vệ trâu bò đang vác đại đao có thể chém mất 10W+(>100000) máu.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Bỏ bảo hộ, tôi thêm trạng thái cho anh.

Tô Tiểu mưu mô cười một cái.

Truyền tống thần thạch có hơn mười giây bảo hộ, trong thời gian bảo hộ cho dù là thủ vệ cũng không thể công kích người chơi, tuy là trong trấn lúc nào cũng có quan tuần tra, nhưng lỡ để hấn trốn mất chẳng phải thiệt sao?

Bất Niệm Tình Thâm: (Nhướn mày)

Thẳng đến lúc đó, Tô Tiểu mới phát hiện đầu lâu trên đầu Bất Niệm Tình Thâm đã không còn nữa.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Tấy hồng rồi. . .

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Ủ.

Cô mới dương dương đắc ý đạo diễn một màn kịch. Giờ ngẫm lại, mình đúng là con ngốc. . .

Chẳng trách hấn mới nảy lại dùng biểu tình Nhướn mày.

Ở trong mắt Bất Niệm Tình Thâm, cô là một 250.*

*kẻ ngu ngốc, khờ khạo.

Tô Tiểu triệt để ầm ức rồi.

Bắt đầu từ đó, đi tìm vật phẩm nhiệm vụ, cô không hé răng một tiếng.

Vật phẩm nhiệm vụ sẽ không ở nguyên một chỗ chờ bạn đến lấy, mà nhận được qua một dãy nhiệm vụ thành đô bí án, thâu thiên đại đạo, định tình tín vật vân vân, đợi 9 vật phẩm lấy đủ, cũng đã qua ba tiếng rồi.

Túi cơm trước mặt Tô Tiểu cũng nguội ngắt.

Trong phòng kí túc đương nhiên không có lò vi sóng. Tuy đã vào thu rồi, nhưng trời vẫn nóng như trước. Thức ăn đựng trong túi ni lon, lúc này Tô Tiểu bận bịu không mở ra cho thoáng khí, giờ mở ra có thoang thoang mùi chua, vốn định nhân lúc chạy tới bản đồ Thanh Khâu ăn cơm, giờ chỉ có thể bỏ, cô đem túi cơm còn nguyên xi ném vào thùng rác ngoài hành lang, nghĩ rằng ngồi tới Thanh Khâu cũng mất 10 phút, cô có thể tận dụng thời gian chạy xuống căn tin dưới lầu mua chút đồ lót dạ.

Cô vừa lao ra cửa kí túc xá, đã bị một nam sinh chặn lại.

“Tô Tiểu, Tô Tiểu. . .”

Tô Tiểu có chút ngạc nhiên, nhìn chăm chăm vào cậu nam sinh trước mặt, vóc người cậu ta vừa cao vừa trắng, lúc này đứng trước mặt cô giống y như một bức tường, chẳng qua là bức tường rắn chắc ấy giờ về mặt cực kì mất tự nhiên, Tô Tiểu lùi một bước rồi liếc nhìn mặt cậu ta, phát hiện trên mặt còn thoáng ửng hồng.

Tô Tiểu xác định mình không nhận thức người này. Nhưng vẫn hỏi một câu, “Có chuyện gì à?” Cô đang vội đi còn về làm nhiệm vụ đây.

“Đây, đây là. . .”

To con lấy một lá thư hồng phấn xinh xắn từ trong túi ra.

Nhân ã đại mà lại ngược ngạo, Tô Tiểu thấy túi của cậu bạn này hoàn toàn có thể trưng dụng làm cặp sách được.

Nhưng mà nơi miệng thư còn dán một hình trái tim màu đỏ, lẽ nào là thư tình? Tô Tiểu khấn trương lên, con người liếc trái liếc phải vài lượt, xác định không có người qua đường nào vây xem mới khẽ thở phào.

“Xin đưa cho Trần Vi giúp tôi.” Tô con cúi rạp người, hai tay dâng bức thư tới trước mặt Tô Tiểu.

Tô Tiểu giật giật khóe miệng, “Sao bạn không tự đưa cho cậu ấy.”

“Tôi..Tôi sợ cô ấy sẽ không xem mà trực tiếp ném luôn.”

Tô Tiểu thở dài một hơi, nhà cậu thật là hiểu cô nàng.

“Được rồi!” Tô Tiểu cầm thư, “nhưng tôi cũng không thể bảo đảm tôi đưa cho cậu ấy, cậu ấy sẽ đọc đâu.”

“Cảm ơn!” Tô con mừng rỡ, sau đó hóa thành một cơn gió bay vụt đi, Tô Tiểu lắc đầu, tự thân cũng đi hướng căn tin.

Mua ít đồ ăn vặt rồi đi về phòng, Tô Tiểu trực tiếp quăng lá thư lên cạnh gối của Trần Vi, rồi ngồi vào bàn mình.

Cô đã tới Thanh Khâu rồi.

Nhưng màn hình lại xám xịt, hiển nhiên là đã chết rồi.

MK! Không biết Thanh Khâu khó chạy lắm sao? Bất Niệm Tình Thâm nhà người có bệnh phải không?

Hứa Ngải Di Thâm: Anh có bệnh hả, Thanh Khâu khó chạy lắm. Cùng lắm thì không làm nhiệm vụ nữa, ông cũng chẳng muốn cùng nhà người hợp tác.

Bất Niệm Tình Thâm: ?

Tô Tiểu bực bội lui đội.

Bất Niệm Tình Thâm nói với bạn: Xem chiến báo.

Tô Tiểu ngẩn ra một lúc, rồi mở chiến báo của hệ thống.

Kẻ giết cô không phải Bất Niệm Tình Thâm.

Mà là Lam Điều, Phương Tê Ngô và cả Tích m của thế lực Thiên Nhai.

Trong chiến báo ghi lại, Bất Niệm Tình Thâm cũng chết.

Ba Thiên Nhai kia đều không có năng lực nhìn thấu ẩn thân, nếu Bất Niệm Tình Thâm không địch lại, chạy trốn cũng không thành vấn đề mới phải, Tô Tiểu đỏ mặt già, đang muốn xin lỗi, lại thấy một dòng chat mật của đối phương nhảy ra.

Bất Niệm Tình Thâm: Ở đó chờ tôi kéo cô dậy, tôi sắp tới rồi.

Um. . .

Sao mà xấu hổ thế chứ? Cơ mà lấy đức báo oán, cũng không phải tác phong của Bất Niệm Tình Thâm à nha! Chẳng lẽ hẳn để xong xuôi mới tính sổ?

Tô Tiểu thấy ân oán giữa mình với Bất Niệm Tình Thâm đã biến thành một hồi kháng chiến trường kỳ vô tiền khoáng hậu, hẳn không thể nào ở thế hạ phong mãi được.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Di Thâm: Sư phụ, thầy thuốc đánh thích khách kiểu gì?

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Con? Con toàn thân là trang bị phụ bản, kháng tính với kỹ năng của thích khách không cao, kiếm một bộ chiến trường còn được.

Tô Tiểu siết chặt tay, đợi làm xong nhiệm vụ, cô sẽ ngày ngày lăn lộn trong chiến trường.

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: Chiến trường? Ta mang cô.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Di Thâm: Được.

Thế lực Bất Niệm Tình Thâm: Đánh thích khách? Để tôi dạy cô.

Phụt!

*=)) đoạn này đang uống nước nhĩ.. ~~

Tên tai họa này khi nào thì chạy tới Phù Vân Các rồi! Thật MNC.

Chương 17:

Tìm được Yên La giao xong nhiệm vụ, Tô Tiểu được 150 vàng và 3000 điểm phát triển thế lực.

Yên La bắt đầu tụ hồn.

Nghịch thiên cải mệnh là đối nghịch với trời, người chết sống lại đương nhiên thiên lý nan dung, dù cho người đó từng là tán tiên. Cho nên nhiệm vụ kế tiếp đó là thủ hộ Yên La tụ hồn.

May mà quái vật xuất hiện cũng không quá trâu bò, cô và Bất Niệm Tình Thâm, thầy thuốc và sát thủ phối hợp cũng ung dung ứng phó được. Cứ vậy, sau khi chém hết vài đợt quái, đình một tiếng, tiếng hệ thống thông báo vang lên, tụ hồn thành công.

Thân thể của Yên La đột nhiên trở nên trong suốt, thấp thoáng thấy được một hình dáng nhàn nhạt, mặt mũi mơ hồ, phẳng phất như gió thổi một cái, sẽ thổi tan mất.

Gần Yên La: Hồn phách của Minh Ngôn đã ngưng tụ thành công, nhưng lại không có thân xác thích hợp.

Đợi một hồi, nhưng Yên La kia lại không nói tiếp.

Hứa Ngải Di Thâm: Có lẽ còn phải đi tìm thân xác.

Nhiệm vụ này chẳng phải phiền toái một cách bình thường, trước là 9 loại vật phẩm, giờ chắc phải tăng gấp bội ấy chứ!

Đang trái lo phải nghĩ, thì bỗng phát hiện Bất Niệm Tình Thâm bị hôn mê.

Từ trước tới giờ toàn là cô bị hôn mê, giờ thấy trên đầu hấn bốc lên một chuỗi zzz, Tô Tiểu lập tức thấy lòng thư sướng, a ha, nhà người cũng có hôm nay.

Bất Niệm Tình Thâm: Thanh minh.

Thanh Minh là kỹ năng loại trừ trạng thái tiêu cực của thầy thuốc, Tô Tiểu vốn chuẩn bị cười nhạo một chút, lại phát hiện lúc này Bất Niệm Tình Thâm chớp mắt đã mất một mảng máu. Cô lập tức giải trừ trạng thái tiêu cực cho Bất Niệm Tình Thâm, luồng cuống bổ đầy máu cho hấn, lại lui ra sau mấy bước, thêm trạng thái cho hấn.

Bất Niệm Tình Thâm: Yên La đang công kích tôi.

Tô Tiểu đang định khóa Yên La, thêm trạng thái tiêu cực cho nàng ta, ngờ đâu kích vài cái đều không khóa được. Xem ra NPC này không thể công kích được, vậy chẳng phải chỉ có thể mặc cho nàng đánh sao?

Cái cảm giác không ngừng thêm máu cho cừu nhân thật sự là ầm ức.

Gần Yên La: Xin lỗi. . .

Gần Yên La: Hứa Ngải Di Thâm, người giúp ta đoạt thân xác hấn, ta đưa người một phần đại lễ.

Hệ thống: Bạn có thể chọn công kích Yên La hoặc Bất Niệm Tình Thâm. Yên La OR Bất Niệm Tình Thâm?

Người chơi dù thế nào cũng không thể bị NPC cướp được, tổng không thể từ nay về sau Bất Niệm Tình Thâm sẽ biến mất, thế vào đó là Minh Ngôn chứ? Nhiệm vụ từ đầu tới giờ, dường như đều đang khảo nghiệm quan hệ của hai người, tuy rất muốn công kích Bất Niệm Tình Thâm, nhưng rốt cuộc lý trí đã chiến thắng cừu hận, Tô Tiểu quyết tâm chọn Yên La.

Xác định sau, Yên La cuối cùng đã biến thành hồng danh.

Cô mới kịp quăng một chiêu Phá giáp về phía Yên La.

Gần Minh Ngôn: Dừng tay!

Hồn phách của Minh Ngôn chắn giữa Yên La và Bất Niệm Tình Thâm.

Gần Minh Ngôn: Yên La, Yên La. . .

Lúc này, Tô Tiểu mới phát hiện, thân thể của Yên La lại biến thành một làn khói xanh, đồng thời càng ngày càng nhạt đi, mà Minh Ngôn cúi người, chừng như muốn nắm lấy làn khói xanh ấy vào lòng bàn tay, lại vì chính mình là linh hồn, hao hết khí lực cũng là uổng công.

Minh Ngôn sinh tiền là tán tiên, một thân chính khí. Vốn Tô Tiểu tưởng câu dừng tay ấy là để Yên La thôi đoạt xác, giờ ngấm lại, là ông ta quát mình và Bất Niệm Tình Thâm ngừng công kích Yên La.

Gần Minh Ngôn: Yên La, sao nàng ngốc như vậy. Dừng hết tu vi tụ hồn cho ta.

Gần Yên La: Ta không hối hận.

Gần Yên La: Ha ha, năm đó chàng rõ ràng có pháp bảo độ kiếp, lại chưa từng sử dụng, chẳng phải cũng không hối hận sao?

Cảnh hiện giờ là ở cạnh khối đá xanh, hai chữ ‘bất hối’ đỏ như máu trên khối đá, chắc là do kịch tình, lúc này hiện rõ một cách dị thường, ẩn ẩn phát quang.

Yên La nói xong, khói xanh đã biến thành một đường rất mảnh, cuối cùng biến mất vào không trung. Bàn tay của Minh Ngôn trong hư không uống công bất vài cái, rồi chán nản buông xuống.

Ông ta đứng lên, đón gió mà đứng.

“Năm đó dưới cây hoa đào, khoanh khắc nàng mở mắt, thiên địa thất sắc, trần ai phân loạn.”

“Mà nay trong mặc trúc lâm, giây phút nàng nhắm mắt, vạn lai câu tĩnh, trần ai lạc định.”

Hứa Ngải Di Thâm: Nhiệm vụ xong rồi? NPC nhận nhiệm vụ đã biến mất rồi còn đâu.

Lẽ nào bọn họ trăm cay nghìn đắng làm nhiều như thế, chỉ ột ít vàng với điểm phát triển thể lực? Tuy rất là bất mãn, nhưng tình cảnh lúc này cực kỳ thương cảm, nhạc nền lại cực kỳ buồn thảm, Tô Tiểu cũng không nói nhiều, chỉ thở dài.

Minh Ngôn bỗng xoay người lại, đối mặt với hai người họ.

Gần Minh Ngôn: Hai vị tiểu hữu, cảm tạ hai người có thể cho ta và Yên La gặp lại nhau, nhưng ta còn có một yêu cầu quá đáng nữa, không biết hai vị có thể giúp ta đến cùng hay không?

Hệ thống: Bạn có nguyện ý tiếp nhận tâm nguyện của Minh Ngôn hay không?

Nhận! Có đưa ngọc mới không nhận!

Gần Minh Ngôn: Ta sinh tiền là tán tiên, biết được một bí pháp, hai vị đã là người có duyên với Yên La, lại kinh qua tầng tầng khảo nghiệm, vàng thật không sợ thử lửa, phó thác cho hai người, có lẽ Yên La cũng sẽ rất cao hứng.

Nói dứt lời, hồn phách của Minh Ngôn bắt đầu xoay vòng tại chỗ.

Tiếp đó, xung quanh hồn phách của ông ta bốc lên tầng tầng cánh hoa đào, cùng chuyển động theo hồn phách của ông ta.

“Bản thể của Yên La, là hoa đào.”

Chừng nửa phút sau, Tô Tiểu nhận được thông báo của hệ thống.

Hệ thống: Bạn nhận được Chuyển thể Yên La

Phụt, cô vội mở túi ra xem, chỉ thấy trong túi đã xuất hiện một quả trứng màu trắng, miêu tả phía trên là sủng vật, Chuyển thể Yên La, tích huyết phu hóa* (tạm thời không thể phu hóa), không thể giao dịch.

*lấy máu để ấp nở

Bất Niệm Tình Thâm: Chuyển thể Minh Ngôn

Đổ mồ hôi. . .

Tảng đá có khắc hai chữ ‘bất hồi’ cũng sáng lóe lên theo, tiếp đó trên màn hình của Tô Tiểu xuất hiện một hình ảnh, Minh Ngôn và Yên La ở giữa rừng đào bạt ngàn, lẳng lặng ôm nhau.

Khi hình ảnh biến mất, trên đá xuất hiện một vòng tròn màu xanh lục biểu hiện nhiệm vụ hoàn thành.

Tô Tiểu mở vòng tròn, giao nhiệm vụ xong thì nhận được thông báo của hệ thống, bạn đã hoàn thành nhiệm vụ Bất hồi, nhận được phối phương vũ khí ° Trần ai phân loạn , 99 vàng và danh hiệu Tâm hữu linh tề nhất điểm thông. =)) [nghiệt duyên nha]

Khóe mắt Tô Tiểu giật một cái.

Trần ai phân loạn a!!! Vũ khí phối phương hôm nay cập nhật mới xuất hiện a, là thứ trong môn phái đang nơi nơi treo giá uổng mua a, cô ấy vậy mà lại được một tấm!

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Anh được cái gì được cái gì?

Bất Niệm Tình Thâm không phản ứng.

Lát sau, dưới danh tự trên đầu hắn ta xuất hiện một danh hiệu màu hồng —— Thân vô thải phượng song phi dực.

Tô Tiểu giật giật khóe miệng.

” Thân vô thải phượng song phi dực, tâm hữu linh tề nhất điểm thông.”*

*câu thơ trong bài 1 tập “Vô đề” của Lý Thương Ẩn, ý chỉ tình yêu nam nữ, vợ chồng.

Ta bảo nhà ngươi cho ta xem những phần thưởng khác, không phải muốn nhà ngươi show danh hiệu à nha!

Bất Niệm Tình Thâm: Đính hôn.

Cút, ai muốn đính hôn với nhà anh.

Nếu nhiệm vụ đã xong, quyết đoán cắt hảo hữu, Tô Tiểu mở danh sách hảo hữu, giật mình phát hiện phía sau danh tự của Bất Niệm Tình Thâm thêm một dấu ngoặc, hai chữ ‘đính hôn’ ở trong đó trực tiếp chọc mù hai mắt cô.

^-^ oan gia nha oan gia, ngược lắm yêu nhiều.

Làm cái nhiệm vụ, hệ thống đã trực tiếp ép bán ép mua bọn họ luôn?

Tô Tiểu chưa kịp kêu trời, một thông báo đỏ rực đã bắn ra.

Công cáo: Vì người chơi hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống sủng vật, tất cả máy chủ từ 24:00 đêm nay đến 8:00 hôm sau tiến hành nâng cấp, xin mọi người chơi chú ý thời gian chơi game.

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: Sủng vật.

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Ai pro thế, ta nghĩ phải bắt một con hoa yêu mỹ điểm mới xứng được với thân phận của ta nha.

Thế lực Thanh Thành Tuyết: Công chúa lộn thích hợp với nhà ngươi nhất.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Chuyển thể Yên La , ha ha ha ha.

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Mẹ. Hóa ra là cô, Hứa Hứa ơi Hứa Hứa ơi, ôm đúi cô.

Thế lực Mùa Hạ: Là phần thưởng của nhiệm vụ ấy hả? Sủng vật thuộc tính thế nào?

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Tạm thời không xem được, có lẽ phải chờ sau nâng cấp.

Thế lực Bất Niệm Tình Thâm: Chuyển thế Minh Ngôn

Mấy người nhanh nhẩu trong thế lực ghép tên của hai sủng vật cùng gửi lên.

Thế lực Cổ Hi Bạch: Chuyển thế Yên La Chuyển thế Minh ngôn .

Hệ thống tự động bật ra một hàng chữ nhỏ màu hồng.

Bọn chúng là trời sinh một đôi, vĩnh viễn cũng không chia lìa.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm:...

Thế lực Bất Niệm Tình Thâm:...

Thế lực Thanh Thành Tuyết: Ác, hai người là trời sinh một đôi.

T T. . . Ai là một đôi với nhà hần chứ.

Tô Tiểu phần nộ đập bàn, Trần Vi từ trên giường ngồi dậy, lưỡi biếng ưm một tiếng.

“Hừm, sao lại có bức thư này.”

“À, có người đưa thư tình cho bà.”

11. Chương 18-19

Chương 18:

“Uầy, chữ đẹp ra phết!” Trần Vi ngồi trên giường, mở thư ra liếc một cái, nói.

Người thời đại này viết thư tình cũng không còn nhiều nữa, mà con trai viết thư tình càng ít, Trần Vi bình thường gặp phải đều là hỏi số điện thoại, Tô Tiểu chuyển nhiều nhất ấy cũng là số cô la với gấu bông, vân vân, ở trong nhiều nhất là kèm thêm một tấm thiệp nhỏ, còn thư tình đơn thuần thế này, đúng là lần đầu tiên.

Trần Vi ho khan hai tiếng, “Lần đầu tiên mình nhìn thấy cậu, cũng không đặc biệt chú ý.”

Phụt. . .

Tô Tiểu thấy lời mở đầu của bức tình thư này quá là dung tục, nhất thời cũng lưỡi chơi, chạy tới ngồi cạnh Trần Vi, ghé cổ qua.

Chữ viết màu xanh bút bi, tự tự tao nhã, từng nét chấm nét phẩy cũng rất bay bướm, cùng thân hình to con kia thực không hợp, nhưng lại nói nét chữ nét người, thì chỉ liếc qua, ấn tượng của Tô Tiểu với cậu bạn uy mãnh kia cũng tăng một chút, đương nhiên, cô tăng cũng chả có tác dụng gì, phải xem của Trần Vi cơ.

“Nhưng sau này tiếp xúc, mình phát hiện bản thân đã bị cậu thu hút sâu sắc. Không phải là vẻ ngoài khiến người ta không cách nào bỏ qua của cậu, mà là tính cách thẳng thắn của cậu.”

“Đa số các mỹ nữ khác đều yếu đuối, tựa như Lâm Đại Ngọc vậy, nhưng cậu thì không, cậu phong phong hỏa hỏa*, tựa như hỏa thụ ngân hoa, tựa như ớt chỉ thiên, tựa như pháo. . .”

*hung hăng, hùng hổ, ai đời viết thư tình như anh này

Trần Vi đọc đến đó, mặt đã đen một nửa.

Tô Tiểu để ý thấy nét chữ ở đoạn này cũng không thuận sướng lắm, ở giữa còn vết mực, nét chữ cũng có đôi chỗ vắn vẹo, tựa như lúc cầm bút thì đang cười vậy, chẳng lẽ to con kia một bên viết một bên cười? Dù sao cũng không thể bảo là hồi hộp đến run tay chứ nhỉ? Hoặc có lẽ là nhớ tới cây ớt chỉ thiên của lòng mình, nhất thời phần khởi khó kìm nén?

“Cậu là lá cờ đỏ cao cao tung bay của lòng mình. . .”

Trần Vi giật giật khoe miệng, vò lá thư thành một đoàn quăng xuống đất, “Tình thư cái con khỉ, mẹ, trình độ nhà trẻ, tiếc cho cái nét chữ đẹp. “

Tô Tiểu khom người nhặt thư lên, “Đừng quăng mà, lâu lâu mới gặp được bức thư tình vui thế này.” Cô cẩn thận vuốt phẳng thư lại, cực kỳ diễn cảm tiếp tục đọc: “Cậu là lá cờ đỏ cao cao tung bay của lòng mình, là nữ thần tự do của lòng mình, khi mình xác định được tâm ý của bản thân, thì chuyện chờ mong nhất mỗi ngày là có thể nhìn thấy cậu. . .”

Tô Tiểu bên đọc bên nhìn Trần Vi cười gian, Trần Vi then quá thành giận, cầm gấu bông trên giường ném về phía cô.

“Cậu thấy, hoặc không thấy mình, mình vẫn ở nơi đó, không vui không buồn.

Cậu nhớ, hoặc không nhớ mình, tình vẫn ở nơi đó, không đến không đi.

Cậu yêu, hoặc không yêu mình, yêu vẫn ở nơi đó, không tăng không giảm.

Cậu cùng, hoặc không cùng mình, tay mình vẫn ở trong tay cậu, không buông không bỏ.

Tiến vào lòng mình, hoặc là, để mình tiến vào lòng cậu.”

Lặng lẽ mà yêu, lặng lẽ thích. “

Trần Vi ngẩn ra một chút, “Sao trình độ lại tăng một cách đột ngột thế nhỉ?”

“Mù chữ!” Tô Tiểu đắc ý nguyệt một cái, “Đây là của Trát Tây Lạp Mỗ • Đa Đa viết”

“Trần Văn Nhiên. Tên của to con kia cũng văn vẻ ra phết.” Ở cuối thư có ghi lại tên, ở trên còn dùng mực đỏ điểm chỉ, có xu hướng như là ký khế ước bán thân vậy, Tô Tiểu soi kỹ dấu vân tay ấy một lúc, phỏng chừng là ngón trỏ, cô tò mò đặt ngón cái của mình lên. giật mình phát hiện dấu vân tay này còn to hơn ngón cái của cô một vòng, lập tức chắc chắn than, “Cha mẹ cậu ta đặt cho cái tên văn nhả là thế, đáng tiếc cậu bé này lớn lên như con gấu.”

“Trần Văn Nhiên?”

“Ồ, nhà bà đấy.” Tô Tiểu nói.

“Có chút ấn tượng, trong đội bóng rổ là hậu vệ – dự bị.” Trần Vi một bên nói, bên xuống giường xỏ dép lượn vài vòng trong phòng, vắn eo một cái rồi mở máy lên.

“Không trả lời hả?” Tô Tiểu giơ bức thư trong tay lên hỏi.

“Tôi có bị nhũn não đâu!”

Tô Tiểu tiện tay ném tới mặt bàn để không bên cạnh, rồi cũng ngồi vào trước máy tính của mình.

Mấy phút sau, Trần Vi cũng onl.

“Vẫn còn thông báo của hệ thống, mở hệ thống súng vật rồi?”

Tô Tiểu mở danh sách hảo hữu, gửi một tin mật cho Trần Vi.

Bạn nói với Vi Tiểu Hương Noãn: Chuyển thể Yên La

“A a a! Đây là súng vật?” Trần Vi the thé kêu.

“Chuẩn đấy, nhiệm vụ của hệ thống súng vật là tôi làm đấy. hề hề!”

“Coi bộ dạng bà kia!”

Trần Vi lên oai oai bên thế lực mình, vì trong phòng chỉ có cô nàng và Tô Tiểu, cho nên phần lớn thời gian, cô nàng chỉ cầm mic, rồi mở loa.

Vốn kênh oai oai ấy đang ầm ĩ, kết quả Trần Vi vừa mở miệng nói một câu, cả kênh đột nhiên lặng xuống.

Vài phút sau, mới có người nói: “Noãn Noãn tỷ tới rồi nha!”

Tô Tiểu bỗng nhớ tới bài post lúc nãy thấy trên diễn đàn.

Ông xã của Trần Vi và đồ đệ của Trần Vi dính vào nhau ở trong game.

Tô Tiểu liếc Trần Vi, chỉ thấy cô nàng nhú mày một cái, sau đó hai tay đặt lên bàn phím lóc cóc gõ không ngừng, mấy giây sau, tiếng ding đong của tin mật cũng vang lên liên tục.

Mày của Trần Vi càng nhú sâu hơn.

“Không có chuyện gì chứ?” Tô Tiểu cẩn thận hỏi.

“Vốn là không, nhưng mấy người này lại thấy tôi có vẻ có chuyện, phiền chết được!” Trần Vi nói xong, giậm chân một cái, làm cả cái ghế cũng dịch ra sau một chút, “Con đồ đệ diêm dâm đáng yêu ngu ngốc ấy xin lỗi tôi, đúng là chán ghét.” Dứt lời, cô nàng lại còng lưng ra dán mặt lại gần màn hình, bắt đầu gõ bàn phím.”

“Tôi chúc bọn họ trăm năm hảo hợp đoạn tử tuyệt tôn.”

” Chẳng phải bà không thèm để ý sao?”

Trần Vi nhướng mày, “Vốn tôi cũng không thèm đâu! Nhưng không thèm cũng không có nghĩa hành vi của nó có thể tha thứ được.”

Đúng lúc đó, Tô Tiểu nghe từ trong loa của Trần Vi phát ra một giọng nói ngọt nhũn, “Sư phụ, xin lỗi.”

Trần Vi trừng Tô Tiểu một cái, “Đi làm việc của bà đi!” Nói xong, cô nàng tắt loa luôn.

Tô Tiểu đành chuyển lực chú ý về lại màn hình của mình.

Hệ thống Tân hôn đại lễ, tân lang Lam Điều nói với tân nương Tích m, “Chấp tử tay.”

Hệ thống Tân hôn đại lễ, tân nương Tích m nói với tân lang Lam Điều, “Đem tử tha đi!”

“A! A! A! Bọn họ đã lén lút kết hôn mất rồi!”

Quân chủ của thế lực Thiên Nhai đương nhiên sẽ không lén lút vụng trộm kết hôn, chỉ vì tránh xuất hiện ngoài ý muốn lần nữa, bọn họ làm xong chính sự trước rồi mới công bố cho thiên hạ.

Nhìn xem, hệ thống tin tức vừa ra, Thiên hạ truyền âm đã ùn ùn nhảy ra, chớp mắt đã chiếm hết cả kênh.

Tô Tiểu nhìn dòng tin tức hệ thống màu đỏ kia ngẩn ra một hồi, ngay cả dây máu của mình đột ngột giảm đi cũng không chú ý.

Gần Mùa Hạ: Hứa Hứa sao không động đây? Chẳng lẽ là treo máy?

Vừa khai hồng là một thích khách trong thế lực, ngày thường cũng khá thân với Tô Tiểu.

Tô Tiểu thu hồi tâm trạng, sau đó gửi một dấu hỏi lên kênh gần.

Gần Hứa Ngải Dĩ Thâm:?

Gần Mùa Hạ: Tớ muốn bái Bất Niệm Tình Thâm làm sư phụ, dạy tớ chơi thích khách, sư phụ bảo phải đánh cậu trước mới làm đồ đệ người được. (Biểu tình thẹn thùng).

Gần Mùa Hạ: Hứa Hứa, tớ tới nè!

Dứt lời, Mùa Hạ biến mất ngay trước mắt Tô Tiểu.

Gần Hứa Ngải Dĩ Thâm: . . .

Gần Bất Niệm Tình Thâm: Bỏ đầy máu ỉnh đi.

ME!

Trên bản đồ, bên cạnh một tảng đá bốc lên một hàng chữ nhỏ, chỉ nghe tiếng, không thấy người. Đúng lúc đó, Mùa Hạ lại bị đánh hiện ra, bên cạnh Mặc Mặc Vô Ngữ nổi lên một cái khung.

Gần Mặc Mặc Vô Ngữ: Miễn phí bắt thích khách cho cô lần thứ nhất.

Dứt lời, Mặc Mặc Vô Ngữ lại bắn một mũi tên, Bất Niệm Tình Thâm ngồi xổm dưới tảng đá, cái dáng vẻ y như đang đi nặng.

Gần Mặc Mặc Vô Ngữ: Lần thứ hai.

Ngay sau đó, Mặc Mặc Vô Ngữ nhảy hai ba bước, trước mặt cô, bay đi.

Gần Mùa Hạ: . . .

Gần Bất Niệm Tình Thâm: . . .

Gần Hứa Ngải Dĩ Thâm: . . .

Tô Tiểu nghĩ, nick phụ Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên của cô, có lẽ luyện cung tiễn thủ cũng được.

“Cố Mặc kết hôn rồi, tôi lên oai oai bên bọn họ, dò la cho bà một chút!” Trần Vi vội vàng nói.

Tô Tiểu lại ngây ra một chút, vụ gián đoạn mới này, làm cô suýt chút nữa quên mất việc Cố Mặc kết hôn.

Vừa đăng nhập oai oai, từ trong đã truyền ra tiếng ca.

“Là Cố Mặc đang hát>”

Tô Tiểu có thể nhận ra giọng Cố Mặc, dù sao ngày đó, lần đầu tâm động, cũng là nghe được giọng cậu ta đọc thơ trước. Cậu ta đang hát tình ca của Trương Tín Triết, giọng hát ôn nhu như muốn chảy ra cả nước.

Tô Tiểu nghe bài hát của Cố Mặc, mắt chăm chăm vào màn hình game.

Đôi vợ chồng tân hôn nhận được rất nhiều lời chúc phúc, ngay cả Trữ Lam cũng phát chúc mừng.

Thiên hạ Biển Màu Xanh Đậm: Chúc mừng, hạnh phúc.

Tô Tiểu vô thức dựng tai lên, ngoài hành lang, không nghe thấy tiếng khóc. Cô nhớ lại hình ảnh Trữ Lam ôm cánh tay Cố Mặc cười đến ngọt ngào, lẽ nào, cô ta đã tách riêng được trò chơi với hiện thực?

Cố Mặc cho cô ta hiện thực?

Cho nên cô ta thành toàn Cố Mặc trong game?

Tô Tiểu bĩu môi, sau đó mua hai cái Thiên hạ truyền âm. Một dùng để mở bài, một dùng để kết bài.

Cô chỉ đánh lại câu thoại lúc này của Trần Vi.

Thiên hạ Hứa Ngải Dĩ Thâm: Chúc các người trăm năm hảo hợp, đoạn tử tuyệt tôn.

Phát xong, kết quả cô bị một đám người pm chửi mắng, bị phát thiên hạ mắng, cuối cùng còn bị hệ thống cấm ngôn luận. Cô bị thương chạy đến ngoài Cửu Lê thành làm nhiệm vụ giải trừ cấm ngôn, hai thích khách một trái một phải theo sau đuôi cô.

=>) nhắc tới nhiệm vụ cấm ngôn bạn lại thấy buồn cười

Tô Tiểu: “. . .”

Thiên hạ Phương Tê Ngô: Nhân yêu chết tiệt, kết hôn người cũng làm loạn, vô sỉ! Một lũ hèn hạ nam của Phù Vân Các!

Thiên hạ Vi Tiểu Hương Noãn: Chúc các người trăm năm hảo hợp, đoạn tử tuyệt tôn.

Đương nhiên, Trần Vi mắng thực ra là đồ đệ Thu Tiểu Tiểu với ông chồng Mặc Như Sinh của cô nàng. à không, là chồng trước.

Nhưng bởi vì không chỉ tên nói họ, hỏa lực của Thiên Nhai cũng ập đến. Vi Tiểu Hường Noãn là nguyên lão của Tiểu Khán Yên Vân, Tiểu Khán Yên Vân tuy nói là thế lực trung lập, nhưng người chơi cũng không ít, thực lực cũng không yếu, cho nên một câu nói như vậy, tự nhiên sẽ khiến người nào đó suy nghĩ viển vông.

Thiên hạ Tích m: Tiểu Khán Yên Vân có ý gì đây?

Thiên hạ Phượng Tê Ngô: Vi Tiểu Hường Noãn người mắng ai hả?

Thiên hạ Vi Tiểu Hường Noãn: Mắng cậu nam nữ.

Trần Vi tiếp tục không làm rõ, thì bọn họ cũng tự chụp mũ, đương nhiên, thế lực bọn họ thì biết Trần Vi mắng ai, chỉ là nhảy ra nói cũng không ổn lắm.

Thiên hạ Mặc Như Sênh: Tiểu Noãn, đừng náo loạn nữa.

Trần Vi ngoeo đầu sang, “Thực ra tôi mắng ấy là Cố Mặc, sao gã này lại cứ tưởng tôi mắng hắn ta nhỉ? ”

Tô Tiểu oán thầm, ngay cả tôi cũng tưởng bà mắng hắn ta nha! “Trữ Lam còn phát Thiên hạ chúc phúc hả? Hai ngày trước tôi còn thấy cô ta đỡ Cố Mặc, tôi còn tưởng bọn họ đời thực rồi chứ? Sao hôm nay lại cùng Tích m kết hôn?”

“Không hiện thực, cũng có ái muội mà!” Trần Vi thở dài một hơi, “Sợ nhất ấy là những thứ ái muội hư tình giả ý, mấy gã trai đẹp mà được nhiều gái theo đều chẳng ra gì, chắc chắn. Thông thường nữ sinh nào có dũng khí lớn vậy mà đi thổ lộ, cũng giống bà, làm con rùa rụt đầu là tốt rồi, mà đã thổ lộ, là vì nhiều lúc thấy mình có hi vọng, đương nhiên là vì hắn ta có biểu hiện gì đó, làm người ta trong lòng hiểu sai, đó chính là ái muội. Mà một người đàn ông chơi trò ái muội, không phải là đàn ông tốt.”

Tô Tiểu trầm ngâm một lát, không nói gì, chỉ lẳng lặng mím môi.

Trần Vi lại chỉ vào màn hình game nói, “Thì cũng giống Mặc Như Sênh này, tôi cũng không thể nói chỉ có Thu Tiểu Tiểu quyền rũ gã ấy đúng không? Gã bình thường đối với các em gái đặc biệt quan tâm săn sóc, nói dễ nghe là niềm nở thân thiết, nói khó nghe, thì rõ là mình trong game đã có vợ, còn ân cần với các cô nàng khác, chính là có vấn đề về nhân phẩm.”

“Thế sao lúc trước bà còn lấy hắn!” Tô Tiểu hỏi.

“Chẳng phải vì chán quá à, với lại tôi kết hôn sớm á, lúc đó 80 người kết hôn đầu tiên còn được thưởng, dây trang sức hình trái tim ấy đẹp như thế, tôi muốn mà. . .” Trần Vi nháy mắt đưa tình với Tô Tiểu, Tô Tiểu bỗng cảm thấy, Mặc Như Sênh kỳ thực rất đáng thương.

Trong game có rất nhiều đôi vợ chồng chia tay, có rất nhiều tiểu tam với kẻ đa tình phụ lòng hán.

Ông xã chạy với đồ đệ tiểu tam rồi, vốn là một tình tiết cực kỳ cầu huyết bi tình, nhưng rơi vào Trần Vi, cũng không đủ đô. Tô Tiểu nghĩ, mặc dù là trò chơi, cô cũng không kết hôn tùy tiện.

Nếu có ngày cô kết hôn, thì chứng tỏ là cô thật sự thích. Dù cho chỉ thích nhân vật trong trò chơi ấy. Cho nên xảy ra chuyện như của Trần Vi, cô nhất định sẽ khó mà chịu được.

“Trò chơi ấy mà, chỉ có vô tâm, mới không bị tổn thương.” Trần Vi bỗng nói.

“Ừ!” Tô Tiểu gật đầu, trong lòng im lặng bổ sung một câu, có lẽ là vậy!

Lúc đó, trong nhóm oai oai đột nhiên đình đàng vài tiếng.

Tô Tiểu mở oai oai ra, phát tin trong nhóm là đạo sĩ Khe Suối bị ổi của thế lực.

Khe Suối: Mau mau tới xem ‘gian tình’ nha!

Đợi hình ảnh load xong, Tô Tiểu thấy ấy là ngoài thành Cửu Lê, cô đang tân tân khổ khổ hái hoa, tiếp đó Bất Niệm Tình Thâm đang ngồi bên cạnh cô, thời gian ngưng đọng, ánh mắt hắn ta thâm trầm, cô khom lưng hái hoa, vì thế cho nên, mặt của hai người dựa vào rất gần nhau.

Lúc này, trong game, trên địa đồ chỉ có Mùa Hạ nhảy qua nhảy lại.

Cô biết Bất Niệm Tình Thâm ẩn thân đâu đó chung quanh, lại không biết hắn ta vẫn luôn ở cạnh cô.

...

Nhưng mà chẳng lãng mạn một tí tẹo nào cả.

Tô Tiểu cảm thấy má mình không nóng lên, mà là tê tê á, mẹ ơi!

Sồn hết cả gai ốc à nha!

Chương 19:

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Hứa Hứa cô khiến người ta công phần rồi kìa!

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Nhưng được Vi Tiểu Hưởng Noãn thành công dời đi rồi.

Kẻ đi phá đám hôn lễ luôn sẽ bị phần lớn người chơi sỉ vả, cho nên Tô Tiểu lúc này chắc đã tấp lầy một thân cừu hận, mở kênh môn phái xem một cái, cũng có rất nhiều cô nương chính nghĩa đang lên án cô và Trần Vi, dẫn đầu trong đó đương nhiên là người của thế lực Thiên Nhai.

Thế lực Khe Suối: Lẽ nào chúng ta sắp trở thành công địch toàn serve? Thật là tiêu sái, thật là pro quá đi mất!

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Ai, ai, đây không phải là dự tính ban đầu của ta á, lý tưởng của ta đã bị đám tai họa các người chà đạp mất rồi!

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: !

Hái xong 20 đóa hoa, rốt cuộc Tô Tiểu đã hoàn thành nhiệm vụ cắm ngôn.

Trong túi đồ của cô còn có một cái Thiên hạ truyền âm, lúc trước đã nói, một cái dùng mở bài, một cái dùng để kết bài.

Thiên hạ Hứa Ngải Dĩ Thâm: Lam Điều, ta vì ngươi trả giá nhiều như vậy, vì ngươi tới Phù Vân Các làm nội ứng, vì ngươi trả giá tất cả, tại sao? Chỉ vì ta không phải con gái? Ta thích ngươi, ta thích ngươi mà, khi xưa chẳng phải ngươi nói giới tính không thành vấn đề đó sao?

Tô Tiểu vốn còn định nói mấy lời buồn nôn nữa, ngờ đâu thiên hạ truyền âm cũng giới hạn số chữ, cô cũng chẳng muốn tốn tiền mua thêm cái nữa, chỉ đành bỏ.

Trần Vi ở bên cạnh cười đến hệt cả hơi, bên ho khan, bên chỉ vào Tô Tiểu, “Bà, bà thật trâu bò!”

Tô Tiểu đắc ý nhường nhường mày.

Xem, Thiên hạ vừa ra, mũi thảo luận trong môn phái đã đổi chiều rồi.

Cái nghiệp thầy thuốc này, người chơi phần lớn là con gái.

Mà xã hội đương thời, con gái phần lớn là hủ nữ.

Cho nên dưới sự YY của đông đảo hủ nữ lang, Tô Tiểu đã trở thành một tiểu thụ vì yêu mà trả giá hết cả cay đắng, khiến người ta thương tiếc, mà Lam Điều, thì chớp mắt đã bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Người của Phù Vân Các đều biết Tô Tiểu là nữ, còn lên oai oai nghiệm chứng bản thân nữa á, hơn nữa chơi cùng nhau lâu như thế, cống hiến của Tô Tiểu cho thế lực cũng rất rõ ràng, huống gì mấy ngày trước, những người không dốc lòng lắm với thế lực cũng đã rút ra rồi, còn lại đều là các lão làng cùng chiến đấu, tin tưởng nhau, cho nên Tô Tiểu cũng không lo bọn họ sẽ nghi ngờ, xem, Hoa Vô Tình đã lớn tiếng ủng hộ trong thế lực.

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Ái đồ, con tấn đắc ta chân truyền.

Phía dưới tung hoa hoan hô ngợp trời.

Tô Tiểu nghĩ thầm, Cố Mặc lúc này có xanh mét cả mặt không nhỉ? Giống như quả dưa chuột ấy?

“Bà xuống tay được thật!” Trần Vi nói.

“Nào có, như vậy chẳng phải cậu ta sẽ sâu sắc mà nhớ tôi sao?” Tô Tiểu thuận miệng nói.

“Cậu ta vẫn luôn sâu sắc nhớ bà mà, Hứa Ngải Dĩ Thâm.” Trần Vi cười hì hì tiếp lời, mà Tô Tiểu lại có chút hoảng, vừa nãy cô nói như vậy, tựa hồ có nguyên nhân gì khác.

Cô ghét Cố Mặc ái muội không rõ, tuy rằng đối tượng không phải là cô.

Thật giống như ngày đó năm đó, dưới ánh mặt trời, trong lòng cô đã vẽ nên một chàng hoàng tử, thế mà nay phát hiện, thật ra cậu ta cũng chẳng tốt, chẳng sáng lờ lờ đến vậy.

Mất mát, có, cô thấy rất mất mát. Cho nên phần mất mát ấy đã hóa thành ý chí chiến đấu, hóa thành lời thiên hạ truyền âm khiến Lam Điều ‘bị kịch’ kia.

Gần Bất Niệm Tình Thâm: Ai.

Gần Bất Niệm Tình Thâm: Thôi bỏ đi.

Thích khách hiện thân ở trước mặt cô, sau đó từng bước tang thương bỏ đi.

Ma xui quỷ khiến thế nào, Tô Tiểu mất ngủ hẳn.

Bạn nói với Bất Niệm Tình Thâm: Bỏ cái gì?

Bất Niệm Tình Thâm nói với bạn: . . .

Lòng tò mò của Tô Tiểu đã bành trướng đến vô cùng.

Bất Niệm Tình Thâm nói với bạn: Tôi hâm mộ dũng khí truy cầu tình yêu đích thực của cậu.

Tô Tiểu:”. . .”

Qua vài giây, mặt ngữ của đối phương lại truyền tới.

Bất Niệm Tình Thâm nói với bạn: Lam Điều không thích con trai.

Tô Tiểu nao nao, rồi lập tức đáp, “Sao anh lại xác định như vậy?”

Chẳng lẽ Bất Niệm Tình Thâm cũng học trong trường này? Dù sao thì học sinh của trường cơ bản cũng đều ở đây, cũng lập được vài nhóm, trên BBS trường còn có một mục chuyên về game, Bất Niệm Tình Thâm này lẽ nào cũng là thành viên trong đó, bằng không sao lại dùng ngữ khí khẳng định vậy chứ.

Hệ thống: Hảo hữu của bạn đã logout.

Ặc. . .

Lúc này xảy ra nhiều chuyện quá, cô cũng chưa có thời gian tỉ mỉ nghiên cứu phần thưởng của nhiệm vụ. Tuy phần thưởng to nhất là súng vật, nhưng cô còn có một tấm vũ khí phối phương rất quan trọng ——
Châm ° Trần ai phân loạn

Thế lực bởi vụ rối ren mấy hôm trước đã đi không ít người, trong đó nhiều nhất là mấy người mới vừa mãn cấp, trang bị còn kém, hoặc là người chơi hưu nhân, dù sao bây giờ ở dã ngoại tranh chấp không ngừng, ai cũng không muốn đang lúc mình làm nhiệm vụ, đào vật liệu, đều bị kẻ địch giết, hồi trước coi như tám lạng nửa cân với Thiên Nhai, giờ thêm cả liên minh của Bích Hải Lộng Triều Thanh, bên cô coi như bị chèn ép triệt để. Cho nên người ta bỏ đi, cũng không trách được.

Tô Tiểu vẫn là bảo mẫu của Phù Vân Các, nên với các kỹ năng sinh hoạt của thành viên trong thế lực khá là quen thuộc. Thế nên giờ, cô nhớ lại toàn bộ người trong thế lực một phen, bỗng phát hiện thế mà không có một ai học chế tạo vũ khí hết.

Cô có chút không cam lòng.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Có ai học chế tạo không?

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: Ta.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Châm ° Trần ai phân loạn

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: Ta. . . mới cấp 10.

Tô Tiểu quả thật mặc mặc vô ngữ rồi.

Kỹ năng sinh hoạt sau khi học ở NPC thì đã cấp 10 rồi, mãn cấp là 80, cho nên tên Mặc Mặc Vô Ngữ này, kỳ thực vốn đầu có luyện kỹ năng sinh hoạt, nói cũng bằng thừa.

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Hứa Hứa con đã có "hàng" rồi à, chăm tốt đó!

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Bán cho người ta, cũng không lời nhiều. Hiện giờ phối phương này cơ bản chưa xuất hiện, chúng ta học làm châm rồi bán còn lời hơn bán phối phương.

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Ta lập tức đi bỏ thu thập, học chế tạo.

Thế lực nguyên lão Cố Hi Bạch: Thôi đi ông, xem trị may mắn của nick ông kia, hái thuốc cũng toàn ra thấp kém, còn làm vũ khí, chẳng biết phẩm chất còn phải thấp đến mức nào.

Trò Tiêu Dao này, kỹ năng sinh hoạt của mỗi một nick, đều có trị may mắn của nó, tựa như hệ thống thấy bạn thích hợp rèn sắt, kết quả bạn cứ vui đầu học thêu thùa, thành quả tự nhiên là kém xa.

Đương nhiên, trị may mắn ấy là ẩn, chỉ có người chơi khi chế tạo tự đoán ra. Phẩm chất mãn điểm của vũ khí và trang bị là 300, Bất quá giờ phổ biến 280 cũng đã tính là cực phẩm, nếu người chơi trị may mắn thấp, đồ chế tác ra có phẩm chất thấp hơn mười điểm cũng không phải không có, cho nên nói, trị may mắn rất là quan trọng.

Loạn Đánh Tỳ Bà hái thuốc bình thường toàn đào ra thảo dược chất lượng kém, sở BOSS cho tới nay đều đen đến mức khiến người ta phát cuồng, cho nên nhân phẩm của hắn đã bị bang chúng thế lực nghi ngờ, còn dâng tặng cái danh hào – “Hắc môi”*.

* môi = nắm móc, móc

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Luyện nick phụ kỹ năng sinh hoạt đi. Dù gì thăng cấp cũng nhanh, để Tiểu Bạch mang đi thăng cấp ba ngày là mãn, kỹ năng sinh hoạt thì vừa thăng cấp vừa luyện.

Thế lực thượng thư Cố Hi Bạch: OK. Tuyệt đối không vấn đề.

Kỳ thực Tô Tiểu cũng có ý này.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Vậy tôi đi chơi nick phụ nhé.

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Hứa Hứa à, ta vẫn muốn làm sư phụ con.

Thế lực thượng thư Cố Hi Bạch: Phải có chỗ cho ta nếu không không mang.

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: +1. . .

Thế lực Mùa Hạ: Tổ cũng muốn, tổ cũng muốn!

Máy tính của Tô Tiểu tuy có thể mở kép, nhưng vẫn hơi giật một chút, cho nên cô thoát Hứa Ngải Dĩ Thâm, chuyển sang đăng nhập vào Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên.

Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên chỉ có 1 cấp, đang ở nơi sinh của tân thủ Đạo Hương thôn.

Cô tốn 10 phút luyện tới cấp 10, sau đó ngồi xe ngựa tới Trường An.

Nửa tiếng sau, cô thăng tới cấp 15, đã có thể chọn môn phái. Ở Hồng y doanh trừ trừ hồi lâu, rồi Tô Tiểu lựa chọn cung tiễn thủ.

Cung tiễn thủ có thể thấy được thích khách.

Sau đó cô có thể mở hai nick đi cùng nhau, như vậy Bất Niệm Tình Thâm sẽ không chón che thân nữa rồi.

Cô không bao giờ còn phải sợ tên âm hồn không tan kia nữa. . .

Sau khi gia nhập môn phái, Tô Tiểu lần lượt chat mật với Cố Hi Bạch và Mặc Mặc Vô Ngữ.

Cố Hi Bạch là tàng kiếm, có kỹ năng quần quái lợi hại, xoay vòng quanh đàn quái có thể miểu sát được một đồng, quả thực là lựa chọn hàng đầu để mang nick nhỏ thăng cấp. Còn Mặc Mặc Vô Ngữ là cung tiễn thủ, kỹ năng thêm điểm và thao tác đương nhiên là cần hỏi hắn.

Tiếp đó, hệ thống thông báo tới, cô đã thành đồ đệ của hai người.

Lát sau, một tin chat mật nhảy ra.

Hoa Vô Tình nói với bạn: Hứa Hứa con vong ân phụ nghĩa, dĩ nhiên không để ta làm sư phụ.

Hoa Vô Tình nói với bạn: Châm học xong rồi cho ta một cái nha~ (Biểu tình xấu hổ)

Bạn nói với Hoa Vô Tình: !

12. Chương 20-21

Chương 20:

Tô Tiểu vui đầu làm nhiệm vụ.

“Bà đang chơi nick phụ hả?” Trần Vi bỗng lên tiếng hỏi, Tô Tiểu không thèm ngẩng đầu đáp một tiếng.

“Vậy tôi cũng chơi nick phụ!”

Nick phụ của Trần Vi gọi là Hỏa Thụ Ngân Hoa Bất Dạ Thiên*, giờ cũng mới 21 cấp, vẫn luôn ở Thiên Nhai, làm công tác nằm vùng. Đương nhiên, người Thiên Nhai đều biết Hỏa Thụ Ngân Hoa Bất Dạ Thiên là Trần Vi, dù sao cô nàng cũng là thành viên trong đội cổ động bóng rổ.

*Nick ở việt chả bao giờ đặt dc dài thế T T...

Lúc này Tiểu Ngử Ngưng Nhiên cũng đã 20 cấp, để không lãng phí điểm phát triển thể lực nhận được sau khi làm nhiệm vụ, cô đã sớm bị Loạn Đánh Tỳ Bà cưỡng ép gia nhập Phù Vân Các.

Tô Tiểu lợi dụng thạch trong thương khố của thể lực cũng luyện chế tạo lên được cấp 20, hết thấy chỉ mất 2 tiếng.

Mà Cố Hi Bạch cũng lợi dụng thời gian ấy làm cho xong nhiệm vụ chiến trường và nhiệm vụ thường ngày.

Sau đó, hần ta rất nhàn.

Cấp 20 có một phụ bản kinh nghiệm. Tô Tiểu và Cố Hi Bạch vẫn luôn tổ đội, vừa thăng tới cấp 20, Cố Hi Bạch đã ở đội ngũ sung sướng nói, đi thôi, ta đi mở bản, tí gọi cô sang.

Mỗi một người chơi tàng kiếm đều là mệnh sư phụ trời sinh, sự truy cầu với danh vọng sư đồ là tít tắp không điểm dừng, dù cho danh vọng sư đồ của hần đã đủ đối lấy vật phẩm cần thiết thường ngày.

Cố Hi Bạch bình thường hay lớn tiếng khoe khoang trong oai oai, ” Trừ trệ tán của ta có đến 100 cái nha!”

Trừ trệ tán là một trong những phần thưởng mà hệ thống tặng cho sư phụ khi đồ đệ đạt 80 cấp xuất sư, Tô Tiểu chỉ có không đến 10 cái.

Tô Tiểu bảo Cố Hi Bạch có chứng cuồng bách danh vọng sư đồ, ấy là bệnh, nhưng mà, không cần phải chữa. Vì hần có thể tạo phúc một phương, phần lớn người trong thể lực là do một tay hần nuôi lớn hết, cho nên chức quan của hần là thượng thư, không một ai chất vấn, không như quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà, mỗi ngày bị người buộc tội, sỉ vả hần là một miếng mồi đen. (hắc môi^^)

Tô Tiểu không phải do Cố Hi Bạch nuôi lớn.

Cô nhớ lại nhị sư phụ Đêm Lạnh Quá của mình, cũng là một tàng kiếm. Chỉ tiếc, nhị sư phụ đã một tháng không onl rồi. Không có lấy nửa câu, không có bất cứ lời từ biệt nào, bỗng nhiên biến mất.

Tô Tiểu từng rầu rĩ một khoảng thời gian.

Trò chơi online là như thế, người đến người đi, không ngừng gặp mặt và tạm biệt. Chỉ là có lúc sẽ nghĩ, khi mình nhớ đến bọn họ, họ có tình cờ nhớ đến mình hay không?

Cố Hi Bạch: Hứa Hứa, không mời được à?

Thấy Tô Tiểu không phản ứng, Cố Hi Bạch nhẫn nại hỏi trong đội ngũ.

Tiểu Ngũ Ngưng Nhiên: Tôi có một bằng hữu cấp 21, cũng muốn thăng cấp.

Cố Hi Bạch: Không vấn đề, mang một cũng thế, mà hai cũng vậy.

Lát sau, Trần Vi vào đội.

“Phụ bản 20, Phong thụ lâm Đạo hương viên.” Tô Tiểu nói.

“Ừ.” Trần Vi đáp.

Cố Hi Bạch: Nick bé có sư phụ chưa vậy?

Bệnh sư phụ của Cố Hi Bạch lại phát tác.

Hỏa Thụ Ngân Hoa Bất Dạ Thiên: Sư phụ đầy rồi.

Sư phụ của nick phụ Trần Vi có một là nick chính của cô nàng, một là Hứa Ngải Dị Thâm của Tô Tiểu, đương nhiên là không còn chỗ cho Cố Hi Bạch. Tô Tiểu vốn tưởng Cố Hi Bạch sẽ thôi, ai ngờ hắn lại làm ầm lên trong kênh thể lực.

Thể lực thượng thư Cố Hi Bạch: Hỏa Thụ Ngân Hoa Bất Dạ Thiên, là Hỏa Thụ Ngân Hoa Bất Dạ Thiên!

Thể lực Tiểu Ngũ Ngưng Nhiên: Sao thế?

Thể lực thượng thư Cố Hi Bạch: Bên Thiên Nhai hầy hết đều cùng một trường á, mà Hỏa Thụ Ngân Hoa Bất Dạ Thiên là người Thiên Nhai, ta còn nhớ, là đại mỹ nữ đó, đại mỹ nữ trong truyền thuyết đó!

Thiếu chút đã quên, Cố Hi Bạch có một nick nằm vùng chỉ chuyên báo cáo chuyện bất quái chứ chẳng làm ăn được gì bên Thiên Nhai.

Tô Tiểu im lặng quay đầu, lúc này đại mỹ nữ Trần Vi đang ngồi chồm hổm trên ghế, một tay cầm chuột, một tay cầm bình sữa, y hệt cái thể ngồi WC.

Thể lực thượng thư Cố Hi Bạch: Hứa Hứa sao cô quen nàng ta vậy? Kéo vào thể lực chúng ta đi, bọn ta sẽ cho nàng sự quan ái như mặt trời mới mọc ngày xuân ấy. . .

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Mỹ nữ, ở đâu? Muốn mỹ nữ!

Thể lực Tiểu Ngũ Ngưng Nhiên: . . . Làm nhiệm vụ gặp được.

Thể lực Tiểu Ngũ Ngưng Nhiên: Tôi sẽ cố gắng.

Tô Tiểu tùy tiện nói cho có lệ, rồi gọi Trần Vi vào phụ bản.

Trong phụ bản hai người căn bản chẳng cần làm gì cả, chỉ cần dùng nhân đôi, sau đó đi theo sau Cố Hi Bạch là được, Cố Hi Bạch làm đốm cả một đường, được cái chém quái vẫn rất tiêu chuẩn, Tô Tiểu chỉ thấy kinh nghiệm soạt soạt tăng lên, cô đi theo còn suýt tí nữa không theo kịp người đang quần quái.

Kỹ năng mà nick phụ của Tô Tiểu học là chế tạo và đào quặng. Vì Hứa Ngải Dị Thâm cũng học đào quặng, cho nên cô không cần luyện kỹ năng này nữa, chỉ là chế tạo giai đoạn đầu cần quặng thạch rất thấp, nên đào chút quặng sơ cấp cũng tốt, cùng lắm thì sau này bỏ kỹ năng ấy đi học cái khác.

Lúc Tô Tiểu đào quặng thì Cố Hi Bạch sẽ chờ một bên, thỉnh thoảng hắn vọt lên trước, thấy nick nhỏ không theo kịp còn kéo quái chạy trở về, để tránh cho Tô Tiểu không được phân kinh nghiệm, cứ như vậy lặp đi lặp lại, Trần Vi mút ống hút rột rột, bên mút nốt sữa dưới đáy bình bên ồm ồm, “Tô Tô, sư phụ bà tốt với bà thật đấy.”

Cô nàng cười mờ ám, “Chẳng lẽ là thích bà?”

Tô Tiểu lắc đầu, “Cố Hi Bạch đối với nick nhỏ đều cực kỳ kiên nhẫn.”

Cố Hi Bạch bình thường cũng lông bông lang bang, nhưng đã mang đồ đệ thì lại y hệt như trưởng bối, dong dài lải nhải không ngừng, còn siêu cấp nhẫn nại, từng lập kỷ lục mang đồ đệ chém quái đầu đêm, phải biết

là, đồ đệ có thể ngủ có thể làm bất cứ việc gì khác cũng được, nhưng sư phụ thì phải luôn quần quái, còn không thể phân tâm, bởi nếu không cẩn thận một cái đồ đệ dẫn quái tới là chết chắc.

Sau lần đó, hắc khốc bù lu bù loa kêu, hắc xoay vòng vòng quần quái buồn nôn muốn chết rồi, nhưng lần kế, hắc vẫn mang đồ đệ y như cũ.

. . .

Số lần hạn chế của phụ bản cấp thấp là 20.

Cố Hi Bạch đã mang họ đi được 19 lần.

Lần cuối cùng không phải Cố Hi Bạch không muốn mang, mà là Tô Tiểu và Trần Vi quả thật không muốn nữa. Đi cùng một phụ bản 19 lần, dù hai người chỉ cần đi theo, nhưng cũng sắp nôn ra rồi. Với lại giờ đã 8 giờ tối, hai người còn chưa ăn cơm. Lúc trước thấy sư phụ không kêu ca mang phụ bản, thì mình cũng không thể không nhèo được, kết quả đến cuối thật không chịu nổi nữa, đành phải gõ chữ trong đội.

Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: Sư phụ chắc cũng mệt rồi, đi ăn cơm trước đi ha.

Cố Hi Bạch: Không mệt không mệt, tàng kiếm chỉ có mấy kỹ năng thôi, một tay cũng thao tác được, ta còn đang gặm đùi gà nè. . .

Tô Tiểu thua.

Trần Vi lãnh lạnh nói: “Tôi đói rồi!”

Hỏa Thụ Ngân Hoa Bất Dạ Thiên: Ta mệt ta mệt ta mệt, ta đói bụng ta đói bụng ta đói bụng. . .

Cố Hi Bạch: Ô, thế cả hai đi ăn đi, tí về ta lại mang hai người sau.

Ra khỏi phụ bản, nick phụ của Tô Tiểu đã lên đến cấp 28, đào quặng cũng tới cấp 17, trong bao tấp 8 tổ quặng thạch cấp thấp. Trần Vi cũng tới cấp 29.

Trò Tiêu Dao này có thu phí, cho nên không thể treo máy lung tung được, hai người tắt máy tính đi ra ngoài kiếm cơm, lúc này đã hơn 8 giờ, Trần Vi nghĩ nghĩ, dứt khoát kéo Tô Tiểu ra dưới cầu vượt ngoài cửa Bắc ăn đồ nướng.

Đồ nướng dưới cầu ở đại học A là số một, rất nhiều học sinh trong thành phố cũng nghe tiếng mà tới, nên bình thường rất đông khách, thêm nữa là ký túc của bọn Tô Tiểu cách cửa Bắc rất xa, nên tuy là nổi tiếng, họ cũng không đi nhiều, nhưng hôm nay Trần Vi có cố, cô nàng nói mình thất tình, muốn Tô Tiểu theo cùng.

Cái vụ trong game của bà mà cũng tính là thất tình ấy hả?

Tô Tiểu im lặng đảo mắt, nhưng cũng theo cô nàng.

Chỉ đi tới cửa Bắc thôi cũng đã tốn 20 phút.

Quán Trần Vi thích nhất đã hết chỗ, nhưng cô nàng không phải quán đó thì không chịu, nên hai người chỉ có thể đứng một bên chờ, mới đứng được mấy giây Tô Tiểu đã nghe có người gọi mình.

“Tô Tiểu!”

Cô nhìn theo hướng thanh âm ấy.

. . .

Chương 21:

“Gấu bự!” Tô Tiểu kéo kéo Trần Vi đang gọi món lại, “Nhà bà kia, Trần gì gì ấy nhỉ?”

“Trần Văn Nhiên. . .”

Trần Văn Nhiên gọi Tô Tiểu đúng là túy ông ý ngoài bầu rượu*, nhưng mà người ta đã đứng lên nhiệt tình vẫy tay với cô như thể rồi, cô dù gì cũng phải đáp một tiếng.

“Ha ha. . .” Tô Tiểu ngoài cười trong mếu nhếch miệng một cái.

“Không có chỗ hả? Vậy ngồi ghép với bọn mình đi!” Trần Văn Nhiên đã đứng dậy, người hai bên cậu ta cũng dịch ghế, lấy chỗ trống, chủ quán nhanh tay lẹ mắt, cười ha ha thêm vào hai cái ghế nhựa.

Tô Tiểu và Trần Vi liếc nhau một cái.

Trần Vi cũng không vắn vẹo gì, hỏi ông chủ thêm mấy xiên đậu phụ thổi vào khay sắt, rồi kéo Tô Tiểu qua ngồi.

Đó có hai cái bàn nhỏ ghép lại với nhau, vây quanh tổng cộng có 6 người.

Trần Văn Nhiên và một cậu trai nữa, còn có 4 cô bé trông rất yểu điệu. Vốn hai đại lão gia mang theo bốn cô bé đã đủ bắt mắt, càng huống chi giờ thêm cả Trần Vi.

Trần Vi dáng người nóng bỏng, áo phong thêm quần soóc siêu ngắn, tuy dưới chân đi dép xỏ ngón, nhưng bởi cô nàng cao đến 171 cm, trong sự tùy ý lại lộ ra một vẻ đẹp tự nhiên, cho nên sau khi hai người ngồi xuống, mấy cậu chàng trẻ tuổi bàn bên đều quay đầu liếc nhìn, còn không thèm che giấu chút nào.

Còn có người cầm chai bia lên, hướng bên này đặc ý huyết sáo.

Trần Vi chẳng có phản ứng gì, làm một mỹ nữ cấp trường, chút sóng gió ấy là chịu được, cô nàng không thèm đếm xỉa đến đôi phương.

Tô Tiểu cũng không phản ứng, làm bạn thân của mỹ nữ cấp trường, cũng nhìn quá quen mấy việc thế này, nên cô thấy bình mà không kinh.

Nhưng gấu bự lại rất bức, hướng bàn bên kia tức giận nói: “Làm gì thế?”

Lúc ấy ông chủ đến vừa khéo, đúng lúc đưa món ăn bọn họ gọi lên. Trần Vi lườm gấu bự một cái, nói: “Ăn của cậu đi.”

Đối phương cũng không nói gì thêm, hướng bọn Trần Vi cười một cái, rồi thôi. Kiểu quán nướng dầu cầu thế này, bàn là bàn vuông rất nhỏ, mà nhà này do buôn bán đất hàng, ngay cả ghế cũng chẳng phải loại ghế nhựa, mà là ghế gỗ rất thấp, Trần Văn Nhiên thể tích rất lớn, giờ co rụt lại ở đó, thoát trông như con gấu đang ngồi xồm vậy. Với lại cậu ta bị Trần Vi như hờn như dỗi lườm ột cái, nhất thời như nàng dâu nhỏ thẹn thùng co đầu rụt cổ tại chỗ, dường như bên tai cũng đỏ cả lên.

Đây là một con gấu mắc cỡ.

Tô Tiểu nhếch môi trộm cười một cái, tiếp đó nhìn thấy một bàn tay cầm đĩa vắt ngang trước mắt cô. Tô Tiểu nhận lấy, rồi nói một tiếng cảm ơn với cậu ta, lúc liếc mắt sang cậu ta, bỗng thấy có chút quen mắt.

Cậu ta là cậu nam sinh đi cùng Trần Văn Nhiên, mới này là cậu ta dịch chỗ, dành ra chỗ trống cho hai cô, nên là, bây giờ cậu ta đang ngồi bên trái của Tô Tiểu. Rồi tiếp cạnh cậu ta là bốn cô bé, tiếp nữa là Trần Văn Nhiên và Trần Vi, vừa vắn thành một vòng.

“Hai chị này là học tỷ ạ?” Cô bé có khuôn mặt tròn ngồi bên trái bỗng lên tiếng, chỉ vào Tô Tiểu nói, “Ai dà, em nhớ chị. Là người lần trước ở hội trường lớn, hội trường hội học sinh giới thiệu, là học tỷ hàng năm đều lấy được học bổng hạng nhất.”

Một cô bé khác tiếp lời: “Học tỷ này tớ cũng nhớ, lúc đó ngồi bên cạnh tớ là nam sinh, học tỷ vừa đứng lên, mấy cậu đó cứ nhìn chăm chăm.”

Lúc này, Tô Tiểu hiểu ra rồi, mấy cô này đều là tân sinh viên năm nhất.

“Học tỷ Tô, bình thường chị dùng bao thời gian để học vậy? Giờ bọn em nên chọn ngành gì thì tốt? Từ năm nhất bắt đầu chọn ngành phải không ạ?”

“Chẳng phải nói đại học nhẹ nhàng lắm sao, sao em thấy còn phiền hơn cả trung học, lần trước lên thư viện, thấy trong đó toàn là người.”

“Khai giảng không phải cần học quân sự ă, sao bọn em không có tập quân sự vậy?”

Bốn cô bé mồm năm miệng mười nói không ngừng, Tô Tiểu Nhẫn nại giải đáp từng chuyện một, khéo mắt liếc trộm sang gấu bự và cậu nam sinh kia, thầm nghĩ đây là đàn em của mấy người, tự mình đi giải quyết à nha, sao ai cũng trơ mắt nhìn tôi vậy, lẽ nào vàng hào quang hạng nhất quá lóng lánh ư?

“Mùa đông tập quân sự á? Gì chứ? Em sợ lạnh nhất á!” Cô bé mặt tròn mặt như đũa đám nói.

“Hay quá, bọn lớp em phơi nắng đen như than cả rồi, em tình nguyện đi tập quân sự mùa đông.” Một cô khác nói.

“Bọn anh năm ấy tập huấn mùa đông, có cả tuyết rơi.” Cậu nam sinh bên cạnh đột nhiên lên tiếng, tiếng phổ thông tiêu chuẩn, làm người ta thấy giống như người dẫn chương trình đài trung ương vậy, Tô Tiểu cũng coi như là giọng chuẩn, nhin không được lên quan sát cậu ta vài lần, càng nhìn càng thấy quen mặt. .

Nhưng cô thủy chung không nghĩ ra nổi, rốt cuộc là thấy ở đâu.

“Tập huấn mùa đông cũng không nhẹ hơn mùa hè đâu, tập quân sự phải mặc kiểu giày giải phóng, nhiều bạn chân bị rết cồng lại, khi đó đứng nghiêm trên bãi tập, trời còn tuyết rơi nữa. Hơn nữa có đôi khi nửa đêm đột nhiên tập hợp. . .”

“Á!” Bốn cô bé đưa mắt nhìn nhau, đều than vãn không thôi, “Chết rồi, tớ thà rằng mùa hè tập cho xong.”

Trần Văn Nhiên lúc này tiếp lời, “Đừng sợ, đừng sợ, nói mấy tuyết chiều cho các em. Khi báo số đo giày với quần áo cổ nói số to chút, trong áo quân sự cổ gằng mặc nhiều áo hết mức vào, đừng sợ khó coi, năm ấy bánh bao cũng đầy đường. trong giày nhét nhiều lót giày vào, nếu vẫn không đủ, thì dùng thứ mà con gái hay xài đấy, Thư mà mỹ*, lót xuống dưới ầm ầm. . .” Trần Văn Nhiên nói vung vít, mấy cô bé đều xấu hổ cả mặt, Tô Tiểu và Trần Vi không nhịn được phá lên cười, những chuyện ấy quả thực lúc trước các cô có trải qua, chẳng là trước mặt một nhóm các cô gái nhắc tới Thư mà mỹ, cậu gấu này quả thật là quá ngây ngô.

* Hãng BVS

Nhưng nữ sinh năm nhất bây giờ cũng không như hồi trước, một cô bé trong đám ngửa đầu lên, “Học trưởng Trần, anh lỗi thời rồi, giờ ai còn dùng hãng đấy nữa, bọn em toàn dùng ABC. . .”

Trần Văn Nhiên ngơ ngác hỏi một câu, “ABC là gì?”

Mọi người bỗng cười ồ lên.

“Ái, ngu ngốc!” Thanh âm trong trẻo lạnh lạnh, phát âm tiêu chuẩn, từ nói ra rõ ràng, biểu tình lãnh đạm. Lúc Tô Tiểu quay lại nhìn, thì người nọ đang gấp một đĩa đồ ăn đưa lên miệng, nếu không phải ở đây trừ Trần Văn Nhiên ra chỉ có một nam sinh nữa là cậu ta, Tô Tiểu còn ngờ vừa mới nói không phải là cậu ta.

Dường như cảm thấy ánh mắt của Tô Tiểu, cậu ta hơi nghiêng đầu, sau đó khẽ nhủ mày, “Sao cậu không ăn?”

Tô Tiểu không có mấy hứng thú với đồ nướng, thứ duy nhất cô thích ăn lại là thứ mà nhiều người không thích, ấy là đậu phụ thối.

Đậu phụ thối của nhà này vị cực kỳ nồng, bình thường cũng không đặt trên quầy, mà đặt dưới bàn. nhưng cái mùi đối với người khác mà nói thì cực kỳ nặc mũi này Tô Tiểu lại rất thích, từ xa ngửi thấy, đã thấy vui vẻ thoải mái, thư thái cả người.

Bên kia mới hỏi xong, đậu phụ thối của Tô Tiểu đã được mang lên, sau khi nướng chín mùi đã bay không ít, nhưng với những người không thích thì vẫn nồng như cũ, Trần Vi vội vàng đẩy đĩa ra trước mặt Tô Tiểu, “Sở thích đặc biệt!”

Tô Tiểu cầm lấy đĩa, lấy một cây tăm, tự động xoay lưng lại bọn họ bắt đầu thưởng thức.

“Đậu phụ thối nướng là thực phẩm có hại.” Dẫn chương trình nói.

Tô Tiểu quay đầu liếc cậu ta một cái, “Đồ nướng đều là thực phẩm có hại, chỉ cần không ăn thường xuyên, không có vấn đề.” Sau đó cô lườm chai bia trước mặt dẫn chương trình một cái, “Ăn đồ nướng uống bia là hại nhất.”

Nói xong, Tô Tiểu quay đầu tiếp tục chiến đấu, đang ăn rất sung sướng, thì trước mặt cô vất qua một cái tay, trên cái tay ấy đang nắm một cây tăm, từ trên cao hạ xuống cái đĩa trước mặt cô xiên một khối đậu phụ thổi rồi rớt về nhanh như chớp.

Tô Tiểu ngẩn tò te, rồi nhìn thấy chủ nhân của bàn tay ấy mày đã thành hình chữ bát (), từ bên sườn có thể thấy được động tác nhai của cậu ta, cực kỳ chậm, cái vẻ khổ sở ấy, làm Tô Tiểu dở khóc dở cười.

“Rất thơm”. Dẫn chương trình vẻ mặt trầm trọng bình luận.

Tô Tiểu im lặng đảo mắt.

. . .

Đoàn người lại tiếp tục hàn huyên, mấy học muội sôi nổi hỏi thăm nên tham gia hội gì thì hay, hỏi bọn họ tham gia hội nào, hỏi xem làm thế nào mới có thể tham gia những hội sinh viên ấy, Tô Tiểu năm nhất có tham gia hội kịch nói và hội văn học, Trần vi thì là đội cổ động với hội chơi cờ, Trần Văn Nhiên thì là đội bóng rổ rồi, mà dẫn chương trình thì không nói tiếng nào, dưới sự truy hỏi của học muội, cực điểm tỉnh mà nói, cậu ta không tham gia hội nào cả.

Năm nhất vào trường là cái thời rất ngây ngô, bị một đám đàn anh đàn chị lừa gạt kéo vào hội, cậu ta lại không tham gia một hội nào, thật làm người ta bất ngờ.

Đội cơm no rượu say rồi, mọi người cùng nhau về trường, bốn học muội cùng một phòng, tự nhiên là do học trưởng của chúng họ tổng, mà Trần Văn Nhiên lại có chút khấn trương theo cạnh Trần Vi, chắc là áp lực quá lớn, cậu ta đi một lát rồi lại chuyển sang cạnh Tô Tiểu, làm Tô Tiểu cảm thấy khổ sở cực kỳ, cậu này vóc người lớn thế, mà sao theo đuổi con gái lại hàm súc nội liễm thế chứ?

Để không đến nỗi xấu hổ quá, cô còn rơi lệ đầy mắt tìm chút chuyện để nói, đến lúc tới dưới ký túc xá, Tô Tiểu thiếu chút nữa đã lao lệ tung hoành. Hai người lên tầng, lúc Tô Tiểu đi qua góc rẽ cầu thang thấy Trần Văn Nhiên vẫn đứng dưới ký túc, cô thò tay nhéo cánh tay Trần Vi, “Tôi thấy anh chàng này cũng được đó, tuy hơi khờ chút.”

“Một bữa đồ nướng đã thu mua được bà rồi hả!” Trần Vi cười cười chọc eo Tô Tiểu một cái, Tô Tiểu né đi rồi chuyển đề tài, việc này, bất cứ ý kiến gì của người ngoài đều là vô dụng, có thể quyết định chỉ có chính cô nàng thôi, nói nhiều vô ích.

Về đến phòng là 10 giờ tối, bình thường giờ này Tô Tiểu cũng lười vào game, nhưng hiện tại đang luyện nick phụ, một tiếng cũng làm được không ít việc, lúc trước thoát ra thì nick phụ đã lên cấp 28, nhưng kỹ năng chế tạo mới có cấp 20, cô login chuẩn bị luyện chế tạo lên cùng cấp với cấp nhiệm vụ.

Cô truyền tổng Tiểu Ngừ Ngừ Nhiên về chỗ sư phụ chế tác ở môn phái, sau đó dùng quảng thạch đào được trong túi bắt đầu luyện kỹ năng.

Khi chế tạo thì không thể di động, không thì thanh kỹ năng sẽ bị đứt, Tô Tiểu chán chẳng biết làm gì, bỗng vô thức mở danh sách thể lực ra, xem danh sách những người đang online.

Bất Niệm Tình Thâm không onl.

Cô bỗng nghĩ, Bất Niệm Tình Thâm rốt cuộc có phải bạn học không nhỉ? Sao hắn ta biết Lam Điều không thích con trai? Lê nào hắn ta từng thổ lộ? Tô Tiểu đột nhiên rung mình một cái, chẳng lẽ hắn truy sát mình là vì thích Cổ Mặc? Vậy tới thể lực bên cô có phải là để làm nội gián không? Đang lúc suy đoán vấn vợ, cô bỗng phát hiện, trong danh sách online, danh tự của Bất Niệm Tình Thâm đã sáng lên rồi.

Bất Niệm Tình Thâm login rồi, từ thể lực có thể tra được tin tức cụ thể của thành viên, trên đó biểu thị Bất Niệm Tình Thâm đang ở Trường An.

Mặc kệ hắn ở đâu, Tô Tiểu tiếp tục chế tác, đến khi thạch mình đào dùng hết rồi, chạy tới Thương khố trong lãnh địa thể lực ở Trường An lĩnh một ít quảng thạch.

Chẳng là trên bản đồ thành Trường An, cô nhìn khắp chung quanh, không biết có thấy được chàng thích khách ấy, đang ngồi xỏm ở xó xỉnh nào, lẳng lặng quan sát người nào đó hay không?

Hắn có từng làm âm hồn không tan đi theo Lam Điều không nhỉ, cũng giống như bây giờ đi theo Hứa Ngải Dĩ Thâm vậy? Nghĩ đến đó, Tô Tiểu vui vẻ nhếch miệng cười.

Bởi không thấy được người, Tô Tiểu mở danh sách thể lực, liếc qua thông tin của Bất Niệm Tình Thâm lần nữa.

Hắn đang ở Tùng Cực Uyên, đỉnh Tuyết Sơn.

13. Chương 22

Chương 22:

Mãi đến lúc Tô Tiểu logout, vị trí của Bất Niệm Tình Thâm vẫn ở Tùng Cực Uyên, chưa từng thay đổi.

Bản đồ Tùng Cực Uyên là cảnh tuyết, trên đỉnh núi làm nhấp nhô trập trùng tuyết trắng, trên cây tùng toàn là hoa tuyết đóng băng, dòng sông trong sơn cốc thỉnh thoảng còn có nước chảy, nhưng phần lớn là đóng một lớp băng dày, dưới hồ băng còn có thể thấy được con cá nhỏ màu bạc bơi qua bơi lại, hình dạng của cá nhỏ cực đáng yêu, nhưng cũng là quái tinh anh cấp 80 cực kỳ trâu bò, từng có người chơi vô ý rơi vào sông băng, bị một đám cá bạc truy sát, trong chớp mắt đã bị ăn sạch cả xương, đương nhiên, là khoa trương thôi, hết máu rồi thì thi thể khẳng định vẫn còn ở đó.

Nhưng chính vì thế, cá bạc cũng đã có biệt danh là cá ăn thịt người. Một đàn cá bạc bằng cả một con BOSS ả, hơn nữa đánh chết cá bạc còn chẳng rơi ra thứ gì cả. . .

Tô Tiểu cũng khá thích Tùng Cực Uyên, cô sinh ra ở phương nam, từ bé đến lớn rất ít khi thấy được tuyết, lúc năm nhất đi tập quân sự thấy tuyết rơi còn kích động một hồi, nhưng thời tiết thành phố B cũng không lạnh quá, rất ít khi có tuyết, Tô Tiểu giờ đã năm thứ ba rồi, cũng chỉ có năm nhất thấy tuyết, nhưng lần quân sự đó cô cũng hơi xấu hổ, vì không chịu được lạnh rét còng cả chân, quân huấn lúc sau không tiếp tục tham gia nữa, cũng tính là được phúc trong họa.

Tô Tiểu xoa xoa mũi, chẳng lẽ là tại lúc đó trong giày cô không lót Thự mà mỹ. . .

Buổi tối cô và Trần Vi thảo luận về hệ thống súng vật một chút, Tô Tiểu rất chờ mong, không biết cập nhật xong Yên La của cô rốt cuộc có thuộc tính thế nào, nhiệm vụ khởi động hệ thống súng vật tặng cho chắc phải mạnh lắm chứ nhỉ, chỉ tiếc Bất Niệm Tình Thâm cũng có Chuyển thể Minh Ngôn, hơn nữa sinh tiền Minh Ngôn là tán tiên, về mặt khí thế cũng đã thua một tầng, Tô Tiểu có chút buồn bực, vì sao kích khởi nhiệm vụ là Bất Niệm Tình Thâm chứ không phải người khác chứ, thật đáng ghét mà. . .

Hôm sau cả ngày đều có tiết học, Tô Tiểu đến 7 giờ tối mới về phòng vào game, vì muốn nghe ngóng tình hình cập nhật, lần này cô cực chủ động đăng nhập vào oai oai, vừa tiến vào đã bị người kéo tới đại sảnh nói chuyện, trong đó ầm ĩ náo loạn cả lên.

“Hứa Hứa, giờ mới đến à!”

“Ồ nhi, vì sư đã bắt được con hoa yêu mỹ miều rồi nè, mau tới xem dáng đi của nó, eo nhỏ này mỏng bự này, lắc qua lắc lại, gọi cảm lắm!”

“CC, súng vật hình người chẳng dễ bắt tí nào, mẹ, lại thất bại rồi, không có tiền mua Phong linh thạch nữa rồi, cầu viện trợ, cầu bao nuôi!”

Tô Tiểu đương nhiên là lên nick chính Hứa Ngải Dĩ Thâm. Trong túi đồ hiển thị Chuyển thể Yên La đã có thể phu hóa*, nhưng cô không biết phu hóa thể nào cũng lười đi tra, trực tiếp hỏi một tiếng trên oai oai.

*áp nở

“Sủng vật phu hóa thể nào vậy?”

“Bên cạnh NPC nhiệm vụ hằng ngày ở thành chủ có xuất hiện thêm một NPC sủng vật, bán Phong linh thạch và Tinh huyết thạch, 10 vàng một cái, còn có một sổ thức ăn sủng vật, một cái Phong linh thạch có thể dùng 3 lần, không thành công thì hỏng, Tinh huyết thạch sử dụng với sủng vật bắt được là phu hóa được. . .” Cố Hi Bạch tỉ mỉ giải thích.

“Cảm ơn sư phụ.”

Sư phụ của nick phụ cũng là sư phụ, huống gì tên này rất thích người ta gọi hắn là sư phụ.

“Ha, ha, chuyện nhỏ, chuyện nhỏ!”

“Hứa Hứa, hắn không thể thay thế vị trí trong lòng con của ta.” Hoa Vô Tình kêu gào.

“Yên tâm, trong lòng con người vĩnh viễn bất diệt”

“Con rửa ta, hu hu. . .”

Một ông già lớn tướng rồi, chơi nhân yêu lâu quá, giờ bắt đầu nững na nững nịu liên miên, khiến mọi người trên oai oai nổi da gà khắp cả người.

Đúng lúc đó, một tiếng quát lớn vang lên, thiếu chút nữa làm lung lún màng nhĩ của Tô Tiểu!

“Mẹ, lại thất bại rồi!” Loạn Đánh Tỳ Bà rống lên.

“Ngài hôm nay bắt sủng vật bắt đến mấy nghìn vàng rồi hả, Hắc thủ đại nhân?” Thanh Thành Tuyết cười trên.

“MNC, lại cuồng bạo rồi, lão tử chết mất rồi!”

“Ha ha ha. . .” Trong oai oai truyền ra một tràng cười ha hả.

“Cuồng bạo?” Tô Tiểu thắc mắc.

“Lúc mà sử dụng Phong linh thạch phong ấn quái vật, thì quái vật sẽ có xác suất rất nhỏ trở nên cuồng bạo, trong trạng thái cuồng bạo, thì dù có là một con tiểu bạch thỏ ngoài tân thủ thôn, cũng có thể sinh ra cuồng bạo nhất kích, chém bạn đứt luôn!” Thuyết ngôn viên Cố Hi Bạch lại lần nữa giải thích.

Tô Tiểu ngộ ra rồi.

Cô gõ chữ lên thế lực.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Loạn Đánh Tỳ Bà, mặc dù anh là quân chủ, quyền cao chức trọng, nhưng tôi vẫn có một câu phải nói với anh.

“Chẳng lẽ Hứa Hứa muốn thổ lộ? Đừng nha!”

“Đối tượng thổ lộ của cô phải là tôi chứ!”

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Hứa Hứa muốn nói gì, ta nghe nà, rửa tai để nghe rồi nà ha ha ha ha.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Anh bỏ nick luyện lại đi cưng.

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: Phụ. . .

Tô Tiểu đi Trường An mua Tinh huyết thạch, sau khi phu hóa Chuyển thể Yên La xong, bức hình kia liền từ một quả trứng biến thành hình một đứa bé, thoát trông như cô bé bện tóc trong tranh tết vậy, đi con trở lên thì hiển thị một hàng chữ, Chuyển thể Yên La, đã khóa, có thể triệu hoán.

Click chuột phải vào sau, hình ảnh trong túi đồ biến mất, Tô Tiểu thấy phía sau mình xuất hiện một bé con đang cắn ngón tay, mình mặc yếm đỏ, tết hai bím tóc trên đầu.

Yên La, cấp bậc là 1.

Gần Yên La: Hu hu hu, mẹ ơi, đói bụng.

Má ơi. . .

Lúc đó quanh chỗ NPC sủng vật thành Trường An người đông nghìn nghịt, một tiếng mẹ ời của Yên La hoàn toàn khiến Tô Tiểu hóa đá, kênh gằn nhảy ra vô số ha ha, hô hô, còn có của thể lực Thiên Nhai, ngữ khí cực kỳ bất thiện.

Gần Lá Phong Màu Đỏ: Ôi trời, còn đặt cho sủng vật của mình gọi mình là mẹ, nhân yêu chết tiết nhà người chuyên nghiệp gồm nhĩ? Bố đứa nhỏ là ai thế?

Tô Tiểu rơi lệ đầy mặt, lập tức lên tiếng hỏi trong oai oai: “Mấy cai tên sủng vật với xưng hô đổi ở đâu vậy?”

“Phím tắt N, nếu cô chưa đặt kỹ năng nào khác.”

“Ồ nhi, hoa yêu của ta xưng hô với chủ nhân được hệ thống mặc định là cục cưng ời này, ha ha ha ha. . .”

Tuy rất ghê, nhưng ít nhất còn nói ra miệng được, Tô Tiểu thật không đành lòng nói với bọn họ, sủng vật của cô gọi cô là mẹ. Chẳng phải là game cổ trang sao, chết tiết nó sao không gọi mẫu thân còn dễ nghe chút. . .

Tô Tiểu vội ấn phím N, lúc này mới thấy được thuộc tính và xưng hô của Yên La.

Tính danh: Yên La

Cấp bậc: 1

Xưng hô với chủ nhân: Mẹ.

Sinh mệnh: 100

Công kích vật lý: 1 – 28

Công kích pháp thuật: 53 – 100

Kỹ năng: Tạm thời chưa có

Vì không có con khác để so sánh, Tô Tiểu tạm thời không biết thuộc tính thể này là tốt hay xấu, hỏi một chút trong thể lực, xem bọn họ gửi lên một ít sủng vật, Tô Tiểu bỗng thấy Yên La của mình cường đại đến nghịch thiên, Yên La mới cấp 1, công kích pháp thuật lớn nhất đã đạt tới 100, xem của người ta có vài điểm đến mười mấy điểm không đồng đều, cô liền sinh ra một cái cảm giác thật trâu bò, đến khi gửi thuộc tính của Yên La lên ọi người, tất cả thành viên trong thể lực đều la hét muốn xem, chẳng biết là ai ở Trường An nhìn thấy tư thế hiên ngang của Yên La đầu tiên, trên oai oai cười ồ lên.

“Ôi trời, Hứa Hứa, là con gái cô với ai sinh ra đấy?”

“Tiểu loli đáng yêu quá nha, đến chú cho kẹo mút!”

“A, yếm đỏ hoa mẫu đơn phú quý, sủng vật của Hứa Hứa cũng có thể mặc trang bị, cô cỡi cái yếm của con bé rồi tự mặc vào cho bọn ta xem với?”

“Cút. . .”

Tô Tiểu vừa mới đi so sánh thuộc tính, còn chưa kịp đổi xưng hô, đang suy xét nên đổi thể nào thì hay, Yên La lại cất lời ở kênh gằn.

Gần Yên La: Mẹ, nhiều người quá, ta sợ.

Mọi người lập tức cười phá lên.

Tô Tiểu đỏ mặt đổi xưng hô với chủ nhân của Yên La thành Hứa Hứa.

“Hứa Hứa, tên này chẳng có sáng ý tẹo nào cả!” Loạn Đánh Tỳ Bà ồn ào.

Thể lực Mặc Mặc Vô Ngữ: . . . 2.*

* ý là không tán thành, phản đối

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Hử? Bất bình cho Hứa Hứa hả?

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: Sủng vật của cô ấy gọi cô ấy Hứa Hứa.

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Thì mới nói Hứa Hứa chẳng có sáng ý. . .

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Chỉ số IQ như vậy làm ta thấy tiền đồ của thế lực thật đáng lo, ái đồ, xưng hô này của con chiếm hết tiện nghi của người trong thế lực rồi.

Đúng lúc đó, trên màn hình của Tô Tiểu xuất hiện một thông báo login.

Hệ thống: Hảo hữu Bất Niệm Tình Thâm đã login.

Thế lực Thanh Thành Tuyết: Thâm Thâm, trả lại đây.

Thế lực Bất Niệm Tình Thâm:? Tôi?

Thế lực Thanh Thành Tuyết: . . . sự trong sạch của ta.

Thế lực Mùa Hạ: Cái thứ đó cậu cũng từng có à?

T T. . .

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Bất Niệm Tình Thâm mau mau tới Trường An phụ hóa sủng vật đi, mau lên mau lên. Ở NPC sủng vật bên cạnh NPC nhiệm vụ hằng ngày mua Tinh huyết thạch.

Cô quả thật có chút nóng lòng muốn xem Chuyển thể Minh Ngôn sẽ có hình dáng thế nào.

Một lát sau, Bất Niệm Tình Thâm xuất hiện ở chỗ NPC sủng vật.

Lại qua vài giây, bên chân hắn đã xuất hiện một bé trai đầu bóng loáng trần nửa thân trên, phía dưới chỉ mặc một cái khố đỏ, cánh tay trắng mập mập ngắn một mẫu, quan trọng nhất là cậu nhóc vừa xuất hiện, liền gọi Bất Niệm Tình Thâm một tiếng Ba ngay trên kênh gần.

Lập tức, trên oai oai lại lần nữa sôi trào lên.

“Hóa ra đây là bố đứa nhỏ!”

Bất Niệm Tình Thâm không lên oai oai, cho nên người xấu hổ chỉ có mình Tô Tiểu.

“Ôi, bố nó à, làm sao thu cục cưng lại vậy?”

“Bé như vậy mà không được thả ra thật đáng thương mà. . .”

Thế lực Bất Niệm Tình Thâm: Sủng vật không thể ẩn thân.

Phụt. . .

Vậy thích khách mang sủng vật chẳng phải đeo cùm sao?

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Minh Ngôn bé mau bảo chủ nhân nhãn tâm kia thả bé ra đi, Yên La nhớ bé á. . .

Tô Tiểu hí hửng gõ chữ lên thế lực, hồi đáp cô là một câu mật ngữ.

Bất Niệm Tình Thâm: “Cô quên rồi hả, không ẩn thân giết cô cũng dễ như chơi.”

Bạn nói với Bất Niệm Tình Thâm: MK!

Cái cảm giác bị khinh thường thật quá là khó chịu. . .

14. Chương 23

Chương 23:

Nhân dân toàn quốc đều chìm đắm trong sự vui sướng hừng khởi và mát mát khi bắt bảo bảo và mang bảo bảo thăng cấp.

Tô Tiểu vì bị cười nhạo, dứt khoát vào nick phụ. Cô muốn dùng toàn bộ tinh lực tập trung vào sự nghiệp chế tác của nick phụ, dự định đánh ra một cây châm lợi hại với phẩm chất 300, đảm cho Bất Niệm Tình Thâm thủng lỗ chỗ.

Tưởng tượng ra hình ảnh đó, da đầu cô tê tê lên, còn rùng mình một cái.

Trần Vi ngồi bên cạnh nói, “Sao thế, buồn thì đi WC nha, đừng nhịn không bệnh ra đấy, coi chừng bàng quang quá tải nổ tung luôn đó cưng!”

Tô Tiểu cho cô nàng một ngón giữa, sau đó tức tối trừng Trần Vi vài cái, cái con bé thô tục hạ lưu như thế, mà nhiều kẻ theo đuổi, đúng là mù hết.

Nhân vật Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên cấp 28, kỹ năng chế tạo cũng là 28.

Tô Tiểu quay về môn phái học kỹ năng một lát, lại tiện thể làm hai nhiệm vụ môn phái tăng đến cấp 30. Môn phái của cung tiễn thủ có một loại quái tinh anh chỉ có hai mươi mấy cấp gọi là Phi Vũ, là thú một sừng trắng như tuyết, tốc độ cực nhanh, tuy rằng không biết thuộc tính rút cuộc thế nào, nhưng hình dáng thì quả thực là xinh đẹp số một.

Lúc này, có không ít người chơi đang ở trên bãi cỏ bắt Phi Vũ, mà nhiệm vụ của Tô Tiểu ấy là kích sát hai con Phi Vũ, thu lấy Sừng Phi Vũ. Bởi trước khi làm nhiệm vụ, cô còn tùy tay tổ thêm một đồng môn, hiện giờ hai người đang đứng trên cỏ trông ra đám người ở đằng xa, có chút bất đắc dĩ.

Nhị Bức Thanh Niên Hoan Nhạc Đa: Làm sao bây giờ? Không cướp được quái.

Tô Tiểu nhìn các đại danh đông nghìn nghịt ngoài kia, bỗng thấy nhức đầu.

Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: Qua góc bên kia thử xem.

Nhiệm vụ này là một vòng trong nhiệm vụ môn phái tân thủ cấp 30, sau khi làm xong trưởng lão sẽ tặng ột bộ trang bị tiểu cực phẩm cấp 30, y phục của nữ cung tiễn thủ là bộ vân da báo, có cái phong cách của nữ thợ săn nơi rừng rậm, vì là game cổ trang nên không đơn thuần là cuồng dã, dưới vòng eo thon nhỏ là váy da ngắn và hai chân thon dài, mắt cá chân còn có có lục lạc màu vàng, lục lạc này còn chưa tinh tế tới mức bước đi mà nghe tiếng đinh đang được.

Nhiệm vụ trước Tô Tiểu đã làm xong rồi, giờ chỉ còn thiếu một cái đai lưng và giày là đủ một bộ, mà phần thưởng giết Phi Vũ chính là đai lưng.

Con gái đều có bản tính yêu cái đẹp, cho nên, cô tạm thời không muốn bỏ qua.

Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên và Nhị Bức Thanh Niên Hoan Nhạc Đa chạy qua bên kia, dọc đường đều có người chơi, bọn họ chạy ra phía sau một tảng đá lớn, cuối cùng đã thấy được một con Phi Vũ còn chưa bị phát hiện.

Hai người không nói nhiều lời, lập tức kéo cung bắn tên, giáng xuống Phi Vũ.

Phi Vũ lấy tốc độ là sở trường, nếu rút máu quá 50% sẽ chạy trốn, thuộc loại quái rất linh mãnh, cho nên chỉ thấy con Phi Vũ ấy ngóc đầu hí một tiếng, vụt một cái đã nhảy lên phóng vút đi.

Tô Tiểu và Nhị Bức Thanh Niên lập tức đuổi theo, lúc đó Tô Tiểu bỗng nhiên cảm thấy cung tiễn thủ là chức nghiệp tốt đẹp biết bao, trang bị trên người đều là gia tốc, còn có kỹ năng cực tốc, có thể tăng tốc độ di động, dù Phi Vũ chạy rất nhanh, nhưng họ cũng không bị bỏ lại quá xa, nếu hiện giờ cô đang lên nick thầy thuốc, khẳng định là quá khổ cho cặp chân ngắn ngủn kia rồi.

Tô Tiểu ngấm cự ly thích hợp, đứng tại chỗ phóng một mũi mê man cho Phi Vũ. Phi Vũ rút cuộc đã đứng nguyên tại chỗ, cô và Nhị Bức Thanh Niên vội vàng xông lên, phóng hai cạm bẫy chung quanh Phi Vũ.

Quái tinh anh cấp 28 đều khó giết như vậy, chủ yếu là nó biết chạy trốn, rất phiền toái. Tô Tiểu thở dài một hơi, mắt thấy dây máu của Phi Vũ chỉ còn 5%, thì nhân vật của cô hét thảm một tiếng ngã vật xuống đất, trong chớp mắt, màn hình đã xám xịt.

Ngay cả Nhị Bức Thanh Niên Hoan Nhạc Đa cũng không may mắn thoát được, hai nick nhỏ cực kỳ thể thâm ngã xuống mặt cỏ, mà Phi Vũ đã khôi phục đầy máu, trước mặt nó xuất hiện một sợi dây mảnh màu lục, đó là người chơi đang sử dụng Phong linh thạch với nó.

Gần Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: Cướp quái giết nick nhỏ? Có xấu hổ không thể?

Gần Nhị Bức Thanh Niên Hoan Nhạc Đa: Đồ không biết xấu hổ!

Gần Thanh Phong: Giết kẻ địch, ai kêu ngươi là Phù Vân Các!

Tô Tiểu lúc này mới chú ý, trên đầu của Thanh Phong này đội tên thể lực Thiên Nhai. Mà mình tuy là nick nhỏ, nhưng đã sớm bị Loạn Đánh Tỷ Bà thêm vào Phù Vân Các, cho nên bị giết lại cũng chẳng thể nói gì được, nhưng Nhị Bức Thanh Niên căn bản không vào bất kỳ thể lực nào, cũng bị giết luôn, nhưng cô vẫn nói một tiếng xin lỗi trong đội, nhưng mà Nhị Bức Thanh Niên không đáp lời cô.

Một lát sau, hắn nói chuyện trên kênh gần.

Gần Nhị Bức Thanh Niên Hoan Nhạc Đa: Ta lại không có thể lực, làm sao lại đối địch với ngươi. Cướp quái thì là cướp quái, tìm cái P lý do, quả là lắm hoan nhạc.

Khu Nhị Bức Thanh Niên Hoan Nhạc Đa: Thảm án ôi thảm án, người của thể lực Thiên Nhai giết nick nhỏ cướp quái.

Môn phái Nhị Bức Thanh Niên Hoan Nhạc Đa: Các sư huynh sư tỷ sư phụ sư nương, đạo sĩ thói xâm lấn môn phái của chúng ta, còn cướp quái giết nick nhỏ, bị thảm quá. . .

Môn phái Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: T T. . .

Môn phái: Lạc Nhật Thần Tiên Mặc Mặc Vô Ngữ: Ủ, tới đây.

5 người có môn phái danh vọng đứng đầu toàn server mới có danh hiệu khi nói chuyện, Mặc Mặc Vô Ngữ quả nhiên là trâu bò.

Tô Tiểu không sống lại, trong lòng cô lẳng lặng khẩn, cuồng bạo đi Phi Vũ, cuồng bạo đi Phi Vũ.

Đang bắt súng vật là một nữ thiên tiên kêu là Lạc Diệp Phiêu Phiêu.

Tô Tiểu vẫn luôn chú ý tới động tác của Lạc Diệp Phiêu Phiêu kia, sợi dây màu lục giữa nàng ta và Phi Vũ đã đứt 2 lần, lần này hẳn là lần cuối cùng của khối Phong linh thạch này rồi, xác suất xuất hiện cuồng bạo ở lần cuối có lớn hơn một chút, nhưng cái xác suất ấy cũng không kém xác suất trúng xổ số là mấy, chỉ có quạ đen như Loạn Đánh Tỷ Bà mới có thể dễ dàng gây ra.

Nhị Bức Thanh Niên Hoan Nhạc Đa cũng không sống lại, nằm thẳng trên đất câu được câu chăng với Tô Tiểu, đợi thời gian hạn chế kêu gọi của địa khu trôi qua, lại bắt đầu spam, cướp quái giết nick nhỏ bà con ơi!

Bắt súng vật cũng sẽ tiêu hao lượng máu của súng vật, người chơi cũng không có biện pháp giúp quái vật tăng máu, lúc này lượng máu của Phi Vũ đã ở 60%, nếu thấp hơn 50%, con Phi Vũ này sẽ lại bắt đầu chạy, Tô Tiểu chăm chú quan sát động tĩnh trước mặt, thẳng đến lúc thấy Phi Vũ hí một tiếng, trên đầu bốc lên một vòng sáng màu đỏ, tiếp theo sau chiếc sừng lớn trên đầu lóe lên, phốc một cái, xông thẳng vào Lạc Diệp Phiêu Phiêu.

Trong nháy mắt đã miếu nữ thiên tiên kia.

Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: Cuồng bạo rồi ha ha ha ha ha ha. . .

Gần Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: Giết nick nhỏ cướp quái, bị cuồng bạo rồi nhá, gieo gió thì gặt bão thôi!

Gần Thanh Phong: Rác rưởi Phù Vân Các đúng là hèn, có hiểu đối địch không? Chỉ cần ngươi còn ở Phù Vân Các, chẳng kể là nick lớn nick bé toàn bộ đều giết hết!

Đúng lúc đó, lại có vài người chơi của Thiên Nhai đi qua, dẫn đầu là Tích m.

Tích m là thầy thuốc, trực tiếp kéo Lạc Diệp Phiêu Phiêu dậy, nhưng sau khi kéo Lạc Diệp Phiêu Phiêu, động tác của cô ta vẫn chưa ngừng, Tô Tiểu rất quen thuộc với kỹ năng thầy thuốc, biết cô ta còn đang gọi hồn, cũng chính là cứu người.

Ngay sau đó, Nhị Bức Thanh Niên Hoan Nhạc Đa từ tại chỗ nhảy lên.

Gần Tích m: Giết địch, ngộ thương, xin lỗi.

Lúc đó, trên màn hình của Tô Tiểu cũng xuất hiện một hàng thông báo.

Hệ thống: Tích m sử dụng Thất tinh gọi hồn với bạn, có chấp nhận sống lại hay không?

Tô Tiểu nhấn chấp nhận, dù sao nick nhỏ mới cấp 30, có chết lần nữa cũng chẳng đau lòng, thừa dịp bảo hộ khi sống lại, cô còn làm động tác khiêu khích với Thanh Phong, vừa le lưỡi vừa lắc hông, nói chung là đủ loại rất đặc chí.

Đúng lúc ấy, kênh gần có người lên tiếng hỏi.

Gần Phượng Tê Ngô: Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên?

Chat mật nhảy ra.

Phượng Tê Ngô: “Tô Tiểu?”

Ác. . .

Cô mới nảy sao không chú ý tới tên tai họa này cũng ở, lúc trước từng nói với Phượng Tê Ngô nếu mình lập nick sẽ đặt là Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên, không ngờ cậu ta vẫn còn nhớ.

Đang lúc suy tư hồi đáp làm sao, thì thời gian bảo hộ đã hết, Thanh Phong đại hiệp lại một kiếm tiễn cô quy thiên, tiểu cung thủ cấp 30 không hề có sức đánh trả.

Trong khoảnh khắc ngã xuống, Tô Tiểu nghe được tiếng nhất tiễn phá không.

Tuyệt kỹ trâu bò của cung tiễn thủ, là thanh âm truy hồn mà thầy thuốc Tô Tiểu ghét nhất trong chiến trường, “Dạ Lang!”

Thanh Phong cập đất, cùng với Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên của Tô Tiểu trước sau không quá mấy giây.

Chuyển góc nhìn, không xa phía sau, đã xuất hiện một đội người khổng lồ, tất cả đều cầm trường cung, thân khoác giáp da, thuần một sắc là cung tiễn thủ.

Gần Thợ Săn Là Cung Tiễn Thủ: Tiểu tặc ở đâu ra, dám tới môn phái ta dương oai!

Giờ Bắc Kinh 7 giờ 35 phút.

Máy chủ Bồng lai tiên đảo, cung tiễn thủ bạo động tập thể. . .

Sau 5 phút, môn phái đạo sĩ bắt đầu phản kích, còn tuyên bố môn phái có có NPC thủ vệ không tiện để chiến đấu trên diện rộng, ước chiến với cung tiễn thủ ở dã đấu trường chuyên biệt — Lưu Quang Mộng Cảnh.

Tiếp theo đó, liên minh thích khách thừa dịp hỗn loạn giết người bỏ dao.

Các chiến sĩ cũng chí khí ngất trời đấu đá lung tung.

Các thiên tiên cũng khắp mọi nơi quăng chiêu quần pháp.

Các tàng kiếm cũng bắt đầu xoay xoay xoay làm trục quay của máy giặt dọn sạch chiến trường.

Thầy thuốc thì vì tướng công nhà mình cũng tham gia chiến đấu.

Sau cùng, tất cả các môn phái toàn server hỗn chiến.

Chẳng can hệ đến ân oán thế lực, chỉ có cuộc chiến giữa các môn phái. Mà kẻ khởi xướng, Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên, Nhị Bức Thanh Niên Hoan Nhạc Đa cùng người theo mua nước tương Hỏa Thụ Ngân Hoa Bất Dạ Thiên thì dưới sự dẫn dắt của Cố Hi Bạch, đánh phụ bản từ Lăng Tiêu Hiệp đến Vô Diêm Đảo rồi lại vào

Địch Hoa Cung, cấp bậc của ba người đều tăng đến 49. Giữa lúc ấy Nhị Bức Thanh Niên vẫn luôn lèo nhèo trong đội ngũ, không ngờ ta có lực ảnh hưởng lớn vậy nha, môn phái chiến toàn server là do chúng tôi khơi mào đấy, vĩ đại quá.

Không ai để ý hẳn. Tô Tiểu và Trần Vi đều ở một bên cảm thán tốc độ thăng cấp như tên lửa, một bên xem phim, tự nhiên không dư tình thần tán gẫu. Hơn nữa tuy là Nhị Bức Thanh Niên là nữ cung tiền thủ, nhưng trong tiềm thức mọi người đều thấy hẳn là nhân yêu, còn là một nhân yêu lắm mồm lắm nhãi không ngừng.

Cố Hi Bạch: Đánh xong lần này ta cũng phải đi đánh á, làm đại đệ tử đứng đầu phái Tàng kiếm, sao ta có thể không tham gia môn phái chiến chứ.

Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: Được.

Cố Hi Bạch: Còn bao lâu mới lên 50.

Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: 10%

Hỏa Thụ Ngân Hoa Bất Dạ Thiên: +1

Nhị Bức Thanh Niên Hoan Nhạc Đa: Ta cũng vậy ta cũng vậy.

Cố Hi Bạch: Vậy đánh thêm lần nữa, là mọi người lên 50 cả rồi.

Vì vậy, cả đội tiếp tục vào phụ bản.

Đợi khi họ đều 50 ra khỏi phụ bản, môn phái chiến cũng đã đến hồi kết.

Cố Hi Bạch: . . . Đã vậy thì, chúng ta lại đi Lạc Nhật Sơn Mạch nhé. . .

Sư phụ đại nhân, ngài ury vũ!

Lúc truyền tống tới Lạc Nhật Sơn Mạch, Tô Tiểu thu được một loạt mật ngữ.

Phượng Tê Ngô: “Vừa mới đi đánh nhau, cậu là Tô Tiểu?”

Phượng Tê Ngô: “Tôi cũng ở Lạc Nhật Sơn Mạch, thấy cậu cùng với Trần Vi, cậu chắc chắn là Tô Tiểu phải không?”

Phượng Tê Ngô: “Sao cậu lại chơi cung tiền thủ, còn vào Phù Vân Các?”

Phượng Tê Ngô: “Thế lực ấy tệ hại lắm!”

Bạn nói với Phượng Tê Ngô: “A, chào!”

Thấy nhưng dòng tin tức ấy, Tô Tiểu liếc Hỏa Thụ Ngân Hoa Bất Dạ Thiên bên cạnh một cái, đó là nhân vật game của Trần Vi, trên đỉnh đầu còn đội một chữ Nhai vàng óng ánh.

Tô Tiểu bỗng thấy ảm áp khắp cả lòng.

Bên cạnh danh tự của cô là một hoa văn màu trắng, nhìn qua rất giống một đám mây. Đột nhiên thấy người thế lực mình thật đáng yêu, chưa hề có ai hỏi cô vì sao lại chơi cùng với người bên Thiên Nhai, ngay cả Cố Hi Bạch mang Trần Vi cũng không một câu oán thán, cũng không có ai vì thế lực của bạn cô mà có bất mãn gì.

Nghĩ tới đó, Tô Tiểu bắt đầu ủy mị trên kênh thế lực.

Thế lực Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: Đột nhiên thấy mọi người thật đáng yêu. Không giết nick nhỏ, Cố sư phụ còn mang nick nhỏ của Thiên Nhai thăng cấp.

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: Cô bị giết đàn luôn rồi hả?

Ặc. . .

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Mẹ, lão Bạch người mang ai đấy?

Thế lực thượng thư Cố Hi Bạch: Hỏa Thụ Ngân Hoa Bất Dạ Thiên, chẳng phải là bằng hữu của Hứa Hứa sao, hơn nữa, là đại mỹ nữ!

Thế lực Mùa Hạ: Đại mỹ nữ, tôi cũng muốn mang, ở đâu đấy, tổ tôi tổ tôi!

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Làm sao mà không giết nick nhỏ, nick nhỏ của Thiên Nhai phải quyết đoán mà giết, dùng sức mà giết, giết cỏ không tận gốc, gió xuân sang lại sinh sôi, giết người phải giết từ khi còn trong nôi, chúng ta phải chặt đứt tương lai của bọn chúng, hiểu chưa? Đương nhiên, mỹ nữ không tính.

Thế lực Thanh Thành Tuyết: Hứa Hứa cô ngây thơ quá rồi, đừng có hòng nói đạo lý với mấy ông bỉ ổi này.

Thế lực Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: . . .

Tô Tiểu im lặng chặn kênh thế lực.

Bất Niệm Tình Thâm: “Cung tiền thù là chức nghiệp khắc chế thích khách.”

Thấy dòng chat mật đột ngột nhảy ra này, Tô Tiểu đắc ý nhướn mày.

Bất Niệm Tình Thâm: “Nhưng mà đó phải là tình huống song phương thao tác ngang cơ.”

Bất Niệm Tình Thâm: “Khổ cực rồi. . .”

Tô Tiểu suýt nữa nôn ra một búng máu, ý hấn ta là thao tác của cô căn bản không đủ để vào mắt, dù có chơi cung tiền thủ cũng không có mệnh lật ngược thế cờ sao?

Ông đây chơi cung tiền thủ chỉ vì luyện chế tạo làm vũ khí được không hả? Tuy có tưởng mở kíp cung tiền thủ có thể thấy được thích khách ẩn thân.. .

Tô Tiểu rầu rĩ nghĩ, sau đó đập bàn gào lên, “Có xong chưa hả!”

Bất Niệm Tình Thâm tên đáng ghét này rốt cuộc xong chưa đây, lúc trước suốt ngày ức hiếp giết cô chết đi sống lại cũng thôi, bây giờ cùng một thế lực rồi lại tăng lên thành đả kích tinh thần sao?

MK, MK, MK, MK, MK!

15. Chương 24

Chương 24:

Tối một buổi tối, Tô Tiểu đã kéo cấp bậc của nhân vật lên được 60, đồng thời dưới sự giúp đỡ của mọi người, chế tác cũng đã lên đến 60.

Trong lúc luyện chế tạo, Tô Tiểu vẫn cảm thấy sau lưng mình khí lạnh bốc lên xèo xèo.

Tuy giờ là cung tiền thủ, cũng đã học Ứng nhân, có thể thấy được thích khách ẩn thân, nhưng bởi cấp bậc kỹ năng không đủ, cho nên kỳ thật cô vẫn không thấy được Bất Niệm Tình Thâm, chẳng qua mở danh sách hảo hữu, thấy Bất Niệm Tình Thâm luôn luôn ở cùng một bản đồ với cô, trong lòng khó tránh có phần khẩn trương.

Tối qua cô nằm trên giường đọc truyện ma hai tiếng, những tình tiết bị người âm thầm theo dõi trong sách đều miêu tả cực tinh tế, thường thường là sau khi nhân vật chính thấy cái cảm giác âm u lạnh lẽo, sau khi ý thức được mình bị dõi theo, sẽ xảy ra chuyện không hề bắt ngờ, đều chết tất.

Trong trò chơi, Tô Tiểu cũng như vậy. Cừu hận của nick chính Hứa Ngải Dĩ Thâm của cô với Bất Niệm Tình Thâm đã tăng lên một tầm ới, trên danh sách cừu nhân, danh tự của Bất Niệm Tình Thâm đã biến thành màu nâu đỏ, so với những tên màu đỏ tươi khác, cái màu của máu đã khô cứng lại ấy càng ghê người, cũng hiếm khi Tiêu Dao xử lý chi tiết nhân tính hóa đến vậy.

Nhưng mà trái ngược với đó là danh sách hảo hữu của cô, đằng sau danh tự màu lục của Bất Niệm Tình Thâm, trong dấu ngoặc là hai chữ – đính hôn.

Đây quả thật là hai đầu cực.

Tô Tiểu ngẫm nghĩ, hai ngày nay vội vàng thăng cấp cho nick phụ, đã quên lên nick chính kêu hấn ta đi hủy bỏ tình trạng đính hôn mất rồi.

Hôm nay là thứ sáu, cuối tuần trường học sẽ không ngắt mạng.

Bây giờ đã là 12 giờ đêm, nơi NPC chế tạo ở môn phái chẳng hề có một ai khác, Tô Tiểu nghĩ một chút rồi đánh một câu lên kênh gần.

Gần Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: Tôi thấy anh rồi.

Cô muốn lừa Bất Niệm Tình Thâm xuất hiện, nhưng cũng không mấy nắm chắc, dù sao bản đồ lớn như này, Bất Niệm Tình Thâm cũng không nhất định sẽ ở đây.

Được rồi, nếu hấn ta ở đây thật, thì chứng tỏ điều gì?

Gần Bất Niệm Tình Thâm: Cô không thấy được tôi.

Gần Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: . . .

Gần Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: Xì, tôi thấy được thì sao?

Gần Bất Niệm Tình Thâm: Thì báo BUG với GM.

Tô Tiểu: . . .

Gần Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: Sao hôm nay anh không giết tôi nữa?

Câu này vừa gửi đi, Tô Tiểu đã không nhìn được mảng tay mình hư, nếu hấn vốn tâm trạng tốt không động sát tâm, thành ra bây giờ mình nhắc tới, hấn lại vội tỉnh ngộ ra thì phải làm sao?

Gần Bất Niệm Tình Thâm: Không giết nick nhỏ.

Gần Bất Niệm Tình Thâm: Chế tạo bao cấp rồi?

Gần Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: Cũng 60 rồi.

Gần Bất Niệm Tình Thâm: Tôi mang cô đi Vong Tình Nhai kiếm kinh nghiệm.

Tô Tiểu đổ lệ ào ào, lẽ nào anh muốn nuôi béo tôi rồi mới giết? Trong giây lát Tô Tiểu có một ảo giác, ấy là trước mắt cô là một con lợn con bị nhốt lại nuôi, Bất Niệm Tình Thâm đang chờ dưỡng nó cho béo để ăn tết.

Gần Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: Tốt xấu gì cũng là người cùng thể lực, sao anh lại giết tôi?

Cô thật sự muốn được chết một cách rõ ràng nha. . .

Gần Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: Anh thích Lam Điều? Nên giết tôi?

Tô Tiểu nói suy đoán của mình ra.

Gần Bất Niệm Tình Thâm: . . . Lam Điều là nam mà.

Gần Bất Niệm Tình Thâm: Tôi cũng là nam mà.

Gần Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: Giới tính không có vấn đề gì, nam với nam cũng có thể yêu!

Cô vui như thấy hội định truyền bá tư tưởng thiên hạ đại đồng cho Bất Niệm Tình Thâm. . .

Gần Bất Niệm Tình Thâm: Cảm miệng.

Hệ thống: Bất Niệm Tình Thâm mời bạn gia nhập đội ngũ.

Tô Tiểu do dự một chút rồi click nhập đội, vốn hiện giờ cô cũng không buồn ngủ, Trần Vi cũng cực đáng ghét xem phim kinh dị trong phòng, thỉnh thoảng lại phát ra một tiếng hét chói tai, cho dù cô có đi nằm cũng chẳng ngủ nổi, vì vậy thừa dịp này đi kiểm chút kinh nghiệm thăng cấp cũng được.

Đội Tiểu Ngũ Ngưng Nhiên: Được rồi, anh còn chưa nói sao lại giết tôi đây?

Bất Niệm Tình Thâm vốn hiện thân, đã lên ngựa, xem chừng là muốn tới điểm truyền tống, nhưng câu nói của Tô Tiểu vừa phát ra sau, hần ngừng lại tại chỗ, sau một lúc kênh đội ngũ xuất hiện hai từ.

Đội trưởng Bất Niệm Tình Thâm: Báo thù.

Dứt lời, hần không quay đầu rời đi.

Tô Tiểu ngẩn ra tại chỗ, rốt cuộc cô đã làm chuyện gì khiến hần không ngừng báo thù? Nhưng này cũng không phải báo thù đơn thuần mà, hần cũng từng giúp cô, lúc người khác giết cô thì giúp đỡ, hình như hần còn trộm ôm cô nữa? Đây rốt cuộc là báo thù kiểu gì chứ?

Tô Tiểu mê muội chớp chớp mắt, đúng lúc đó, trong đầu cô bỗng nảy lên một câu nói.

Sự báo thù tốt nhất chính là tình. Con giết thân thể nàng, nàng sẽ thương tổn trái tim con.

Câu này, là Tô Tiểu nói, là lúc cô giáo dục tiểu đồ đệ theo đuổi con gái.

Đột nhiên, cô tựa như bị một luồng sét đánh trúng, trước mắt lóe lên một luồng sáng trắng, tựa như lúc chế tác ánh sáng lóe lên, linh ngộ được phối phương cao cấp vậy, sự giết chóc cô vẫn luôn thấy kỳ quái, giờ dần dần rõ ra trước mắt cô, lộ ra một cách rành mạch.

Không sai, đó là một cảm giác rất quen thuộc.

Tất cả những gì Bất Niệm Tình Thâm làm với cô, chính là những phương pháp theo đuổi mà cô từng nói cho tiểu đồ đệ.

Ẩn thân, theo dõi, truy sát, tự bạo, ôm ấp, còn cả giết chết những người ăn hiếp cô.

Tô Tiểu thậm chí còn nghĩ tới một tình cảnh, đó là ở Thạch Lâm, Bất Niệm Tình Thâm tự bạo nổ chết người của Thiên Nhai sau, đứng đó nói một câu.

Thôi bỏ, không nói ra được.

Nếu dựa theo kịch bản của Tô Tiểu, thì cái Bất Niệm Tình Thâm định nói hần là -

Cô gái này, ngoại trừ ta, không ai có thể động.

ORZ. . .

Cứ thể suy tư mất mấy phút, Bất Niệm Tình Thâm đã mở phụ bản Vong Tình Nhai.

Tô Tiểu đi vào theo, cả đường hai người không hề nói chuyện.

Vong Tình Nhai kể về một câu chuyện xưa bị kịch, trong Tiêu Dao có một tòa thành không mà người chơi có thể chiếm đóng gọi là Hiên Viên thành, nằm ở góc trên bên phải bản đồ toàn Tiêu Dao.

Trong tình tiết của game thì Hiên Viên thành vốn không phải thành không, chẳng lẽ trong thành từng có chuyện ma quỷ, con gái của thành chủ bị u linh ngày đêm quấy nhiễu phát điên, mãi đến lúc đệ tử Lý Mộng Diệu của phái Thiên tiên đi qua Hiên Viên thành, đuổi ma quỷ tác quái đi. Con gái thành chủ tỉnh lại đã sinh tình với đệ tử tu tiên, mà nàng ta cũng là một hồi tình kiếp trên con đường tu tiên của Lý Mộng Diệu.

Đối với Lý Mộng Diệu mà nói, đó chỉ là phù sinh nhất mộng, mộng tỉnh rồi, sẽ đại triệt đại ngộ.

Mà đối với Mộng Cơ, đó là một đời một kiếp, vĩnh viễn không thể xóa mờ.

Cuối cùng, Lý Mộng Diệu ra đi, mà Mộng Cơ vì tìm theo bước hần, cũng đi lên con đường tu luyện. Đáng tiếc, bởi từng bị ma quỷ khống chế, nàng dùng là tà pháp, dùng toàn bộ tính mệnh của nhân dân thành Hiên Viên, dùng vô tận máu tươi, trải lên con đường tới người đàn ông nàng yêu.

Lúc đó, thành Hiên Viên đã trở thành một tòa thành chết.

Mà chờ đợi Mộng Cơ, là một lá Phục quỷ lệnh của trưởng lão Lý Mộng Diệu phái Thiên Tiên, đây là nhiệm vụ cấp 63 có thể nhận được.

Đánh thẳng một đường, cuối cùng chính là BOSS cuối của phụ bản Vong Tình Nhai BOSS– Mộng Cơ hóa quỷ.

Mộng Cơ đang ngồi trên giường ngọc chải tóc. Mái tóc dài đen mượt, lược vành trắng trắng ngà ở trên đó nhẹ nhàng lướt xuống, thiếu nữ trên giường điềm tĩnh mà tự nhiên.

Chỉ chờ bọn họ bước lên bậc thềm kia, nàng ta sẽ kinh ngạc quay đầu lại, sau đó nói, là Mộng Diệu phái người tới truyền tin sao?

Bất Niệm Tình Thâm đứng trước mặt Mộng Cơ, lúc ấy hệ thống đang tự động tiến hành kịch tình đối thoại, Tô Tiểu cho Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên nhảy lên trên một cột đá bên cạnh, ở vị trí đó sẽ khó bị công kích tới, đủ an toàn.

Đội Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: Mỗi lần tới phụ bản này đều thấy đau đầu.

Đội Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: Phụ nữ si tình và đàn ông phụ lòng nhiều như vậy sao!

May bọn họ còn chưa nhận nhiệm vụ, nếu nhận rồi đối thoại càng thêm thương tâm ngược phết, người Mộng Cơ trông mong đã lâu không tới, kẻ tới lại là giang hồ hiệp sĩ phụng mệnh của người đó tới giết nàng, vì thế người con gái nhàn tĩnh trên giường rốt cuộc hóa quỷ hoàn toàn, lắc mình biến thành một con ác quỷ âm gian thân hình xấu xí mặt mũi đen đúa. . .

Đội trưởng Bất Niệm Tình Thâm: Nàng ta đã giết hại bách tính toàn thành.

Đội Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: Nhưng cũng vì theo chân Lý Mộng Diệu thôi mà.

Đội trưởng Bất Niệm Tình Thâm: Nhưng nàng đã giết hại bách tính toàn thành là sự thật, giết người phải đền mạng.

Đội Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: Ai cũng có thể giết nàng, nhưng Lý Mộng Diệu thì không được, nhiệm vụ này lại còn do hấn phát nữa chứ!

Tô Tiểu và Bất Niệm Tình Thâm nổi lên tranh chấp, cô có thể chấp nhận nhân sĩ chính nghĩa tới thu phục Mộng Cơ, nhưng tuyệt đối không chấp nhận người phát nhiệm vụ là Lý Mộng Diệu.

Trong kịch tình của nhiệm vụ, bọn họ đã từng yêu nhau. Thế nhưng Lý Mộng Diệu để hoàn thành tiên đạo, bỏ Mộng Cơ. Vậy còn chưa tính, hấn còn phát ra nhiệm vụ tiêu diệt Mộng Cơ, đàn ông như thế đã sớm dính nhãn tiện nhân trong lòng Tô Tiểu, Bất Niệm Tình Thâm lại không có chút lòng đồng tình, trị thịnh nộ của cô đột nhiên bùng lên, trong chớp mắt đã coi Bất Niệm Tình Thâm thành cừ địch, cần phân giới hạn triệt để.

Ác. . .

Được rồi, họ vẫn luôn là cừ địch mà.

Đội trưởng Bất Niệm Tình Thâm: Do hấn gây nên, đương nhiên là do hấn kết thúc.

Đội Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: Rõ ràng hấn ta mới là đầu sỏ tội lỗi, sao hấn không đi chết đi!

Nửa đêm khuya khoắt tranh cãi việc này dường như là quá ngớ ngẩn, nhưng đòi mạng hơn là, bởi hai người họ cứ tranh chấp, đối thoại kịch tình đã xong rồi, Bất Niệm Tình Thâm không công kích Mộng Cơ. Vì vậy Mộng Cơ đương nhiên sẽ sinh ra cừ hận với nick nhỏ cấp thấp, thế là Mộng Cơ trực tiếp bỏ qua thích khách trước mặt, nhảy bật lên cột đá.

Chỉ mới đánh trúng Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên một cái, Tô Tiểu đã thấy dây máu của Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên mất hơn nửa, cô vội vàng nhảy xuống khỏi cột đá, chạy tới bên cạnh Bất Niệm Tình Thâm.

Đội Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: 99999999.

Đội trưởng Bất Niệm Tình Thâm: Hấn vốn độ qua tình kiếp cuối cùng là có thể thành tiên, nhưng hấn không làm, chỉ làm trưởng lão của phái Thiên tiên, hấn tuy là trưởng lão của Thiên tiên, nhưng thủy chung

chỉ phát một nhiệm vụ. Hắn đã tưởng hắn buông bỏ được, kỳ thật là không. Đây là nhân của hắn, phải từ hắn nhận quả.

Đáp lại sự cầu cứu của Tô Tiểu là một câu dài ngoằng của Bất Niệm Tình Thâm.

Lúc này trạng thái cực tốc của Tô Tiểu chỉ còn lại 3 giây. Bất Niệm Tình Thâm mà không động thủ, cô sẽ quy tiên tại chỗ mất thôi!

Cuối cùng, Bất Niệm Tình Thâm cũng ra tay, chỉ một chiêu, đã thành công kéo lại toàn bộ cừu hận.

Dây máu trên đầu Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên chỉ còn 102 điểm, đúng là ngàn cân treo sợi tóc, chạy vào trong góc uống một lọ hồng dược, sau đó đứng ở đó không chạy lung tung nữa. Qua chừng một phút, Mộng Cơ hóa quỷ đã ngã xuống, thi thể ầm ầm phát quang.

Gần Mộng Cơ: Ta bỗng hi vọng năm ấy, ma quỷ chiếm đoạt hoàn toàn hồn phách của ta, hắn không cứu ta, ta cũng không hại phụ thân ta, dân chúng của ta. . .

Gần Mộng Cơ: Sớm nên vong tình, sớm nên đoạn tình.

Nhìn thấy lời trắng trời trước lúc lâm chung của nàng, Tô Tiểu thấy thật khó chịu.

Bất Niệm Tình Thâm sờ thi thể, trong túi xuất hiện một đồ trang sức — Đào mộc trâm , một cái nhẫn Đoạn tình và một vật phẩm nhiệm vụ — Nửa tờ giấy viết thư .

Đợi đến cấp 63 nhận nhiệm vụ chỗ Lý Mộng Diệu, giao vật phẩm nhiệm vụ cho hắn là xem như xong.

Bất Niệm Tình Thâm chia vật phẩm cho Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên rồi ngồi xuống tại chỗ, Tô Tiểu nhìn đồng hồ, đánh xong một lần cũng mất 20 phút, không biết hắn đã muốn thoát chưa.

Đội trưởng Bất Niệm Tình Thâm: 20 giây sau khi giao xong nhiệm vụ, Lý Mộng Diệu sẽ nôn ra một ngụm máu, không có thông báo, nhưng có thể thấy được động tác, hắn sẽ lấy ra một chiếc khăn vuông trắng để lau, chỉ là một động tác rất nhỏ nhặt.

Ô? Thấy cái này Tô Tiểu hơi ngẩn ra.

Lúc trước cô làm nhiệm vụ này, hận Lý Mộng Diệu thấu xương, đương nhiên giao xong nhiệm vụ là chạy rồi, nếu có thể khai hồng với NPC, chắc cô còn phải chọc cho Lý Mộng Diệu vài châm, sao có thể đứng đó mà xem hắn lâu thế chứ. . .

Đội trưởng Bất Niệm Tình Thâm: Hắn là đệ tử ưu tú nhất của phái tu tiên, trưởng lão đương nhiên không cho phép hắn vì tình cảm thế tục mà bi lụy, có lẽ rồi đi là lựa chọn tốt nhất, chỉ là không ngờ nàng lại cố chấp đến thế. Về sau nàng cuối cùng đã vong tình, mà hắn vẫn còn sống, hay có lẽ, vẫn còn yêu. . .

Đội trưởng Bất Niệm Tình Thâm: Cô không giỏi quan sát, mà EQ còn siêu thấp.

Đội Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: . . .

Đội trưởng Bất Niệm Tình Thâm: Có phải cô thích tôi rồi không?

Tô Tiểu bị một loạt đả kích làm mở mồm cả đầu, giờ thấy một dòng tin tức như thế, tự nhiên là xù lông lên, thích nhà anh cái P ấy!

Đội Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: Thích cái đầu anh!

Đội trưởng Bất Niệm Tình Thâm: Vậy là được rồi.

Đội trưởng Bất Niệm Tình Thâm: Cô có còn nhớ có một đồ đệ thích khách không? Lạc Phong.

Đội Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: Nick phụ của anh?

Đội trưởng Bất Niệm Tình Thâm: Cậu ta dùng phương pháp cô nói theo đuổi con gái, sau đó cô bé kia bị giết mà không chơi nữa, nhắn lại cho tôi, rồi không thấy online nữa. Mấy ngày đó, đúng lúc tôi có chuyện không vào game.

Tô Tiểu lẳng lẳng nhìn màn hình, cô đặt hai tay trên đầu gối, nhìn câu nói của Bất Niệm Tình Thâm lại lần nữa bật ra trong đầu.

Đội trưởng Bất Niệm Tình Thâm: Lục Thấm Nhi là đồ đệ của tôi. . .

16. Chương 25-26

Chương 25:

Lục Thấm Nhi.

Tô Tiểu nhớ mang máng, là một tiểu thầy thuốc ngồi trên ngựa đáng vẻ nũng nịu cao quý. Cô không thể nào ngờ được, sư phụ trâu bò trong miệng Lục Thấm Nhi hồi đó lại là Bất Niệm Tình Thâm.

Nói vậy, đây rõ đầu rõ đuôi là báo thù rồi, còn là dùng gậy ông đập lưng ông nữa chứ.

Đội trưởng Bất Niệm Tình Thâm: Cô bé nhắc lại với tôi là Lạc Phong giết nó, tôi vào game có đi tìm Lạc Phong, nó nói là theo đuổi cô bé, dùng phương pháp mà cô bảo.

Đội trưởng Bất Niệm Tình Thâm: Lòng không muốn thì đừng đẩy cho người. Trong trò chơi người đến người đi, tạm biệt và gặp mặt, có thể cô thấy là vui đùa mà thôi, nhưng người khác lại coi nó là thật. Có thể gặp được nhau cũng là một loại duyên phận, Một chút âm áp trong trò chơi cũng có thể là lý do để người ta kiên trì, mà chút tổn thương thôi lại có thể khiến người ta rời đi mãi mãi, không bao giờ trở lại nữa.

Đội trưởng Bất Niệm Tình Thâm: Đồ đệ của cô lâu lắm rồi không thấy chơi nữa.

Bất Niệm Tình Thâm đứng lên, chạy tới NPC thông quan ra khỏi phụ bản.

Tô Tiểu vẫn đang ngơ ngẩn.

Trong lòng có phần khó chịu, không do Bất Niệm Tình Thâm chỉ trích, mà là cô không phải một sư phụ xứng đáng.

Lạc Phong là cô đi tận thủ thôn nhất về lúc đang thiếu danh vọng, lúc nào cũng nghe lời, thời gian online không nhiều, mỗi ngày nhiều nhất là 2 tiếng, cho nên sư huynh đệ đồng khóa với cậu đều tốt nghiệp hết rồi, duy chỉ có cậu ta làm con rơi con rút, cấp bậc không tăng lên được, cuối cùng còn chiếm lĩnh vị trí đại sư huynh.

Một đại sư huynh mãi không tốt nghiệp đẳng cấp thấp tè.

Có lẽ sau màn hình, cậu ta thật sự là một cậu thiếu niên vô cùng dè dặt, vậy nên cậu ta mới tin là thật. Cậu ta làm theo như vậy thật, kết quả khiến Lục Thấm Nhi không chơi nữa, mà cậu ước chừng cũng đau lòng, không chơi nữa.

Đồ đệ lâu đến vậy không lên, cô chưa từng để tâm, chỉ coi là trò chơi người đến người đi, chỉ coi cậu là một người khách qua đường thoáng qua mà thôi. Tuy lời cô là vô tâm, nhưng lại làm tổn thương hai người.

Quan trọng nhất là, cô thậm chí không có cơ hội nào để nói lời xin lỗi.

Trong danh sách hảo hữu của Hứa Ngải Di Thâm, danh tự của đồ đệ đã xám xịt nhiều ngày rồi, cậu ta lặng lẽ biến mất, không có một câu tạm biệt. Đây có phải chứng minh, lúc rời đi, đồ đệ cô còn giận cô.

Đội trưởng Bất Niệm Tình Thâm: Vào phụ bản.

Thấy hàng chữ này, Tô Tiểu mới phát hiện Bất Niệm Tình Thâm đã mở phụ bản Vong Tình Nhai lần hai. Nếu bây giờ đã rõ là trả thù, vậy còn mang cô làm gì? Chẳng lẽ là nguyên tắc kia? Không giết nick nhỏ? Thật muốn nuôi béo rồi giết sau ư?

Tuy nói bị giết rất âm ứ, nhưng người ta là báo thù cho đồ đệ, còn dùng phương pháp chính mình nói ra, dường như cũng không thể oán hận hẳn, Tô Tiểu rầu rĩ một lúc, đứng ở cửa phụ bản hơi do dự.

Đội Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: Xin lỗi.

Đội trưởng Bất Niệm Tình Thâm: Ngoan!

Đội trưởng Bất Niệm Tình Thâm: Từ khi biết EQ cô thấp như vậy, tôi cũng không còn gì để nói nữa.

Đội Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: EQ anh cao lắm hả?

Tô Tiểu có chút buồn, trực tiếp xông vào phụ bản.

Hai người đều không nói gì, đợi đến lúc đánh BOSS, Bất Niệm Tình Thâm mới đánh ra một câu.

Đội trưởng Bất Niệm Tình Thâm: Không cao.

Tô Tiểu ngẩn ra một hồi, rồi mới nhớ câu này của hắn là trả lời cho câu hỏi cách đây 20 phút.

Đội Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: . . .

Bất Niệm Tình Thâm mang theo cô đánh hết 5 lần phụ bản, giữa lúc đó hai người không hề mở miệng nói gì.

Hết 5 lần thì Tô Tiểu đã lên cấp 65, cô vội vàng vàng chạy tới phái Thiên tiên tìm Lý Mộng Diêu, đầu tiên là nhận nhiệm vụ Phục quỹ lệnh, tiếp đó trực tiếp giao vật phẩm nhiệm vụ trong bao cho NPC.

Sau khi giao nhiệm vụ, Tô Tiểu ngồi xuống ngay cạnh chân hắn.

Thế ngồi của cung tiên thủ khá là nề nếp, giống như ngồi thiền vậy, không có mỹ cảm chút nào, Tô Tiểu luôn nhìn chăm chăm vào động tác của Lý Mộng Diêu, sau đó thật sự thấy thân mình hắn khẽ run lên, sau đó đưa tay lên miệng tựa như ho khan một cái, tiếp theo đó hắn móc ra một chiếc khăn. Chiếc khăn vốn trắng tuyết, lúc bỏ vào tay áo, dường như thấm một chút đỏ.

Có lẽ là Bất Niệm Tình Thâm nói đúng.

Mộng Cơ chết rồi, hắn vẫn còn sống.

Mộng Cơ đã quên rồi, hắn vẫn còn nhớ.

Tô Tiểu mở túi đồ, đánh phụ bản 5 lần được không ít trang bị, trong túi có rất nhiều đồ chưa thanh lý, cái gì dùng được thì cô đổi, rồi những thứ không dùng được cô dọn sang một chỗ đợi chút nữa đi tìm hàng tạp hóa bán đi, lúc nhấp vào một thứ trang sức trong lòng khẽ động, đó là một cây 'Đào mộc trầm, thuộc tính rất kém, mang lên đầu thì tùy tiện buộc thành một búi tóc, có hơi hướm của đạo cô, nhưng thứ này thuộc tính dù không cao nhưng xác suất rơi ra không cao, Tô Tiểu đánh 5 lần cũng chỉ kiếm được một cây.

Chẳng lẽ đây là lễ vật Lý Mộng Diêu đưa cho Mộng Cơ?

Nghĩ đến đó, Tô Tiểu mang đào mộc trầm lên đầu, đứng trước mặt Lý Mộng Diêu.

Đinh một tiếng, mặt ngũ màu hồng nháy ra, Tô Tiểu ngẩn ngơ, đợi thấy đến người gửi tin là Lý Mộng Diêu thì như gặp phải ma.

Lý Mộng Diêu: "Cô nương. . ."

Tuy là BOSS trong phụ bản khi phát nhiệm vụ thỉnh thoảng cũng mặt ngũ cho người chơi tạo hiệu quả rung động, nhưng cô chưa từng biết Lý Mộng Diêu này cũng mặt ngũ.

Chẳng lẽ là người chơi lấy tên như NPC?

Tô Tiểu đang định đáp lời, lại phát hiện danh tự Lý Mộng Diêu cô không click vào được.

Lý Mộng Diêu: "Cô nương có thể giao đào mộc trầm cho ta không?"

Trên màn hình hiện lên một khung thoại, có nhận nhiệm vụ Quy khứ hay không?

Nhiệm vụ mật! Tô Tiểu lập tức chọn chấp nhận.

Nhiệm vụ chính là giao đào mộc trầm, say đó thu được phần thưởng là một trang sức màu tím phẩm chất 205, xem như là trang bị tiểu cực phẩm cấp 65.

Đội nhiệm vụ hoàn thành xong, màn ảnh trước mặt Tô Tiểu bồng biến thành mờ ảo, trong mây mù, xuất hiện một tòa thành, Tô Tiểu nhận ra, đó là thành Hiên Viên.

Lý Mộng Diệu đứng lặng lẽ ở một góc nơi phủ thành chủ của Hiên Viên thành.

Ở đó có một gốc phong sắc đỏ.

Căn cứ vào thông báo của hệ thống, Tô Tiểu biết được Lý Mộng Diệu chôn cây đào mộc trầm đó đi. Bóng áo trắng ấy lẳng lặng đứng dưới cây phong, sau đó, quả thật nôn ra một ngụm máu, tựa như là vẩy mực, trên màn hình bung ra một đóa hải đường màu đỏ, so với sắc đỏ của lá phong thì càng diễm lệ.

Đóa huyết hoa ấy khiến lòng Tô Tiểu vụt một cái thất lại.

Kịch tình của Tiêu Dao có phải ngược vậy không, tâm trạng vốn đã không tốt, Tô Tiểu thở dài chuẩn bị nói với Bất Niệm Tình Thâm mình phát hiện được nhiệm vụ mật, hắn đúng, Lý Mộng Diệu kỳ thật vẫn yêu Mộng Cơ, kết quả cô gõ chữ trong đội không ai trả lời, mở kênh đội ra xem, thì danh tự của Bất Niệm Tình Thâm đã xám xịt.

Có lẽ lúc đang xem cảnh nhiệm vụ thì Bất Niệm Tình Thâm đã thoát game rồi.

Lúc này đã là hai giờ sáng, Tô Tiểu cũng không có hứng thú chơi tiếp, cô logout rồi đăng nhập vào diễn đàn, định post một bài thanh minh cho Lý Mộng Diệu, nhưng trước đó, cô tìm một chút về nhiệm vụ mật Quy khu.

Có một bài xuất hiện.

Đó là một nhiệm vụ công lược, thời gian post bài là hôm qua, xem ra nhiệm vụ Quy khu này tuy là nhiệm vụ mật, nhưng không phải là duy nhất, chỉ cần là người chơi nữ, chỉ cần giao nhiệm vụ xong rồi trong thời gian thích hợp mang đào mộc trầm lên là phát động được.

Cô nhấn lại trong bài post ấy.

SX2012: “Lý Mộng Diệu vẫn yêu Mộng Cơ.”

Hắn vẫn luôn yêu nàng. . .

Chương 26:

Bởi chuyện trong game, tâm trạng Tô Tiểu không tốt lắm.

Thứ bảy không có tiết học, sớm ra cô tỉnh dậy liền đi thư viện tự học, buổi trưa ra ngoài ăn bữa chút đồ rồi lại ngâm mình trong thư viện, thẳng đến hơn 6 giờ tối mới lè rề thu thập đồ đạc rời đi.

Vừa mới đi được vài bước đã nghe có người gọi cô.

“Cốc nước của bạn kia!”

Lúc này, Tô Tiểu mới thấy tay mình thiếu thiếu gì đó.

Đúng rồi, cốc nước.

Lúc sáng cô tới rất sớm, chọn một chỗ gần cửa sổ trong thư viện, bởi sợ hắt đổ cốc nước, mới đặt cốc trên cửa sổ.

Tô Tiểu cầm lấy cốc, rồi hướng người vừa nhắc mình mỉm cười, nói một tiếng cảm ơn.

“Cảm ơn bạn nhé!”

Người nọ tay cầm bút, hơi cúi đầu, Tô Tiểu chỉ có thể nhìn thấy đầu cậu ta và phần tóc mái trên trán.

“Không có gì.”

Chuyện con con ấy chỉ thoáng qua, Tô Tiểu xoay người rời đi.

Mà cậu con trai đang nắm bút ấy vừa lúc ngẩng đầu, “Cùng đi ăn. . .”

Lúc đó, Tô Tiểu đã rẽ, vòng qua một giá sách lớn, đương nhiên là không nghe thấy tiếng gọi ở phía sau. Cô đang nghĩ, giọng nói vừa này dường như rất quen?

Không đúng, cô hiện giờ đối với ai cũng thấy quen, lẽ nào tới tuổi tư xuân rồi?

Từ thư viện về phòng ký túc có một con đường trải đá xanh, hai bên đường trồng cây phong, hiện tại vào thu, lá phong bắt đầu ngả màu đỏ, lặng lẽ bước trên đường, bỗng cảm thấy như đặt mình vào cảnh trong trò chơi, cô dừng lại dưới một gốc phong, lẳng lặng nhìn khoảng đất ở đó, trong lòng khẽ động.

Không biết ở đây có chôn một cây trầm gỗ đào hay không?

Nghĩ tới đó, Tô Tiểu khẽ nhếch khóe môi, chơi game nhiều quá, người tẩu hỏa nhập ma mất rồi. Hồi trước đọc trên báo thấy nói có người chơi game tới phát điên, thấy ô tô tới còn muốn mở kỹ năng bạo tẩu ra đụng, tưởng như bịa đặt, giờ nghĩ lại, kỳ thật mọi thứ đều có khả năng.

. . .

Cô chơi game ban đầu là vì Cố Mặc.

Kết quả, hiện tại cô phát hiện mình đã quên luôn Cố Mặc.

Trước đây chẳng bao giờ tiếp xúc, cho nên người đó vẫn luôn khắc ở trong lòng, tất cả mọi thứ đều vì chưa tiếp xúc qua mà thấy đặc biệt tốt, trong lòng vẽ nên một người vô cùng hoàn mỹ.

Thế nhưng sau khi tiếp xúc, lại phát hiện những gì mình tưởng tượng so với hiện thực không hề tương đồng.

Cô ước chừng không còn thích cậu ta như hồi đó nữa.

. . .

Buổi tối Tô Tiểu vẫn không vào game, cô vào nick QQ rất ít khi lên, vừa đăng nhập đã nghe đinh đinh đang đang vang không ngừng, mở ra, tất cả đều là tin của nhóm.

Là nhóm cho học đệ học muội mà Trần Vi lập.

Tô Tiểu lật xem một chút, các đàn em ở trong nhóm luôn nhắc mãi là học tỷ đi đâu mất rồi, sau đó ở đoạn giữa lại nói các đàn anh đàn chị của phòng khác đều mang đi ăn cơm mang ra ngoài chơi vân vân, lại ngại đánh điện thoại cho các chị, dù sao cũng có nhóm đây rồi, học tỷ có phải bận lắm không đủ các thứ. . .

Nói chung, chúng nó đang tìm người, và còn rất buồn bực.

Tô Tiểu và Trần Vi đều không phải người thích lên nick chat, và quan trọng nhất là hai cô đều quên mất tiêu đàn học muội học đệ học đệ này rồi.

Trong lòng Tô Tiểu bỗng dâng lên cảm giác tự trách một cách mạnh mẽ, tựa như trong trò chơi, cô quên mất tiểu đồ đệ Lạc Phong vậy.

Trong nhóm tên của bọn họ đều sửa thành tên thật của mình, cho nên Tô Tiểu vừa hiện lên, liền có người nhảy ra.

Tô Tiểu: “Ha, gần đây hơi bận.”

Vương Dịch Ca: “A học tỷ chị lên rồi!”

Vi Úc: “Cuối cùng cũng xuất hiện rồi!”

Tô Tiểu: “Ngày mai là chủ nhật nhỉ, có rảnh không, ra ngoài ăn cơm?”

Vương Dịch Ca: “Chúng ta đi Nam hồ ăn đồ nướng thì thế nào? Hôm nay phòng bên cạnh đi rồi, nói chơi vui lắm, còn chèo thuyền được!”

Điền Cương: “Học tỷ bên các cậu tới rồi, của bọn tớ không thấy á, bọn tớ cũng muốn đi!”

Ặc. . .

Tô Tiểu gọi điện cho Trần Vi, hỏi xem thời gian có được không, rồi làm chủ trì đáp ứng mang chúng cùng đi chơi Nam hồ. May mà vừa lĩnh học bổng, Tô Tiểu thăm thở dài một hơi.

Nam hồ là một công viên, phong cảnh cũng không tệ. Cô năm nhất đã đi hai lần, hoạt động tập thể do lớp tổ chức, người nhiều quá lại thành ồn ào, vậy nên trong ấn tượng, cảm giác với nơi đó cũng không tốt mấy. Nhưng tân sinh viên đối với phong cảnh chung quanh thành thị tự nhiên sẽ để ý một chút, Tô Tiểu lên mạng tra đường đi, sau khi nhớ rồi thì lên mạng tìm một bộ phim xem.

Cả ngày cô đều không vào game.

Trong lòng có một cái gai, có hai người vì vài câu nói của cô mà rời đi.

Có một người, vì báo thù mà xuất hiện.

Còn có những kịch tình trong game rất mùi mẫn kia, đan chéo vào nhau, khiến cô tạm thời không có hứng thú lên chơi.

Hôm sau bọn họ hẹn nhau ở cổng trường, Trần Vi đi ra ngoài thì rề rề, nếu không phải Tô Tiểu thúc dục như bà mẹ già, cô nàng còn phải lẩn lẹ trong phòng một tiếng nữa.

Hai người vội vàng chạy tới cổng, đột nhiên phát hiện ở đó đứng chờ một đại đội người.

Tô Tiểu lật ngón tay đếm, mình mang theo 8 người, Trần Vi có 4, nếu toàn bộ đến đủ tổng cộng là 12 người, sao lại đông nghịt thế này?

Chẳng lẽ không phải mấy đứa đó? Nói thật hôm đó gặp nhau là buổi tối, ấn tượng của cô với những học đệ học muội ấy không sâu, cho nên bước chân đang đi nhanh cũng dần chậm lại, Tô Tiểu liếc nhìn chung quanh, nhỏ giọng nói với Trần Vi: “Là bọn nó hả?”

Đối phương mắt sắc, vẫy tay với bọn họ.

“Học tỷ, chị xem bên mình hai phòng nam, một phòng nữ không khớp á, nên bọn em tìm một phòng nữ nữa, càng đông càng vui mà ha ha!” Cậu nhóc để đầu húi cua nhảy ra, hớn ha hớn hử giải thích với Tô Tiểu. Tô Tiểu nhớ ra, cậu này là phòng trưởng của phòng nam cô chịu trách nhiệm, nhưng mà quên mất tên rồi.

Tô Tiểu đành phải cười khan hai cái: “Ha ha, càng đông càng vui!”

“Vừa vặn phòng các bạn ấy cũng biết chị đấy, học tỷ Tô!”

“Học tỷ Tô, học tỷ Trần!” Một cô bé mặt tròn tròn lộ đầu ra, “Lại gặp mặt rồi!”

“Đúng vậy, lại gặp mặt!”

Xác nhận là có quen, đây chẳng phải là cô bé mặt tròn lần trước cùng ăn đồ nướng đó sao? Lúc đó không có tự giới thiệu, cho nên Tô Tiểu cũng không thể gọi tên ra được, chỉ nhớ cô bé có một khuôn mặt tròn, rất thích nói chuyện.

Tô Tiểu lướt mắt qua đoàn người một cái, lúc này mới chú ý tới, nam sinh đứng bên cạnh cột điện, là anh chàng Phát Thanh Viên lần trước đi ăn đồ nướng gặp phải.

Hóa ra bọn họ hẹn là phòng này.

So sánh ra thì, học trưởng của người ta xứng chức hơn nhiều, lần trước mời đi ăn đồ nướng, lần này lại mang ra ngoài chơi, quả nhiên là tấn chức tấn trách, chẳng lẽ là phải lòng học muội nào rồi?

Nghĩ tới đó, Tô Tiểu lại quan sát đánh giá một phen.

Ách. . .

Đúng là rất quen mặt. Phát Thanh Viên quay người ra sau, đối mặt về phía đường cái, cho nên bây giờ Tô Tiểu chỉ nhìn thấy bóng lưng của cậu ta, sau đó cô bỗng bình tĩnh ngộ!

Ôi ôi ôi, anh chàng cùng tay cùng chân! (^ ^ là người TT đụng phải rồi chị nhìn ng ta thất thần ấy)

Đoàn người đi xe buýt tới dưới chân núi Nam Sơn.

Tô Tiểu lúc trước tới đây đều trực tiếp ngồi xe du lịch ngắm cảnh lên đỉnh núi, kết quả giờ một đám học đệ học muội muốn leo núi để bồi dưỡng tình cảm, Tô Tiểu chỉ đành liêu cái mạng già cùng leo lên theo.

Khí trời đầu thu rất tốt, gió nhẹ thổi tán cây đu đưa, hai bên thềm đá còn trồng toàn cây hoa quế, hương thơm sảng khoái cả người. Mới bắt đầu Tô Tiểu còn có thể đuổi kịp, về sau đã có chút hỗn hển.

Nhưng mà đang lúc mọi người đều thần thái sáng láng, một mình cô ở đó hỗn hển thật mất mặt á, vậy nên cô chỉ đành nín thở giả vờ bình tĩnh, rồi từ từ rơi lại phía sau.

Trần Vi là đội viên đội cổ động, bình thường có đi huấn luyện nhảy nhót thể thao các loại, thể lực tốt hơn cô nhiều, mà các học đệ học muội thì vừa vào đại học, còn chưa vào thời kỳ toàn trạch (chắc là loại ở nhà cả năm cả tháng như mình :p), tinh thần phấn chấn, còn về phần Phát Thanh Viên, nam sinh mà, thể lực không cùng đẳng cấp với cô, ở phía trước cô không hề thấy cậu ta, có lẽ là ở xa đằng trước rồi.

Đã đi khá là lâu rồi, đám nam thanh niên liền ồn ào so xem ai sẽ leo lên đỉnh đầu tiên, Trần Vi cân quắc không thua tu mi cũng mang theo nhóm nữ sinh tham gia, còn Tô Tiểu, cô đã quen làm lót đường rồi.

Đám người ồn ào phía trước vượt lên trước rất xa, mà khoảng cách vẫn không ngừng tăng lên.

Tô Tiểu lúc trước còn ngụy trang dáng vẻ nhàn tản vững bước, giờ thấy mọi người vào góc rẽ, lập tức hai tay chống đầu gối thở dốc, sau một lúc lâu mới đứng thẳng được, vịn eo một cái.

“Thể lực kém quá!” Đằng sau cô có người nhàn nhạt cất tiếng.

Tô Tiểu quay đầu, liền thấy Phát Thanh Viên đứng không xa đằng sau, hướng cô giờ giờ bình nước khoáng trong tay.

“Vừa đi mua ít nước ở quán nước lúc này, tí nữa lên tới đỉnh núi sẽ đắt hơn.”

Tô Tiểu đứng ở bậc thang cao hơn cậu ta, lúc này tựa như cư cao lâm hạ đánh giá anh chàng.

“Mặt bạn hồng như vậy, thể lực cũng chẳng có gì tốt hơn tôi nhỉ!”

Phát Thanh Viên bĩu môi một cái, không nói gì sải chân tiến lên vài bước đi lên đứng song song cùng một bậc thang với Tô Tiểu, hai người cứ vậy lẳng lặng leo lên, không khí tĩnh mịch đến đáng sợ.

Càng lên cao, Tô Tiểu thở dốc càng mạnh, mà người bên cạnh không hề phát ra tiếng tăm gì, tựa như không tồn tại vậy, cô lén liếc một cái.

Phát Thanh Viên thoạt trông cực kỳ thoải mái, trừ bỏ khuôn mặt có hơi hồng.

Cậu ta da trắng, lại không cho người ta cái cảm giác nhu mì, đường vòng cung nơi cằm hơi bằng, các nét trên mặt đều rất cương nghị, nhìn qua rất có vị, mà dường như cũng phi thường quen thuộc.

Tô Tiểu sờ sờ cái cằm nhọn của mình, thấy có chút ngạc nhiên, vì sao cằm của cậu ta lại có hình dạng như vậy nhỉ?

Cô sờ sờ cằm, dùng cái loại ánh mắt thô bỉ nhìn chăm chăm vào cậu ta.

Cái biểu tình ấy cộng thêm động tác nhìn giống y chang như đang lén lút theo dõi con gái nhà lành.

Sau đó, con gái nhà lành phát hiện.

Cậu ta quay đầu lại khóa mắt với Tô Tiểu, một giây sau, cậu ta dịch một bước dài sang bên.

Hai người vốn cách rất gần, nhiều nhất chỉ khoảng nửa cánh tay, vì Tô Tiểu nhìn trộm, bây giờ đã cách được chừng một mét. Trong lòng Tô Tiểu thâm than một hơi, người này sẽ không ỉn là nữ lưu manh mê giai chứ?

Nữ lưu manh thích nhìn trộm?

Trong khoảnh khắc ấy, từng đoạn trí nhớ đã qua như chớp giật lóa lên trước mắt, cô bỗng nhớ tới vì sao mình lại có cái cảm giác quen quen với người này rồi. . .

Buổi tối hôm đó, là anh chàng để trần cô nhìn thấy.

Sấm vang chớp giật a!

Tô Tiểu giật giật khóe miệng, cũng không dám liếc nhìn cậu ta thêm lần nào nữa.

Lúc hai người lên tới đỉnh núi thì đám người kia đang vác máy ảnh chụp chung quanh, Trần Vi bị mấy cậu nam sinh vây ở một chỗ, đứng ở chính giữa, giơ tay làm hình chữ V với ống kính.

Bọn Tô Tiểu vừa mới lên, còn chưa kịp thở, đã bị đám kia dồn lại một chỗ.

“Nhìn ống kính nhé, một, hai, ba, cười nào!”

Thật bằng không trâu bắt chó đi cày, trên trán cô đầy mồ hôi, đầu tóc cũng bị mồ hôi làm bết thành từng sợi dính hai bên mặt, Tô Tiểu có thể tưởng tượng, tạo hình của mình trong bức ảnh này cỡ nào đau khổ. Đặc biệt là bên trái cô là xinh đẹp bức người Trần Vi, bên phải là thư thái như gió thoảng mây trôi Phát Thanh Viên.

Một người cao hơn mình nửa cái đầu, một người cao hơn mình một cái đầu. . .

Trên đỉnh núi có rất nhiều quán nướng, ông chủ phụ trách bắc vỉ quẹt than, còn lại đều do tự mình động thủ.

Cho nên hiện trường liền biến thành một đám con trai đang nướng đồ, còn các cô gái thì hô hào hai bàn mặt chược. Đợi đến chiều bọn họ mới tùm năm tùm ba nhóm lại đi chèo thuyền, bữa tối thì gọi hai bàn cơm quê.

Lúc dùng bữa tối Tô Tiểu phát hiện ra bộ dạng vô cùng sùng bái Phát Thanh Viên của đám nam sinh, không hiểu lúc trưa bọn họ nướng đồ thì Phát Thanh Viên dùng kỹ năng thiên phú gì đó đã làm mấy đĩa bái phục, cơm nước xong đã 7 giờ tối, vốn Tô Tiểu chuẩn bị mang bọn họ trực tiếp về trường, ai ngờ Điền Cương kéo Phát Thanh Viên nói: “Anh Tần, tí nữa xuống núi rồi chúng ta tìm quán net luận bàn một chút nhé?”

Một đám nam sinh nhao nhao ồ lên, Tô Tiểu nghi hoặc nhìn bọn họ.

“Các học tử không biết nhỉ, học trưởng Tần là đội trưởng của chiến đội ngân hà nha, còn là quản lý ICE của mục game trên diễn đàn của trường nữa đó!”

Tô Tiểu: “. . .”

ICE cô có nhớ, từng xóa bài chiêu người mà Cố Mặc post bên mục game, lúc đó cô còn hận chết người quản lý đó.

Hóa ra là cậu ta!

17. Chương 27

Chương 27:

“Xe buýt tuyến 13 tới 9 giờ tối là hết chuyến, mấy đứa là tân sinh viên 11 giờ tối sẽ có ngẫu nhiên xét phòng, đừng có chơi lâu quá.” Xuống núi là ngồi xe du lịch, trên xe Tô Tiểu nhắc nhở đám nam sinh đang bùng bùng hưng phấn, “Xét phòng mà bị bắt được là bị trừ tích phân đấy!”

“Ừ, tôi biết.” Phát Thanh Viên gật đầu.

Tới chân núi, đoàn người tách ra đi hai đường.

Bọn Tô Tiểu trở về trường đã hơn 8 giờ tối.

Đến phòng kí túc, Tô Tiểu mở diễn đàn trường, lân la trong mục game một hồi.

Mục game của trường có ba chủ đề, một cái là Tiêu Dao, một cái là Ma thú thể giới, một cái là nơi để bình luận game. Người quản lý là ICE. . .

Diễn đàn của trường ngoại trừ chủ đề tự do ra thì mục game là có lượng bài lớn nhất, bởi không biết các trò chơi khác, nên bình thường Tô Tiểu chỉ vào xem chủ đề Tiêu Dao thôi.

Bài post hoạt động của thế lực Thiên Nhai đều gửi lên ở đó, cũng tiện cho bọn họ hấp dẫn người chơi mới, ID của Cố Mặc là Lam Điền.

Click vào sau liền nhìn thấy một bài post màu đỏ, thế lực Thiên Nhai tổ 20 người đi Vạn Ma Quật, trước mắt đã thông quan tới BOSS thứ ba, dự tính tới tuần sau sẽ lật đổ được BOSS cuối cùng – Ma tông Nhâm Tiêu Diêu. Mấy người dưới ào ào khen các bạn Thiên Nhai quá đỉnh, sau đó lại hô hào người mới vĩnh sấm Thiên Nhai.

Tô Tiểu cảm thấy chiếm được nguồn nhân lực trong trường, nhân số của thế lực bọn họ quả thật là càng ngày càng nhiều, sánh với đó, gần đây Phù Vân Các bị chèn ép, nhân khẩu xói mòn cực kỳ nghiêm trọng, song phương lại giết nhau đến chết mới thôi, cứ thế này, tình hình của Phù Vân Các sẽ càng ngày càng gian nan. Loạn Đánh Tỳ Bà lúc trước cũng có hùng tâm tráng chí, giờ quả thật cũng oan khuất!

Kéo bài post xuống, cô còn nhìn thấy một bài post màu đỏ, người gửi là Cố Mặc.

Chúc mừng Thiên Nhai thế lực chiến thứ bảy này đã đoạt được hai Tế thiên đài.

Đài tuần trước Phù Vân Các chiếm được đã đổi chủ, mấy lời nhận xét càng cần rõ, các loại từ ngữ đả kích Phù Vân Các thường xuyên xuất hiện, khiến Tô Tiểu nhứt chột mày.

Bởi tâm trạng không tốt, cả mấy ngày cuối tuần cô đều không vào game, đương nhiên cũng không tham gia thế lực chiến.

Xem tới đó Tô Tiểu liền đóng trang diễn đàn, trực tiếp đăng nhập game, vào nick chính Hứa Ngải Dĩ Thâm.

Cô vừa lên đã bị các thành viên đang online của thế lực công kích mãnh liệt.

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Đồ nhi, con chết ở đâu thế hả! Hai ngày không lên ta nhớ con muốn chết được!

Tuy bị sự phụ rít gào, nhưng trong lòng Tô Tiểu lại cực ảm áp.

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: Hấn vừa nói Thương khổ không có quặng thạch cao cấp nữa rồi, làm sư môn còn phải ra hàng gửi bán mua, cho nên đặc biệt nhớ cô.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: . . .

Tô Tiểu đen mặt.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Ta đi đào quặng vậy, vừa lúc nick phụ chế tạo cũng đã 65 rồi, đợi tí nữa ai rảnh mang ta đi phụ bản tới 70, tranh thủ sớm sớm tạo ra Châm.

Nói dứt lời, Tô Tiểu truyền tống Hứa Ngải Dĩ Thâm tới Hắc Thạch Sơn Mạch.

Đào quặng thực chất là một hoạt động rất chi là buồn chán, chạy khắp núi khắp đồi, thấy quặng thạch còn phải ngồi trông cho nó thành thực rồi mới đào được, có lúc số đen thì một khối quặng có đến vài người ngồi canh, còn phải xem động tác ai nhanh, đường mạng của ai lướt nhất, cho nên vào lúc này đào quặng với Tô Tiểu mà nói là cực kỳ bị kích.

“Hử, lại đào quặng? Mang nick phụ của tôi đi thăng cấp đi!” Trần Vi lúc này còn chưa bước vào phòng đã bị người trong đội gọi đi họp, bây giờ mới về.

“Bà làm nhiệm vụ trước đi, Phục quý lệnh cấp 63, có trang sức tiểu cực phẩm màu tím nhé! Mang vào đẹp lắm.” Tô Tiểu quay lại, chớp chớp mắt với Trần Vi.

“Chính là nhiệm vụ Vong Tình Nhai Mộng Cơ? Nào có tiểu cực phẩm gì, nhiệm vụ rách nát!” Trần Vi lầm bầm, đưa tay bật máy tính lên.

“Nhiệm vụ mật!” Tô Tiểu nghiêm túc nói, “Kỳ thật Lý Mộng Diêu vẫn còn yêu Mộng Cơ.”

Trần Vi lại không đồng ý, “Quản hấn ta yêu hay không, mau nhìn màn hình, sắp chết rồi kìa!”

Sắp chết? Không phải cô đang đào quặng à? Lẽ nào Bất Niệm Tình Thâm lại làm ma ám xuất hiện nữa rồi? Tầm mắt Tô Tiểu chuyển vào game, phát hiện mình bị bao vây.

Không phải là Bất Niệm Tình Thâm, mà là người quen cũ bên Thiên Nhai.

Lam Điều và Phượng Tê Ngô.

Tô Tiểu nắm chuột, cô không kịp phóng kỹ năng, chỉ kịp tới nhặt xác ỉnh.

Gần Phượng Tê Ngô: Trên đất thoải mái không hả?

Gần Hứa Ngải Dĩ Thâm: Khó chịu, quá là cứng, Lam Điều ca ca người thân mình cường tráng, không bằng nằm xuống lót ở dưới cho ta.

Gần Lam Điều: . . .

Tô Tiểu tùy ý trêu ghẹo xong chuẩn bị sống lại ở chỗ khác, kết quả đang muốn đứng lên liền thấy trên đầu Lam Điều bị trúng một tên, Mặc Mặc Vô Ngữ và Hoa Vô Tình hùng hùng hổ hổ xông tới, chưa tới một cái chớp mắt, Lam Điều quả thật đã nằm xuống cạnh cô.

Phượng Tê Ngô thì bị chết xa hơn một chút, Tô Tiểu bỗng bật cười.

Gần Hoa Vô Tình: Hứa Hứa, thấy bọn ta tốt với con chưa, nhanh như thế đã thỏa mãn nguyện vọng của con rồi đó.

Không quá một phút, người bên thế lực Thiên Nhai đã huy động toàn lực qua, từ điểm truyền tống hiện lên một đồng, Hoa Vô Tình mắt thấy không ổn lập tức lên ngựa, đáng tiếc động tác chỉ làm được nửa đã bị đám người ùn ùn xông lên quần cho hôn mê, mà Mặc Mặc Vô Ngữ thì mở ra kỹ năng cực tốc, nhanh chóng nhảy ra thật xa.

Hoa Vô Tình trang bị tốt, thao tác cũng không tệ, nhưng mà dưới tình huống bị quần ẩu như này chỉ có thể kiên trì hơn Hứa Ngải Dĩ Thâm của Tô Tiểu 2 giây.

Hoa Vô Tình cũng chết.

Mặc Mặc Vô Ngữ bỏ trốn mất dạng.

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: MN, người lại bỏ thầy thuốc chạy mất mạng!

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: Người làm gì được nào.

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Trong chiến trường cũng thế, thấy người nhiều liền chạy ra xa, tổ đội với người thật CMN khổ. Dã ngoại cũng thế, lão tử không hầu người nữa, lão tử muốn PK với nhà người.

Sư phụ, ngài thật kiêu ngạo. . .

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: Người không nổi.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Phụt.

Gần Thanh Phong: Ôi, người của Phù Vân Các đâu? Nhanh nhanh lên chúng ta chờ các người tới báo thù.

Tô Tiểu mở thế lực ra xem qua, số người online không đến 19 người, một số đang ở phụ bản, một số thì trong chiến trường, thật sự không có lực lượng ra dã ngoại PK.

Gần Hoa Vô Tình: Giết lợn cần gì dao mổ trâu.

Gần Phượng Tê Ngô: Cút chó.

Gần Hoa Vô Tình: Khi xưa ta không đáp ứng người, người canh cánh trong lòng tới nay, đại lão gia người còn muốn sao!

Gần Phượng Tê Ngô: Cút.

“Này, bà biết Phượng Tê Ngô trong đội bóng rổ kia thích ai không?” Tô Tiểu đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi.

“Trông hơi to khỏe, bình thường hay đi chung với Cố Mặc ấy.”

“Bà nói Tiêu Từ á!” Trần Vi đứng sau Tô Tiểu, do dự một lát rồi nói, “Không biết.” sau đó cô nàng nhéo nhéo cằm, “Lẽ nào là tôi?”

Tô Tiểu đảo tròn mắt.

“Tôi muốn nói xấu cậu ta trước mặt cô nàng cậu ta thích, nói cậu ta thật ra thích đàn ông, còn từng cầu hôn Hoa Vô Tình.”

Trần Vi: “Ặc.. .”

“Đúng rồi, hôm nay anh chàng đội trưởng chiến đội ấy trông cũng được đấy, tôi thấy bọn bà leo núi chậm rì rì đi sau cùng, có gian tình không đấy?” Trần Vi vỗ vai Tô Tiểu một cái, cười đến gian xảo, “Tôi thấy người ta được đấy, đáng tin hơn Cố Mặc, bà chẳng phải là ‘thanh xuân niên thiếu tổng thị thi’ à, đều là đội trưởng, có thể thỏa mãn được thiếu phụ tình hoài của bà nhé! Nhưng tên đó bình thường trầm lắm mà, không có ấn tượng gì cả, lúc trước chưa từng để ý tới.” Tổng kết xong Trần Vi gật đầu, “Có thể xem xét một chút.”

*Hồi bốn mươi hai trong bộ võ hiệp “Băng hà tẩy kiếm lục” của Lương Vũ Sinh: “Trung niên tâm sự nùng như tửu thiếu niên tình hoài tổng thị thi”

“Hình tượng đội trưởng đội bóng rổ luôn luôn là mỹ nam thanh xuân phơi phới, mặc sức tung hoành trên sân bóng. Còn đội trưởng chiến đội trong game đều là loại da trắng bệch, rối loạn dinh dưỡng, quanh năm ngụp lặn trong quán net, một tay nắm chuột còn một tay gãi chân, có thể so được sao?” Tô Tiểu nói.

“Có điều thao tác trò chơi của cậu ta khẳng định là rất mạnh, tốc độ tay bao nhiêu? Chắc phải nhanh lắm!” Trần Vi hỏi.

Tô Tiểu trầm mặc một lát, sau đó nhướng mày, “Nghe nói tốc độ tay có thể cày ra được đó.”

“A?” Trần Vi đầu tiên ngẩn ra, sau đó thuận thế đấm lưng Tô Tiểu một cái, “Bà là đồ lưu manh. Mấy đứa con trai trong lớp đều mù hết rồi, toàn nói bà dịu dàng thùy mị, giống mỹ nhân cổ xưa uyển chuyển hàm xúc như sóng nước Giang Nam, chỉ có lão đây mới biết bộ mặt thật của bà!”

“Khách khí!” Tô Tiểu nhàn nhạt cười, nhấp chuột sống lại ở thành đô.

Quảng thạch ở thành đô cũng không ít, nhưng người chơi nhiều hơn, ở đây thì phải nhanh tay lẹ mắt mới cướp được. Nhưng ở thành đô cũng có chỗ tốt, bởi vì là thành chủ, rất nhiều nơi là khu an toàn, có thể tránh được tai vạ bất ngờ.

Liên tiếp đào được 4 tổ quảng thạch, Tô Tiểu mới đổi nick, đăng nhập vào Tiểu Ngử Ngưng Nhiên. Vừa mới lên liền thấy thế lực đang spam, mở hội nghị trên oai oai, toàn bộ đều lên oai oai, kẻ vi phạm lập tức hành quyết!”

Tô Tiểu vội vàng đăng nhập oai oai.

Lúc này những thành viên online hầu hết đều đã tề tụ, Loạn Đánh Tỳ Bà điểm danh xong xuôi, đập bàn một cái rống lên.

“Gần đây thành viên bị xói mòn nghiêm trọng, mọi người đều ra ngoài của các em vào, không của được thì tự cắt JJ đi làm con gái dụ các anh, nghe rõ chưa!”

Phù Vân Các gần đây bị giết thê thảm, rất nhiều muội tử đều xin ra khỏi thế lực, bây giờ trong 10 người online, chỉ có Hứa Ngải Di Thâm và Thanh Thành Tuyết là con gái, mà Tô Tiểu cô lại không được trời phú cho cái kỹ năng câu người khác, nững nịu làm dáng thực lực không bằng Hoa Vô Tình, còn về Thanh Thành Tuyết là một cô chiến sĩ rất bư hân, hoàn toàn là cộp mẹ tái thể, đến nay nhân sinh đại sự còn chưa giải quyết, càng không thể giao trách nhiệm trọng đại cho được, cho nên Loạn Đánh Tỳ Bà chỉ có thể đánh chủ ý sang các thành viên khác.

“Mấy người các người, nếu hai ngày này không kéo người vào được, thì toàn bộ biến tính đi câu kéo đàn ông đi! Hoa Vô Tình người không cần thay đổi, dù sao cũng là nhân yêu, ta xem trọng nhà người đấy, hề hề.” Loạn Đánh Tỳ Bà cười cực kỳ bí ối.

“Nhưng người ta là nhân yêu nổi tiếng mà.” Hoa Vô Tình bèn lên nói.

“Có nổi tiếng nữa cũng chẳng nổi tiếng bằng Hứa Hứa!”

Mùa Hạ: “Đúng vậy, người nổi tiếng cái P, chẳng phải người không muốn gả cho tên chiến sĩ bên Thiên Nhai mới tự xưng mình là nhân yêu à, người lúc đó đã nói chẳng qua là không muốn gả tìm cái lý do thôi, người kỳ thật không phải nhân yêu, là loli chẳng phải được rồi à!”

Tô Tiểu: “. . .”

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: Ta thao tác quá tốt, cho dù biến tính cũng không ai nghĩ ta là nữ.

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: !

Thế lực thượng thư Cố Hi Bạch: Người dám đi mua cái tai nghe không?

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: Dám.

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: Nhưng không muốn.

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: MN, giải tán, cần của gái thì đi của gái! Cần dụ trai thì đi dụ trai đi!

Thế lực Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: Sư phụ mang phụ bản.

Hệ thống: Cố Hi Bạch mời bạn gia nhập đội.

Hệ thống: Mặc Mặc Vô Ngữ mời bạn gia nhập đội.

. . .

18. Chương 28

Chương 28:

Tô Tiểu vào đội của Cố Hi Bạch, sau đó từ chối lời mời của Mặc Mặc Vô Ngữ.

Cung tiễn thủ mang phụ bản thì có mà khổ.

Thế lực Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: Mặc Mặc Vô Ngữ anh đi PK với Hoa Vô Tình đi, phụ bản lão Bạch mang là được rồi.

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: Nhượng mày.

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Trừng mắt.

Tô Tiểu kéo Trần Vi cùng nhau đi 5 lần Vong Tình Nhai.

Trần Vi vẫn luôn mở cả đôi, nick nhỏ theo Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên của Tô Tiểu, nick chính đang đi phụ bản 20 người Vạn Quỷ Quật. Đi phụ bản lớn thì phải lên oai oai, nhưng lần này Trần Vi đeo tai nghe, cho nên Tô Tiểu cũng không biết tình hình bên cô nàng, đánh xong 5 lần Vong Tình Nhai thì Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên của Tô Tiểu đã lên cấp 68, còn Hỏa Thụ Ngân Hoa Bất Dạ Thiên của Trần Vi là cấp 65, cô nàng có thể đi giao Phục Quỷ Lệnh rồi tiếp nhiệm vụ mật kia rồi.

“Đi giao nhiệm vụ đi, lúc ở trước mặt Lý Mộng Diệu thì đeo Đào mộc trầm lên.”

Tô Tiểu gọi Trần Vi hai tiếng, cô nàng không có phản ứng.

Vì thế Tô Tiểu ngẩng đầu khỏi màn hình, đang muốn bảo cô nàng tai điếc, thì thấy ngón tay cô nàng đang lạch cạch gõ bàn phím, cuối cùng nhấp chuột cái cạch.

Cô nàng trông có vẻ tức giận lắm, ngực phập phồng rất kịch liệt.

“Sao thế?” Tô Tiểu thấy không ổn, nói một tiếng với lão Bạch trong đội rồi đi tới cạnh Trần Vi.

“Không có gì, quật được lão 2 rồi!” Thấy Tô Tiểu sang, Trần Vi cười một cái, nói.

Phụ bản Vạn Quỷ Quật này cuối tuần trước Phù Vân Các cũng từng tổ, thuận lợi quật được lão 2, dừng chân ở lão 3. Nhưng mà bây giờ thế lực bọn họ đã không có cách nào tổ phụ bản này nữa, bởi đến 20 nick mãn cấp bọn họ cũng không có đủ.

Nhưng chỉ giết được lão 2, Trần Vi chắc không hưng phấn đến nỗi đập chuột chứ?

Quả nhiên, Trần Vi bỗng khựng lại, rồi đột nhiên nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “MB ra pháp tượng cho Thiên tiên dùng, lão nương bang cống tích phân cao nhất, TMD cái con chết tiệt kia còn dám giành với tôi!”

“Chẳng phải chỉ là cái pháp tượng thôi sao, ra cái vẽ đáng thương ấy làm gì? Rõ ràng là phân trang bị ấn theo tích phân và cống hiến thế lực, vả lại tôi đánh ra thương tổn gấp ba nó, thế mà lại nói với ông đây cái gì mà đều cần thì tung xúc xác là được, tung cái đầu nhà người!”

Trần Vi đã triệt để cuồng bạo.

Tô Tiểu di chuột của cô nàng, kéo bản ghi đối thoại ra xem một lần.

Lão 2 trong Vạn Quỷ Quật rơi ra một pháp tượng của Thiên tiên – Kinh Vân , phẩm chất 225, so với Ý Phong trong tay Trần Vi thì mạnh hơn một chút, cho nên đồ đệ Thu Tiểu Tiểu cô nàng từng thu kia nổi lòng tham, bởi trang bị của cô ta rất kém, phẩm chất vũ khí đang dùng lại thấp, cho nên dùng giọng điệu thấp thỏm không yên nói trong đội ngũ.

Ý Phong trong tay Vi Tiểu Hường Noãn không kém Kinh Vân là mấy, có thể tặng Kinh Vân cho cô ta được không?

Thường thường trong thế lực thì trang bị ở phụ bản lớn đều phải tuân theo quy củ, căn cứ tích phân cống hiến thế lực đến đâu, cũng có quản lý chuyên môn phụ trách ghi lại mấy thứ đó, tích phân của Trần Vi lớn hơn Thu Tiểu Tiểu nhiều, hai người căn bản không ở cùng cấp để cạnh tranh.

Trần Vi chỉ tỏ ý Kinh Vân phẩm chất cao hơn Ý Phong của nàng, thuộc tính cũng tốt hơn một chút, tự nhiên là có cần.

“Tôi đã không thèm nói một câu nhường ông xã cho rồi, nó còn dám giành vũ khí với tôi!” Trần Vi tiếp tục rít gào.

Tiếp tục kéo xuống, Tô Tiểu thấy đội trưởng Mặc Như Sinh nói tung xúc xác.

Đội Thu Ý Lạnh: Tiểu Tiểu tung được 93 điểm, đến lượt người, Vi Tiểu.

Tô Tiểu kéo bản ghi xuống cuối, cũng thấy tới câu nói của Thu Ý Lạnh.

Trần Vi giật lấy chuột, lại bắt đầu gõ chữ lên kênh đội.

Đội Vi Tiểu Hường Noãn: Trang bị trong thế lực vẫn đều ấn theo tích phân mà chia, sao bây giờ phải tung xúc xác?

Đội Ca Thệ: Lão 2 lúc nào chả đánh được, lần sau khẳng định còn ra được, đừng để mất lòng nhau.

Đội Vi Tiểu Hường Noãn: Nhiều chức nghiệp như vậy ra một cái Kinh Vân phẩm chất không sai như thế xác suất có bao nhiêu? Chuyện gì cũng phải nói lý, nên là ta thì là của ta, không phải ta thì ta cũng chẳng thèm.

Trong lúc ấy, Thu Tiểu Tiểu không hề nói câu nào.

Nếu cô ta muốn giả đồ nhu nhược, lúc này nên ra vờ oan khuất một phen mới đúng, thí dụ như nói xin lỗi, ta không muốn nữa vân vân, Tô Tiểu vốn nghĩ kịch bản phải phát triển như thế, lại phát hiện thế sự khó liệu, Mặc Như Sinh lại trực tiếp phân Kinh Vân cho Thu Tiểu Tiểu.

Đúng rồi, Mặc Như Sinh là đội trưởng, quyền phân phối thật ra là ở trong tay hắn.

Đội trưởng Mặc Như Sinh: Vũ khí này với cái trong tay người không kém là bao, Tiểu Tiểu trang bị kém, còn là đồ đệ người, nhường nàng một lần.

Đội Nhân Sinh Kỷ Hà: . . .

Tô Tiểu và Trần Vi nhìn nhau một cái.

“Mẹ nó, sao lại có người tiện đến thế chứ!”

“Thu Tiểu Tiểu cùng Mặc Như Sinh ở trong phòng khóa mặt dưới oai oai.” Trần Vi thu nhỏ game, nhìn trên oai oai một cái. “Thu Tiểu Tiểu kia rất chấp nhất với cái vũ khí này nhỉ!”

“Tôi bực rồi đấy.” Trần Vi nói.

“Tôi cũng vậy.” Tô Tiểu gật đầu. “Giết người sao cũng?”

“Bỏ đi. . .” Trần Vi trầm ngâm một lát, “Bây giờ thế lực thật phiền, tôi nháo trước một tí đã.”

Thế lực nguyên lão Vi Tiểu Hưởng Noãn: Lúc trước đặt ra quy củ, giờ không giữ lời sai, tích phân cao thì nhu cầu được ưu tiên, kết quả người trực tiếp đưa cho Thu Tiểu Tiểu, quản lý kiểu gì thế? Vậy sau này cùng đi phụ bản với các người, tất cả trang bị đều ưu tiên phân cho cha người, mẹ người, vợ người, em người, những người khác đều đi chơi chơi thôi hả?”

Tin tức phát ra sau, Trần Vi thu được mật ngữ của quân chủ, đại ý là bảo Trần Vi nói ít một câu, đừng có làm loạn trong thế lực, cô nàng cũng là quản lý, ảnh hưởng không tốt tới thế lực, sau đó mới nói xin lỗi, bảo Trần Vi bình tĩnh.

Trần Vi càng thêm bực.

Thế lực Thu Ý Lạnh: Thành viên thế lực với nhau nên nhường nhau, với lại người đã có vũ khí tốt như thế rồi, sao không thế chiều cổ nick nhỏ một tý.

Thế lực Nhân Sinh Kỷ Hà: Không thể nói vậy, nick nhỏ từ từ sẽ lớn, kiếm công hiến, kiếm danh vọng, trang bị cũng sẽ kiếm được thứ tốt, không thể vì quan hệ bám váy như vậy được đặc biệt!

Thế lực của Trần Vi âm ỉ lên, Tô Tiểu đơn giản vác cái ghế tới ngồi xem diễn.

Giữa lúc ấy có vài người gửi tin mật cho Trần Vi, có người ủng hộ cô nàng cũng có người nói cô nàng nhỏ mọn, đương nhiên cũng có người khuyên cô nàng bớt giận, những thứ đó đều không là gì, chỉ đến cuối Mặc Như Sinh gửi tới một tin. . .

Mặc Như Sinh: “Bồi thường người 500 vàng, đừng có náo loạn làm mọi người bất hòa được chứ?”

“Tôi đột nhiên thấy giới hạn của con người là vô tận.” Tô Tiểu than, “Sao lúc trước bà lại gả cho người như này.”

May mà Trần Vi không coi yêu đương trong game là thật sự, đổi thành người khác, lúc này phỏng chừng đã tan nát con tim rồi.

“Tôi quyết định rồi, ra khỏi thế lực.” Trần Vi đập bàn một cái, “Thật là đau đầu, cái đôi bức người ấy tôi nhìn mà đau mắt hột.”

Nói xong, Trần Vi dị thường quyết đoán rút ra khỏi thế lực.

Đương nhiên, lúc rời khỏi mật ngữ không ngừng, người giữ lại không ít, nhưng Trần Vi cơn tức bốc lên đầu rồi, chặn hết toàn bộ mật ngữ hảo hữu.

“Kỳ thật đã sớm muốn thoát thế lực đi ra ngoài chơi rồi, nhưng thân là nguyên lão lại ngại ra ngoài đi lung tung, bây giờ vừa lúc!”

“Vào Phù Vân Các!” Tô Tiểu lập tức kêu lên, sau đó chạy về trước máy tính của mình.

Vài giây sau, Vi Tiểu Hưởng Noãn gia nhập thế lực.

Thế lực Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: Oa ha ha ha, tôi kéo được rồi, nhiệm vụ của tôi hoàn thành rồi nhé quân chủ đại nhân, có thưởng không?

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Thiên tiên mỹ nữ a ha ha ha, hoan nghênh hoan nghênh, lên oai oai nói chuyện nha.

Hệ thống: Hảo hữu Vi Tiểu Hưởng Noãn của bạn đã logout.

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Mỹ nữ sao không nói lời nào, đừng sợ, chúng ta đều là người tốt.

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Đừng xấu hổ mà, chúng ta thảo luận ba vòng một chút được không? Có muốn ta nói của ta trước không?

Loạn Đánh Tỳ Bà bùm bùm đánh cả một màn hình là chữ.

Thế lực Khe Suối: Lão đại, người thật không phát hiện muối tử kia đã logout rồi sao?

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: 2B!*

*Hình như nó là ngu ngốc hay sao ý

. . .

Trên oai oai, mọi người cười phá lên.

Trần Vi thoát khỏi Vi Tiểu Hưởng Noãn, bắt đầu chơi nick nhỏ Hỏa Thụ Ngân Hoa Bất Dạ Thiên. Tô Tiểu để cô nàng đi giao nhiệm vụ, sau đó chờ cô nàng cùng đi phụ bản Thương Hải cấp 65.

Đánh phụ bản này ra Tô Tiểu khẳng định có thể lên tới cấp 70, nhưng bởi cấp khá cao, một mình Cố Hi Bạch mang có vẻ khó khăn, cho nên hắn kêu người trong thế lực.

Thế lực thượng thư Cố Hi Bạch: Phụ bản Thương Hải mang nick nhỏ, ai rảnh click ta để vào đội.

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Chiến trường vừa bắt đầu.

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: Như trên.

Thế lực Khe Suối: +1

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: +10086. . .

Thế lực thượng thư Cố Hi Bạch: Các người là đàn tai họa không thể tin cậy được!

Hệ thống: Bất Niệm Tình Thâm gia nhập đội ngũ.

Hả, anh ta online từ khi nào vậy?

Thấy Bất Niệm Tình Thâm đột nhiên xuất hiện, trong lòng Tô Tiểu rơi bộp một cái.

Anh ta vẫn còn muốn trả thù cô ư?

Tô Tiểu nghĩ một chút, rồi đánh một câu lên kênh đội.

Đội Tiểu Ngũ Ngưng Nhiên: Lý Mộng Diệu còn yêu Mộng Cơ.

Những lời này tuy hơi không đầu không đuôi, nhưng Tô Tiểu biết, Bất Niệm Tình Thâm hiểu ý cô.

“Đúng nha, thật là vậy, còn cho tôi một trang sức đội đầu màu tím! Trên màn hình còn nôn ra một đóa huyết hoa, làm tôi giật cả mình!” Trần Vi ở bên cạnh kêu to.

Ặc. .

Tô Tiểu sọc đen đầy mặt, lúc cô thấy hình ảnh đó thì vừa đau lòng vừa cảm động, nước mắt còn trào ra, tới Trần Vi lại phản ứng như thế, quả thật là phá hết cả không khí.

Bà đa sầu đa cảm tí thì chết sao?

Đội Bất Niệm Tình Thâm: Ừ.

19. Chương 29

Chương 29:

Đánh Thương Hải được hai lần thì đã sắp 11 giờ, vào Thương Hải mà mở nhân ba kinh nghiệm thì cơ bản một lần có thể lên một cấp, Tô Tiểu đã lên tới cấp 70, mà Trần Vi cũng tới 68.

Đội Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: Thoát đây, đi ngủ, dưỡng đủ tinh thần ngày mai chiến tiếp.

Đội trưởng Cố Hi Bạch: 70 rồi cũng chỉ có thể làm nhiệm vụ thăng cấp, không có phụ bản để đánh nữa.

Đội Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: Biết, ngày mai không phải đi học, nửa ngày có thể xong được.

Đội trưởng Cố Hi Bạch: Ngân Hoa này, đánh đủ 5 lần đi, vừa đủ 70, ngày mai cùng Hứa Hứa đi làm nhiệm vụ.

“Sư phụ như này tìm đâu ra chứ!” Trần Vi cảm thán.

Đội Hỏa Thụ Ngân Hoa Bất Dạ Thiên: Ta cũng out thôi, ngủ muộn quá không tốt cho da.

Tô Tiểu trợn mắt, ai mỗi ngày đều xem phim ma tới nửa đêm nửa hôm đây chứ?

Đội trưởng Cố Hi Bạch: Đúng, mỹ nữ càng phải bảo dưỡng, Hứa Hứa cô phải học người ta kìa!

Đội Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: . . .

“Tôi nói thoát game đi ngủ trước được không, đây là kỳ thị một cách lố lồ nha!” Trái tim Tô Tiểu đang nhỏ máu.

Hôm sau cô dùng cả buổi sáng để làm sạch nhiệm vụ, lên đến mãn cấp, buổi chiều thì dùng để luyện chế tạo, vì thiếu quảng thạch còn phải mở kếp để đào quảng, cho nên luyện chế tạo lên 80 cũng mất cả buổi chiều, mệt đến mức lưng mỗi eo đau, mắt hoa cả lên.

Sau khi lĩnh ngộ phối phương của Châm, Tô Tiểu xem những tài liệu cần thiết.

Đầu tiên là phải có bí ngân cao cấp, trong túi của cô còn có một khối, cái này có rồi. Huyền thiết quảng nick chính đào được không ít, còn có tài liệu phụ bản là Thâm hải chi tâm và Bạch ngọc vô hà, bởi Hứa Ngải Dĩ Thâm trước đây toàn đi phụ bản làm công cho thể lực, nên những tài liệu này cũng tích được số lượng lớn, cho nên tài liệu không thiếu thứ gì cả, Tô Tiểu cầu khẩn một hồi, rồi bắt đầu chế tạo châm.

Đây chính là cuộc khảo nghiệm nhân phẩm* cực lớn à nha. . .

* NP = rp = số, mệnh, xem có đồ hay k.

Lúc chế tạo vũ khí cao cấp, thanh tiến độ sẽ đọc rất chậm, đợi thanh tiến độ biến mất, Tô Tiểu vội vàng mở túi, nhìn thấy thanh vũ khí màu tím an tường nằm trong đó, lòng cực kỳ căng thẳng.

Cô nhắm tịt mắt lại, hít sâu một hơi rồi mở ra, ngay sau đó bật ra cười ha hả.

“Diên rồi hả!” Trần Phi liếc cô một cái.

Tô Tiểu vội gọi Trần Vi qua xem, “Cực phẩm Châm phẩm chất 300 nhé, trời ơi! Nhân phẩm bạo phát!”

“Trị may mắn ẩn của nick bà chắc là cao lắm, thích hợp chế tạo nha, làm cho tôi một cái pháp trượng mãn phẩm đi, đến lúc đó tôi mang đến trước mặt Thu Tiểu Tiểu cho nó tức chết.” Trần Vi nhướn mày liếc, vẫn còn không ít oán niệm với Thu Tiểu Tiểu.

“Bây giờ còn chưa có phối phương cho pháp trượng cao cấp mà. Trên trang chủ có nói rồi, mỗi tuần sẽ ra hai tấm, bà xem giờ đã nâng cấp bao nhiêu ngày rồi, vẫn chưa thấy những người khác trong server bạo ra vũ khí phối phương. Tôi là làm nhiệm vụ mật duy nhất của server mới được á, siêu khó được nhé.” Tô Tiểu đắc ý ra mặt, sau đó nghĩ một chút, nói: “Bất Niệm Tình Thâm lúc đó cũng phải có một tấm phối phương mới đúng, không biết là chức nghiệp gì nữa!”

Tô Tiểu vội mở danh sách thể lực ra, kết quả phát hiện Bất Niệm Tình Thâm không online. “Anh ta chẳng nói gì cả, lẽ nào kỹ năng sinh hoạt của anh ta cũng là chế tạo. nên tự mình lĩnh ngộ? Hay là bán mất rồi?”

Để sau hỏi một chút!

Tô Tiểu chuyển Châm sang nick chính của mình, rồi thoát khỏi Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên, đổi đi vũ khí trên tay Hứa Ngải Dị Thâm, đặc ý chụp ảnh lưu niệm.

Trần ai phân loạn tỏa ra ánh tím nhàn nhạt, trên tay như đang cầm một sợi lụa mỏng manh, từ đầu ngón tay tuôn xuống, ở thắt lưng đổ xuống mấy vệt sáng, rất có cảm giác như mộng như ảo.

Đợi mình làm đóm xong, Tô Tiểu mới đưa Châm gửi lên kênh thể lực.

Thể lực nguyên lão Hứa Ngải Dị Thâm: Trần ai phân loạn .

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Mẹ ơi, vũ khí mãn phẩm, Hứa Hứa cô vô phải phân chó hả!

Thể lực thượng thư Cố Hi Bạch: Đợi lát nữa Hoa Vô Tình lên chắc chắn sẽ ghen tị đến chết.

Sau khi làm xong Châm, Tô Tiểu cũng coi như làm xong một chuyện lớn rồi, cả ngày đều ngồi trước máy tính cũng hơi đau lưng, cô dứt khoát ra ngoài dạo vài vòng, mua ít đồ vặt về ăn, đợi đến lúc về phòng thì đã là một tiếng sau, cô vừa ngồi xuống, lên oai oai chào một tiếng, đã nghe tiếng rên rỉ của Hoa Vô Tình.

“Ta mặc kệ, đồ nhi cũng làm cho ta một cái, phải phẩm chất 300 nhá!”

“Cần Bí ngân cao cấp, Huyền thiết quang, Bạch ngọc vô hà và Thâm hải chi tâm.” Tô Tiểu nói.

“Mua! Ta lập tức đi mua! Chờ nhé!” Hoa Vô Tình gào lên, rồi bắt đầu spam trong khu thể lực thu mua tài liệu. Hắn thậm chí còn phát cả Thiên hạ truyền âm.

Thiên hạ Hoa Vô Tình: Mua Bí ngân cao cấp, Huyền thiết quang, Bạch ngọc vô hà, Thâm hải chi tâm, có MMMMMM!

Trên oai oai loạn cào cào cả lên.

“Người bị ngu à, mua tài liệu thôi cũng phát Thiên hạ truyền âm, 5 đồng tiền đấy!”

“Ta bị kích động mà, hu hu hu. So với chiến trường Châm của ta còn ngon hơn nhiều như thế!”

Đúng lúc đó, lại có một cái Thiên hạ truyền âm bắn ra.

Thiên hạ Lam Điều: Thể lực Thiên Nhai đã thành công quật ngã được BOSS cuối cùng của Vạn Quỷ Quật – Nhậm Tiêu Dao, còn lấy được vũ khí phối phương Châm ° Trần ai phân loạn !

Thiên hạ Tích m: Thể lực Thiên Nhai là giỏi nhất, hoan nghênh người chơi mãn cấp gia nhập Thiên Nhai, ở đây có mỹ nữ có kích tình có cấu huyết có gian tình, cho bạn có cảm giác như một gia đình.

Thiên hạ Bích Hải Lộng Triều Thanh: Chúc mừng Thiên Nhai thông quan!

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Mẹ, cặp này thật MN phô trương. Chẳng lẽ bọn họ đã vào liên minh của Bích Hải Lộng Triều Thanh rồi? Đi ôm đùi thằng khác!

Thể lực Thanh Thành Tuyết: Đều là quân chủ, người ta có vợ người không có, người ghen tị chứ gì!

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Còn người là cộp mẹ không gả đi nổi, chúng ta tám lạng nửa cân!

Thể lực Khe Suối: Nói thật hai người có thể ghép thành đôi được đấy.

Khe suối vừa nói ra , trên oai oai liền truyền tới hai tiếng gào cực kỳ ầm nập.

“Mẹ nó, ai TM gả (lấy) chiến sĩ chứ!”

Loạn Đánh Tỳ Bà và Thanh Thành Tuyết đều là chiến sĩ.

Cái loại MT* kháng bản như bọn họ, tình hình chung là khó có thể ở cùng một chỗ, ngoại trừ mấy phụ bản lớn tầm 10 hay 20 người. Cho nên một núi không thể dung hai hổ, hai người này đại biểu cho bên nam và nữ, thấy mặt là lập tức đánh nhau PK, thậm chí còn tàn nhẫn khai hồng giết đến mức một mất một còn, quả thật là hai đóa kỳ hoa của thể lực.

*MT = chủ lực gánh Boss cơ bản là người có nhiều máu nhất phòng thủ cao nhất (from: Qìn)

Tô Tiểu ần ần cảm thấy, bọn họ cứ phát triển thế này cuối cùng cũng thành một đôi, giống như là?

Yêu nhau lắm cắn nhau đau?

Thiên hạ Phượng Tê Ngô: Ha ha ha, tấm vũ khí phối phương đệ nhất trong toàn server - Châm ° Trần ai phân loạn , các muội muội thầy thuốc chuẩn bị nha, ta sẽ học ngay lập tức.

Toàn thiên hạ đều trở thành sân khấu cho thế lực Thiên Nhai.

Phù Vân Các bĩu môi, trên oai oai khinh thường tên tai họa ngu ngốc kia một chút. Kết quả người Thiên Nhai còn không biết tốt xấu, công kích lão địch của mình.

Thiên hạ Thanh Phong: Phù Vân Các đâu rồi? Bị đánh tan rồi à? Nếu như không có các người thì cuộc sống của bọn ta còn gì thú vị nữa, Loạn Đánh Tỳ Bà cầu hùng khởi, cầu cấp lực!

Thiên hạ Loạn Đánh Tỳ Bà: Toàn phục đệ nhất vũ khí phối phương cái M người, Hứa Hứa xông lên cho ông!

Quân chủ bảo nổi rồi.

Hệ thống: Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà quy ẩn, Hứa Ngải Dĩ Thâm kế vị, mật mã quốc khố là 555555.

Thế lực Loạn Đánh Tỳ Bà: Lĩnh 50 vàng trong thương khố đi phát Thiên hạ, đập chết bang ngu ngốc kia đi!

Tô Tiểu vui vẻ lĩnh mệnh.

Cô không nói gì cả, cô chỉ mang vũ khí trên tay mình phát lên kênh Thiên hạ.

Thiên hạ Hứa Ngải Dĩ Thâm: Trần ai phân loạn .

Thiên hạ Hoa Vô Tình: Trợn to mắt chó của người lên mà nhìn, cực phẩm Châm phẩm chất 300! Xuất phẩm của Vua chế tạo với trị may mắn siêu cao, các muội tử cần Châm thì tới Phù Vân Các đặt hàng, chỉ thu 50 vàng phí gia công, phẩm chất đảm bảo, làm ăn công bằng.

Và trong nháy mắt ấy, Phù Vân Các giành lại đất diễn.

Thiên Nhai lại lần nữa phát lệnh truy sát bang phái.

Hệ thống: Thế lực Thiên Nhai muốn phát động lệnh truy sát bang phái với Phù Vân Các, bởi nhân số của Phù Vân Các không đủ, lệnh truy sát tự động xóa bỏ.

Thế lực Loạn Đánh Tỳ Bà: Các bé toàn bộ đi phụ bản, cho chúng nó tức mà không có chỗ phát!

Tô Tiểu đưa chức Quân chủ trả lại cho Loạn Đánh Tỳ Bà.

Thế lực Hứa Ngải Dĩ Thâm: Đánh phụ bản được đấy, tôi cũng đi, vừa lúc thử vũ khí mới.

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Hứa Hứa cô lên nick nhỏ đi, nick nhỏ của cô đồ vậy, không bằng theo ta đi phụ bản 10 người, đại đao của lão tử sờ lần nào đen lần ấy, ta đã đánh hai tháng rồi đó!

Ặc. ..

Tô Tiểu nghĩ nghĩ, vũ khí của Loạn Đánh Tỳ Bà quả thật đến giờ còn chưa lấy được, nhân dịp nick nhỏ hôm nay vận khí bùng bùng, có thể đi thử xem, nhưng mà nếu lên nick nhỏ thì trong thế lực chỉ còn Hoa Vô Tình là thầy thuốc, hần thêm máu đủ sao?

Tô Tiểu lên oai oai hỏi, trả lời cô là giọng ồm ồm của Loạn Đánh Tỳ Bà.

“Không việc gì, Hoa Hoa nhiều sữa!”

Phụt. . .

Tô Tiểu vào Tiểu Ngự Ngưng Nhiên.

Vừa xin nhập đội, đã thu được hai tin chat mật.

Phượng Tê Ngô: “Tô Tiểu, Châm kia là cậu làm?”

Lam Điều: “Sao lại đi Phù Vân Các? Tới thế lực bọn tôi đi, xin Thiên Nhai.”

Mộng tưởng một thời của cô, chính là vào thế lực của Cố Mặc, sau đó thành phụ tá đắc lực của cậu ta. Lúc thời khắc đó tới, Tô Tiểu lại phát rầu, sao cô lại quên mất, vũ khí và trang bị lúc chế tạo ra, trên đó đều sẽ hiện tên của người chế tạo cơ chứ! Bây giờ bọn Lam Điều biết cô là Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên, mà Phù Vân Các đều biết Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên là nick nhỏ của Hứa Ngải Dĩ Thâm, nếu vô ý để bại lộ, Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên và Hứa Ngải Dĩ Thâm hợp thể, các đại lão gia bên đội bóng rổ kia có PK người thật với cô không đây?

Không muốn đầu nha. . .

20. Chương 30

Chương 30:

Loạn Đánh Tỳ Bà gọi tất cả những người còn đang lẩn lộn trong chiến trường ra, điểm binh điểm tướng đủ 10 người.

Tô Tiểu còn đang cân nhắc xem nên trả lời Lam Điều với Phượng Tê Ngô thế nào, thì trên oai oai Loạn Đánh Tỳ Bà đã điểm danh cô, “Hứa Hứa, đừng có lè mề nữa, vào bản này.”

Vì vậy cô vội vàng truyền tổng tới cửa phụ bản, chờ thanh xử lý đọc xong thì gửi ối người một câu.

Bạn nói với Phượng Tê Ngô: “Ừ. Vào phụ bản, lát nữa nói tiếp.”

Bạn nói với Lam Điều: “Người trong thế lực tốt lắm, đang muốn mang tôi đi phụ bản này, tôi là người mới thao tác không tốt sợ phân tâm, lát nữa nói sau.”

Một tiểu đội của Phù Vân Các bố trí 5 người, cơ bản một đội ngũ sẽ kết hợp một chiến sĩ, một thầy thuốc, còn lại thì có thể tùy ý cho các loại chức nghiệp khác, Tô Tiểu được phân vào đội của Thanh Thành Tuyết, thuộc đội 2. Cô chính là cô nàng nước tương* siêu cấp trong hàng ngũ đội 2.

*Bên TQ hay có câu đi đánh tương du (hay là đi mua nước tương), ý là chỉ người qua đường thôi, k có phận sự làm gì, hay k quan tâm để ý đến việc gì hết.

Bởi trang bị kém, đánh quái thương tổn cực kỳ thấp, thân lại giòn, bị quái xوات cho hai cái đã tụt một mảng máu lớn, toàn đoàn lại chỉ có một mình thầy thuốc Hoa Vô Tình, quả thật là không có sức phân tâm, cho nên cuối cùng mọi người nhất trí quyết định.

“Hứa Hứa, cô đừng đánh, ngồi trong góc đi, cẩn thận đừng có kéo quái đến.”

Tô Tiểu đầy mặt đau khổ đi theo phía sau đội.

“Này, trong thế lực đang nói về bà này!” Trần Vi bỗng lên tiếng.

Nick nhỏ Hỏa Thụ Ngân Hoa Bất Dạ Thiên của Trần Vi vẫn nằm vùng trong Thiên Nhai, lúc này Thiên Nhai đang thảo luận về người ngộ nhập vào bên địch là Tô Tiểu, mọi người đều đầy cảm phẫn biểu thị muốn kéo cô bạn học bị bọn xấu lừa đi trở về, đương nhiên cũng rất nhiều người đang bàn tán về vũ khí Trần ai phân loạn lợi hại có phẩm chất đến 300.

Trần Vi phát sóng trực tiếp cho Tô Tiểu.

“Bọn họ nhớ ra tôi rồi. . . hai ngày nay nick nhỏ xuất hiện rất nhiều, rốt cuộc sẽ có người nhớ tới tôi. Bọn họ kêu tôi kéo bà sang Thiên Nhai!” Trần Vi tiếp tục ồn ào. “Có sang không này, Cố Mặc của bà ở đây nè!”

Tô Tiểu hừ một tiếng, “Cố Mặc của bà.”

“À phải, bà xem trong thế lực Mặc Bạch có online không?” Tô Tiểu bồng nhớ ra, Cố Hi Bạch có một nick làm nội gián trong Thiên Nhai, tuy số lần lên không nhiều lắm, nhưng hần ngẫu nhiên cũng vào một cái, nếu lúc này hần đang ở, chẳng phải là biết mình cùng với Thiên Nhai là bạn học cùng trường rồi sao?

“Không có!” Trần Vi xem danh sách online một lượt, “Bây giờ không lên rồi. Cái này là nick nhỏ của lão Bạch sư phụ à? Bà bảo hần mau online đi, vượt quá 10 ngày không có lý do không online sẽ bị đá khỏi thế lực đấy!”

“Ừ.”

Tô Tiểu bồng thấy mình giờ như đang múa trên lưỡi dao vậy, lúc nào cũng có khả năng bị cắt chảy máu.

Còn bên này, cả đội đã thuận lợi đẩy ngã được hai BOSS trước, bắt đầu khiêu chiến BOSS chiến sĩ Phách Thiên.

Trên oai oai Loạn Đánh Tỳ Bà mê tín mù cả đầu, bắt Tô Tiểu phải lên khai quái. Không chống nổi sự uy hiếp của Quân chủ Vương Bát, Tô Tiểu đành không chế Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên đứng ở chỗ công kích xa nhất, bắn một tên vào Phách Thiên..

Đối với BOSS chiến sĩ da dày thịt béo như này, một tên của Tô Tiểu chẳng khác gì là gãi ngứa, nhưng không nghĩ ngờ là làm BOSS cực kỳ tức giận, vậy nên lúc sau bất kể Loạn Đánh Tỳ Bà và Thanh Thành Tuyết đánh thế nào đi nữa cũng không thể kéo được cừu hận khỏi Tô Tiểu, ai cũng không nguyện đứng đó chờ chết, chiến sĩ tốc độ chậm, cung tiễn thủ thắng ở chỗ nhanh nhẹn cao, cho nên Tô Tiểu phản xạ có điều kiện di chuột chạy loạn ra chung quanh, kết quả BOSS cừu hận hỗn loạn, lúc đám người đang quần thì bạo phát một kỹ năng quần công, trong chớp mắt đã ngã xuống một đám.

Hoa Vô Tình không xoay sở nổi, lát sau, đoàn diệt kết thúc.

“Nguy rồi nguy rồi, có người nói một lần không qua nhất định sẽ đen, sẽ không ra đao nữa!” Trong giọng của Loạn Đánh Tỳ Bà đã mang theo tiếng nức nở.

“Khóc cái đầu người, làm lại.” Thanh Thành Tuyết quát một tiếng.

Hoa Vô Tình sống lại đi ra ngoài, toàn đoàn nằm sõng xoài ở đó chờ hần tới cứu.

Đợi mọi người sống lại, chỉnh đốn xong, lại lần nữa khai quái, chẳng qua lần này, không để Tô Tiểu lên đánh nữa, cô chỉ ngoan ngoãn đứng trong góc, đợi BOSS bị quật ngã xong mới tới.

Qua vài phút. . .

Phách Thiên: Ta không cam tâm. . .

BOSS ngửa mặt lên trời hét lên một tiếng rồi ầm ầm ngã xuống, những người vây ầu BOSS đều lui ra phía sau, giành ra một con đường thông tới thi thể BOSS cho Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên.

Áp lực thật lớn. . .

Tô Tiểu tới trước mặt BOSS, nhắm mắt sờ một cái.

Trên oai oai nhao nhao cả lên. “Ra rồi! Phá Thiên đao!”

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Hứa Hứa, ta yêu cô chết mất, gả cho ta đi.

Thế lực Bất Niệm Tình Thâm: . . .

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Giúp ta kiếm đủ bộ trang bị chiến sĩ cực phẩm nhé nhé nhé. . .

Thế lực Thanh Thành Tuyết: Nhà người nhé cái P ấy, có biểu xấu hổ không thế?

Thế lực nháo lên, Tô Tiểu cũng không để trong lòng, thấy Bất Niệm Tình Thâm xuất hiện cô lập tức nghĩ tới vũ khí phối phương, liền mật ngữ cho anh ta.

Bạn nói với Bất Niệm Tình Thâm: “Đợi anh cả một ngày đấy a a a!”

Bạn nói với Bất Niệm Tình Thâm: “Nhiệm vụ mật lần trước anh cũng được một vũ khí phối phương chứ? Là vũ khí gì? Nếu như là pháp trượng thì bán cho tôi được không? Bạn tôi có nhu cầu!”

Bất Niệm Tình Thâm: “...”

Bất Niệm Tình Thâm: “Cô thật không phải bắt chuyện thôi đó chứ?”

Bạn nói với Bất Niệm Tình Thâm: “?”

Bất Niệm Tình Thâm: “Tuần này chỉ ra hai tấm phối phương, nội dung cập nhật trên trang chủ có tên phối phương đấy.”

Tô Tiểu ngần ra, phải rồi, lần trước xem nội dung cập nhật, quả thật là có hai tấm vũ khí phối phương, của mình là Trần ai phân loạn, vậy Bất Niệm Tình Thâm tự nhiên là tấm kia rồi, vấn đề đơn giản thế, mà cô lại vẫn chờ cho Bất Niệm Tình Thâm online, đầu cô đúng là bị cửa kẹp rồi!

Bạn nói với Bất Niệm Tình Thâm: “Vậy là gì? Tôi lười lên xem lại lắm.”

Bất Niệm Tình Thâm: “Vũ khí của chiến sĩ – Ngạo Khiếu .”

Vũ khí của chiến sĩ à. . .

Bây giờ Loạn Đánh Tỳ Bà luôn nói với Thanh Thành Tuyết thanh Huyền Diệu của mình phẩm chất cao hơn cô nàng, nếu làm ra một thanh Ngạo Khiếu cực phẩm bán cho Thanh Thành Tuyết, phỏng chừng có quý thể nào đi nữa cô nàng cũng mua, Tô Tiểu cười gian nghĩ.

Bất Niệm Tình Thâm: “Châm làm xong rồi à?”

Bạn nói với Bất Niệm Tình Thâm: “Ừ.”

Bất Niệm Tình Thâm: “Lên nick thầy thuốc đi, đi luyện sủng vật. Sủng vật hình người cao cấp thiết kế rất nhân tính hóa, Minh Ngôn hoàn toàn không đánh quái.”

Phụt. . .

Mấy ngày nay Tô Tiểu đều chơi nick nhỏ, đối với hệ thống sủng vật cũng không nghiên cứu, Yên Là cũng chỉ có lần trước thả ra xem một lát, cơ bản chưa đi luyện cấp, bây giờ nghe Bất Niệm Tình Thâm nói vậy, nhất thời có thôi thúc muốn thổ huyết, hai con sủng vật phải cần ở cùng một chỗ mới luyện cấp được, vậy chẳng phải muốn buộc chặt bọn họ lại với nhau sao?

Thế này thì khác gì mang theo quả bom hẹn giờ bên mình chứ!

Bạn nói với Bất Niệm Tình Thâm: Tôi thấy cung tiễn thủ chơi cũng hay, tôi định nghiên cứu vài ngày.

Cô vừa mới gửi đi, liền thu được mật ngữ của Lam Điều.

Lam Điều: “Ra khỏi phụ bản chưa? Tôi đợi cậu trước cửa phụ bản.”

Lam Điều: “Tôi thấy cậu rồi.”

Tô Tiểu lòng run lên, sau đó cô nhanh như chớp nhấn vào dấu x góc trên cùng bên phải màn hình.

“Cố Mặc bảo tôi hỏi bà sao lại logout vậy!” Trần Vi cố tình nhấn vào hai chữ Cố Mặc, nói xong liền bắt đầu cười hề hề.

“Làm đổ cốc nước, máy tính cháy rồi.” Tô Tiểu bình tĩnh trả lời, sau đó mở lại trò chơi, login vào Hứa Ngải Dĩ Thâm.

“Cố Mặc nói khóa công cộng ngày mai bà mang máy đi, cậu ta sẽ tìm người sửa giúp cho.”

Tô Tiểu xoay đầu lại kinh ngạc nhìn Trần Vi, “Cậu ta nói vậy thật?”

“Không tin bà tự sang mà xem!” Trần Vi một tay chỉ vào màn hình bên mình, nói.

Tô Tiểu lạng cả người.

Sự quan tâm của Cố Mặc với cô, là bởi cô là Tiểu Ngưu Ngưng Nhiên.

Nếu từ trước nghe được tin này, cô sẽ hạnh phúc phát điên, nhưng mà nay trong lòng lại có chút khinh thường. Người đã từng được cô coi như thần thánh chỉ len lén ngưỡng vọng, cuối cùng bởi tiếp xúc mà

nhiểm bụi trần, cái ánh sáng rực rỡ trong tưởng tượng ấy ngày càng ảm đạm, có lẽ lâu ngày, sẽ quên đi sạch sành sanh.

Cô chỉ phải lòng cái giây phút bóng ảnh lấp lánh ấy mà thôi.

Hệ thống: Bất Niệm Tình Thâm mời bạn gia nhập đội ngũ.

Đội ngũ lập xong, Tô Tiểu ngữ khí bất thiện gõ chữ trong đội.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Anh muốn làm gì?

Bất Niệm Tình Thâm: Trước đi ngoại ô Thành đo, ở đó quái cấp thấp, sủng vật có thể phân được kinh nghiệm.

Tô Tiểu tuy bất mãn, lâu bà lâu bầu trong miệng, nhưng vẫn truyền tống tới ngoại ô Thành Đo.

Cô thả Yên La ra.

Bất Niệm Tình Thâm ngồi xổm ở điểm truyền tống chờ cô.

Gần Minh Ngôn: A La.

Gần Yên La: ?

Gần Hứa Ngải Dĩ Thâm: Buồn nôn.

Tô Tiểu nói xong, phát hiện mình bị thích khách cho ngủ. Bất Niệm Tình Thâm tay cầm song nhận[1], về mặt bĩ ối đứng sau lưng cô.

Gần Bất Niệm Tình Thâm: Ngại quá, phản xạ điều kiện.

Gần Hứa Ngải Dĩ Thâm: ME!

Đối lập với hai sủng vật yêu nhau, hai chủ nhân này vừa gặp mặt đã lao vào giết nhau. . .

Hệ thống: Người chơi đã đính hôn công kích tán tỉnh lẫn nhau, điểm tình thú của hai bên +1.

Hệ thống: Trị cừu hận của bạn và Bất Niệm Tình Thâm đã đạt 999 điểm, thăng cấp thành Huyết hải thâm cừu.

* =)) Bó tay hai người này, mối quan hệ quá là lý thú, chém nhau là được cộng cả hai thứ điểm.

Tô Tiểu: “. . .”

Hệ thống khổn khổ à, người có chắc người sẽ không bị chinh cho sụp luôn đấy chứ?

21. Chương 31

Chương 31:

Hai người bắt đầu chém quái ở bình nguyên ngoại ô Thành đo là Tân thủ thôn, nói cho chuẩn thì là Bất Niệm Tình Thâm chém quái, Tô Tiểu buồn chán cười trên ngựa đứng bên cạnh.

Vốn cô cũng định xuống ngựa đánh quái đấy, ngờ đâu Bất Niệm Tình Thâm hỏa lực quá mạnh, cặp chân ngắn ngủn của cô vừa bước tới trước mặt quái vật, thì quái đã chết hết mất rồi, sau hai lần như thế, cô liền búi mồi lên ngựa ngồi, với lại lười chạy theo anh còn trực tiếp chọn đi theo. Đi theo một hồi, bỗng nhớ ra đồ đệ Lục Thâm Nhi trước kia của anh ta.

Được phân cho sự phụ như này, Lục Thâm Nhi quả thực không cần phải làm gì cả.

Nói cho cùng, cả cô đây cũng hoàn toàn không cần xuống ngựa.

Nghĩ tới đó, Tô Tiểu có hơi buồn. Bên người cũng thỉnh thoảng có nick nhỏ cần giết quái làm nhiệm vụ, hơn nữa ở đây còn có một con tiểu BOSS tinh anh cho nhiệm vụ. Bởi Bất Niệm Tình Thâm giết quái quá nhanh, các nick nhỏ thường không được quái, sau không biết ai mở đầu, lục tục có nick nhỏ tổ thêm vào, nhiệm vụ làm xong thì lui đội, hai người bọn Tô Tiểu thành hai anh hùng lao động của khu tân thủ.

Hôm nay cô thấy lời cảm ơn trong đội ngũ còn nhiều gấp mấy lần so với mấy tháng chơi game trước tổng lại.

Cứ vậy hơn một tiếng đồng hồ, Yên La lên tới cấp 17, mà Minh Ngôn là cấp 19, quái ở khu vực này nằm từ 1-15 cấp, sủng vật cấp cao rồi không được chia kinh nghiệm, bọn họ phải đổi nơi khác.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Đã lĩnh ngộ chưa?

Bất Niệm Tình Thâm: Chưa.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Tôi cũng chưa.

Chủ nhân đánh quái thì sủng vật có thể được chia kinh nghiệm, Bất Niệm Tình Thâm từng mang theo Minh Ngôn đi đánh quái, cho nên cấp bậc cao hơn Yên La, nhưng lúc Yên La không ở, Minh Ngôn sẽ không chủ động công kích quái vật, cho nên không thể lĩnh ngộ kỹ năng. Nhưng giờ hai người ở cùng một chỗ rồi, cũng không thấy lĩnh ngộ, có thể thấy cái trò kỹ năng sủng vật này cũng rất là khổ sở.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Nhưng cái hệ thống này thiết trí như chơi xỏ nhau, hai người không ở chung một chỗ lại không đánh quái.

Bất Niệm Tình Thâm: Đã được tính hết rồi.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Hừm?

Bất Niệm Tình Thâm: Cô chơi nick nhỏ không để ý tới sủng vật, hai ngày trước hệ thống sủng vật mới ra, khu tân thủ toàn bộ đều là mang sủng vật thăng cấp, rất nhiều sủng vật đều yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên với sủng vật của người khác, sau đó xảy ra đủ các tình huống.

Tô Tiểu phun, chuyện buồn cười thế này mà người trong thế lực không có động tĩnh gì? Cô vốn đang chán, tùy tiện lên oai oai hỏi.

“Này, hệ thống sủng vật là sao thế? Mấy người đều chưa bắt được bảo bảo à?”

Trả lời cô là cơn thịnh nộ của Loạn Đánh Tỳ Bà.

“Bắt cái P, bắt một con sủng vật bỏ đi thôi mà cũng cuồng bạo, lão tử là chiến sĩ máu trâu, còn bị tiểu bạch thỏ cuồng bạo nó miếu, Tiêu Dao thật MN ác!”

“Ta thấy hệ thống sủng vật mới ra còn chưa hoàn thiện, dù sao mấy quái vật đó lúc nào chẳng sinh mới, lại không cần giành giật. Một người chỉ có thể mang một bảo bảo, bỏ đi còn phải tốn tiền, tuy không nhiều nhưng cũng không thể tùy tiện mang bảo bảo được, nghe nói hoạt động Quốc khánh sẽ ra các loại mạnh sủng, đến lúc đó xem thử!” Lão Bạch phân tích nghe có vẻ đáng tin.

“Ta bắt được một con sủng hình người, là cung thủ bên Phong hoa cốc ấy, tư chất không sai, kết quả đến khu tân thủ thăng cấp, MN lại nhảy bổ vào con sủng vật rác rưởi của một đứa Thiên Nhai, đó là một con nhím á, cô nàng lại nhìn trúng một con nhím. Ta đổi sang chỗ khác luyện cấp, nàng lại chả thèm đánh quái nữa, MNC!” Khe Suối lệ rơi đầy mắt, nói.

“Nguyên rủa tổ phát triển của Tiêu Dao!”

Đó là một tiếng bi ai của Mùa Hạ.

Vì câu hỏi của Tô Tiểu, toàn bộ thế lực đều rất khó đạt được nhất trí, ngay cả không thể lên oai oai góp giọng là Mặc Mặc Vô Ngữ cũng biểu đạt lòng phản nộ trong thế lực.

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: Nguyên rủa tổ phát triển của Tiêu Dao + vô hạn.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: . . .

Nói vậy, cô còn coi là may mắn. Ít nhất Yên La và Minh Ngôn là trời sinh một đôi, sẽ không yêu nhầm con chó con mèo nào bên đường. Nhưng mà nói thế cũng không đúng, sở thích ác độc của tổ phát triển Tiêu Dao, cô cũng chịu đủ rồi!

Nhưng cũng vì những thứ đó, bởi những thứ đó là chỗ khác biệt với các game online khác, cô mới thật sự thích trò chơi này, thật lòng yêu nơi này, có lẽ mọi người đều như vậy đi, tuy ngoài miệng mắng không ngừng, nhưng đều đáp lại cực kỳ nhiệt tình.

Bởi ở đây có gian tình, có cầu huyết, có bạn bè, có kỳ vọng, có chỗ khác người.

Bất Niệm Tình Thâm: Đi Thạch lâm.

Hai người truyền tống tới Thạch Lâm, quái ở đây là 20 – 30 cấp.

Bọn họ ở Thạch Lâm đánh không bao lâu, lại lần nữa gặp được kẻ thù xưa. Kẻ thù số một của Bất Niệm Tình Thâm, là muội tử hận Bất Niệm Tình Thâm tới thấu xương, muội muội bảo bối của Bích Hải Lộng Triều Thanh — Khuynh Thành Nhất Tiểu.

Có lẽ là tâm tư của con gái, Khuynh Thành Nhất Tiểu chỉ liên tiếp đâm chọc Bất Niệm Tình Thâm, không hề động gì tới Tô Tiểu.

Đương nhiên, cùng là thầy thuốc, Khuynh Thành Nhất Tiểu chống lại Bất Niệm Tình Thâm là không hề có phần thắng, vấn đề là Bất Niệm Tình Thâm lại không hề đánh trả. Tô Tiểu sờ cằm nghĩ, hai người này, có gì mờ ám rồi đây.

Hứa Ngải Di Thâm: Chao ôi, không đánh trả.

Bất Niệm Tình Thâm không có động tĩnh, tùy ý mặc Khuynh THành Nhất Tiểu một châm một châm lấy mất nửa dây máu.

Tô Tiểu do dự có nên thêm máu cho anh ta hay không, mà đúng lúc đó, Minh Ngôn nóng lòng hộ chủ, nó hành động! Minh Ngôn chỉ có 20 cấp, một chiêu tiểu độc của Khuynh THành Nhất Tiểu là đủ độc sát nó, có lẽ là bị ảnh hưởng bởi kịch tình trong game, Tô Tiểu cũng hành động theo, cô xuống ngựa đang muốn thêm máu tăng trạng thái cho Minh Ngôn, lại phát hiện trên người Yên La lóe lên một quang sáng.

Hệ thống: Sủng vật Yên La của bạn linh ngộ kỹ năng —— Như Mộc Xuân Phong.

Dây máu trên đầu Minh Ngôn bỗng đầy thêm một đoạn lớn.

Công kích của Khuynh Thành Nhất Tiểu không chú trọng vào Minh Ngôn, hơn nữa lực công kích của Minh ngôn cũng không tạo thành thương tổn gì lớn với nàng, cho nên nàng không thêm để ý tới Minh Ngôn, chỉ một lòng một dạ đâm Bất Niệm Tình Thâm.

Tô Tiểu không có hứng thú với chuyện ngược luyến tình thâm của hai bọn họ, cô bèn mở giao diện sủng vật của mình ra, xem kỹ năng mới linh ngộ, lòng mảy cô nhăn nhu lại, vẻ mặt rõ ràng bật ra hai chữ – khốn khổ.

Cô là thầy thuốc, hay cũng chính là vú em. . .

Đối với một thầy thuốc, đặc biệt là cái loại trang bị phụ bản như cô đây, với thầy thuốc thuộc tính thuần tăng máu mà nói, thì năng lực phụ trợ là lớn, năng lực công kích thấp, đương nhiên cần mang một bảo bảo có công kích cao rồi. Khẩu hiệu của trò Tiêu Dao này là mọi thứ đều cần bạn tự tìm hiểu, mọi người cũng căn cứ vào biểu hiện lúc chiến đấu của quái để chọn sủng vật.

Lúc trước Tô Tiểu không hề biết năng lực của Yên La, hoặc nói kỹ năng của Yên Là là ngẫu nhiên linh ngộ trong quá trình chiến đấu, nhưng bây giờ, Yên La linh ngộ được là Như Mộc Xuân Phong, là kỹ năng thêm máu, nói cách khác, Yên La cũng là một vú em.

Chà nó chứ, trước khi đầu thai Yên La rõ ràng là một nữ yêu quái lợi hại đến thế, sao lại biến thành vú em được?

Tô Tiểu nhìn Yên La trước mặt mình, đang không ngại cực khổ thêm máu cho Minh Ngôn, bỗng dưng muốn trào lệ.

Cứ ngăn người ra đó, dây máu của Bất Niệm Tình Thâm đã sắp cạn.

Tô Tiểu hừ một tiếng.

Nếu anh ta không muốn động thủ, tự nguyện đứng chịu đòn, cô cũng tuyệt không thêm máu cho anh ta.

Đúng lúc đó, dị biến xảy ra.

Bất Niệm Tình Thâm bỗng nhiên ẩn thân, dây máu trong chớp mắt vọt lên một đoạn, có lẽ anh ta tự uống được. Vì hai người tổ cùng một đội, cho nên Tô Tiểu vẫn có thể thấy được động tác của Bất Niệm Tình Thâm, đang buồn bực, thì cô phát hiện Bất Niệm Tình Thâm vòng ra sau Khuynh Thành Nhất Tiểu, sau đó cho nàng ta một chiêu Ẩn Sát.

Tô Tiểu lưng đỏ mồ hôi lạnh, trước kia mỗi lần cô cũng chết như thế trong tay Bất Niệm Tình Thâm, bây giờ đứng một bên quan sát, cũng có cảm giác da đầu tê tê.

Không tới mấy giây, Khuynh THành Nhất Tiểu ôm hận bỏ mình.

Vừa nãy nhà anh còn đứng chịu đánh, hai người nhìn qua tình nòng như mật, chớp mắt một cái đã giết người ta một cách gọn ghẽ, nhà anh sao mà buồn vui thất thường thế?

Bất Niệm Tình Thâm: (Liếc xéo) Sắp chết cũng không thêm máu.

Ác. . .

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Anh thương hương tiếc ngọc không đánh trả, tôi xen vào làm chi.

Bất Niệm Tình Thâm: Vừa WC.

Tô Tiểu: “. . .”

Thi thể của Khuynh Thành Nhất Tiểu còn nằm trên mặt đất, nàng ta không sống lại. Lấy địa vị của Khuynh Thành Nhất Tiểu trong Bích Hải Triều Thanh Các, người bên bọn họ khẳng định sẽ tới ngay lập tức, Tô Tiểu đang muốn nói đổi sang chỗ khác, thì phát hiện người của đôi phương đã tới rồi.

Bất Niệm Tình Thâm là máy hấp dẫn hỏa lực kẻ địch số một, Hứa Ngải Dĩ Thâm của Tô Tiểu vừa nãy không động thủ, hơn nữa cô còn ở trên ngựa, tin tưởng cô có thể chạy thoát được.

Nhưng Tô Tiểu lại nghĩ, Bất Niệm Tình Thâm là thích khách, có kỹ năng bảo mệnh để lẩn trốn, chờ anh ta ẩn thân chạy mất, thân phận mình là Phù Vân Các cũng chạy không thoát, nghĩ thế, Tô Tiểu cưỡi ngựa đỏ phi như bay, đáng tiếc ngựa của cô thuộc loại ngựa kém nhất, chạy không nhanh, bị đuổi kịp còn bị bọn họ dùng kỹ năng đánh ngã xuống ngựa.

Gần Khuynh Thành Nhất Tiểu: Còn có Hứa Ngải Dĩ Thâm kia nữa, đừng cho cô ta chạy.

Thấy dòng tin này, mặt Tô Tiểu thoáng cái tối sầm.

Sau đó cô quay đầu nhìn, Bất Niệm Tình Thâm vẫn chưa ẩn thân, mà đang lượn quanh quân địch.

Quả thật là lượn quanh, anh ta cực linh hoạt vòng qua vòng lại, đối phương có 4 người, lại không thể miểu sát anh ta ngay. Mà giam chân Tô Tiểu chỉ có 2 tên, Tô Tiểu cắn răng, đợi kỹ năng của mình dùng được, lập tức thêm đầy máu ình, liều chết giãy giụa một phen. Trước khi chết, nóng gáy lên, Tô Tiểu quăng kỹ năng thêm máu mạnh nhất là Nghịch Chuyển cho Bất Niệm Tình Thâm, ngay sau đó màn hình xám xịt, cô không cam lòng ngã xuống.

Cùng lúc đó, Bất Niệm Tình Thâm cũng sử dụng kỹ năng chạy trốn bảo mệnh của thích khách —— Hóa Huyết.

Anh ta hóa thành một ánh sáng đỏ như máu xông ra ngoài.

Bất Niệm Tình Thâm chạy trốn thành công.

Thi thể màu xám của Hứa Ngải Dĩ Thâm vện vẹo nằm trên mặt cỏ.

Tô Tiểu rất buồn bực, Khuynh Thành Nhất Tiểu cứ chăm chăm vào Bất Niệm Tình Thâm là được rồi, mới nãy còn chỉ tên cô, rõ ràng cô không hề động thủ, lẽ nào cô với nàng ta có huyết hải thâm cừu gì?

Thầy thuốc của đôi phương cứu Khuynh Thành Nhất Tiểu sống lại.

Khuynh Thành Nhất Tiểu sống lại, rồi lên tiếng trên kênh gần.

Gần Khuynh THành NHất Tiểu: Cầu nam nữ.

Bích Hải Triều Thanh Các mắng xong thì ngênh ngang bỏ đi, Tô Tiểu vẫn bị vùi trong câu mắng cầu nam nữ. Từ trước tới nay người khác đều mắng cô là nhân yêu, bây giờ cô cuối cùng đã được công nhận là nữ rồi, rốt cuộc là nên khóc hay cười đây.

Qua một lát, Tô Tiểu đang định sống lại, liền thấy Bất Niệm Tình Thâm ẩn thân lén lút tới.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Bất Niệm Tình Thâm, cô bỗng ngộ ra vì sao Khuynh Thành Nhất Tiểu lại bỗng hận cô hơn cả Bất Niệm Tình Thâm.

Trên đầu tên Bất Niệm Tình Thâm chết tiệt đang đội hai cái danh hiệu mà chẳng biết cho lên từ khi nào — Thân vô thải phượng song phi dực (Đính hôn: Hứa Ngải Dĩ Thâm).

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Anh anh anh anh anh. . .

Bất Niệm Tình Thâm: (Biểu tình nhướng mày)

Bất Niệm Tình Thâm trước đây chưa từng dùng danh hiệu này, ngay cả lúc trước đánh quái trên đầu anh ta cũng không phải danh hiệu này.

Nhà người cố ý phải không, nhà người cố ý phải không, chết tiệt nhà người cố ý phải không, nhà người vẫn đang dùng mọi cách để trả thù ta phải không. . .

Cô có thể thấy trước, cuộc sống sau này của mình, ngoại trừ kẻ địch cũ là Thiên Nhai, nay còn được Khuynh Thành Nhất Tiểu đặc biệt chiếu cố. . .

Không lẽ Khuynh Thành Nhất Tiểu cảm thấy, Bất Niệm Tình Thâm giành vị trí đầu lại không lấy nàng ta, hại nàng ta mất mặt, đầu sỏ gây nên là mình ư?

Nghĩ tới đó, Tô Tiểu lệ rơi đầy cả mặt.

22. Chương 32

Chương 32:

Yên La đã lĩnh ngộ được kỹ năng thêm máu – Như Mộc Xuân Phong.

Tô Tiểu đem thuộc tính của Yên La gửi lên thể lực, mọi người cảm thán, kỹ năng thêm máu trâu bò thật, có thể quần gia kỹ năng trong một phạm vi, hoàn toàn có thể thay thế vị trí vú em của Tô Tiểu nha, đi phụ bản không cần cầu thầy thuốc nữa, chiến trường thì đánh đâu thắng đó, đủ các loại. . .

Thể lực Mặc Mặc Vô Ngữ: Bảo bảo này cảm giao dịch, mà kẻ sở hữu nó cũng là một vú em.

Mặc Mặc Vô Ngữ một chằm thấy máu, chỉ ra cái sự khổ của Tô Tiểu, ai ngờ mọi người trong thể lực lại không đồng tình với cô. Bọn họ ồn ào kêu: “Hứa Hứa, bảo bảo tốt như thế cho cô lãng phí biết bao á, lãng phí tới xấu hổ á!”

Cả đêm bị đả kích, Tô Tiểu thấy trái tim nhỏ bé của mình vỡ nát rồi.

Thể lực Bất Niệm Tình Thâm: Chuyển thể Minh Ngôn .

Tô Tiểu dùng chuột nhấn vào sủng vật Bất Niệm Tình Thâm gửi lên, lập tức khí huyết bốc lên đầu! Minh Ngôn cũng lĩnh ngộ một kỹ năng — Kiếm Khí Bát Hoang. Kỹ năng quần công, sau khi sử dụng có 5 giây ở trạng thái vô địch, kháng được 90% công kích pháp thuật, đồng thời còn thương tổn chồng.

Toàn thể lực lại sôi lên, ào ào mắng hai người là vận cứt chó.

Tô Tiểu tâm trạng cực kỳ bết bát, cho nên cô nói trong đội, “Đi, chúng ta đi giải trừ trạng thái đỉnh hôn!”

Bất Niệm Tình Thâm: Được.

NPC giải trừ trạng thái đỉnh hôn là bà cô già Hà Hoa Cô ở cái miếu nhỏ phía sau Thước Kiều Tiên. Nghe đồn bà cô này đối với mỗi một đôi tình nhân tan vỡ đều tỏ vẻ thành tâm chúc phúc, giọng điệu cực kỳ hân hoan, khiến người ta đau đầu không thôi.

Tô Tiểu điều khiển Hứa Ngải Dĩ Thâm truyền tống tới Thước Kiều Tiên, ở dưới vòm của cây cầu Hỉ thước thấy một người chơi đang treo máy, trước mặt cô ta là một khối thạch Tam sinh màu hồng.

Người này cô nhớ, là Biển Màu Xanh Đậm, là người từng có vài phần đồng bệnh tương liên – Trữ Lam.

Cô ta vẫn cấp 79 như cũ, khiến Tô Tiểu thổn thức không thôi.

Bất Niệm Tình Thâm: Đâu rồi?

Tới rồi tới rồi. . .Xem cái vẻ vội không chờ nổi của nhà anh kìa, Tô Tiểu nguýt một cái, cười tiểu mã từ bên cạnh Nguyệt Lão vòng sang chỗ của Hà Hoa Cô, Bất Niệm Tình Thâm đã sớm chờ ở đó.

Tô Tiểu nhảy vào Hà Hoa Cô, một khuôn mặt đối thoại nhảy ra.

“Cô nương, cô đã nhận ra bộ mặt thân của nam tử bên cạnh mình rồi sao? Nhu tình mật ý của nam nhân đều là độc, nam nhân không phải thứ gì tốt, cô nương cô mau mau thoát khỏi bể khổ quay đầu là bờ đi!”

Hà Hoa Cô thản nhiên cười, “Là anh ta phụ lòng cô, hay là cô phụ anh ta?”

Hệ thống soạn một cái còn bắn ra một cái nhiệm vụ, chọn là anh ta phụ bạn hay bạn phụ anh ta. . .

Tô Tiểu liếc chàng thích khách trên màn hình một cái. Nghe bảo nếu hai người cùng chọn một cái, vậy bên phụ lòng người kia sẽ bị trừ tiền nhiều hơn. Nhưng nếu hai người chọn ngược nhau, sẽ ngẫu nhiên xuất hiện nhiệm vụ, có thể là muốn hai người đánh nhau đến người sống kẻ chết, hoặc có thể phải hợp tác hoàn thành một nhiệm vụ khó khăn nào đó, nói chung, ngẫu nhiên thì gì cũng có.

Bất Niệm Tình Thâm trang bị tốt, thao tác cũng tốt, cũng nhiều tiền hơn mình, vừa làm một cái Châm, trên người cô cũng không dư tiền, căn bản không thể trả phí bồi thường giải trừ đỉnh hôn được, Tô Tiểu nghĩ vậy, bèn gõ chữ trong đội.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Chọn anh phụ tôi.

Bất Niệm Tình Thâm cũng giết cô hơn chục lần, tiền sửa trang bị cũng tốn kha khá, Tô Tiểu thấy lúc này đây, Bất Niệm Tình Thâm hẳn phải đứng ra cứu vớt túi tiền của cô.

Bất Niệm Tình Thâm: Ừm.

Giàn xếp xong, Tô Tiểu quyết đoán chọn anh ta phụ tôi.

Ai ngờ lúc đó, Hà Hoa Cô đột nhiên nổi cơn.

“Nữ tử bây giờ sao lại hèn nhát như thế, chỉ hôm nay thôi đã gặp phải ba nữ tử bị phụ lòng, quả thật là tức chết ta! Tới đây, Hứa Ngải Dĩ Thâm, ta ban cho cô Tiên pháp bí thuật, mau mau tru giết tên phụ lòng này!”

Hệ thống: Bạn đã nhận được trạng thái Như hữu thần trợ, toàn bộ thuộc tính tăng lên gấp ba.

Thấy pháp công của mình lên tới 3000, Tô Tiểu bỗng chốc kích động như cắt tiết gà. Câu thoại của Hà Hoa Cô nói trên kênh gần, lúc bà ta nói xong, Bất Niệm Tình Thâm trong đội đã biến thành hồng danh có thể công kích, Tô Tiểu lập tức quăng ra một chiêu Thất tâm, nó có thể tùy ý khóa 4 kỹ năng, có thể hạn chế lực công kích của anh ta tới cao nhất.

Nhưng động tác của Bất Niệm Tình Thâm còn nhanh hơn cô.

Hệ thống: Bạn bị Bất Niệm Tình Thâm đá khỏi đội ngũ.

Xoạt một tiếng, Bất Niệm Tình Thâm ở trước mặt cô biến mất.

“M, lại ản thân rồi.”

Thầy thuốc chống lại thích khách là cực kỳ khốn khổ, mất thấy ba phút trạng thái Thần trợ, bản thân mình đã bư hân thành nhân vật cấp BOSS, lại vì không tìm được vị trí của Bất Niệm Tình Thâm, mà không thể phát động công kích.

Lúc thầy thuốc còn nửa máu có một kỹ năng công kích không cần mục tiêu — Đại độc.

Nghĩ tới đó, Tô Tiểu cởi hết trang phục toàn thân, sau đó lại mặc vào. Vì trang bị có thêm thuộc tính, cởi ra thì máu của mình sẽ giảm hơn một nửa, mà sau khi mặc vào sẽ đầy trở lại, nhưng dây máu sẽ từ từ tăng lên, cho nên cởi rồi mặc thì dây máu sẽ biến thành còn một nửa, đạt điều kiện thi triển Đại độc.

Tô Tiểu nhìn chăm chăm vào khoảng không vừa dùng Đại độc, nhưng mà, Bất Niệm Tình Thâm không ở gần chung quanh cô, nên dù là Đại độc cũng không bắt được anh ta.

Gần Hứa Ngải Dĩ Thâm: Này, đi ra, chết một lần có gì đau mà, anh cũng giết tôi bao lần rồi.

Gần Bất Niệm Tình Thâm: . . .

Gần Hứa Ngải Dĩ Thâm: Tôi nhận nhiệm vụ mà, đi ra đi cứng~

Gần Bất Niệm Tình Thâm: Nằm. . . mơ. . .

Gần Hứa Ngải Dĩ Thâm: Mẹ nó.

Tô Tiểu bưng bưng tức giận, bắt đầu lên thế lực gọi người.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Mặc Mặc Vô Ngữ, Mặc Mặc Vô Ngữ. . .

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: ?

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Thước Kiều Tiên, sau miếu Nguyệt lão, tới bắt thích khách a a a!

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: Đó là khu an toàn, không bắt được thích khách.

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Hứa Hứa con bị thằng dở nào theo dõi à? Khu an toàn không khai hồng được, cho người ta đi theo cũng đâu có chết. . .

Tô Tiểu: . . .

Ba phút trạng thái Như hữu thần trợ trôi qua rất nhanh.

Ngay khi trạng thái ấy biến mất, Bất Niệm Tình Thâm từ sau Hà Hoa Cô chui ra.

Tô Tiểu biết, Bất Niệm Tình Thâm vẫn khóa vào mình, chờ trạng thái của cô biến mất, thì dù anh ta có hiện hình, Tô Tiểu cũng không có uy hiếp gì với anh ta. Nghĩ đến đây, Tô Tiểu cảm hận nghiêng rằng, tạo hình áo đen tóc đen của anh ta trong mắt cô càng nhìn càng thấy bỉ ổi, khiến người ta hận không thể tát một cái cho chết luôn, PK người thật luôn!

Lúc này, Bất Niệm Tình Thâm đã biến thành lực danh không thể công kích.

Nhưng nhiệm vụ của Tô Tiểu cũng không thấy báo thất bại, trên đầu Hà Hoa Cô cũng bốc lên một vòng tròn màu xanh, đây là ký hiệu có thể giao nhiệm vụ.

Lẽ nào chỉ công kích một chút là được?

Tô Tiểu lờ mờ nhấp mở vòng tròn ấy, sau đó. . .

Cô trúng ngay một chiêu bạo kích của Hà Hoa Cô.

Hà Hoa Cô: “Chính bởi ngươi yếu ớt như thế, nam nhân kia mới phụ lòng ngươi, gỗ mục không thể điều được, thật đáng buồn, thật đáng tiếc!”

Nói dứt lời, Hà Hoa Cô lại cho Tô Tiểu một cái tát. “Hôm nay để ta đánh tỉnh ngươi! Đoạn tình tuyệt nghĩa chừng!”*

* Nói thật bạn cười đứt ruột cái đoạn này.

Phụt. . .

Hứa Ngải Dĩ Thâm bị một chương của Hà Hoa Cô đánh chết.

Gần Hứa Ngải Dĩ Thâm: Tôi. . .

Gần Hứa Ngải Dĩ Thâm: MN chứ!

Tô Tiểu tức nghẹn cả họng, cô sống lại ở bản đồ Thước Kiều Tiên, rồi tiêu 5 đồng tiền mua một cái Thiên hạ truyền âm.

Thiên hạ Hứa Ngải Dĩ Thâm: KFZ ta ân cần hỏi cả nhà người, đây là cái nhiệm vụ chó chết gì thế, Hà Hoa Cô người là lão xử nữ một vạn năm, Bất Niệm Tình Thâm nhà người vương bán đản!

Cô giận sôi cả máu, mắng người cũng không thêm cách điệu*.

*Nếu có các từ ngữ thô tục sẽ bị cấm nói, nên thg thì ng ta k ghi câu mắng chửi mà chỉ ghi ký hiệu hoặc viết tắt, của mình thì nó biến thành *** đấy

Hệ thống: Bạn đã bị GM0901 cấm nói, cần phải ra ngoại thành Cửu Lê hoàn thành nhiệm vụ cấm ngôn — Miệng không ngăn cản.

“MNC!” Tô Tiểu tiếp tục bắn lên khuôn đố thoại, kết quả ấn phím gửi đi lại phát hiện nó nhảy ra một đoạn mã lung tung.

Gần Hứa Ngải Dĩ Thâm: #@ !%%

Hệ thống vẫn lạnh lùng thông báo: Bạn đã bị cấm phát ngôn.

Cho nên, trên oai oai, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng gầm vang lên tận trời xanh.

“Mẹ nó chứ!”

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Ta không dám mở miệng trên oai oai nữa, Hứa Hứa phát điên rồi.

Bất Niệm Tình Thâm: “Cô muốn làm nhiệm vụ Miệng không ngăn cản trước hay giải trừ đính hôn trước?”

Bất Niệm Tình Thâm mật ngữ cho cô.

Đương nhiên là giải trừ đính hôn trước! Thấy dòng mật ngữ này, Tô Tiểu tức tối đập bàn, cô sắp bị Bất Niệm Tình Thâm tức chết rồi!

Hai người lần nữa tổ đội, Tô Tiểu chạy tới trước mặt Hà Hoa Cô, lúc nhấp vào NPC, Hà Hoa Cô nói: “Thân mang tội, không có tư cách nói chuyện với ta.”

Tô Tiểu: “. . .”

23. Chương 33

Chương 33:

Tô Tiểu nhận mệnh chạy ra ngoài thành Cửu Lê làm nhiệm vụ.

Cô từng bị hệ thống cấm ngôn một lần, lần trước là hái 20 cây Hải hòa thảo, lần này là 40 cây, trong thành Cửu Lê là khu an toàn, nhưng vị trí để hái thì lại là đường ranh giới giữa khu an toàn và khu dã ngoại, phần lớn cây mọc ở trong khu an toàn, cũng có một ít mọc ở ngoài, vì vậy đã xuất hiện vấn đề.

Đầu tiên, Hứa Ngải Dĩ Thâm là phát Thiên hạ truyền âm, thông báo cấm ngôn của hệ thống ai ai cũng thấy được, mọi người đương nhiên có thể đoán được vị trí hiện tại của Hứa Ngải Dĩ Thâm, không cần tiêu tiền mua Thiên nhãn.

Lúc này, chỗ mọc Hải hòa thảo ngoài thành Cửu Lê đã có không ít người vây quanh.

Thiên Nhai có Lam Điều, Tích m, Phượng Tê Ngô, Thanh Phong vân vân, Bích Hải Triều Thanh Các thì cô ần tượng nhất chỉ có Bích Hải Lộng Triều Thanh và Khuynh Thành Nhất Tiểu, hai người này cũng có mặt.

Tô Tiểu hái cỏ, đám người này thì vây xem xung quanh, đương nhiên những lời công kích cũng theo tới.

Nhìn chung là, hệ thống cấm ngôn có hai con đường. Một là có nhiều người chơi báo cáo, GM kiểm tra. Hai là lên Thiên hạ, bị GM trực tiếp nhìn thấy, Tô Tiểu là người thuộc loại sau, tiêu tiền hỏi thăm tổ phát triển cùng GM, đương nhiên sẽ bị cấm ngôn ngay lập tức, mà hiện tại những câu chữ khó coi chiếm đầy màn hình khiến Tô Tiểu không thể làm gì khác là chặn kênh gần, hơn nữa còn xóa bỏ không hiển thị những người chơi chung quanh, lúc đó mới được thanh tịnh.

Cô nhớ rõ tọa độ của đường phân giới, biết mình không thể bước nhầm một bước, bằng không chắc chắn sẽ bị bọn người kia vây đánh đến chết, nhưng có một cây Hải hòa thảo mọc ngay trên đường ranh giới, Tô Tiểu đứng sát trong khu an toàn của thành, bình tĩnh hái, hái xong, cô khẽ di chuột, thân mình lộ ra ngoài đường ranh giới.

Quả nhiên, cô bị công kích từ bốn phương tám hướng.

Liều chết giã dựa, Tô Tiểu điều khiển Hứa Ngải Di Thâm nhảy về khu an toàn.

Công kích lập tức đình chỉ.

Tô Tiểu lại bật hiển thị người chơi, lúc này, cô thấy đoàn người trước mặt vẫn duy trì tư thế chiến đấu, thoát nhìn cực kỳ khôi hài.

Bởi không thể nói chuyện được, Tô Tiểu quyết định dùng hành động để đùa giỡn bọn họ.

Đối tượng cô chọn là Lam Điều.

Bạn kiêu ngạo hếch cằm lên với Lam Điều.

Bạn quyền đấm cước đá với Lam Điều.

Nhưng sau cảm thấy giỡn với Lam Điều chẳng thú vị, cô lại bắt đầu khiêu khích Phượng Tê Ngô.

Bạn khoát tay nói với Phượng Tê Ngô, “Người thật kém cỏi.”

Bạn bịt mũi hét lớn một tiếng: “Phượng Tê Ngô người thú vị quá, vừa mới nhét phân vào quần à?”

...

Có lẽ, đối phương đã tức đến sùi bọt mép rồi, nhưng Tô Tiểu đã chặn mất kênh gần, đương nhiên cô không thấy đến những lời mắng chửi của bọn họ, cô thanh thoi chạy về trong thành tiếp tục hái thảo.

Ngay lúc đó, cô nghe lão Bạch đang hò hét trên oai oai, “Hứa Hứa cô làm cả đám kia tức phát điên rồi, mắng nhiều lời thô tục như thế nhất định phải đi hải hòa a!”

Qua chừng một phút, tin tức của hệ thống liên tiếp bật ra.

Hệ thống: Người chơi Thanh Phong không hải hòa bị cấm ngôn.

Hệ thống: Người chơi Khuynh Thành Nhất Tiểu không hải hòa bị cấm ngôn.

Hệ thống: Người chơi Phượng Tê Ngô không hải hòa bị cấm ngôn.

...

“Hứa Hứa, chúng ta báo thù cho cô rồi đó!” Trên oai oai Loạn Đánh Tỳ Bà cực kỳ đắc ý, nói.

Tô Tiểu rơi lệ đầy mặt.

“Hải hòa thảo vốn đã ít, bây giờ cả đám kia đều nhận nhiệm vụ sang hái, hơn nữa cứ đi theo tôi mà cướp, bọn họ người đông thể mạnh, ông đây không tranh được nha!”

Thế lực Thanh Thành Tuyết: Loạn Đánh Tỳ Bà, đồ tai họa nhà người không làm được chuyện gì tốt.

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Người dám khiêu khích quân chủ!

Thế lực Thanh Thành Tuyệt: !

Tô Tiểu lúc này không có tâm trạng nói giỡn với bọn họ.

Thiên Nhai và Bích Hải Triều Thanh Các tổng cộng bị cấm ngôn 7 người, cây nào Tô Tiểu phát hiện mọc trong khu an toàn đều bị bọn họ nhanh chân lấy mất, mà Tô Tiểu chạy bên nào, bọn họ cũng theo sang bên đó, 8 con người giành giật nhau một gốc thảo, tay và tốc độ mạng của cô phải nhanh thế nào mới cướp được một cái đây? Hơn nữa những kẻ này không đi hái Hải hòa thảo mọc ngoài ranh giới, rõ ràng là muốn ép cô phải ra ngoài khu an toàn.

Trước đó, Tô Tiểu đã hái tổng cộng được 25 cây Hải hòa thảo, mà từ khi đám này bị cấm ngôn đến giờ, cô chỉ hái được có một cây.

Thiên hạ Bất Niệm Tình Thâm: Đào bảo bán vàng, 1RMB = 10000 vàng.

Loại quảng cáo giả dối thế này, còn lên kênh Thiên hạ, đương nhiên sẽ bị tuế nhãn của GM nhắm trúng.

Hệ thống: Bất Niệm Tình Thâm không hài hòa bị hệ thống cấm ngôn.

Môn phái Hoa Vô Tình: Mua acc, bán trên 5173* chỉ cần 200 vàng, muốn MMMM. . .

*Là trang web chuyên bán trang bị, acc, các đồ trong game...

Hệ thống: Hoa Vô Tình không hài hòa bị hệ thống cấm ngôn.

Thiên hạ Loạn Đánh Tỳ Bà: GM chết tiệt!

Hệ thống: Loạn Đánh Tỳ Bà không hài hòa bị hệ thống cấm ngôn.

. . .

Mấy tên trong Phù Vân Các đều dùng đủ các loại lý do không hài hòa từ khu an toàn ra đến ngoại ô thành Cửu Lê, bọn họ cũng tham gia vào đại quân đi cướp thảo.

Một đám người như châu chấu quá cảnh, nơi nào đi qua nơi đó không có một ngọn cỏ.

Mấy người bên Thiên Nhai và Bích Hải Triều Sinh Các cũng đến là khổ, tuy mới nãy ngáng trở Tô Tiểu làm nhiệm vụ, nhưng đồng thời chính họ cũng không thể hái đủ 20 cây, chưa xong nhiệm vụ thì không thể nói, bất kể là kênh nào, bao gồm mật ngữ và thư tín đều không thể sử dụng, mấy người này đều là những kẻ rất thích mắng chửi người, lúc này không thể nói, khẳng định cũng đã ruột đau cục thối, bây giờ biến thành cái cục diện khốn khổ người không xong, ta cũng không xong, tất cả đều không xong.

Đương nhiên, bọn họ cũng có ưu thế, ngoài khu an toàn cũng có Hải hòa thảo, chỉ có điều số lượng không nhiều, căn bản không đủ cung. Hơn nữa cái cục diện bị kịch này còn đang khuếch đại.

Bởi hệ thống cấm ngôn quá nhiều, làm dấy lên phong trào cấm ngôn.

Môn phái Buồn Chán Mà Thôi: GM, bán acc cầu cấm ngôn.

Hệ thống: Buồn Chán Mà Thôi không hài hòa bị cấm ngôn.

. . .

Tô Tiểu biết GM hôm nay là 0901, cô bỗng cảm thấy, đây chắc phải là một GM rất chi là tận chức, nhìn kênh hệ thống bật ra từng dòng từng dòng tin cấm ngôn, cô gửi đến GM sự thăm hỏi thiệt tình.

Lại qua chừng 10 phút, Tô Tiểu trải qua trăm cay nghìn đắng mới cướp được 28 cây.

Trên oai oai mọi người ào ào báo chiến tích của mình.

“Ta có 8 cây nhá, ha ha, nhanh tay lẹ mắt a!” Vừa nói là Khe Suối.

“3 cây.” Lão Bạch nói.

“Một cái cũng không.” Thanh Thành tuyệt rống giận.

Tô Tiểu thấy lòng ám áp cực kỳ.

“Hề hề.” Thiên ngôn vạn ngữ hóa thành một tiếng cười bỉ ổi.

Mặc Mặc Vô Ngữ không thể nói chuyện, hần muôn vàn cay đắng nhấn lại trên kênh chung của oai oai: 15 cây rồi, thiếu 5 nữa là xong nhiệm vụ.

Trên nhóm oai oai cũng có đủ loại ảnh chụp đặc ý, trong đó Bất Niệm Tình Thâm gửi lên hình túi đồ, trên đó hiện thị rõ ràng số Hải hòa thảo anh ta hái được đã là 19.

Thế lực Bất Niệm Tình Thâm: Xong.

Lúc này, anh ta đương nhiên trở thành người đầu tiên của thế lực hoàn thành nhiệm vụ cấm ngôn. . .

Thích khách đúng là đáng ghét, chạy đã nhanh còn có thể ẩn thân, lén la lén lút đã hái mất tiêu rồi! Tô Tiểu luống cuống hái thảo, mãi đến giờ vẫn còn thiếu 10 cây.

Bất Niệm Tình Thâm chính là đầu sỏ gây nên toàn bộ chuyện này, nếu lúc đó anh ta để ỉnh giết một lần, Hà Hoa Cô sẽ không bao nổi, có khi còn thưởng cho nữa, cũng sẽ không làm cô tức lên mắng Tiêu Dao KFZ* và GM, càng không dẫn tới cái phong trào cấm ngôn này!

*Tổ khai thác phát triển game

Chết tiệt anh ta sao hái thảo cũng nhanh thế!

Qua gần 15 phút, một số người đã làm xong nhiệm vụ cấm ngôn, lại bắt đầu phát Thiên hạ truyền âm khiêu khích.

Thiên hạ Bích Hải Lộng Triều Thanh: Phù Vân Các trốn trong khu an toàn không ra, có phải đàn ông không?

Thiên hạ Phượng Tê Ngộ: Lão tử rút cuộc hoàn thành nhiệm vụ! Phù Vân Các lớn lên xấu xí không của nổi các em, nhân yêu cũng coi như bảo bối!

Thiên hạ Hoa Cúc Tầm Mãn Địa Thương: Vậy chẳng phải là thế lực đồng tính luyện ái, oa oa oa, thật đáng yêu thật dễ thương

(^o^)/~

Thiên hạ Lam Điều: Phù Vân Các đi ra đánh một trận.

Lúc này, đa số người trên oai oai cũng đã làm xong nhiệm vụ, ngoại trừ Tô Tiểu. Tô Tiểu nghĩ mình có thể chất hấp dẫn cừu hận, vì sao hết lần này lượt khác số người giành thảo với cô là nhiều nhất? Cô tựa như một hoa tiêu vậy, còn có vài người tình nguyện không hoàn thành nhiệm vụ cũng phải giữ được cô, cô quả thật là một bi kịch lớn.

Đối mặt với sự khiêu khích của chúng nhân, Loạn Đánh Tỳ Bà thân làm quân chủ của Phù Vân Các có áp lực rất lớn.

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Có đi ra không?

Loạn Đánh Tỳ Bà đứng trên đường ranh giới của khu an toàn, vẻ mặt tang thương.

Thế lực Thanh Thành Tuyệt: Bị ngu mới ra ngoài.

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Nhưng ta là một quân chủ có tâm huyết.

Loạn Đánh Tỳ Bà dịch ra ngoài ranh giới.

Sau đó đã hứng lấy công kích mãnh liệt, dây máu tụt rất nhanh, Tô Tiểu vội quăng Nghịch Chuyển ra, may mà chiến sĩ da dày, mới không đến mức bị miểu luôn dưới hỏa lực tập trung như thế.

Loạn Đánh Tỳ Bà lại nhảy trở về khu an toàn, hần đối với đám người kia làm động tác chống hông khiêu khích.

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Đàn ông chân chính có tâm huyết ấy là dám khiêu khích tất cả các thế lực hắc ám, còn toàn thân trở ra, thông dong tiêu sái.

Mọi người: “Xí!”

Kết cục của sự kiện này ấy là mãi đến 11 giờ ngắt mạng, nhiệm vụ của Tô Tiểu cũng không thể hoàn thành.

Thế là hôm sau 7 giờ sáng cô thức dậy liền bật máy tính, khổ sở làm xong nhiệm vụ rồi mới lên lớp.

Trần Vi cười trêu, “Bà bị nhập vào ma chương của game rồi à, không phải là tình ảo rồi đấy chứ!”

Tô Tiểu hận đến nghiến răng nghiến lợi, “Tình ảo cái đầu bà!”

...

Cô nhớ thù này. Lần này cô cực cực nghiêm túc nhớ thù rồi đấy!

24. Chương 34-35

Chương 34:

Hôm sau có tiết học cả ngày.

Tiết một, hai đầu giờ chiều là môn tự chọn Văn ứng dụng và sáng tác, đại khóa, hai lớp cùng học, cô nhìn thấy Cố Mặc.

Tiết học vô cùng chờ mong lúc trước, bây giờ lại có chút mâu thuẫn.

Tô Tiểu ôm sách vở đứng ở cửa lớp, lòng cực kỳ rầu rĩ. Bây giờ cô không thể đảm bảo khi mình nhìn thấy được bọn Phượng Tê Ngô ngoài đời, có không nhìn được mà chạy ra xé nát cái miệng cậu ta hay không nữa.

Trần Vi đã trốn học quay về phòng ngủ bù, cô có nên về luôn không nhỉ? Tô Tiểu đứng ở cửa do dự, thật vất vả quyết định dẹp đường hồi phủ, vừa quay người, đã thấy Cố Mặc tiến thẳng tới trước mặt mình.

Cậu ta dừng lại ngay trước Tô Tiểu.

“Máy tính xách tay của cậu đâu? Là bị nước vào hả?” Cố Mặc khẽ cười, hỏi tựa như rất quen thuộc. Hai người đứng đối mặt thật gần, Tô Tiểu có thể thấy bên má của cậu ta có một cái lúm đồng tiền mờ mờ.

“Hả?” Tô Tiểu đầu tiên là ngẩn ra, rồi chớp mắt nhớ lại tối qua mình không lên nick nhỏ, bảo Trần Vi bịa một lý do lấy lệ với Cố Mặc, lúc đó cậu ta nói gì nhỉ, mang máy tính tới tiết tự chọn cậu ta sẽ tìm người sửa giúp? Sau lại vì sự kiện hái thảo cấm ngôn quá kích động, nên cô đã quên mất việc vụn vặt này.

“À, chuyện nhỏ thôi, tôi đã nhờ máy của Trần Vi nhắn lại bên diễn đàn của câu lạc bộ sửa chữa máy tính rồi, họ bảo tối nay hoặc ngày mai sẽ có người sang giúp tôi sửa.”

Trong trường các câu lạc bộ rất nhiều, câu lạc bộ sửa chữa máy tính cũng là một trong đó, tổ chức bởi sinh viên khoa máy tính, một ít những sinh viên nhiệt tình hợp thành một câu lạc bộ sửa chữa máy tính, được học viện hỗ trợ, trong thời gian quy định có thể tự do ra vào ký túc xá nữ, là câu lạc bộ mà đông đảo nam sinh chen lấn xô đẩy nhau để vào. Bọn họ cũng tạo một topic trong mục game trên diễn đàn trường, dùng để gửi lên những phần mềm hay sử dụng, tháo gỡ những khúc mắc của mọi người hoặc cung cấp dịch vụ sửa tận nhà.

Nghe có vẻ rất lôi phong rất tốt đẹp đấy, nhưng cái đám đó lại tích cực với các em mới năm nhất năm hai hơn, bọn họ có thể tra được IP gửi bài, nếu thấy là địa chỉ IP của ký túc năm nhất, năm hai, đương nhiên sẽ phục vụ ân cần, được vào phòng ký túc, tiếp xúc gần gũi với những đóa hoa tươi mới của trường ả chẳng nguyên ý? Mà địa chỉ của năm ba, năm tư thì thường thường sẽ bị ngâm rất nhiều ngày, dù gì, những người đó đều là gái già cả rồi. . .

Cho nên Cố Mặc khẽ nhíu nhíu mày, “Câu lạc bộ sửa chữa máy tính mà cũng tích cực thế à?”

Tô Tiểu cười mỉa một cái.

“Nhưng mà bọn họ thường chỉ diệt virus, cài lại hệ điều hành, máy bị nước vào có thể bị cháy bo mạch chủ, vấn đề đó bọn họ cũng không xử lý được.”

“Ha ha, nhưng họ đã trả lời rồi, tôi cho họ leo cây cũng không hay lắm.”

“Vậy nếu vẫn không được, cậu cứ tìm tôi là được.” Cố Mặc lấy di động ra, giơ giơ trước mặt Tô Tiểu, “Số của cậu là bao nhiêu? Vào lớp rồi, trước đi vào rồi nói sau!”

Lúc này, ông thầy đã xuất hiện trước cửa, bởi thành tích của Tô Tiểu rất tốt, có lẽ thầy cũng có chút ấn tượng với cô, ông trầm mặt nhìn Tô Tiểu và Cố Mặc một cái, “Còn không đi vào!”

Việc đã tới nước này, trốn học là không có cửa, Tô Tiểu đành nhận mệnh đi vào lớp. Bọn Phượng Tê Ngô đã giữ chỗ cho Cố Mặc, Tô Tiểu cũng “may mắn” được ngồi cùng bọn họ.

Từ rất lâu tới nay, đây là lần đầu cô ngồi cùng bàn với Cố Mặc.

Bên trái Tô Tiểu là hành lang bên phải là Cố Mặc, cạnh Cố Mặc là Phượng Tê Ngô.

Vừa ngồi xuống, Cố Mặc dựa người vào lưng ghế, Phượng Tê Ngô nghiêng mình ra trước, xoay đầu sang nói chuyện với Tô Tiểu.

“Cậu lập nick sao không tìm tôi?”

“Quên mất tên.” Tô Tiểu thuận miệng bịa, đối phương ngược lại không để ý, trực tiếp kéo sách của Cố Mặc sang giở ra, ở một chỗ trống viết ra ba chữ Phượng Tê Ngô to đùng.

Tô Tiểu thầm bĩu môi một cái, “Tôi biết rồi, cậu từng chat mật với tôi mà.”

“Ha ha, ha ha.” Phượng Tê Ngô cười khan hai tiếng, còn sờ sờ sau gáy mình.

“Sang thế lực bọn tôi đi, đều là bạn bè cùng học cả, thân thiết lắm!”

Tô Tiểu sờ cằm, “Bọn họ rất tốt, ngày nào cũng mang tôi đi phụ bản, còn cho tôi tài liệu luyện kỹ năng.”

“Cậu không biết đấy, Phù Vân Các đều là mấy thằng bỉ ổi, thích giết người, cướp quái, chửi lộn, cậu không hợp ở đây.” Phượng Tê Ngô tiếp tục nói.

Cố Mặc lúc trước đều không mở miệng, lúc này bỗng lên tiếng, “Chúng tôi cũng sẽ mang cậu.”

“Với lại cậu ở Phù Vân Các làm nhiệm vụ không an toàn, thế lực ấy là công địch toàn server.”

Tô Tiểu bỗng chớp mắt, “Vì sao lại là công địch toàn server?”

“Vì trong đó rất nhiều nhân yêu, lừa tình cảm lừa trang bị người ta, tựa như Hoa Vô Tình, Hứa Ngải Dĩ Thâm..”

Tô Tiểu trên mặt thì cười, nhưng cô biết, nụ cười của mình cứng ngắc đến thế nào, cô từ từ quay đầu sang nhìn Phượng Tê Ngô. Tay cô để dưới bàn đã rục rịch muốn động, cô thật muốn giơ tay lên, tặng cho Phượng Tê Ngô một ngón giữa!

...

Cả buổi học, Phượng Tê Ngô đều lải nhải nhà lải nhải, tựa như một con ruồi cứ vo ve vo ve liên tục bên tai.

Đúng lúc Tô Tiểu không thể nhịn được nữa, ông thầy già đã nổi bão.

“Cậu kia, môn tự chọn không muốn tới thì đừng tới, cả buổi đều nói chuyện, không tổ chức, không kỷ luật, tên là gì, trừ cậu 10 điểm!”

Cả lớp thoáng chốc yên lặng.

“Nói cậu đấy, còn nhìn đi đâu! Tô Tiểu. . .”

Tô Tiểu sững sốt.

“Cậu ngồi cạnh của cậu ngồi cạnh Tô Tiểu, nói là cậu đấy, tên là gì!” Ông thầy già tức giận lôi sổ điểm danh ra.

“Tiểu Từ!” Phượng Tê Ngô vẽ mặt đau khổ, Tô Tiểu mừng như mở cờ trong bụng.

“Môn tự chọn, đạt là được rồi, trừ 10 điểm còn 90, không sao.” Cố Mặc an ủi bạn.

“Đúng!” Phượng Tê Ngô gật đầu, sau đó tiếp tục quay sang Tô Tiểu, “Chế tạo của cậu may mắn cao thật! Vũ khí mẫu phẩm 300, cực phẩm đấy!”

Tô Tiểu đảo tròn mắt.

Cô rất chăm chú nghe giảng ghi bài. Có lẽ thấy đáng vẽ Tô Tiểu quá nghiêm túc, đối phương cuối cùng nhin xuống không nói nữa, đợi ra chơi, lại cực kỳ quen thuộc sán lại gần.

“Các sư phụ kéo tôi lớn lên, tam thời tôi không nghĩ rời khỏi Phù Vân Các.” Tô Tiểu nhìn hai người trước mặt một cái, uyển chuyển cự tuyệt lời mời của bọn họ.

“Nhưng mà. . .” Phượng Tê Ngô còn muốn nói, nhưng bị Cố Mặc cắt đứt.

“Ừ, lúc nào cũng hoan nghênh cậu tới Thiên Nhai. Đúng rồi, laptop nếu không sửa được nhớ gọi cho tôi.” Cố Mặc khẽ cười, cậu ta có một đôi mắt hoa đào, lúc này cười lộ lên trong mắt ẩn tình, hai mắt nhìn nhìn nhau quả thật khiến lòng người ta run rẩy.

Trời sinh mắt hoa đào, ánh mắt đưa tình ái muội vô biên, nếu không cẩn thận một cái, sẽ chết chìm trong đôi mắt ấy.

Tô Tiểu ngoảnh đi, nhàn nhạt đáp một tiếng.

Laptop của cô căn bản không hỏng, đâu có lý do cần sửa.

Bởi Tô Tiểu từ chối, tiết thứ hai Phượng Tê Ngô an phận hơn nhiều, cả tiết nằm sấp xuống bàn ngủ, vất vả học xong hai tiết, lúc ra khỏi lớp Tô Tiểu lơ mơ có cảm giác rất kỳ lạ, tựa như lưng bị kim chích vậy. Cô nhìn ra chung quanh, không phát hiện thấy gì khác thường, ra khỏi lớp rẽ sang bên tới lớp tiếp theo thì cô bỗng thấy Trữ Lam.

Ánh mắt hai người giao nhau trong giây lát, sau đó Trữ Lam quay đi nói chuyện với bạn bè chung quanh. Cô vừa ngồi chung với Cố Mặc, lẽ nào Trữ Lam hiểu lầm gì rồi?

Tô Tiểu bỗng cảm thấy Trữ Lam thật khổ.

Trong trò chơi, cậu ta không phải của cô ta. Cô ta chỉ có thể giữ cái cấp 79 của mình, ngồi chờ ở Thước Kiều Tiên, ngồi chờ ở nơi đó, xem cậu ta kết hôn với người khác, nắm lấy bàn tay của đại thầy thuốc.

Trong hiện thực, cô ta vẫn như cũ không thành công sao. . .

Đương nhiên, không ngoại trừ yêu ngầm, nhưng bên cạnh Cố Mặc vẫn hoa đào đầy ra, chuyện xấu không ngừng, cô ta vẫn là đáng thương. Nghĩ tới đó, Tô Tiểu nhìn bóng lưng của Trữ Lam, khẽ thở dài một hơi.

Đã từng thấy cậu ta là tốt, chỉ cần là cậu ta, cái gì cũng tốt cả.

Hôm nay phát hiện chỗ xấu của cậu ta, lại thấy những chỗ xấu đó cũng như quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn lên.

Có lẽ sự thâm mến của cô, sẽ đặt một dấu chấm tròn ở đây.

Chương 35:

Buổi tối trở lại trò chơi, Tô Tiểu đầu tiên là liên hệ với Bất Niệm Tình Thâm để giải trừ đính hôn.

Hai người lần nữa tổ đội xuất hiện trước mặt Hà Hoa Cô, có lẽ là lần hai đến thăm, lần này Hà Hoa Cô không làm khó bọn họ, chỉ đến cuối mới nhắc nhở, “Hai người vì không đính hôn theo cách thông thường, nên sau khi giải trừ thuộc tính và tư chất của sủng vật sẽ giảm đi một nửa, có xác định giải trừ hay không?”

Tô Tiểu lại lần nữa sững sờ.

Bây giờ Minh Ngôn và Yên Là đều là sủng vật tư chất cao, nhưng giảm một nửa thì còn không bằng nhiều quái phổ thông nữa là.

Bất Niệm Tình Thâm: Kỳ thật một cái trạng thái đỉnh hôn cũng chẳng ghê gớm gì cho cam.

Hứa Ngải Dĩ Thâm : Điều kiện là anh đừng đem danh hiệu ra đeo.

Bất Niệm Tình Thâm: Hôm qua tôi không đeo lên thì chắc chắn cô chỉ đứng nhìn chứ không tham chiến, phải cọt vào cùng một chiến tuyến.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: !

Bất Niệm Tình Thâm: Chẳng qua hơi bất cẩn cái cô đã đánh tiên phong rồi.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Chính bởi vì anh lấy ra mới hại tôi bị Khuynh Thành Nhất Tiểu nhớ nhung đấy.

Bất Niệm Tình Thâm: (Biểu tình buông tay)

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Cút.

Sau khi thương lượng một phen, hai người quyết định chuyện giải trừ đỉnh hôn tạm gác lại.

Tô Tiểu nhớ tới rất lâu trước đây có đọc một truyện dài kỳ, tác giả nói rằng cô sẽ dùng hết tinh lực của đời mình để hoàn thành câu truyện ấy, lúc ấy cô cũng rơi lệ ào ạt, tâm trạng lúc này, cũng không khác lúc đó là mấy.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Tôi muốn dùng hết tinh lực của đời mình để giải trừ đỉnh hôn với anh.

Bất Niệm Tình Thâm: . .

Nếu đã không giải trừ đỉnh hôn được, vậy đương nhiên là mang sủng vật đi kiếm kinh nghiệm thôi. Đánh một hồi thì đã tới 8 giờ tối, có thể tổ đội vào chiến trường, trong thế lực Loạn Đánh Tỳ Bà bắt đầu thét tổ đội. sau đó từng người từng người một nổi lên, trong đó có một số tên rất mới, hình như là người mới vào thế lực.

Thế lực Thanh Thiên Bạch Nhật Mãn Địa Hồng: Tổ ta.

Thế lực Bích Hải Thanh Thiên Dạ Dạ Tâm: +1.

Thế lực Thương Hải Nguyệt Minh Trư Hữu Lệ: Trong đội có thầy thuốc không?

Thế lực Bất Niệm Tình Thâm: Có.

Kết quả là, soạt soạt soạt, một đồng người xin vào đội.

Tô Tiểu vội chấp nhận, đội ngũ chớp mắt đã đầy 5 người.

Thế lực Thương Hải Nguyệt Minh Trư Hữu Lệ: Hu hu. đầy!

Đội của Tô Tiểu hiện giờ phân phối như thế này.

Thầy thuốc Hứa Ngải Dĩ Thâm, thích khách Bất Niệm Tình Thâm, thích khách Thanh Thiên Bạch Nhật Mãn Địa Hồng, cung tiễn thủ Mặc Mặc Vô Ngữ, cung tiễn thủ Bích Hải Thanh Thiên Dạ Dạ Tâm.

Tô Tiểu đảo tròn mắt, sau đó mở danh sách thế lực ra xem, phát hiện có 10 người mới gia nhập, đồng thời chức nghiệp ngoài thích khách ra thì toàn là cung tiễn thủ.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Đâu ra nhiều thích khách và cung tiễn thủ vậy?

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Hứa Hứa cô còn không biết ngượng mà nói, một thầy thuốc cũng không kéo vào được, cô xem Bất Niệm và Mặc Mặc Vô Ngữ giỏi chưa kia, vung tay một cái, là có bao nhiêu đồng môn ùn ùn kéo tới.

Thế lực Thanh Thiên Bạch Nhật Mãn Địa Hồng: Theo Bất Niệm ca học PK!

Thế lực Bất Niệm Tình Thâm: Đánh Hứa Ngải Dĩ Thâm trước.

Tô Tiểu: “Phụt. . .”

Tô Tiểu xin tổ đội chiến trường, sau khi chiến trường mở ra, bọn họ được truyền tống tới cửa chiến trường. Vào chiến trường thì có khoảng 1 phút chờ, Tô Tiểu vốn đang đứng chờ trước NPC, ai ngờ Thanh Thiên Bạch Nhật Mãn Địa Hồng lại xin PK với cô.

Thích khách chuyên khắc thầy thuốc, Tô Tiểu quyết đoán cự tuyệt.

Thanh Thiên Bạch Nhật Mãn Địa Hồng tiếp tục xin, Tô Tiểu tiếp tục từ chối.

Thế lực Thanh Thiên Bạch Nhật Mãn Địa Hồng: Lão đại, Hứa Hứa không chịu đánh với đệ.

Thế lực Bất Niệm Tình Thâm: Dao thậ sủng thật mới luyện ra bản lĩnh được.

Thế lực Thanh Thiên Bạch Nhật Mãn Địa Hồng: Ồ Ồ Ồ, vậy đệ ra dã ngoại khai hồng.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: MN!

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Một thích khách nho nhỏ cũng dám can rở, Hứa Hứa vì sư mang con đi kiểm trang bị chiến trường, tới lúc đó đánh thích khách dễ như ăn cháo.

Tô Tiểu cảm thấy, mình quả thật cần kiểm một bộ trang bị chiến trường. Trang bị chiến trường kháng tính cao, xác suất chống kỹ năng hôn mê của thích khách lớn, lý do cô bây giờ bó tay chịu trói trước thích khách ấy là vì dễ bị khống chế, dẫn tới không thể dùng kỹ năng, chỉ đành đứng đó chịu đòn.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Vâng.

Sau khi vào chiến trường, Loạn Đánh Tỳ Bà bắt đầu hùng hống hổ hổ.

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Sao bên kia toàn là thích khách với cung tiễn thủ thế, MNC!

Tô Tiểu âm thầm mở danh sách chiến trường ra xem, chợt phát hiện đội của Loạn Đánh Tỳ Bà vừa vặn vặn thuộc phe địch.

Cung tiễn thủ và thích khách đều là chức nghiệp rất trâu bò trong chiến trường, cung tiễn thủ tốc độ nhanh, người khác không đuổi kịp, đánh không lại còn chạy được. Thích khách có thể ẩn thân, có thể lén lút tẩy cờ của địch kiểm tích phân, lúc địch đứng chỗ cấm cờ để tẩy cờ, còn có thể chạy qua tự bạo chết hẳn một đám. Cho nên hai cái chức nghiệp này, có thể ảnh hưởng tới cục diện cả chiến trường.

Loạn Đánh Tỳ Bà chửi liên tăng, rồi cuối cùng mới chậm chạp phát hiện, “A, sao lại là mấy người!”

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: . . .

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Quyết đoán giết Hứa Hứa trước tiên, chỉ có cô ấy là cục xương dễ gặm thôi.

Kèn lệnh thổi lên, chiến trường bắt đầu.

Tô Tiểu thêm thuộc tính cho đồng đội, còn mình thì chậm rì rì chạy đi tẩy cờ.

Cung tiễn thủ chạy cực kỳ nhanh, cô căn bản không đuổi kịp, thích khách thì ẩn thân, ẩn thân rồi cô cũng không thêm máu cho được, những đồng đội này vốn đều là chức nghiệp hoạt động tự do, cô là thầy thuốc, liền trở thành mục tiêu di động duy nhất có thể công kích được.

Chẳng là lần này Mặc Mặc Vô Ngữ không chạy lên quá, cách cô không xa, luôn ở trong phạm vi có thể thêm máu, việc này khiến Tô Tiểu có chút ám áp, đứa trẻ ngoan như thế, thời bây giờ là khó tìm lắm.

Còn chưa chạy tới dưới cờ, Tô Tiểu và Mặc Mặc Vô Ngữ đã gặp phải tiểu đội của đối phương, có bốn người.

Mặc Mặc Vô Ngữ: Đừng có tiến gần.

Tô Tiểu đi theo sau Mặc Mặc Vô Ngữ, đứng ở nơi xa nhất thêm máu cho hắn, lấy 2 chọi 4 cũng không có áp lực gì, Mặc Mặc Vô Ngữ đầu tiên là giải quyết thầy thuốc bên địch, lúc Tô Tiểu thêm máu cũng có thể giành thời gian cho đối phương các trạng thái tiêu cực như Phá Giáp Vô Trợ, còn quảng Hoãn Hành Thác Cốt vui đến quên trời quên đất, đang giết rất sung thì cô phát hiện mình bị cho ngủ.

Một tên thích khách lén lút chui từ sau lưng cô ra, mê man cô ngay tại chỗ, khiến cô hết đường động đậy.

Bi kịch rồi. . .

Nhưng đúng lúc đó, tên thích khách đánh lên kia cũng bị mê man.

Tên của hai thích khách trong đội là Bất Niệm Tình Thâm và Thanh Thiên Bạch Nhật Mãn Địa Hồng vốn xám xịt, giờ đều sáng lên. Dưới sự vây công của hai thích khách, không đến chớp mắt, thích khách đánh lên cô đã chết trở về chuồng heo.

Nguy hiểm thật. . .

Giải quyết xong thích khách, Bất Niệm Tình Thâm và Thanh Thiên Bạch Nhật Mãn Địa Hồng lại vèo vèo chạy đi.

Chiến trường Mặc Mặc Vô Ngữ trong thời gian ngắn liên tục kích sát ba người!

Mà bên kia Mặc Mặc Vô Ngữ cũng đã xử lý xong.

Mặc Mặc Vô Ngữ: Lúc này giết hăng quá, không chú ý thích khách phía sau.

Chiến trường Hảo thân thủ! Bất Niệm Tình Thâm trong thời gian ngắn liên tục kích sát hai người!

Chiến trường Hảo thân thủ! Bất Niệm Tình Thâm trong thời gian ngắn liên tục kích sát 3 người!

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: M, các người thật độc ác!

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Đã chết 5 lần. . .

Tô Tiểu vốn tưởng đi theo một đội thế này sẽ bị thảm vô cùng, tuy khả năng thắng rất cao, nhưng số lần cô tử vong chắc chắn sẽ không ít, bởi cung tiễn thủ và thích khách không cần đến thầy thuốc mấy, không thể luôn theo bên cạnh cô, một thầy thuốc đơn lẻ như cô tuyệt đối là từng bước lo sợ, nhưng sự thật lại là, mỗi lần dây máu rực rạch, sẽ có thích khách như sao xẹt vọt đến cạnh cô chém lui kẻ địch, hoặc là có cung tiễn thủ ở xa xa kéo cung, tổng đối phương trở lại chuồng, cô lại cực kỳ an toàn.

Có một lần chết duy nhất, là vì cô không xem bản đồ chạy loạn lung tung, vừa lúc đụng tới đại đội của địch, không kiên trì được 2 giây đã chết, đồng đội căn bản không tới cứu kịp, nhưng bốn người bạn họ không có thầy thuốc cũng đem 7,8 người đại đội tổng về chuồng heo hết. Ngoại trừ Thanh Thiên Bạch Nhật Mãn Địa Hồng vì tự bạo mà chết, ba người còn lại sống dai đến dị thường .

Tô Tiểu mơ hồ nghĩ, đám này căn bản không cần thầy thuốc này à nha.

Cô chính là nhân vật ngáng chân điển hình, nghĩ vậy, Tô Tiểu bỗng thấy mình khổ sở vô hạn.

Chiến trường không cần lo lắng, bọn Tô Tiểu lấy ưu thế 300 điểm tích phân giành thắng lợi.

Lúc sau lại đi thêm vài lần chiến trường, ngoại trừ một lần đối phương phối hợp quá xuất sắc, thì bọn Tô Tiểu đều thắng. Sau đó Thanh Thiên Bạch Nhật Mãn Địa Hồng nói, “Không bằng chúng ta cũng lên oai oai đi.”

Đánh chữ trong đội không tiện bằng oai oai.

Tô Tiểu không có ý kiến, cô vốn cũng đang trên oai oai, chẳng là đang nghe nhạc ở một kênh âm nhạc.

Mặc Mặc Vô Ngữ: Ta không có mic.

Bất Niệm Tình Thâm: Không thích lên oai oai nói, ít lên oai oai lắm.

Thanh Thiên Bạch Nhật Mãn Địa Hồng: Hai người có thể chỉ huy đều không nói thì lên cái P.

Mặc Mặc Vô Ngữ: Như cũ vẫn thắng được mà.

Hứa Ngải Di Thâm: Các đại lão gia, còn không dám lên oai oai nói, xấu hổ à? Có mất mặt không.

Mặc Mặc Vô Ngữ: Thật tình là không mic, có thể lên, chỉ nghe được chứ không nói được.

Bất Niệm Tình Thâm: Chỉ nói cho người trong lòng tôi nghe.

Hứa Ngải Di Thâm: !

Tiểu đội năm người đánh từ 8 giờ tới tận 10 giờ tổ đội chiến trường kết thúc, Tô Tiểu tổng cộng thu được hơn 7000 danh vọng chiến trường. Tầm 10 giờ hơn Trần Vi mới ở ngoài về, vừa vào cửa đã ngồi thụp xuống giường, đập giày ra.

“Mệt chết mất!” Cô nàng nằm nửa người trên giường than thở, “Bà đây xương cốt già rồi còn tham gia đội cổ vũ làm gì a, phiền chết được!”

“Đúng đấy, bà đã năm ba rồi, xin ra đi!” Tô Tiểu tiếp lời.

“Thiếu người! Tháng sau là giải bóng rổ sinh viên rồi, bây giờ huấn luyện gấp đôi.”

“Ồ, chân của Cố Mặc khỏi rồi à?”

Ban ngày gặp Cố Mặc, thoát nhìn có vẻ như khỏi rồi, không có gì khác thường, hẳn có thể tham gia thi đấu.

“Không biết, tôi mặc kệ hắn khỏi hay chưa. À phải rồi, hôm nay Trữ Lam dường như có ý tán gẫu với tôi. .” Trần Vi còn chưa nói xong, đã bị một thanh âm cắt ngang.

“Tô Tiểu. . .”

Một giọng nam đang rống lên bên ngoài, làm Tô Tiểu giật nảy mình, “Gọi tôi?”

“Hình như thế!”

Phòng ngủ của Tô Tiểu ở tầng ba, cô đi tới cửa sổ, nhòai người ra nhìn.

Dưới nhà có một bóng người đang vẫy tay với cô, dưới ánh đèn đường mờ mờ, cô thấy được khuôn mặt người nọ, là Gấu bự. Bên cạnh Gấu bự còn có một người, đang xách hai phích nước, cúi đầu mà không thấy rõ mặt, nhưng Tô Tiểu vô thức cảm thấy, người kia có lẽ là Phát Thanh Viên.

“Tô Tiểu, Tô Tiểu, cậu xuống đây một tí được không?” Gấu bự rất hưng phấn vẫy tay với cô.

Tô Tiểu đen cả mặt.

Lúc này đã là 10 giờ khuya, sợ Gấu bự lại lớn giọng rống, cô đành đi xuống lầu.

Hai tay xách phích nước quả nhiên là Phát Thanh Viên, cậu ta khẽ gật đầu với Tô Tiểu một cái.

Gấu bự thì đưa cho Tô Tiểu hai hộp sô cô la.

“Cái này phiền cậu đưa cho Trần Vi giúp tôi, cái này là cho cậu!” Gấu bự nói.

Tô Tiểu giật giật khóe miệng, hộp hình trái tim là cho Trần Vi, hình vuông là cho cô. Tiền trà nước à? Tô Tiểu đảo tròn mắt, đưa hộp hình vuông lại cho Gấu bự, “Tôi sẽ chuyển giúp cậu, nhưng không cần phí chạy công đâu.”

“Vậy sao được!” Gấu bự lại đẩy trả.

Tựa hồ thấy hai người đưa đẩy không còn gì nói nổi, Phát Thanh Viên lẳng lặng quay đầu sang bên.

“Không đắt đâu mà!” Gấu bự cuống lên, “Vội lại còn là của cậu ta cho!” Gấu bự chỉ vào Phát Thanh Viên, “Ha, ha, gần đây kinh tế eo hẹp, hỏi mượn cậu ta, cậu đừng nói cho Trần Vi nhé!”

Tô Tiểu sọc đen đầy cả mặt. . .

25. Chương 36

Chương 36:

Tô Tiểu cầm hai hộp sô cô la đi lên phòng.

“Gấu bự tặng sô cô la cho bà này!” Tô Tiểu đặt hộp sô cô la hình tim lên bàn Trần Vi, sau đó giơ hộp hình vuông trong tay lên, “Phí chạy công!”

“Ô, cũng biết điều gớm!” Trần Vi cười nói.

“Bà nghĩ sao?” Tô Tiểu cảm thấy Gấu bự nhìn qua rất thật thà phúc hậu, nhưng cũng thấy Trần Vi không thích loại hình này, cho nên cũng chỉ tùy tiện hỏi một câu.

“Có thể nghĩ gì chứ!” Trần Vi cầm hộp sô cô la đi tới tủ quần áo bên kia phòng, hai người họ ở phòng bốn, nên ngăn tủ trống rất nhiều, Trần Vi kéo ngăn tủ ở dưới cùng ra, trong đó tập một đồng đồ chơi bằng bông, sô cô la cùng đủ hộp quà các dạng.

Những thứ đó là thành quả thắng lợi hơn hai năm của cô nàng, cũng là tới từ các con đường phi chính thống, bởi nếu đưa trực tiếp thì đến 90% Trần Vi sẽ không nhận, cho nên rất nhiều đều là ban cùng phòng, cùng lớp được người ta nhờ đưa, còn có lúc cửa phòng mở, một mình Tô Tiểu trong phòng đọc sách hoặc chơi trò chơi, sau đó không lâu liền phát hiện trên bàn của Trần Vi đã mọc thêm một thứ đồ gì đấy. . .

Cô nàng này quả thật diễm quang bức người. . .

Tô Tiểu: “Làm bạn thân của bà áp lực thật là lớn!”

Tay Trần Vi hơi khựng lại, sau đó cô nàng bỗng nhào vào Tô Tiểu, lấy ưu thế thân cao ôm chầm lấy cô, “Tôi yêu bà nhất ấy.”

Tô Tiểu khẽ đẩy cô nàng, “Đừng, người khác còn tưởng bà là đồng tính luyến ái!”

Trần Vi hừ một tiếng, cực quỵên rũ hất tóc dài, sau đó cố tình lắc mông đi tới trước ngăn tủ, rồi không chút hình tượng ngồi xổm xuống lục lọi, cuối cùng lấy ra một cái hộp phủ đầy bụi trong góc!

“Kỳ thật mấy cái này là của bà phải không! Bà cả mở cũng không mở!”

Thấy Trần Vi đào ra cái hộp đó, Tô Tiểu hơi thất thần. “Có lẽ là thế, tôi không nhớ nữa!”

Lúc cô năm nhất cũng từng nhận được chút quà, đương nhiên cũng là người khác chuyển cho, chỉ là cô không hồi ứng gì, cô thậm chí cũng không mở ra, cho nên về sau cũng dần ít đi, cô cũng thành người không ai thăm hỏi.

Cô và Trần Vi khác nhau, Trần Vi thường tham gia các hoạt động của trường, bản thân lại là nguyên lão của đội cổ động, thường xuất hiện trong tầm mắt mọi người, mà cô lại chỉ bôn ba trên con đường đơn điệu là thư viện, phòng tự học, căn tin, lớp học và phòng ngủ, ngày dài, người khác đã có đôi có cặp, cô vẫn chỉ có một mình.

Trong khuôn viên trường đại học này, cô chỉ động tâm một lần.

Mà lần tâm động đó, có thể nói là thiên thời địa lợi chiếm chủ đạo, một ngày hè mơ màng, vẫn thơ róc rách như nước suối chảy, dưới ánh mặt trời, cậu con trai với khuôn mặt mơ hồ, cậu con trai như thiên thần.

Tô Tiểu trở về trước máy tính, vừa theo Trần Vi nói chuyện một lát, bây giờ đã 10 giờ 20, trong trò chơi chỉ mình cô đơn côi đứng ở cửa chiến trường, đồng đội đã sớm mất tăm mất tích.

Gần đây vì bận bịu nên cô cũng không đi quản lãnh địa thế lực, nghĩ tới đó Tô Tiểu bèn chạy tới truyền tống thạch tới bản đồ bang, ruộng rau không biết là ai trồng, đã sớm thành thực, hơn nữa sản lượng còn giảm tới cái nỗi khiến người ta lộn cả ruột, đại khái là nhiều ngày rồi không thu hoạch.

Tô Tiểu lẳng lặng thu hoạch toàn bộ rau củ.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Di Thâm: Rau củ chín tôi thu rồi, bây giờ đất trống, mau mau đến trồng.

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Mấy người hồi xưa trồng rau toàn bị giết nên rồi thế lực rồi, bây giờ mấy người chúng ta ai trồng à.

Tô Tiểu có chút thổn thức. Cô nhớ lại, trước đây thích trồng trọt đều là người chơi sinh hoạt hoặc vừa mới mãn cấp trang bị còn kém, từ khi bị Bích Hải Triều Thanh Các truy sát, những người nọ hầu hết đều rút

khỏi thể lực, Tô Tiểu khó nén uất ức, hồi đó cô mỗi ngày giúp họ thu hoạch, mỗi ngày nhắc nhở họ trồng rau, mang bọn họ đi phụ bản, chỉ còn thiếu nước cù cung tận tụy, dù chết không từ.

Mà bọn họ rời đi, lại không có ai nói với cô một tiếng.

Thế lực Thanh Thiên Bạch Nhật Mãn Địa Hồng: Ta tới trồng, ta tới trồng, không có công hiến thể lực khổ không nói nổi.

Lát sau, Thanh Thiên Bạch Nhật Mãn Địa Hồng xuất hiện trong ruộng rau, việc đầu tiên của hắn ta không phải trồng rau, mà là xin Tô Tiểu luận bàn.

Tô Tiểu thấy ám ảnh tâm lý của mình với thích khách quá lớn, cần phải khắc phục, nên cô chọn chấp nhận.

Vẫn như cũ, đầu tiên cô bị thích khách cho ngủ, đợi đến lúc động dậy được, cô lập tức cho Thanh Thiên một chiêu Thất Tâm tùy ý khóa vài kỹ năng, sau đó thêm máu ỳnh, đột nhiên cảm thấy độ chênh lệch giữa thích khách cũng rất lớn, đấu với Thanh Thiên Bạch Nhật Mãn Địa Hồng cô có thể đánh trả, còn đấu với Bất Niệm Tình Thâm cô chỉ có nước chờ chết.

Tô Tiểu càng đánh càng hăng.

Thanh Thiên Bạch Nhật Mãn Địa Hồng hạ xuống một liên chiêu, Hứa Ngải Dĩ Thâm chưa chết, miễn cưỡng kéo dây máu của mình trở lại. Cho nên thích khách chỉ đành ẩn thân lần nữa chờ cơ hội, đợi hắn xuất hiện lại thì Tô Tiểu nắm cơ hội cho hắn Phóng Huyết, Phóng Huyết là kỹ năng liên tục rút máu, có hiệu quả ngáng trở thích khách ẩn thân, thích khách ít lam, Tô Tiểu không đánh chết được hắn, đến cuối lại một mạch hao cạn hết lam của hắn.

Thích khách không có lam, liền trở thành cá nằm trên thớt mà thôi.

Tô Tiểu điều khiển Hứa Ngải Dĩ Thâm đuổi theo Thanh Thiên Bạch Nhật Mãn Địa Hồng khắp ruộng rau.

Đương nhiên, thầy thuốc căn bản không đuổi kịp thích khách, đến cuối, Thanh Thiên hồi lại chút lam, lại lần nữa biến mất trước mặt cô.

Thế lực Thanh Thiên Bạch Nhật Mãn Địa Hồng: Không đánh. . .

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Thích khách ẩn thân gì gì đó, quá vô sỉ hạ lưu.

Thế lực Bất Niệm Tình Thâm: Thật ra. . .

Bất Niệm Tình Thâm nói với bạn: Giết cô không cần ẩn thân.

Khóe miệng Tô Tiểu vốn đang sung sướng cong lên, nhất thời giật giật, sau cùng dưới con mắt tròn tròn của Trần Vi mắng một tiếng, “Mẹ nó!”

Không phải là gõ chữ trong game, mà là cô kéo cao đề xi ben mắng to một tiếng, Mẹ nó!

Trần Vi: “. . . “

Hệ thống: Bạn tốt Vi Tiểu Hưởng Noãn của bạn đã login.

“Nguy rồi!” Trần Vi bỗng nói.

“Sao thế?” Tô Tiểu quay đầu hỏi bạn.

“Tôi vừa lên đã thấy ái đồ ở trước mặt, rất muốn động thủ, làm sao giờ!” Trần Vi một tay chống cằm, một bên đá lông nheo với Tô Tiểu. “Cửa phụ bản Vong Tình Nhai, mau tới đi cưng! Bên cạnh ái đồ có sứ giả hộ hoa, một mình tôi không xử được!”

Tô Tiểu mời Trần Vi tổ đội, sau đó chạy tới Vong Tình Nhai.

Vi Tiểu Hưởng Noãn của Trần Vi là một đại thiên tiên, chức nghiệp có công kích mạnh, phối hợp với Hứa Ngải Dĩ Thâm là thầy thuốc chuyên thêm máu, Hai người chơi một tiểu đội 5 người cũng không vấn đề, Trần Vi và Tô Tiểu phối hợp ăn ý xử lý gọn bọn Thu Tiểu Tiểu, bởi đứng ở cửa phụ bản, người nhiều, hai người là hồng danh rất nhanh bị đám nhân sĩ chính nghĩa bám vằm.

Gần Thanh Phong: Chó của Phù Vân Các đúng là thích cắn bậy.

Dẫn đầu đám nhân sĩ chính nghĩa ấy lại chính là Thanh Phong của Thiên Nhai.

“Thanh Phong này là ai? Lớp chúng ta à? Sao lại đề tiện thế nhỉ!” Tô Tiểu bực mình nói.

Trần Vi hừ một tiếng, cô nàng móc điện thoại di động ra, sau đó đánh một cuộc điện thoại.

Cô nàng nghiêm mặt nói hai tiếng: “Ngu ngốc!” Ngay sau đó, Trần Vi ngắt điện thoại cũng tắt máy luôn.

Tô Tiểu chả hiểu ra sao.

“Thanh Phong là Liêu Trường Thanh.”

“Phụt. . .”

Người hâm mộ số một của Trần Vi à nha!

Liêu Trường Thanh ca ca tối hôm nay mất ngủ là cái chắc rồi.

Thanh Phong trên màn hình hóa bị phần thành hành động, sau khi trầm mặc mấy phút, bắt đầu mãnh liệt chửi người, đồng thời còn lên cả kênh Thiên hạ truyền âm.

“Thật ra chơi game cũng không sai, có ít người ở ngoài đời bạn không thấy được chân tướng, bọn họ sẽ không hề che giấu mà hiển lộ ra trong game.” Trần Vi chỉ vào màn hình, vẻ mặt lạnh nhạt hờ hững.

Tô Tiểu nghĩ tới Cố Mặc. Trần Vi bỗng ngoảnh đầu sang cười hề hề, “Còn có bà!”

Tô Tiểu kinh ngạc nhìn cô nàng.

“Bà trong trò chơi với ngoài đời cũng như hai người còn gì, động một cái là MN, CMN, mắng người, đánh nhau, giở trò lưu manh. Nếu bị người theo đuổi biết được đáng vẻ trong game của bà, không biết phải tan vỡ ảo tưởng đến thế nào á...”

Tô Tiểu toát mồ hôi, nói: “Tôi không có người theo đuổi.”

Trần Vi bí hiểm cười cười, “Tôi có bát quái thiên tính và lực quan sát cực nhạy cảm, chúng ta cứ thử chờ xem.”

Tô Tiểu và Trần Vi đều không sống lại, hai người thậm chí còn không nhìn màn hình game. Trần Vi mở QQ, tin tức nhóm đình đình đang vang không ngừng, “Phòng mà Tần Trạc Quân phụ trách cũng thêm vào nhóm rồi.” Trần Vi rì rì nói, “Tôi đề nghị đi ăn đồ nướng thấy được không?”

Tần Trạc Quân?

Tô Tiểu chỉ biết Phát Thanh Viên họ Tần, mãi đến lúc này, mới biết tên đầy đủ của cậu ta, có phải là hơi bị trì độn không nhỉ.

“Bà trả tiền.” Tô Tiểu mặt lạnh tanh nói.

“Tôi thấy tôi có muốn trả cũng không được.”

“Quyết định rồi, tối mai đi, hề hề.” Trần Vi lại âm hiểm cười một tiếng, khiến da đầu Tô Tiểu tê dại cả lên. Giờ đã 10 giờ 45, Tô Tiểu đóng luôn trò chơi, mở QQ, sau đó thấy đối thoại trong nhóm.

ICE: “Được, vậy tối ngày mai nhé.”

. . .

Tô Tiểu len lén mở tư liệu của ICE ra xem. Đó là một acc tuổi Q cao đến 10 năm, tư liệu trống không.

Chỉ có ở nơi giới thiệu bản thân có một câu.

“Sự trầm mặc của tôi, chính là thông báo động trời nhất!”

26. Chương 37-38

Chương 37:

Tô Tiểu và Trần Vi logout sớm, hai người đã bỏ lỡ một chuyện lớn xảy ra trong trò chơi.

Bởi Vì Tiểu Hương Noãn và Hứa Ngải Dĩ Thâm đi đồ sát bọn Thu Tiểu Tiểu, dẫn đến thế lực trung lập là Tiểu Khán Yên Vân chính thức bước lên võ đài chinh chiến của server Bồng Lai.

Quản lý của bọn họ đã lên kênh Thiên hạ truyền âm tỏ rõ lập trường, chính thức coi Phù Vân Các là kẻ địch, về sau thấy mặt tuyệt đối là một mất một còn.

Đây lại là chiến tranh dẫn phát vì đàn bà trong truyền thuyết, nhưng sự thật ai cũng rõ, không thể có một thế lực lớn vĩnh viễn trung lập được, mục đích chơi trò chơi ấy là một chữ sảng*, khi thực lực của mình đã cường đại, ai không muốn được chơi thỏa thích, oai hùng một lần? Tiểu Khán Yên Vân vẫn trên đà phát triển, cấp bậc và trang bị của thành viên trong thế lực cũng không kém, bởi thời kỳ đầu có khẩu hiệu trung lập hòa bình phụ bản hưu nhân nên thế lực chiến chưa từng giành tế thiên đài, nhưng vấn đề là họ có thực lực lấy được ít nhất một tế thiên đài, mà lần này tuyên chiến với Phù Vân Các, không nghi ngờ gì là một cơ hội.

*Trong sảng khoái ấy:D

Phù Vân Các từng có được tế thiên đài, tuy tuần trước bị mất.

Phù Vân Các lại có thêm một kẻ địch. Nhưng bọn họ đã chẳng thêm để ý, nhiều thêm một hay ít đi một cũng không thành vấn đề, hướng hồ những người còn lại đều là phân tử hiếu chiến, đối với tình huống này cũng không mấy lo lắng, mà ngược lại còn hưng phấn cực kỳ.

Quan trọng nhất là, sau khi Tiểu Khán Yên Vân tuyên chiến với Phù Vân Các, Phù Vân Các đột nhiên tăng thêm một đám người, một đám rất lớn. Bao quát hết 8 chức nghiệp lớn, thích khách là nhiều nhất, hơn nữa mỗi người thao tác đều không tầm thường.

Vì vậy buổi tối thu hoạch ở dã ngoại Phù Vân Các cũng không bị ngược thảm lắm, dưới hỏa lực vây công của đông đảo kẻ địch, còn đánh được có thanh có sắc, kích tình vô hạn.

Lúc Tô Tiểu và Trần Vi login vào hôm sau đã bị Loạn Đánh Tỳ Bà dạy dỗ một trận.

Loạn Đánh Tỳ Bà nói hai cô là hai yêu tinh gây chuyện, gây ra rồi cũng thôi, nhưng bị giết phơi thây ra đó lại không nói cho người trong thế lực biết, còn phải thấy người khác phát thiên hạ bọn họ mới biết có chuyện xảy ra, đợi bọn họ chạy tới hiện trường mới thấy hai cô nường nằm ngay đơ trên đất bị người ta tiên thi, bọn họ mất sức chín trâu hai hổ mới giết sạch được mấy kẻ thói miệng ở đó, hai cái thi thể lại trực tiếp logout. . .

Loạn Đánh Tỳ Bà rất tức giận, ra sức thét gào trên oai oai, Trần Vi cũng lên oai oai của Phù Vân Các, đợi Loạn Đánh Tỳ Bà mắng xong, cô nàng mặc dù không nói trên oai oai, nhưng liếc sang Tô Tiểu một cái, sau đó cười mếu.

“Thế lực của bọn bà quả là không tệ. Lúc trước tôi còn là nguyên lão của Tiểu Khán Yên Vân, haizz...”

“Chẳng phải giờ cũng là thế lực của bà à?” Tô Tiểu thuận miệng đáp.

Tô Tiểu và Trần Vi tổ đội đánh chiến trường. Chiến trường đánh được một nửa, Vì Tiểu Hương Noãn trong game bỗng bất động.

“Sao vậy?”

“Có người M tôi!”

“Ai?”

“Quân chủ của Tiểu Khán Yên Vân, Cư An Tư Vi.”

Tiểu Khán Yên Vân là do một tay Cư An Tư Vi lập nên, nhưng quân chủ lại không quản lý sự vụ, hơn nữa có chừng nửa tháng không online, lúc này đột nhiên xuất hiện còn mặt ngữ Trần Vi, Tô Tiểu thấy tò mò, dứt khoát không đi chiến trường nữa, dịch ghế sang cạnh Trần Vi, xem bọn họ nói những gì.

Cư An Tư Vi: “Chuyện này thật có lỗi, nhưng ta đã lâu không lên, bây giờ trong thế lực nhiều người mới, rất nhiều người đã quên mất ta rồi. Đối địch với Phù Vân Các cũng là kết quả thương lượng của đám quản lý.”

Cư An Tư Vi: “Lúc trước hai người cùng một chỗ, ta cũng tính là ông mai, giờ lại xảy ra chuyện này, xin lỗi.”

Bạn nói với Cư An Tư Vi: “Không có gì, cũng không phải tại huynh.”

Cư An Tư Vi: “Ừ, tên tiểu tử Mặc Như Sinh kia không đáng, không là đàn ông!”

Bạn nói với Cư An Tư Vi: “Huynh nói quá chuẩn.”

Cư An Tư Vi: “Thế lực muội đang ở kẻ địch rất nhiều, vậy để ta nói chuyện với bọn họ một chút, xem có thể bỏ đối địch không.”

...

Tô Tiểu cười nói: “Quân chủ của thế lực bà cũng không tệ.”

“Hơn nửa tháng không online. Bây giờ phỏng chừng Tiểu Khán Yên Vân cũng không có mấy ai coi hấn là quân chủ nữa, bây giờ Mặc Như Sinh mới là tâm cốt của Tiểu Khán Yên Vân.” Trần Vi cười cười, rồi do dự một lát, thoát khỏi oai oai của Phù Vân Các, vào kênh oai oai lúc trước của Tiểu Khán Yên Vân.

“Tôi bị hạ chức quản lý viên rồi!” Trần Vi nhếch miệng nói.

Cô nàng vốn là quản lý của kênh oai oai này, hiện tại đã bị hủy tư cách quản lý, nhưng cũng không làm tuyệt tình quá, còn có chức hội viên màu lam, có quyền được vào kênh.

Trần Vi nhảy tới sảnh tán gẫu, bởi cô nàng mang tai nghe, nên Tô Tiểu cũng không biết bọn họ đang nói gì trên đó, chỉ thấy khuôn mặt đang lạnh băng của Trần Vi, bỗng hép mắt lại, nở nụ cười.

Tô Tiểu quyết đoán nhỏ tai nghe của cô nàng ra, từ loa, một giọng nam truyền ra.

“Chuyện này, vốn là mấy người sai, còn không biết xấu hổ tuyên chiến với người ta.”

“Nhưng cô ta giết người của chúng ta.” Một giọng nữ nói.

“Đó là chuyện giữa con gái với nhau, nên để họ tự giải quyết. MNC chồng cô mà bị đồ đệ giành còn nguyên làm bộ đáng thương, giết vài lần cho hạ hỏa cũng không ảnh hưởng hòa bình chung.”

“Là cô ta ra tay trước.”

“Muốn tìm kích tình chọn Phù Vân Các làm gì, chỉ là một thế lực nhỏ, đánh có hứng thú sao? Lấy chuyện của con gái ra mượn cớ, có biết xấu hổ nữa không.”

“Cư An, người đã không online hơn nửa tháng, cũng không hiểu cục thế bây giờ, lúc đó người bỏ đi thì đã coi như không đặt Tiểu Khán Yên Vân ở trong lòng, giờ trở về không hiểu gì hết lại ra nói bậy, Tiểu Khán Yên Vân phát triển tốt như vậy là công lao của ai? Không phải của người chứ hả! Chỉ vì một cô gái đã rời khỏi thế lực, người mắng chửi các huynh đệ khổ sở trông giữ thế lực như tát nước, người có tư cách sao?”

Tô Tiểu nhìn thoáng qua, đang sáng đèn là Cẩm Sát, hình như là một trong các quản lý của Tiểu Khán Yên Vân.

“Cẩm Sát đừng nói nữa.”

“Người là quân chủ người lợi hại, cùng lắm là chúng ta ra ngoài lập một thế lực mới là được.” Lại là một thanh âm loli của tiểu cô nương, Tô Tiểu liếc một cái, nhìn tên thì hình như là bạn tốt của Thu Tiểu Tiểu.

“Không cần, ta đã nửa tháng không online, thế lực này phát triển được đến vậy ta không hề có chút công lao đúng không, ta lên chỉ để thoái vị nhường hiền, chỉ là trước khi đi cái gì nên nói thì phải nói, thử đặt

mình trong địa vị người khác mà nghĩ, chuyện này rơi vào mình thì trong lòng sẽ nghĩ thế nào, ta thì không chịu nổi huynh đệ và vợ mình cùng đâm ta một đao. Giải tán!”

Trên oai oai chớp mắt yên tĩnh.

Cư An Tư Vi thoát khỏi kênh.

Trần Vi chống cằm, nhìn màn hình tựa như đang nghĩ gì đó, Tô Tiểu thì rất có hứng thú với Cư An Tư Vi này. Cô về máy tính của mình, lúc này chiến trường đã kết thúc, Vi Tiểu Hường Noãn và Hứa Ngải Dĩ Thâm sòng đôi đứng ở cửa chiến trường, ký hiệu của thế lực bên cạnh danh tự thấy rất rõ ràng.

Ngay lúc đó, một chuỗi yêu cầu xin vào thế lực suýt tí nữa làm lóa mắt Tô Tiểu.

Hệ thống: Vân Đạm Phong Khinh xin vào thế lực.

Hệ thống: Cư An Tư Vi xin vào thế lực.

Hệ thống: Nhất Lũ Bạch Y xin vào thế lực.

. . .

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Chuyện gì vậy?

Thế lực Bất Niệm Tình Thâm: . . .

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Hoan nghênh.

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: +1

Thế lực Cư An Tư Vi: Xin lỗi ha xin lỗi.

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Nếu ta nhớ không nhầm thì đây chính là quân chủ mất tích lâu năm của Tiểu Khán Yên Vân.

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Người qua thăm dò quân tình của chúng ta hả! Trừng mắt!

Thế lực Cư An Tư Vi: Là an cư à an cư.

“Nguyên lão của Tiểu Khán Yên Vân sang hầu hết rồi.” Trần Vi bỗng nói.

Thế lực Nhất Lũ Bạch Y: Vi Vi cậu không sao chứ, bà đây đã sớm không vừa mắt gia tộc tiểu tiểu gì gì đó rồi, chính là hoài niệm bầu không khí trước kia của thế lực mới nhện, bây giờ Lão An qua đây, quyết đoán đi theo Lão An, đỡ lại không biết hôm nào ông xã lại bị tiểu tiểu gì đoạt chạy mất.

Thế lực Vân Đạm Phong Khinh: Bà xã, anh đâu phải người như thế.

Thế lực Nhất Lũ Bạch Y: Đàn ông đều như nhau.

Thế lực Cư An Tư Vi: Đừng nói lung tung, ta hơi bị chung tình đấy.

“Ha ha. . .”

Tô Tiểu vốn đang chăm chú xem người thế lực tán gẫu, bỗng nghe tiếng cười của Trần Vi còn hơi ngẩn ra, cô quay đầu nhìn Trần Vi, chỉ thấy Trần Vi bĩu môi, “Hồi đó kết hôn chẳng phải vì nhiệm vụ và phần thưởng à, tôi vốn định tìm hần ta kết hôn, bà xem, tôi là Vi Tiểu Hường Noãn, hần kêu Cư An Tư Vi, tên rất xứng, kết quả hần từ chối tôi. Nói hần có người hần thích. . .” Trần Vi dừng một lát rồi nói tiếp: “Ngoài đời.”

“Đàn ông tốt!” Tô Tiểu cảm thán.

Trần Vi hừ một tiếng, sau đó tùy tiện nhún vai.

Kế tiếp Tô Tiểu chỉ kịp làm nhiệm vụ thường ngày, đã bị Trần Vi nhắc phải ra ngoài.

Hai người đã định thời gian là 8 giờ tối, mà giờ mới có 6 giờ 30, có phải hơi bị sớm quá không?

Nhưng Tô Tiểu vẫn theo lời thoát khỏi game, cô nhìn lướt qua quần áo trên người, sau đó do dự một lát mở tủ quần áo. Bây giờ là đầu thu, nhưng bởi hôm qua có mưa nhỏ, lá cây ngô đồng đã rụng đầy đất.

Trong vườn trường có rất nhiều cô gái mặc váy kèm tất đen, là một bức phong cảnh mỹ lệ của trường học. Tô Tiểu lấy áo khoác mỏng và váy vải bông ra, thử lên người một cái, kết quả đối lấy một tiếng thét the the của Trần Vi, “Bà lại định mặc váy á!”

Sau khi qua cơn kinh ngạc, Trần Vi bắt đầu cười hề hề.

Tô Tiểu bị cô nàng cười tê hết cả da đầu, bỏ váy trở lại ngăn tủ, kết quả Trần Vi vọt tới, nhét váy trở lại tay cô, “Đừng, cứ mặc thế, bà xem tôi cũng mặc váy này.”

...

Hai người lẩn qua lẩn lại hơn một tiếng đồng hồ mới ra khỏi cửa, đi trên đường, Tô Tiểu cứ cảm thấy không được tự nhiên, Cô thật nghĩ không ra, sao buổi tối ra ngoài ăn một bữa khuya thôi, mà cô như bị cửa kẹp đầu vậy, mặc ra như này không nói, còn để Trần Vi trang điểm ột chút, chết tiệt còn sửa cả lông mi nữa chứ.

Tối om om như thế này thì cho ai xem đây?

Cô cực kỳ u sầu rồi.. .

Chương 38:

Hai người đi ăn bữa tối, có thể gọi là hẹn hò. Dù cho không phải người yêu, cũng có nhiều khả năng đi riêng với nhau mà kích thích hooc môn sản sinh ra các loại tình tố.

Tỷ như là xấu hổ hoặc ái muội, đương nhiên, có nhiều lúc tiến triển cũng bắt đầu từ xấu hổ.

Ba người đi ăn tối, cũng có thể gọi là hẹn hò. Tuy rằng đôi ra một người, nhưng người đó trong tình huống thông thường chính là chất xúc tác cho tình yêu, có lẽ càng tiến triển mạnh hơn so với khi hai người, bởi đã thêm một người đổ dầu vào lửa, dù sao thì kẻ trong cuộc mê, người bàng quan thì tỉnh mà.

Còn mười mấy người đi ăn tối thì. . .

Không có ánh mắt tỏa sáng, không có giữa trăm người tìm người nghìn độ, người lại đứng ở nơi leo lét ánh đèn.

Tô Tiểu và Trần Vi đi trực tiếp tới quán nướng dưới cầu, ở đó đã ngồi một đám người, tuy trong lòng cô có chút suy nghĩ kỳ lạ, nhưng cũng không thể nhận chuẩn ra Phát Thanh Viên từ cả đám người như thế được.

Ngược lại người cô liếc mắt một cái đã thấy ấy là Gấu bụi.

Trần Vi cũng vậy, chẳng qua cô nàng lại bĩu môi không mấy vui vẻ .

“Tô Tiểu, Trần Vi!” Gấu bụi đứng lên vẫy tay với các cô, tình huống này lại giống như đợt ngẫu ngộ lần trước.

“Bọn mình có quen đến mức đấy sao?” Trần Vi nghiêng đầu qua thăm thì, giọng điệu có vẻ khinh thường. Tô Tiểu chú ý thấy khóe miệng cô nàng hơi nhếch lên tựa như cười như không, cái biểu tình ấy rơi vào mắt đối phương, chắc chắn sẽ kinh diễm không thôi .

Cánh tay đang vẫy của Gấu bụi cứng đờ, thanh âm hô hoán cũng nhỏ dần, cuối cùng lảm bảm ngồi xuống, ngược lại các học đệ bên cạnh lại vui vẻ nhường ra hai chỗ trống, một cậu còn đứng dậy nghênh đón, “Hai mỹ nữ học tỷ tới rồi!”

Tô Tiểu mặt nóng lên, tuy cô cảm thấy mỹ nữ học tỷ không dính dáng gì tới mình, nhưng lúc này được người ta dùng ánh mắt cực kỳ chân thành khen ngợi, quả thật cũng hài lòng, đặc biệt là lúc mình có trang điểm.

Bọn họ gọi rất nhiều, ngay cả đầu phụ thôi cũng có, Tô Tiểu và Trần Vi bèn đi thẳng tới chỗ ngồi, lúc ngồi xuống thì có hơi khó. Trong lòng Tô Tiểu lờ Trần Vi ra mắng một vạ lần.

Lúc đó đúng là cô bị cửa kẹp đầu mất rồi mới mặc váy!

Bàn ở đây là dùng mấy cái bàn vuông nhỏ hợp lại, bởi vì nhiều người, nên vốn là ghế nhựa đã bị họ chuyển đi mất, đổi lại là ghế đầu nhựa hình vuông, cực kỳ thấp, mặc váy mà ngồi ghế ấy có cảm giác lộng gió thế nào ấy, đương nhiên đó cũng không chính yếu, váy dài đến đầu gối, ngồi xuống trông cực kỳ không hợp, hơn nữa lúc nào cũng lo bị lộ.

Trần Vi một tay ôm sau váy rồi tự nhiên thông thả ngồi xuống, ngồi xuống rồi hai chân để nghiêng sang bên, nhìn có vẻ như đang quỳ.

Tô Tiểu thấy mình không có bản lĩnh như vậy, cô y theo hồ lô vẽ gáo* mà cũng không ngồi được. Đang lúc xoay sở không xong, thì có người ở cạnh kéo một cái ghế nhựa sang.

*Ý là học theo.

Trên mặt Phát Thanh Viên không có cảm xúc gì, thậm chí cả giọng nói cũng lạnh như băng, “Ngồi đây đi.”

Tô Tiểu cảm kích ngồi xuống, nhưng ghế dựa cao hơn ghế đầu, với lại chiếm rất nhiều diện tích, giờ chỉ có mình nàng ngồi như thế, nhìn không khớp cực kỳ.

Cô đặt hai tay lên đầu gối, tuy trời đã sang thu rồi, nhưng trong lòng bàn tay vẫn đổ mồ hôi, đầu cũng hơi cúi xuống, xấu hổ đến mức chẳng biết nói gì.

Có người nói học tỷ Tô trông chẳng giống sinh viên năm ba tí nào, Trần Vi lập tức nói, “Váy chị nhìn giống à?”

Tô Tiểu không nói năng gì, kết quả Trần Vi thò tay sang véo má cô một cái, “Cô nương này người gầy còm, nhưng có khuôn mặt trái xoan, thêm một đôi mắt to tròn lung linh, cực kỳ lừa tình nha. Lần trước mang nàng này đi xin tài trợ, quản lý ở đó còn hỏi có phải cô nàng vừa vào học, bị ma cũ tôi đây kéo đi vận động không.”

Trần Vi véo mà Tô Tiểu thêm vài lần, sau đó còn khiêu khích nâng cằm cô lên. Tô Tiểu giật giật miệng, rồi lạnh mặt đẩy tay bạn ra.

“Đừng lạnh lùng thế mà.” Trần Vi cười quyến rũ vạn phần.

Tô Tiểu trừng cô nàng một cái, “Đừng phong trần thế mà.”

Trần Vi: “. . .”

Nhóm người xung quanh đều ồ lên cười, chỉ có một mình Gấu bự càu nhàu, “Sao có thể dùng từ phong trần chứ, sao lại. . .”

Có lẽ vì mở đầu bằng một chuyện bêu xấu, chủ đề về sau đều quay xung quanh chuyện xấu hổ của mọi người.

Gấu bự nói năm thứ nhất bọn họ có quay một bộ điện ảnh nhỏ, kể về cuộc thi thiết kế sáng nghiệp của trường, được lưu truyền khá rộng, lúc đó có một nhân vật do Lão Tần diễn.

Tô Tiểu có chút ngạc nhiên, bộ phim đó cô đã từng xem rồi, hơn nữa lúc bắt đầu quay, còn có người hỏi cô có bằng lòng đi diễn một vai không, bởi cảm thấy khí chất của cô rất hợp, đương nhiên, Tô Tiểu đã từ chối.

Cô không có hứng thú với mấy việc đó, với lại thấy bản thân mình không hề có tư chất đóng phim.

Nhân vật chính của bộ phim ấy là Cố Mặc, lúc xem thì không có cảm giác gì với Cố Mặc, sau này bởi bất ngờ thích Cố Mặc, cho nên cô đặc biệt vào trang web của trường tải xuống để cất giữ, cũng từng xem lại mấy lần, nhưng thật sự không hề có tí tí ấn tượng nào với bạn Tần cả.

Các học đệ học muội ồn ào hỏi phim xem ở đâu, Tô Tiểu vốn định nói mình có thể gửi cho chúng, nhưng như vậy thì hình như lại tự vạch trần lòng dạ mình, dù sao lý do cô cất giữ ấy là vì Cố Mặc, cho nên cô cũng không lên tiếng, kết quả Gấu bự vỗ ngực nói cậu ta cos, sau đó bắt đầu kể về nhân vật của Phát Thanh Viên.

“Chính là cái cậu yêu thầm giáo viên hướng dẫn ấy, mang kính mắt vành đen, tóc húi cua, nói lắp ấy!”

Tô Tiểu sưng sốt, cô nhớ có một nhân vật như thế, vốn là một sinh viên không chịu học hành ngày ngày chơi game, kết quả bị người cùng sa đọa giống vậy, tìm không được người cộng tác là nam chính kéo đi tham gia cuộc thi, cảnh quay không nhiều, là loại nhân vật pha trò điển hình.

“Không nhớ à? Chính là cậu nói lấp, nam chính đến phòng tìm cậu ta lập đội, kết quả cậu ta đang chơi game, ở giữa có một đoạn, bang một cái, quảng tất lên tường ấy. . .”

Gấu bự cực kỳ hưng phấn, khoa tay múa chân ra dấu, “Chính là cái tất ấy. . .”

Phát Thanh Viên cực kỳ lãnh đạm cắt đứt cậu ta, “Cái tất ấy là của cậu, phòng ngủ cũng là của mấy người.”

Tô Tiểu nghĩ tới cái phòng ngủ đồ đạc ngổn ngang như bãi rác ấy, sau đó lẳng lặng ngoác qua Trần Vi. Trần Vi đang ăn ngon lành, tựa hồ không chú ý, mà Gấu bự thì như bị dội nước lạnh, im bật.

“Cô hướng dẫn là ai diễn ấy nhỉ?” Trần Vi đột nhiên hỏi.

“Ngô Lâm! Giờ là năm thứ tư rồi.”

“À.” Trần Vi gật gù đầu, sau đó ánh mắt quỵ dị liếc Tô Tiểu một cái.

Một đám người âm ỉ, trêu chọc lẫn nhau, đương nhiên chủ đề cũng nghiêng về các anh chị năm ba nhiều hơn, dù sao sinh viên năm nhất vừa vào học được vài tháng, sự hiểu biết và tiếp xúc chưa sâu lắm, vài cô bé có vẻ rất hứng thú với quá khứ của Phát Thanh Viên, đến cuối, lại biến thành bài diễn thuyết của mình Gấu bự.

Lúc Phát Thanh Viên vừa nhập học rất thích ra vẻ cool, chìm đắm trên mạng, cực kỳ sa đọa. Nhưng về sau không hiểu sao lại đổi tính, bắt đầu đi thư viện đi tự học, vốn tưởng kiên trì không được mấy ngày, kết quả tên đó lại kiên trì tới ba năm, hơn nữa còn không ngại mưa gió, thời gian làm việc nghỉ ngơi chuẩn xác khiến người ta giật mình.

Phát Thanh Viên quả có làm qua Phát Thanh Viên thật, chính là chương trình phát thanh 6 giờ tối mỗi ngày của trường, nhưng chưa tới một tháng đã không đi nữa, nghe nói là bởi thấy phiền quá. Nhưng một tháng ấy, cậu ta lợi dụng chức vị trong giờ phát thanh tặng một bài hát ột cô gái nào đó, đáng tiếc đến nay vẫn không biết là tặng ai.

“Lẽ nào là Ngô Lâm?” Trần Vi bỗng nhiên xen mồm.

Câu hỏi của Trần Vi khiến Gấu bự hưng phấn dị thường, “Bọn mình cũng thấy vậy, ha ha ha, Ngô tử cũng sắp tốt nghiệp rồi, còn không bắt chặt lấy là không kịp nữa đâu đấy!”

“Thật vậy à? Thật vậy à?” Các tiểu cô nương đều cực kỳ quan tâm, ngay cả Tô Tiểu cũng quay đầu sang, có phần chăm chú nhìn vào khuôn mặt nghiêng của cậu ta.

Phát Thanh Viên lắc đầu, nhẹ nhàng phun ra hai từ, “Không phải.”

Ánh mắt cậu ta và Tô Tiểu giao nhau vài giây, sau một chốc ngẩn ngui thì kiên định dời đi, nhìn vào xiên nướng trước mặt, sắc mặt chăm chú dị thường.

“Mặt đỏ cả lên rồi, còn không thừa nhận.”

@*3* Yêu nam 9 chết mất thôi

“Đừng nói bậy.”

Bởi cậu ta cúi đầu, nên lúc này không thấy sắc mặt thế nào, nhưng giọng nói rất lạnh lùng, hình như là giận thật.

Gấu bự và cậu ta thân nhất, cho nên hơi giật mình một lát rồi chuyển sang chuyện khác, cậu ta chắc đang nóng lòng biểu hiện trước mặt Trần Vi, cho nên ba hoa như chích chòe, đến cuối còn hung hăng nốc cạn hai chai nước khoáng.

Nhưng Trần Vi hình như không có cảm giác gì với cậu ta, Tô Tiểu thấy rõ vẻ không thích trên mặt cô nàng.

Không thích cậu ta cứ một mình lải nhải không ngừng, không thích cậu ta cứ quan tâm quá thấp thỏm chi li.

Tô Tiểu thở dài một cái.

Sau khi bữa tối kết thúc, cả đoàn nhộn nhịp quay lại kí túc xá. Kí túc của sinh viên năm nhất cách cửa Bắc gần nhất, đi đến cuối chỉ còn bốn người. Tối sân vận động thì bọn họ cũng nên tách đường, câu tạm biệt đã nói được nửa, lại thấy cái vẻ khổ sở muốn nói lại thôi của Gấu Bự, cô bỗng cảm thấy rất đáng yêu, không giống với những kẻ theo đuổi trước kia của Trần Vi. Cho nên, lần này, cô ra một quyết định khiến bản thân cũng giật mình.

“Gấu Bự đưa Trần Vi về nhé, tôi còn muốn đến cửa hàng tạp hóa mua chút đồ.” Tô Tiểu nói.

Từ trước tới giờ cô chưa từng quản chuyện của Trần Vi, cho dù là đưa quà giúp, cũng tuyệt đối không xen vào chuyện tình cảm của cô nàng, nhưng lần này, có lẽ là thấy tấm lòng của Gấu Bự, cho nên cô quyết định góp chút sức lực của con con của mình.

Tô Tiểu thấy rõ Trần Vi tròng có một cái, cô ngoảnh đầu sang bên, khẽ nhún nhún vai.

“Vừa lúc, tôi cũng muốn mua đồ.” Phát Thanh Viên bỗng lên tiếng.

Tô Tiểu dãi ra một lát, ngay sau đó phát hiện Phát Thanh Viên khẽ huých cánh tay cô.

Cậu ta tựa hồ đã chạm vào đầu ngón tay lạnh lạnh của cô.

“Đi thôi.” Cậu nói.

27. Chương 39-40

Chương 39:

Đi mua đồ chỉ là cái có thôi. Nhưng đến lúc phải thực hành cái có ấy thì Tô Tiểu thấy cô cũng cần mua chút đồ. Đồ giảm giá hôm nay là băng vệ sinh, nhưng vì bây giờ đã tối muộn, băng vệ sinh bị tranh mua gần hết, vì hàng tạp hóa này lúc nào cũng đông khách, nên mấy thứ còn lại cũng bị đảo cho loạn xạ cả lên, thậm chí còn có cái sát bên cạnh mấy bình đựng đồ ăn vặt trên tủ kính.

Đậu phộng rang giòn, bánh tai mèo và cơm cháy cay.

Tô Tiểu đang định dùng tay phải lấy túi ni lon trên tường bên cạnh mấy cái bình, còn tay trái cầm cái muôi để trên bình thủy tinh, nhưng khi động tác của cô vừa làm được nửa, một giọng nói ở sau lưng vang lên.

“Đồ bán giảm giá chất lượng có thể không tốt?” m lượng rất nhỏ, nhưng có vẻ âu lo lắm. “Hơn nữa mấy cái phòng phòng còn thừa này ở trong hình như có không khí, không vệ sinh.”

Tô Tiểu quay đầu, phát hiện ra Phát Thanh Viên đang nhíu mày đánh giá đồ giảm giá trên tủ kính, tựa hồ cảm giác được ánh mắt của Tô Tiểu, cậu hơi ngoảnh đầu đi, vẻ mặt có chút ngượng nghịu.

“Tôi rất thích ăn bánh tai mèo ở đây.” Tô Tiểu nhếch môi cười một cái, dùng môi múc một ít vào túi rồi buộc lại, đưa cho bác gái giúp cân bên cạnh, sau đó cô lại lấy thêm một túi nữa. Đợi hai túi cân xong tính giá, cô đi thẳng ra quầy thu ngân trả tiền.

Phát Thanh Viên không giành trả, việc này cũng làm cô thoải mái hơn, bởi rất tự nhiên.

“Cậu tới mua gì vậy?”

“À!” Phát Thanh Viên đứng trước giá hàng nhìn một lượt, rồi tùy ý rút ra một gói mì ăn liền, “Mua giúp người ta.”

Hai người ra khỏi cửa hàng tạp hóa.

Ở sau cửa hàng có một con đường nhỏ có thể đi thông tới kí túc nữ của năm ba, Tô Tiểu xuống hết bậc thang theo thói quen rẽ trái vào con đường nhỏ ấy, đợi đi được vài bước mới nhớ, bên cạnh mình còn có một người, một người con trai.

Vốn cũng không có gì, nhưng bây giờ là 10 giờ đêm, trên đường hầu như không có ai.

Lại bởi vì đường nhỏ, nên trên đường hầu như không có đèn đường sáng rực nào cả.

Dưới ánh đèn mờ mờ, bóng của hai người thật dài thật dài, rõ ràng là cách nhau không gần, nhưng cái bóng lại ngẫu nhiên hòa vào nhau, giống như hai con người đang ôm nhau vậy. Đường không dài, Tô Tiểu lại cảm thấy như đã đi rất lâu, khung cảnh xung quanh thật im lặng, im lặng đến mức chỉ nghe thấy tiếng bước chân của họ, im lặng đến mức, cô có thể nghe được tiếng tim đập của cô và cậu ta.

Tô Tiểu bỗng cảm thấy rất căng thẳng, thứ cảm giác này lúc trước chừng xuất hiện một lần. Chính là khoảnh khắc lúc cô ngẩng đầu, nhìn thấy bóng dáng trên bục giảng ấy, rồi trái tim bỗng nhiên bị thắt chặt. Mà cảm giác lúc này, so với lần đó còn mạnh hơn. Tô Tiểu khẽ khàng hé môi, từ sâu trong đáy lòng thở ra một hơi, mới thả lỏng được một chút.

Cô thấy mình cần phải thay đổi cái bầu không khí này, thế là Tô Tiểu lấy tay cầm lấy một túi bánh tai mèo, sau đó nhanh chóng cởi nút buộc ở ngoài ra, nhón lấy một cái bánh tai mèo bỏ vào miệng, có lẽ là do khẩn trương quá, nên cô cắn rất mạnh.

Ngay lập tức sự im lặng bị đánh vỡ, trong không trung vang lên từng tiếng từng tiếng giòn tan.

Ra khỏi con đường nhỏ âm u, kí túc đã hiện ra trước mắt họ. Nói cũng kỳ lạ, nhưng Tô Tiểu thấy mình thở dài nhẹ nhõm.

Chẳng qua là giây tiếp theo, cô lại giật giật khóe miệng. Vì đó là mặt sau của kí túc xá, cho nên lúc này ở đó đang trình diễn một màn ly biệt.

Tuy không phải là sinh ly tử biệt, nhưng vì là thanh xuân niên thiếu mà kích tình vô hạn. Một nam một nữ đang đứng trong góc tối ôm hôn nhau, mà đó lại là góc đường họ phải đi qua.

Tô Tiểu không dừng lại, nhưng Phát Thanh Viên bên cạnh lại dừng.

Cậu ta quay đầu sang kính ngạc nhìn cô.

Bọn họ không đứng dưới ánh sáng đèn đường, cho nên lúc này tầm nhìn không rõ ràng lắm, chẳng lẽ Tô Tiểu vô thức cảm giác được tình hình không đúng lắm, cậu ta dừng lại, là tại vì sao?

Lẽ nào là không muốn quấy rầy đôi tình lữ kia?

Thế nhưng thứ khó chia lìa nhất ấy là một đôi tình nhân đang yêu nhau, cô nữ sinh kia có lẽ đã được nam sinh đưa về tới đây nửa giờ trước rồi, nhưng vì triền miên trước khi tạm biệt, nên vẫn chưa đi vào kí túc, bọn họ chắc có lẽ sẽ kiên trì tới lúc cô quản lý ra khóa cổng.

Giờ đã là 10 giờ rưỡi, thời gian khóa cổng là 11 giờ 30.

“Tô Tiểu!”

“Hửm?”

Lúc này, Tô Tiểu vẫn đang chăm chú gặm bánh tai mèo, vì Phát Thanh Viên đột ngột mở lời, vì trong lòng cô bỗng căng thẳng một cách kỳ lạ, nên cô bị sặc, tiếng ho khan dữ dội bỗng nhiên vang lên, cắt ngang đôi tình nhân đang ôm ấp nhau. Sau đó bọn họ tách ra, nữ sinh quay đầu vội vã chạy vào kí túc xá, mà nam sinh thì quay sang hướng khác rồi đi.

Tô Tiểu vẫn ho khan, lúc trước cô lên lớp từng bị sặc nước miếng, ho khan tới mấy phút đồng hồ, chứng tỏ là trong khung cô là một cô gái rất ngược ngạo, dù cho trước mặt người khác lễ phép điềm đạm như một bông sen ươn sương sớm, dù cho không đặc biệt nỗ lực vẫn hàng năm lấy được học bổng.

Một bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên lưng cô.

Cô có thể cảm giác được động tác ấy thật nhẹ nhàng, mà vẫn cảm thấy được đôi bàn tay ấy rất mạnh mẽ, không nhanh không chậm, từng cái từng cái vỗ lưng cô, sự hồi hộp trong lòng lại lần nữa khuếch đại, khiến cô ho khan như không cách nào ngừng lại được.

“Nghe nói lúc ho khan dữ dội có thể kéo tai một cái.”

Nghe vậy, thân mình đang cong gập lại của Tô Tiểu cũng đỡ, cô lấy hai tay che tai, nhưng vì mỗi tay đang xách một túi bánh tai mèo, nên giờ trông như mỗi bên tai treo một cái túi nilon vậy, nhìn cực kỳ buồn cười.

Phát Thanh Viên cười một cái.

Tuy ánh sáng vẫn ảm đạm như trước, nhưng Tô Tiểu có thể nhìn trong ánh sáng mờ mờ ấy, nụ cười bên khóe miệng của cậu ta, chứa đầy sự cứng chiều.

“Không ho nữa?”

“Không ho nữa!” Tô Tiểu vuốt ngực một cái, “Đúng rồi, cậu vừa gọi tôi định nói gì vậy?”

Trần Vi cứ mãi nói họ có gian tình, không đúng, là nói có lẽ Phát Thanh Viên có ý với cô, Tô Tiểu tuy hơi chậm chạp, nhưng cũng không phải là người quá mức trì độn, lẽ nào cậu ta có ý với mình thật? Vậy giờ, có thể là thổ lộ hay không?

Lương phong hữu tấn, thu nguyệt vô biên. Phía sau kí túc xá, dưới bóng cây đại thụ, không nhìn rõ nét mặt của đối phương, không nhìn thấy vệt ửng hồng trên má, cơ hội thế này, nên dùng để thổ lộ mới phải.

Nếu như cậu ta thổ lộ thật, vậy mình nên đáp lại thế nào? Giữa lúc đó, Tô Tiểu đã nghĩ ra rất nhiều, thẳng đến lúc trong cái túi cô cầm trước mặt xuất hiện một bàn tay xương khớp rõ ràng.

“Nhìn cậu dọc đường ăn đến vui vẻ như thế, tôi cũng muốn thử một cái.”

Bàn tay ấy nhón lấy một cái bánh tai mèo, sau đó tiếng nhai giòn rụm vang lên.

Sự khấn trương dày vò Tô Tiểu hồi lâu bỗng hóa thành mây khói, cô cảm thấy mặt mình bây giờ y như tranh hoạt họa của Nhật Bản vậy, rõ ràng rõ sổ xuống mấy vạch đen.

Tô Tiểu đưa một túi bánh tai mèo cho Phát Thanh Viên, “Kỳ thật là mua cho cậu đấy, ăn thử xem, cũng được lắm. Cảm ơn cậu mời bọn tôi ăn đồ nướng, tới phòng rồi, tôi lên đây.”

Tô Tiểu híp mắt cười một cái, rồi cất bước tới cổng kí túc.

Lúc cô về tới phòng, Trần Vi đã ở, còn đăng nhập vào game rồi.

“Ô, nhiệt tình với game của bà tăng lên rồi hả!” Tô Tiểu ngạc nhiên nói, “Còn Gấu bự?”

Trần Vi quay đầu nguýt một cái, “Bà còn không biết ngưng mà nói! Coi như nể tình chị em, lần này không so đo với bà, phải rồi, một trai một gái đi mua đồ với Tần Trạc Quân, hai người có xát ra hỏa hoa gì không>”

Tô Tiểu trả lại cho bạn một cái nguýt dài, “Hỏa hoa cái khỉ gì, đi chơi game của bà đi.”

Ai ngờ Trần Vi lại thở dài, “Hắn lại không lên, không có hứng.”

“Bà bảo ai cơ?” Lúc này đã rất muộn rồi, vào game cũng không chơi được bao nhiêu, cho nên Tô Tiểu về rồi cũng không mở máy, mà vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt, nghe Trần Vi thở dài thì thuận miệng hỏi.

“Chả ai cả!”

Mấy phút sau, Trần Vi cũng xuất hiện trong phòng vệ sinh.

“Đời thật là chán ngán!” Cô nàng mồm đầy bọt ngậm nga.

“Vậy chúng ta xem lại bộ phim về cuộc thi thiết kế sáng nghiệp ấy nha!” Tô Tiểu tiếp lời.

Cô đã xem bộ phim ấy rất nhiều lần, lúc trước là xem Cố Mặc, lần này, có lẽ là phải xem thử nhân vật luôn bị bỏ qua ấy mới được.

Ở phút thứ 13 của phim, nhân vật mà Gấu bự nói xuất hiện, cắt đầu húi cua, mang kính vành đen, một tay nắm chuột, một tay cầm bánh mì gặm.

Cái tát bị ném trên tường trông như một đồng phân, bàn tay cầm bánh mì ấy lạnh lùng cầm đôi tát kia lên, tiện tay ném xuống đất.

Cũng chính bàn tay ấy, vừa nãy còn thò vào túi bánh tai mèo của cô.

Thế giới này thực là đồ nát. . .

“Quả thật không nhận ra. Nhưng mà biết rồi xem kỹ, cũng có thể nhìn ra được.” Trần Vi bình luận.

“Diễn viên đóng cô hướng dẫn cũng rất xinh này.”

“Ừ.”

“M, tên này trốn sau cửa nhìn trộm thần thái thật chuyên nghiệp.”

Thẳng đến cuối, nhân vật trong phim cũng không thổ lộ với cô hướng dẫn mình thầm mến. Cậu ta chỉ âm thầm nhìn cô ấy, âm thầm xấu hổ, âm thầm đỏ mặt, âm thầm tiếp nhận lời khen tặng của cô hướng dẫn, âm thầm lật xem tấm ảnh được chụp trộm.

“Sao cậu ta không thổ lộ nhỉ?”

“Nói thừa, bộ phim này đâu có nói về chuyện thầm mến, mà là nói về thiết kế sáng nghiệp, sau cùng lấy được giải nhất chẳng phải đã là cái kết hoàn hảo à. Với lại, cô hướng dẫn trong phim này còn có vị hôn phu mà.” Trần Vi bĩu môi, “Còn có bà sao không thổ lộ với Cố Mặc hả?”

Tô Tiểu: “. . .”

Chương 40:

Lại một tuần mới, hệ thống cập nhật lần nữa, cho ra hai tấm vũ khí phối phương – Nha • Tru Tâm và Trượng • Lưu Niên, là vũ khí của thích khách và thiên tiên.

Căn cứ vào kinh nghiệm tuần trước của phần lớn người chơi tổng kết ra, nguồn của vũ khí phối phương là phụ bản lớn, nhiệm vụ duy nhất, tỉ lệ bạo rất thấp. Gần đây Tô Tiểu lên trò chơi không được nhiều, mỗi lần online thì không phải bận đến tối mất tối mũi, thì cũng bị chọc tức tới xì khói, cho nên không có cơ hội vào nick nhỏ làm vũ khí. Vừa vặn hôm qua Hoa Vô Tình nói tài liệu làm vũ khí hắc đã chuẩn bị xong rồi, Tô Tiểu liền trực tiếp đăng nhập vào nick Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên.

Tô Tiểu login xong thì nhận được lời mời tổ đội.

Hoa Vô Tình: Đồ nhi, tài liệu cho con làm Châm giúp ta.

Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: Phẩm chất không cao thì đừng trách con.

Hoa Vô Tình: Vi sư rất tin tưởng con.

Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: NPC chế tạo ở Cửu Lê.

Lúc giao dịch tài liệu, Tô Tiểu có hơi khấn trương.

Đánh cược nhân phẩm với đại thần tùy cơ của Tiêu Dao là một việc rất đau đầu, Tô Tiểu có thể tưởng tượng nếu phẩm chất không cao, lấy cái tính không da không mặt của Hoa sư phụ, hắc chắc chắn sẽ lăn kèn ra đất, bắt mình bồi thường tổn thất.

Chuẩn bị một lúc, rồi Tô Tiểu nhấp vào nút chế tạo, thanh tiến độ từ từ nhích lên, cô cảm giác tim mình thối lại.

Không tới mấy phút, mà tựa như đã qua cả thế kỷ.

Đến giây cuối cùng, thân mình Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên bốc lên một quầng sáng.

Tô Tiểu mở bản ghi nhớ, thấy đến một hàng chữ nhỏ màu xanh lam, bỗng thấy như trên đầu mình cũng hiện lên một vòng sáng.

Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: ! ! ! Trừng mắt!

Hoa Vô Tình: ? ? ? Đen?

Hàng chữ nhỏ ấy là: Linh quang chợt lóe, bạn đã chế tạo được hai chiếc Châm • Trần ai phân loạn .

Tô Tiểu vội vàng mở túi đồ, thấy hai cái Châm thuộc tính giống hệt nhau, phẩm chất 295, thuộc tính cực phẩm.

Trên oai oai Hoa Vô Tình không ngừng hỏi rốt cuộc thì thuộc tính thế nào, Tô Tiểu không đáp, mà đưa ảnh chụp hàng chữ nhỏ ấy lên nhóm, lập tức khiến mọi người nhao nhao lên.

Khe Suối: Hứa Hứa cô là GM hả?

Thanh Thành Tuyết: Hứa Hứa cô dụ dỗ GM hả?

Hoa Vô Tình: A a a rốt cuộc thuộc tính thế nào hả?

TÔ Tiểu chụp ảnh thuộc tính của Châm rồi lần nữa gửi lên nhóm.

Hoa Vô Tình : MN, đồ nhi con ‘thượng’ GM rồi hả?

Hứa Ngải Dị Thâm:... .

Loạn Đánh Tỳ Bà: Hứa Hứa cô đừng chơi thầy thuốc rởm này nữa, chơi nick nhỏ đi, thần may mắn chiếu cổ cô như thế, cô chắc chắn sẽ thành cung tiền thủ đệ nhất thiên hạ.

Mặc Mặc Vô Ngữ: Nhượng mày.

Bởi vận may của Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên đang cao tới tột đỉnh, Loạn Đánh Tỳ Bà quyết định tổ một bạo lực đoàn đi khiêu chiến Vạn Quỷ Quật.

Vạn Quỷ Quật chính là một trong những phụ bản lớn hiện nay, Phù Vân Các lúc trước cũng đã đẩy ngã được lão 2, tuần trước Thiên Nhai thành công đẩy ngã được BOSS cuối cùng bạo ra vũ khí phối phương, cho nên Loạn Đánh Tỳ Bà kêu gọi mọi người đi thử vận.

Trước có nói, Phù Vân Các đột nhiên thêm vào một đám mãnh nhân rất lợi hại, chức nghiệp nhiều nhất là thích khách và cung tiền thủ. Cho nên bạo lực đoàn nghĩa là, toàn đoàn có 20 người, chỉ có 2 thầy thuốc thêm máu, 2 chiến sĩ kháng quái, còn lại toàn là các tay đánh công kích cao, da giòn.

Tô Tiểu vốn định đổi nick thầy thuốc để giảm áp lực ọi người, vừa phát biểu ý kiến đã bị bác bỏ, mọi người cần mang cô đi làm linh vật, cho nên số người hữu dụng trong đoàn thật ra chỉ có 19 người, sắp xếp như thế, có thể đánh đến BOSS cuối của Vạn Quỷ Quật sao?

Tô Tiểu cảm thấy thật áp lực.

Đoàn tập hợp xong, Loạn Đánh Tỳ Bà kích động chạy đi mở bản.

Lúc đánh tiểu quái mọi người đánh đâu thắng đó, lúc đánh với BOSS mọi người chết đi sống lại.

BOSS đầu tiên thì vẫn đánh được khá thuận lợi, BOSS thứ hai thì bị loạn cừu hận. Vốn là thiên cơ luân phiên kháng quái, nhưng đến một thời gian nhất định, BOSS sẽ tự động tiêu trừ cừu hận, tùy ý công kích người chơi có mặt ở đó, hơn nữa còn quần khủng và cuồng bạo. Nick nhỏ Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên của Tô Tiểu căn bản không hề xuống ngựa, đứng ở nơi xa nhất, im lặng nhìn mọi người dưới từng cơn rống giận của BOSS chết chết sống sống.

Có một lần cuồng bạo, bị chết một thầy thuốc mới vào là Buồn Chán Mà Thôi. Đồng thời vật phẩm CD sống lại vốn không có, Hoa Vô Tình phải chú ý lượng máu của chiến sĩ, căn bản không có biện pháp đi kéo thầy thuốc, Tô Tiểu không gia nhập chiến đấu, vội mua một Hoán hồn phù để cứu người trên quầy gửi bán, kết quả chưa tới được cạnh thi thể của thầy thuốc, BOSS vừa lúc đàn khủng, Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên một thân trang phục nhiệm vụ, bị khủng một cái như thế chỉ còn lại một tầng máu, đồng thời sau khi tiến vào trạng thái chiến đấu không thể sử dụng vật phẩm hoàn hồn, cô khổ không nói nổi.

Đúng lúc đó, chủ kháng Loạn Đánh Tỳ Bà cũng hi sinh.

Lam của Hoa Vô Tình cũng sắp hết, mắt thấy sẽ bị diệt đoàn.

Trên oai oai Buồn Chán Mà Thôi đang hô to, “Cố lên, còn 30 giây nữa là ta có thể sống lại.”

Thanh Thành Tuyết gào lên trả lời, “Dây máu của lão nương đang nguy cấp.”

Rống xong, cô nàng cũng thảm liệt ngã xuống.

Hai chiến sĩ kháng bản đều chết, Tô Tiểu chuẩn bị chạy tới chân BOSS tự sát, kết quả lại xảy ra chuyển cơ, tốc độ của cung tiễn thủ rất nhanh, đứng xa bắn tên, lúc này Mặc Mặc Vô Ngữ bắn một chiêu Dạ Lang qua, thành công hấp dẫn cừu hận của BOSS, sau đó kéo BOSS chạy vòng quanh cái hồ lớn trước mặt. . .

MN, hẳn lại chơi thả điều với BOSS!

Lúc BOSS còn 40% máu lại thanh cừu hận lần nữa, ngẫu nhiên công kích một cung tiễn thủ khác là Bích Hải Thanh Thiên Dạ Dạ Tâm. Vì thế, cung tiễn thủ này cũng y theo hồ lô vẽ gáo, lại lần nữa đặc ý chạy vòng quanh vòng quanh.

Vì sau khi BOSS thanh cừu hận, ngoại trừ người chơi bị nó ngắm trúng ra, những người còn lại đều thoát khỏi chiến đấu, cho nên mọi người mau mắn thừa dịp đó hồi phục thì hồi phục, cứu người thì cứu người, chỉnh đốn xong xuôi lại xông vào đấu.

Cuối cùng, con BOSS đó bị 5 cung tiễn thủ trong đoàn liên hợp lại hạ gục.

Đội Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: Còn có đấu pháp như vậy.

Đội Bích Hải Thanh Thiên Dạ Dạ Tâm: Đừng có xem thường cung tiễn thủ.

Đội Thanh Thành Tuyệt: Tinh vi!

Cách đánh BOSS thứ ba trên diễn đàn là chỉ cần hao cạn lam của nó, là đại chiêu của nó không thi triển được, vừa lúc cung tiễn thủ có một chiêu bẫy có thể rút lam, cả Tô Tiểu cũng xem đất trống để đặt bẫy, cho nên lúc đánh rất nhẹ nhàng, nhẹ nhàng hơn con BOSS thứ hai nhiều.

BOSS cuối cùng của Vạn Quỷ Quật gọi là Quỷ Kiến Sầu.

Trên oai oai Loạn Đánh Tỳ Bà bắt đầu giới thiệu đấu pháp. “Khi đánh Quỷ Kiến Sầu phải đứng ở một vị trí cố định, thầy thuốc ở 257,12, tay đánh và chủ kháng đứng ở 220,12. Cứ cách 20 giây thì tản ra bốn góc ăn phù công kích, toàn lực tiêu xuất*, trong vòng một phút không đánh xong BOSS sẽ vô địch, đánh không xong.”

*Hay tiêu xuất thương tổn: Là người phụ trách tạo thương tổn cho quái vật hoặc kẻ địch. (Gồm có cận chiến tiêu xuất(chiến sĩ, thích khách...), hoặc viễn trình tiêu xuất (cung thủ, thợ săn, pháp sư...)

“Nói nhiều thứ vớ vẩn thế làm gì, thử trước nói sau.”

Vốn tay đánh nhiều, tiêu xuất đủ, nhưng tay đánh quá lợi hại, tiêu xuất quá mạnh lại dễ giành cừu hận, tiêu xuất không mạnh lại có khả năng không đánh xong, hơn nữa chiến sĩ chỉ có 2 người, thầy thuốc cũng chỉ có hai, loạn cừu hận tay đánh rất dễ chết, cứ vậy đánh tới đánh lui lại cực kỳ mạo hiểm kích thích.

Sau cùng, khi BOSS còn có 1% máu, thì nó vô địch.

Xem ra chỉ còn cách làm lại lần nữa, Tô Tiểu nghĩ thầm.

Tiếp đó, cô chợt nghe thấy trong tai nghe truyền ra tiếng kêu thảm rất chỉnh tề.

Trong đoàn có 5 cung tiễn thủ, 5 thích khách. Lúc đánh BOSS thứ hai, 5 cung tiễn thủ thả điều kéo BOSS chạy khắp nơi, BOSS này, 5 thích khách lại cùng nhau tự bạo.

Đội Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: Lại còn có đấu pháp như vậy chứ.

Đây là lần thứ hai trong ngày Tô Tiểu phát ra câu cảm thán như vậy. . .

Đội Bất Niệm Tình Thâm: Tất cả đều là có thể.

Tô Tiểu bị giục đi sờ thì thể quái vật.

Cô khí thế bừng bừng đi qua, đưa tay ra sờ.

Chỉ thấy ánh sáng màu đen lóe lên, một làn khói đen bốc lên trời.

Gần Quỷ Kiến Sầu: Ta chết cũng sẽ không bỏ qua cho các người...

Quỷ Kiến Sầu rên rỉ xong, trong bao của đoàn đội mới tỏa sáng nhè nhẹ.

Nha • Tru Tâm cùng với một cái nhẫn cực phẩm cho thầy thuốc.

Hoa Vô Tình là trang bị chiến trường, không có nhu cầu với cái nhẫn này, nhưng Tô Tiểu lại cực thèm thường thuộc tính của nhẫn, đáng tiếc cô lên nick cung tiễn thủ, tự nhiên, nhẫn rơi vào tay Buồn Chán Mà Thôi. Còn về phối phương Nha • Tru Tâm thì trực tiếp phân cho cô rồi.

Phối phương vũ khí của thích khách à nha.

4 thích khách trong đội đều ồn ào kêu đòi vũ khí, đủ các lời đường mật đến ôm đùi Tô Tiểu.

Lòng Tô Tiểu khê động, sau đó mật ngữ với Bất Niệm Tình Thâm.

Bạn nói với Bất Niệm Tình Thâm: “Vũ khí của thích khách nhé.”

Bất Niệm Tình Thâm: “Ừ.”

Bạn nói với Bất Niệm Tình Thâm: “Muốn không, xin tôi đi?”

Nhân phẩm của cái nick này quả không sai, sờ được vũ khí phối phương không nói, còn là của thích khách dùng, Tô Tiểu bây giờ vui như mở cờ trong bụng.

Nếu Bất Niệm Tình Thâm tìm cô làm vũ khí, cô nhất định phải tận dụng để khi dễ anh ta một phen. Hừ hừ, khiến anh ta dập đầu một trăm cái!

Bất Niệm Tình Thâm nói: “Không muốn.”

Bạn nói với Bất Niệm Tình Thâm: (Trừng mắt) Đừng mạnh miệng mà.

Bất Niệm Tình Thâm nói: Dù cho bọn họ đều cầm cực phẩm vũ khí, cũng không PK được tôi.

Tô Tiểu: “. . .”

Bất Niệm Tình Thâm nói: “Giống như là cô có cầm được cực phẩm Châm, cũng không đánh lại được tôi.”

Bạn nói với Bất Niệm Tình Thâm: MN!

28. Chương 41

Chương 41:

Buổi tối Trần Vi trở về, Tô Tiểu lập tức khoe khoang mình tay đỏ.

“Tôi sờ ra được vũ khí phối phương mới ra nhé, là của thích khách, ha ha ha, tôi quả là tiểu hồng thủ trời sinh mà!”

Trần Vi đứng trước mặt gương dài chấm đất, đập giày cao gót trên chân ra, đầu cũng không quay lại, gầm lên: “Hong cái con khỉ, hôm nay luyện tập mấy đứa chơi game kia có bàn tán, nói là vũ khí của thích khách và thiên tiên, tôi vốn định trở lại rồi bảo bọn bà tổ một đoàn đi phụ bản, kết quả mấy người lại đi rồi! Bà sờ ra phối phương của thích khách thì đắc ý cái khỉ gì.”

Trần Vi đổi sang dép lê rồi đi tới sau Tô Tiểu gõ lên đầu cô, “Sao bà không sờ ra phối phương vũ khí của thiên tiên ấy hả? Bà còn không biết ngượng mà khoe khoang với tôi? Vũ khí của thích khách? Bà không phải thích khách, tôi cũng không phải thích khách, hờn hờ thể làm gì? Bà có quen với tên thích khách nào hả?”

Tô Tiểu nhất thời nghẹn họng.

Sờ được vũ khí của thích khách làm tâm tình cô sung sướng vô cùng.

Bạn xem, bây giờ có thích khách nào trong thế lực không mật ngữ cô, ôm đùi cô, ngay cả Bất Niệm Tình Thâm.

Sai rồi, Bất Niệm Tình Thâm vẫn rất là bình tĩnh, chẳng là trên kênh thể lực rất nhiều thích khách đều nghị luận, nếu làm ra Tru Tâm mãn phẩm chất, công kích tăng thêm mấy trăm, chém người như cắt đậu phụ, đánh bại Bất Niệm Tình Thâm đoạt lấy môn phái đệ nhất thích khách cũng không còn là mộng nữa.

Nhưng Bất Niệm Tình Thâm lại nói một câu khiến người ta phải sặc máu, “Không phải mộng bình thường nữa, mà là mộng tưởng hảo huyền.”

...

Mà lúc này bị Trần Vi gào một trận, cô hơi hơi có cảm giác đầu mình bị cửa kẹp hỏng mất rồi.

Cô vui vẻ như thế làm gì nhỉ? Cho thích khách vũ khí lợi hại, rồi sau này PK càng không có phần thắng? Thích khách là thiên địch của thầy thuốc, đồng môn của cô ở chiến trường bị chết thảm trong tay thích khách, mà cô lại vui vẻ cung cấp vũ khí cho kẻ địch? Tô Tiểu giật giật khóe miệng, “Ha, tỉ lệ rơi ra vũ khí phối phương rất thấp, mặc kệ là gì đều vui vẻ thôi. . .”

Nói câu đó xong, Tô Tiểu sờ mũi mình một cái, có chút chột dạ.

May Trần Vi không truy cứu nữa, mà tự động mở máy tính lên.

Một lát sau, Tô Tiểu thấy trên màn hình của mình bật ra thông báo, hảo hữu Vi Tiểu Hường Noãn của bạn đã login.

“Gần đây bà tích cực chơi game ghê nhỉ!” Tô Tiểu thuận miệng nói.

Trần Vi không đáp, Tô Tiểu cũng không hỏi lại, mà vào môn phái sung sướng đi rao bán Trần ai phân loạn . Lúc trước linh quang chợt lóe ra được hai cái, bởi tài liệu là Hoa Vô Tình bỏ ra, cô vốn định đưa cả hai cho hắn rồi lẫn lộn đòi tiền hoa hồng, kết quả Hoa Vô Tình trực tiếp đưa cho cô một cái Châm làm tiền công, thế cho nên, cô bắt đầu rao bán môn phái.

Môn phái Hứa Ngải Di Thâm: Cực phẩm Trần ai phân loạn 2000 vàng, muốn thì MMMM!

Trên quầy gửi bán chỉ có 2 cái Trần ai phân loạn , người chế tác một là Phượng Tê Ngô, còn người kia thì không quen, nhưng phẩm chất đều thấp, dù vậy, cũng đã treo giá 1500 vàng, cho nên Tô Tiểu thấy mình rao 2000 vàng quả thật không cao, cô thiết lập tự động rao, rồi tiện tay xin vào chiến trường.

Bởi vì trang bị của cô, Tô Tiểu vào chiến trường sau đó nhắm ngay một anh chiến sĩ mạnh khỏe, rồi quyết tâm chạy theo hắn mọi lúc. Ngờ đâu không phải mỗi chiến sĩ đều có đạo đức chức nghiệp, không phải mỗi một chiến sĩ đều xông pha trận mạc vì tình yêu và chính nghĩa, mỗi lần gặp kẻ địch Tô Tiểu thêm đầy máu cho chiến sĩ, hoặc nghìn đau vạn khổ quăng kỹ năng quần tăng máu ra, chiến sĩ thì kêu ngao ngao chạy mất mạng, tiếp đó cô bị luân luôn...

Sau vài lần lặp lại như thế, Tô Tiểu thở dài rồi tự chạy đi tẩy cở.

Mà lại có lần ngộ hém gặp nhau với gã chiến sĩ đó, hắn ta gào lên trên kênh chiến trường, “Thầy thuốc, thêm trạng thái!”

Tô Tiểu làm như không thấy, tiếp tục chạy sang một lá cờ khác.

[Chiến trường] Tà Dương Như Máu: Thầy thuốc không thêm máu không thêm trạng thái, ăn hại à!

Tô Tiểu mở thành tích chiến trường ra kiểm tra, thấy lượng máu mình thêm đã đạt tới 30W, còn giết 0 chết 11, chiến tích kiểu này, có thể nói là thảm thiết vô cùng.

[Chiến trường] Tà Dương Như Máu: CMN thầy thuốc! Trạng thái!

[Chiến trường] Hứa Ngải Di Thâm: Lão tử lúc đầu thêm cho ngươi còn ít sao, Nghịch Chuyển cho ngươi thì ngươi chạy mất, 2 đứa đối địch đánh ta, ngươi đứng một bên nhìn, thêm máu cho ngươi không bằng cho chó!

[Chiến trường] Tà Dương Như Máu: Cút, đồ nhân yêu!

Thấy câu chửi như vậy, Tô Tiểu mới hiểu ra một chút. Tổ phát triển của Tiêu Dao để phòng luật ngầm của chiến trường, tỷ như người cùng thể lực thì không giết nhau vân vân, nên khi vào chiến trường sẽ không

hiện biểu tượng của thế lực, phương thức kiểu đó bị người chơi gọi đùa là bịt tai trộm chuông, không hiện biểu tượng thế lực lẽ nào cùng thế lực không nhận ra nhau? Kết quả đó chẳng qua là cho người không biết yên tâm giao chính mình cho đồng đội phía sau, rồi sau đó bị đồng đội đâm ột đao. Nếu có biểu tượng thế lực, có lẽ còn có thể cân nhắc xem người cùng thế lực với bên địch kia có kẻ vai chiến đấu không, hay là chỉ đứng bàng quan một bên.

Chửi cô là nhân yêu thường là người của Thiên Nhai.

Có hận cũng chỉ hận mình nổi tiếng quá, mà cô chỉ nhớ được tên của mấy bô lão bên địch thôi.

Có lẽ tên Tà Dương Như Máu này là con tôm nhỏ vô danh bên Thiên Nhai rồi.

Phải trái trắng đen trên chiến trường người sáng suốt vẫn có thể nhận rõ, đứng dưới lá cờ, Tô Tiểu thêm trạng thái cho các đồng đội đứng chung ở đó, còn có người rất nghiêm túc cảm ơn cô, đó cũng là niềm vui duy nhất trong trận chiến trường này.

Sau khi kết thúc chiến trường truyền tống ra ngoài, Tô Tiểu nhìn thấy thế lực của Tà Dương Như Máu quả đúng là Thiên Nhai, độ căm thù với Thiên Nhai lập tức xoạt xoạt tăng vọt lên, còn về quân chủ của Thiên Nhai, hình như cũng bắt đầu thấy mâu thuẫn cộng thêm chán ghét rồi.

Cá mè một lứa! Cá mè một lứa! Tô Tiểu cau mày nghĩ.

Đánh xong một trận, liền tới thời gian có thể tổ đội xin chiến trường. Trần Vi là thiên tiên, phối hợp với thầy thuốc có thể coi là vô địch, hơn nữa hai người ở cùng phòng, dễ dàng khai thông, vậy nên người Tô Tiểu nghĩ tới đầu tiên là Trần Vi.

Cô mở danh sách hảo hữu mời Trần Vi tổ đội, sau đó phát hiện Trần Vi đã có đội, lại nhấp vào xin đội, mẹ nó, đội ngũ của họ lại đầy mất rồi.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Di Thâm: Tổ đội chiến trường, cầu tổ đội chiến trường!

Thế lực Hoa Vô Tình: Đang trong chiến trường.

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Vừa bắt đầu, chờ chúng ta ra.

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: Như trên.

Thế lực Khe Suối: +10086.

Thế lực Thanh Thành Tuyết: Đang trong phụ bản. . .

Thế lực Cư An Tư Vi: Ha ha ha ha, các người đối diện với bọn ta.

Tô Tiểu: “. . .”

Hệ thống: Bất Niệm Tình Thâm mời bạn vào đội ngũ, đồng ý OR từ chối?

Thấy tin này, Tô Tiểu theo phản xạ nhấp từ chối.

Nhưng mà từ chối rồi, trong lòng lại hơi khó chịu, thầm nghĩ nếu anh ta mời mình lần nữa sẽ đồng ý, kết quả lại không như mong muốn, người ta không thèm lên tiếng nữa, Tô Tiểu thở dài, tự mình click xin vào chiến trường.

Vào không bao lâu, cô liền mắng một tiếng mẹ nó.

Vừa chạy trên đường mấy bước, đã bị ngủ.

Đứng dưới cột cờ, đang tẩy cờ, thanh tiến độ đọc được nửa, lại bị ngủ.

Nhìn đồng đội bị vây công, muốn xông lên thêm máu, chưa chạy lại gần, lại bị ngủ.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Di Thâm: Bất Niệm Tình Thâm sao nhà anh không đi chết đi, CMN!

Phù một tiếng.

Tô Tiểu và một thiên tiên đang đứng dưới cờ cùng nhau quay về chuồng heo.

Hệ thống: Bất Niệm Tình Thâm tự bạo tạo thành 27000 thương tổn cho bạn, bạn đã chết.

Thế lực Bất Niệm Tình Thâm: Chết rồi.

“Tôi không thể dùng ngôn ngữ để diễn đạt tâm trạng mình lúc này nữa.” Tô Tiểu một tay vuốt ngực, bên nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Mà Trần Vi đang đeo tai nghe khoe miệng cười, không hề nghe thấy Tô Tiểu nói, ngay cả lúc Tô Tiểu tới phía sau cô nàng cũng không phát giác.

Tô Tiểu sắp mặt lại gần màn hình.

Trần Vi cũng ở chiến trường, có điều lực chiến đấu của bọn họ rất mạnh, hầu như áp chế toàn diện đối phương, trong kênh đội ngũ có mấy người đang tán gẫu.

Cư An Tư Vi: Đầu người lại bị muối giạt mất. ..

Vi Tiểu Hường Noãn: Là huynh nhường thôi. ..

Thanh Thiên Bạch Nhật Mãn Địa Hồng: MN, chờ chút thịt chứ, ta muốn ăn thịt.

Buồn Chán Mà Thôi: Quân chủ, giết Loạn Đánh Tỳ Bà, mau mau xông lên.

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Thủ hạ lưu tình a, cái đàn châu chấu các người! Đồng đội bên bọn lão tử đều không đi ra rồi, chỉ có một tiểu đội là chúng ta thôi.

Tô Tiểu lẳng lặng đi về máy tính của mình.

Nhân vật trò chơi vì trong 5 phút không di động, đã bị hệ thống hủy bỏ tư cách chiến trường. Cửa chiến trường người đông như kiến cỏ, nhưng càng hiện rõ dáng vẻ cô đơn chiếc bóng của Hứa Ngải Dĩ Thâm.

Mỗi tháng đều có vài ngày như thế, bởi vì chút tình huống nhỏ nhặt mà cảm thấy cô đơn.

Đúng lúc đó, cô nhận được mật ngữ của một người xa lạ.

Hoa Lạc Vô Tình nói với bạn: “Trần ai phân loạn 1800 vàng có bán không?”

Bạn nói với Hoa Lạc Vô Tình: Phẩm chất kém thế đã treo giá 1500 vàng rồi, thanh Trần ai phân loạn này quá cực phẩm ấy.

Hoa Lạc Vô Tình nói với bạn: May mắn của người chế tác thật nghịch thiên nha, làm ra đều là cực phẩm Châm, phí tổn của cái Châm ấy 1000 vàng là tạo được, 1800 vàng cũng không tính là thiệt mà.

Tô Tiểu suy nghĩ một lát, thấy 1800 vàng cũng có thể chấp nhận được, liền đồng ý.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Châm bán được 1800 vàng, ha ha ha ha.

Mọi người trong thế lực nhao nhao chúc mừng, nhưng niềm vui sướng ấy không duy trì được lâu đã bị phân tán lực chú ý.

Hệ thống: Tâm như bàn thạch, mãi mãi không rời! Chúc mừng người chơi Biển Màu Xanh Đậm phát hiện được bản đồ mật ở Thước Kiều Tiên —— Uyên Ương Chúc Cầm, thu được Chìa khóa bí cảnh .

Hệ thống: Sau nửa tiếng nữa trò chơi sẽ tiến hành nâng cấp bảo trì, thời gian bảo trì là 10 phút, có bất tiện với người chơi xin lượng thứ.

Công cáo toàn server: Người chơi ở Bồng Lai Tiêu Cảnh lại lần nữa kích phát nhiệm vụ mật cấp cao nhất, nên toàn bộ người chơi trong server sau lần nâng cấp này sẽ nhận được phần thưởng. Một game online thật khác biệt, Tiêu Dao, tất cả đều nằm trong sự tìm tòi, tất cả đều có khả năng. Hy vọng người chơi có thể vạch trần mạng che thân bí của Tiêu Dao, tạo ra một thiên hạ thật khác biệt.

Toàn server sôi trào lên.

Trên diễn đàn, server của Tô Tiểu nổi tiếng rồi.

Không tới 2 phút, quân chủ Lam Điều của Thiên Nhai đã gửi bài lên, nội dung trong đó chính là ảnh chụp của Chìa khóa bí cảnh mà Biển Màu Xanh Đậm vừa nhận được.

Chìa khóa bí cảnh —— chìa khóa mở ra bản đồ mật Uyên Ương Chức Cầm, mỗi ngày có thể sử dụng một lần (Đã khóa không thể giao dịch).

Lam Điều: Thế lực Thiên Nhai sẽ nhanh chóng thăm dò bên trong Uyên Ương Chức Cầm, Thiên Nhai mong chờ sự gia nhập của bạn.

Loạn Đánh Tỳ Bà gửi bài của Lam Điều lên nhóm oai oai.

Trên oai oai, một đám người cũng nghị luận sôi nổi.

“Lẽ nào chỉ có một cái chìa khóa thôi sao? Chúng ta sau này muốn vào phải được bọn họ đồng ý? Như kiểu thành chiến cho tư cách mới vào được? Vậy chẳng quá là khốn nạn à?”

“Nếu mà như thế thì bọn ông đây cả đời cũng đừng hòng được vào.”

“Ta đi gia nhập Thiên Nhai là có thể vào rồi.” Một giọng nói bỉ ổi cười nói.

“Nhà ngươi sẽ bị đá ra như Hứa Hứa thôi!”

...

Nói tới nói lui, mọi người đều rút ra kết luận, tình hình thật nghiêm trọng, cực kỳ bất lợi với Phù Vân Các. Chìa khóa bí cảnh không biết sẽ dẫn bao nhiêu người gia nhập Thiên Nhai, các loại thu hoạch dã ngoại, Phù Vân Các khẳng định sẽ bị ngược cho thê thảm, mấy hôm trước thêm một đám cung tiễn thủ và thích khách vốn cho Loạn Đánh Tỳ Bà đặc ý một trận, giờ hẳn lại cực kỳ ưu thương rồi.

“Ta ước rằng trong Uyên Ương Chức Cầm kia chẳng có cái ma gì cả, nhiều nhất là chỗ để tình lữ hẹn hò thôi.” Hắc u oán nói.

“Tốt nhất là mỗi ngày còn cường chế trừ phí duy hộ.” Thanh Thành Tuyết thêm vào, “Làm cho Thiên Nhai phá sản.”

Từ trước tới nay, hai chiến sĩ oan gia ghét nhau nhất lại đồng tình nhất trí.

“Không ăn được nho lại bảo nho xanh.”

“Cút!”

10 phút sau, trò chơi bảo trì kết thúc. Vừa đăng nhập, liền thấy toàn bộ nguyên lão của thế lực Thiên Nhai đang phát Thiên hạ truyền âm, giọng điệu kiêu ngạo, dùng cách nói của Trần Vi, ấy là bọn giàu xổi lăm tiền trét phân chó lên mặt mà tưởng như thiếp vàng!

“Tôi bỗng có thôi thúc muốn PK người thật với bọn Thiên Nhai.” Trần Vi đập chuột một cái, “Xem mấy ngày nay xem, thật mẹ nó đáng ghét.”

“Tôi cũng đồng cảm!” Tô Tiểu gật đầu phụ họa.

“Địch ngoài sáng, ta trong tối.”

“Bà định làm gì?”

“Nhiều loạn quân tâm!”

“Cùng đừng có làm chuyện gì ngu ngốc nhé cưng. . .” Tô Tiểu vô lực nói.

“Bà nghĩ nhiều quá!” Trần Vi nguýt một cái, “Có nhiều em thích Cố Mặc lắm phải không?”

Tô Tiểu gật đầu.

“Nhưng mấy tên trong đội bóng lại thích rất nhiều em thích Cố Mặc.” Trần Vi bổ sung.

“Tỷ như?”

“Lần trước chẳng phải bà hỏi Phượng Tê Ngô thích ai à? Tôi thấy ra chút manh mối rồi, bà đoán là ai?” Trần Vi nhìn chăm chăm không chớp vào Tô Tiểu, ánh mắt ấy khiến cô có hơi tê tê da đầu.

Tô Tiểu vô thức nuốt nước bọt, “Sẽ không là. . .”

“Trữ Lam!”

Tô Tiểu: “. .”

May mà cô vừa nảy không nói hết, nếu không thì mất mặt lớn. Hồng rồi, gần đây có phải cô mắc bệnh gì không nhỉ, hôm qua nghi ngờ Phát Thanh Viên sẽ thổ lộ với mình, giờ lại. . .

Rõ ràng không phải là mùa xuân mà!

“Mùa đông cũng sắp tới rồi, mùa xuân còn xa sao?”

29. Chương 42

Chương 42:

Phượng Tê Ngô thích Trữ Lam, nguồn tin là từ giác quan thứ sáu của Trần Vi, độ chính xác không thể chứng thực được, dù gì ai cũng biết Trữ Lam thích Cố Mặc. Dù cho Phượng Tê Ngô có thích Trữ Lam thật, thì có lẽ cậu ta cũng chưa từng nói ra miệng.

Trong những năm tháng thanh xuân này, có biết bao nhiêu mối yêu thầm lặng lẽ ẩn náu, vĩnh viễn không có ngày thấy được ánh sáng mặt trời. Có lẽ khi họp lớp nhiều năm sau, sẽ có một ông già râu tóc bạc phơ, cười nói: “Mấy chục năm trước, tôi từng thích cậu, lúc cậu đang tuổi như hoa.”

. . .

Trần Vi cũng không thảo ra phương án tác chiến chính xác, cho nên Tô Tiểu thấy cô nàng chắc cũng nhất thời hứng lên thôi, ngờ đâu ngày hôm sau lại họa ra một nét mực đậm đặc.

Giữa trưa ăn cơm ở căn tin thì gặp được Cố Mặc, Cố Mặc xin Tô Tiểu làm giúp cho hai cái Châm, bởi đối mặt với người thật, nên Tô Tiểu cũng không tiện từ chối, có điều trong lòng nghĩ nick nhỏ online in ít chơi trò mất tích là được. Giúp cho người quen ngoài đời làm vũ khí, khẳng định là không thu được tiền công, hơn nữa giúp kẻ địch tăng sức chiến đấu, đầu cô cũng chưa bị cửa kẹp đâu. Vậy nên chuyện này, Tô Tiểu quay đầu là quên sạch.

Kết quả tối vào game, lại nảy sinh chuyện nữ tình trường đại chiến thiên hạ.

Trải qua sự phân tích và sưu tập tình báo của bà con, thì tìm ra chân tướng của cả sự kiện.

Nhờ có Chìa khóa bí cảnh, Thiên Nhai đã mở bản đồ mật Uyên Ương Chức Cầm. Bởi Uyên Ương Chức Cầm là bản đồ hạn chế số người là 40, cho nên người có tư cách đi vào đều do quân chủ Lam Điều của Thiên Nhai tuyển chọn kỹ càng, còn mời cả vài quân chủ bên liên minh Bích Hải Triều Thanh Các, nên lần này vào bản đồ Uyên Ương Chức Cầm đều là người chơi có trang bị trâu bò, ngoại trừ Biển Màu Xanh Đậm.

Cô ta là người nắm giữ chìa khóa địa đồ.

Kết quả thì sao, sau khi vào bản đồ thì sẽ được truyền tống ngẫu nhiên, cũng chính là, đội ngũ vốn đã tổ tốt lại bị truyền lung tung cả lên, thật không may là, Biển Màu Xanh Đậm cùng Tích m và đám bạn của Tích m được truyền tới cùng một chỗ.

Sau đó Biển Màu Xanh Đậm đã chết.

Nghe nói có một con quái, bọn Tích m đứng một bên nhìn, không hề giúp đánh quái hay thêm máu. Biển Màu Xanh Đậm vẫn luôn 79 cấp, cũng không kiểm trang bị, nên cho dù chỉ một con quái, cô ta cũng chống được, bỏ mạng là không ngoài dự đoán. Nhưng mà ngoài dự đoán đó là, mọi người đều lần đầu vào Uyên Ương Chức Cầm, chưa từng nghĩ sau khi người nắm giữ chìa khóa bị chết, tất cả người chơi khác đều bị truyền tống ra ngoài, thế là, sự tình rất cuộc ảm ỉ lên.

Phía Tích m nói là vì vừa truyền tống vào, thời gian đọc bản đồ dài quá, lúc hiện ra thì đang nhìn cảnh vật chung quanh, hơn nữa bởi lúc đó đã tổ đội xong, cô ta thói quen F11 che đi người chơi ngoài đồng đội mình,

vốn không chú ý Biển Màu Xanh Đậm đang bị quái công kích, đợi bọn họ phát hiện ra con hồng quái ấy hình như đang đánh người, mới tắt che lấp đi, nhưng mà kỹ năng thêm máu của cô ta còn chưa gọi xong, Biển Màu Xanh Đậm đã chết rồi.

Biển Màu Xanh Đậm quá giòn, bị quái đập một cái là chết, căn bản không cứu kịp.

Một kẻ nói là thấy chết không cứu, một kẻ lại nói cứu không kịp, còn chân tướng tới cùng là thế nào? Tô Tiểu sờ cằm suy nghĩ, sau đó cảm thấy, chuyện này chẳng có quan hệ xú xiu nào với mình cả, nghĩ làm cái khỉ gì.

Chẳng qua đó mới chỉ là bắt đầu, phát triển tiếp theo mới càng đặc sắc.

Tích m là bà vợ mà Lam Điều cưới hỏi làng hoàng.

Biển Màu Xanh Đậm lại từng phát Thiên hạ thổ lộ với Lam Điều.

Cho nên, cái chân tướng không hề có quan hệ với Tô Tiểu, bọn họ lại không thể không làm cho rõ. Đường nhiên, cách nhìn của mọi người đối với hai người họ mà nói cỡ lẽ không quan trọng, quan trọng ấy là Lam Điều.

Thiên hạ Tích m: Ai nói sư nương gây khó dễ cho đồ đệ? Ai không biết tâm tư của con đồ đệ này chứ? Người nói người thích hấn là chuyện của người, vậy người cứ động tí là mời gọi sư phụ để làm gì?

Thiên hạ Tích m: Người lúc nào cũng mơ ước người đàn ông của ta, chẳng lẽ ta còn phải thấp hươu cúng bái cho người, vốn là chính người da giòn, kỹ năng của ta mới gọi được nửa người đã chết, nói cái gì mà ta đứng nhìn người chết, người trực tiếp nói với ta không được, còn phải M cho chồng ta nói, nói một nửa còn gọi điện thoại, loại người gì thế!

Thiên hạ Tích m: Đừng tưởng rằng mình cầm cái chìa khóa rách nát đã là giỏi!

Thiên hạ Tích m: Mẹ! M ta làm gì, đừng tưởng rằng các người nhận thức ngoài đời là giỏi! Ngoài đời người là bạn gái hấn sao? Trong trò chơi người là vợ của hấn sao?

“Tôi nghĩ Tích m nói rất trúng yếu điểm, bà xem, câu nào cũng đả thương người ta nha!” Trần Vi chỉ vào màn hình bình luận, “Một ngày tươi đẹp thế này, lại bị bắt quái với cầu huyết bao phủ, đúng là.”

Thiên hạ Lam Điều: Đừng náo loạn.

“Bà nói xem Lam Điều có thể ly hôn với Tích m không?” Trần Vi lần nữa hỏi.

Tô Tiểu nghĩ nghĩ, “Tích m mang theo người của cả một gia tộc, tầm 20 người đi, nếu ly hôn chắc chắn sẽ rời khỏi Thiên Nhai, nhưng có chìa khóa thì Thiên Nhai có thể hấp dẫn không ít người chơi, nên cũng khó nói.”

“Ôi dà, biết được con người Cố Mặc rồi nhỉ?” Trần Vi cười giễu, “Quả là khó chọn nha, người mới khẳng định không được đoàn kết bằng bọn Tích m, hơn nữa nếu bản đồ ẩn không có thứ gì tốt, mấy người đó không qua vài ngày sẽ chạy hết, tới lúc đó thì mệt lớn! Hấn phải cực một phen!”

“Trò chơi thôi, thích ai thì chọn người đó, nghĩ nhiều thế làm gì?”

Tô Tiểu thuận miệng nói, sau đó tiến vào chiến trường tiếp tục chịu ngược.

Lại qua chừng nửa tiếng, trên oai oai ồn ào xuất hiện công lược mới.

Loạn Đánh Tỳ Bà quăng ra một loạt.

Tô Tiểu mở ra nhìn, phát hiện ra là bài phân tích suy đoán về Uyên Ương Chúc Cầm.

Bởi bản đồ ẩn Uyên Ương Chúc Cầm không còn là bí mật, những server khác cũng có người nhận được Chìa khóa bí cảnh bằng các cách khác nhau, thậm chí có người ở server khác vào trong đó còn sớm hơn Thiên Nhai, thời gian ở trong đó dài hơn Thiên Nhai. Cho nên cũng phát hiện ra nhiều vấn đề.

1. Uyên Ương Chúc Cầm là truyền tống ngẫu nhiên, đánh tan các đội mà người chơi đã phối hợp.
2. Người giữ Chìa khóa bí cảnh tử vong, bản đồ sẽ đóng.

3, Đẳng cấp quái vật trong Uyên Ương Chức Cầm cũng ngẫu nhiên, có đội đụng phải quái lv rất thấp, có đội lại gặp quái tinh anh trên cấp 80.

4, Một quái tinh anh cấp 80 cần một tiểu đội mới mài chết được, hiện nay nhiều nhất là từ thi thể một quái sờ ra được 50 vàng, vẫn chưa phát hiện có vật phẩm hi hữu nào rơi ra. Nếu chỉ rút tiền thì phí tổn quá lớn.

5, Có BOSS.

6, Có con BOSS tên Kỳ Nguyên, cạnh nó có một khối tình nghĩa, ở đó có một nhiệm vụ, có người chơi ở một server sờ qua rồi mở ra xem, phát hiện nhiệm vụ ấy là biến Chìa khóa bí cảnh thành vật có thể giao dịch. Có nghĩa là có thể đổi người giữ.

Xem bài post ấy xong, Trần Vi lại tung ra một vấn đề,

“Bên Thiên Nhai chuẩn bị kêu Trữ Lam thăng cấp, kiểm trang bị, hay là đi hoàn thành nhiệm vụ đổi người giữ chìa đây?”

Tô Tiểu cảm thấy mặt mình đỏ đầy mồ hôi, tốt xấu gì cô cũng yêu thầm Cố Mặc lâu như vậy, Trần Vi đâu cần mổ xẻ nội tâm người ta áu chảy đầm đìa vậy chứ.

“Không biết.” Tô Tiểu lắc lắc đầu, không hé răng nữa, thật ra cô cũng không muốn xem thường tình cảm của mình lúc trước, dù sao cũng thích thật lòng.

“Ôi dời, chẳng phải có câu, đầu năm nay, ai không từng yêu một thằng khốn nạn.”

“Cậu ta cũng chưa làm gì, đừng có vậy nữa.”

“Vậy chúng ta cược một xe đưa chuột!” Trần Vi đứng bật dậy, “Cược hần sẽ mang Trữ Lam thăng cấp hay là kêu Trữ Lam nhường chìa khóa bí cảnh ra!”

Tô Tiểu giật giật khóe miệng, ngoài cười trong mỉa nói: “Bà muốn một xe đưa chuột làm gì?” Cô liếc xéo Trần Vi mấy cái, “Cần nhiều như thế? Một phần để ăn, còn một phần dùng ấy hả?”

“M bà đồ * cuong!”

. . .

Đương sự rất cuộc nghĩ thế nào, bọn Tô Tiểu cũng không biết được. Mà thứ duy nhất Tô Tiểu xác định bây giờ là, trong chiến trường Bất Niệm Tình Thâm lại ở đối diện cô.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Di Thâm: Đừng ngủ tôi.

Thế lực Bất Niệm Tình Thâm: Ừ.

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: MN, lão tử thấy cái gì đây?

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: . . .thấy tên của ta.

Thế lực Khe Suối: Người thấy được gian tình.

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Hứa Hứa lẽ nào con bách hợp cũng có mùa xuân rồi?

Tô Tiểu thấy mặt mình xanh lét rồi. Ý của cô là bảo Bất Niệm Tình Thâm trong chiến trường giết thì giết, đừng cho cô ngủ liên tục thế, được rồi, ai thiết kế ra cái kỹ năng quái quỷ thế chứ, có ai nói ngủ là ngủ với người ta chứ?

Đáng hận là Loạn Đánh Tỳ Bà còn chụp lại hai câu ấy rồi phát lên nhóm, sau đó mọi người ào ào giữ lại làm biểu tình.

Hứa Ngải Di Thâm: Đừng phát nữa được không vậy?

Loạn Đánh Tỳ Bà: Cô xin ta đi.

Hứa Ngải Di Thâm: Xin huynh.

Loạn Đánh Tỳ Bà: Cô xin ta ta vẫn cứ phát.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: MN!

“Phát cái biểu tình có gì đâu mà!” Trần Vi lên tiếng, Tô Tiểu cũng biết mình chuyện bé xé ra to, cho nên cô gõ chữ lên nhóm.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Tùy tiện! Thích phát thì phát!

Thanh Thành Tuyết: Hứa Hứa đập bình đập cho trót rồi.

Khe Suối: Các người lúc nào thì gian dứ với nhau vậy hả? Lúc nào thì kết hôn? Muốn tiền lì xì nha!

Nhìn thấy tin tức ấy, Tô Tiểu cực phần nộ, sao cô có thể kết hôn với tên sát nhân cuồng ấy chứ! Sao cô có thể gian dứ với tên sát nhân cuồng ấy chứ! Trả sự trong sạch lại cho ông!

Vi Tiểu Hường Noãn: Kỳ thật bọn họ có quan hệ đính hôn.

Tô Tiểu quay đầu trừng Trần Vi một cái, nhưng đúng cái liếc mắt ấy, khiến cô rơi xuống thế hạ phong.

Trên oai oai, Bất Niệm Tình Thâm nói một câu.

Bất Niệm Tình Thâm: Vì liên can tới súng vật, hệ thống trực tiếp buộc đính hôn.

MN, anh ta vội phải tay rạch rồi thế là có ý gì?

Tuy đó là chân tướng của sự việc, nhưng cũng phải để cô nói trước chứ, dùng giọng điệu cực kỳ xem thường mà cao quý lãnh diễm để nói à nha.. .

Tô Tiểu khốn khổ một cách sâu sắc rồi.

30. Chương 43

Chương 43:

Trong chiến trường Tô Tiểu ghét nhất ấy là thích khách.

Nói chính xác ra là Bất Niệm Tình Thâm, có điều đến lúc hai người cùng một đội, lại bỗng thấy thích khách phe mình đáng yêu biết bao.

Cô và Bất Niệm Tình Thâm cùng hai thích khách khác trong thế lực tổ cùng một đội.

Vốn dĩ công tác của thích khách là ẩn thân trộm cờ và giết người, nhưng chắc là thêm một thầy thuốc yếu điệu yếu ớt cô đây, lần này bọn họ đều chỉ ẩn thân đi theo sau cô, làm Tô Tiểu sinh ra dửng dưng vô hạn, giống như trước đây chơi Âm Hắc, trên người thêm một cái ma pháp hộ thuẫn, ba thích khách khổ mặt đi vòng quanh vòng quanh cô, bảo vệ cô kín không kẽ hở. Gặp kẻ nào không có mắt muốn tới gặm miếng thịt Tô Tiểu, đều bị những thích khách ẩn thân bên cạnh giết trở về chuồng.

Danh vọng gì đó nha, cứ gọi là lên ào ào.

Tới cuối, Tô Tiểu nguy trang thành khối thịt tươi không có chất bảo quản chuyên trị lủi tới trước mặt hai, ba kẻ hồng danh. Chạy phân nửa còn phải dừng lại, giả vờ chạy trốn dụ địch đuổi theo, tiếp đó thích khách tùy cơ mà động, danh vọng tới tay.

Tô Tiểu thấy mình và bọn họ phối hợp ăn ý, trong lòng cực thỏa mãn.

Ẩn Độn: Thả dây dài câu cá to. Hứa Hứa cô thật có tự giác làm mối nha.

Tịch Diệt Sát: Lão đại nói rất đúng, ẩn thân theo cạnh cô, số đầu người còn nhiều hơn đi một mình.

Bất Niệm Tình Thâm : Vào chiến trường đều là người lọc lõi, biết cô ấy dễ giết, nhất định sẽ đuổi theo giết.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: ...

Sự ám áp vì được bảo hộ trong lòng lúc này trong chớp mắt đóng băng, rồi vỡ nát thành vụn băng trong Tùng Cực Uyên.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Ta ghét thích khách, hạ lưu bỉ ổi ám toán sau lưng, là cái gai trong xương sống người ta.

Tịch Diệt Sát: Cô nói ấy là tính chung của thích khách, chúng ta đều có cá tính rất đáng yêu.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: (nôn).

Ẩn Độn: Ta ẩn thân ở bên cạnh nàng, yên lặng thủ hộ nàng.

Tịch Diệt Sát: Để nàng có thể sống, ta không tiếc tự bạo cùng kẻ địch đồng quy vu tận.

Ẩn Độn: Cô biết cái câu nói đang rất thịnh hành kia không, để hình dung bọn ta ấy.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Câu nào?

Bất Niệm Tình Thâm: Lặng lẽ gần nhau, yên tĩnh vui mừng.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: ...

Tuy bị nhiều đả kích, nhưng sau khi thắng liền mấy trận, Tô Tiểu vẫn mừng hóm trong bụng, thẳng đến lúc một cuộc điện thoại bóc cô ra khỏi thế giới trò chơi.

Đó là một dãy số lạ, kiên trì vang mãi một lúc lâu.

Tô Tiểu bị vây trong chiến trường, đang vội vàng thêm máu, mở kỹ năng quần tăng máu để kháng miểu sát, sau khi giải quyết toàn bộ hồng danh bên địch xong mới rảnh tay tiếp điện thoại, chiến trường đang sung, lại đột ngột bị cắt ngang đương nhiên không vui vẻ gì cho cam, pha chút ngừ khí bực hân như thường nói trên oai oai.

“A lô? Ai thế hả!”

Đối phương rõ ràng cũng sống sờ một lát, sau đó giọng hơi ngập ngừng, nhưng thanh âm vẫn rất quen tai.

“Xin chào, có phải là Tô Tiểu không?”

“Ừ ừ!” Tô Tiểu mắt kiên nhẫn gật đầu, dùng vai kẹp điện thoại bên tai, hai tay đặt trên bàn phím chiến đấu, chủ yếu là tại cuộc đấu này quá kịch liệt, hai bên đều không muốn sống lao vào giết người, làm thầy thuốc, trách nhiệm của cô rất to lớn.

“Tôi là Cố Mặc.”

Vai Tô Tiểu tức thì run lên, rồi bang một tiếng, di động rớt xuống đất.

Dĩ nhiên là Cố Mặc? Cậu ta đào đâu ra số điện thoại của mình nhỉ?

Tô Tiểu cuống quýt nhặt di động lên, trong đầu vẫn có chút lơ mơ. Thanh âm của người ta vẫn chưa ngừng, “A lô, a lô, sao vậy rồi?”

“Không, không sao.” Tô Tiểu liếc màn hình game một cái, thấy lúc này còn chút an toàn, mới tập trung nói chuyện với Cố Mặc, “Ừm, cậu tìm tôi có việc gì không?”

“Bây giờ cậu có thể vào game không? Tôi đưa vật liệu cho cậu, phiền cậu làm giúp tôi hai cái Châm.”

“Tôi không bảo đảm làm được cực phẩm đâu, cậu biết cái đấy phải xem vận khí mà.”

“Kỹ năng sinh hoạt của mỗi người đều có trị may mắn ẩn, có thể thấy, trị may mắn của nick cậu rất cao, có kém cũng không kém được tới đâu.” Nói tới đó, Cố Mặc cười khẽ một cái, “Cậu biết không, Tiểu Từ làm hai cái, phẩm chất đều có 230 mấy, công kích cũng thấp, còn không có thuộc tính ẩn, không hơn Châm phụ bản bao nhiêu, thầy thuốc trong thế lực đều chê cả.”

Có lẽ cậu ta muốn kể chút chuyện hài để thúc đẩy không khí, có điều Tô Tiểu lại không cảm thấy buồn cười tẹo nào. Tiểu Từ là Phương Tê Ngô, mỗi ngày mắng chửi người khác cậu ta là ác liệt nhất, giờ nghe thấy cậu ta, chỉ khiến người ta bực bội.

“Ak, ha ha.” Tô Tiểu ngoài cười trong không cười ha ha hai tiếng.

“Vậy giờ cậu có tiện vào game không, tài liệu tôi chuẩn bị đủ rồi.”

Ặc...lại quay về chủ đề này.

Tô Tiểu vốn định nói cô đang ở thư viện, chờ tối lại nói, dù sao cái laptop này mở hai nick rất nặng, đặc biệt là Hứa Ngải Dĩ Thâm đang ở chiến trường, vốn đã giật rồi, nếu đăng nhập thêm nick nhỏ, khẳng định là kẹt cứng luôn, kết quả cô còn chưa mở miệng, đã nghe bên kia tiếp tục nói, “Cậu đang chơi hả? Không thấy online.”

Trần Vi mở loa, tiếng động trong game vang âm âm, nhạc nền cũng to, có lẽ Cố Mặc nghe thấy.

“Là Trần Vi đang chơi.”

“Trần Vi lúc trước vẫn không thích chơi, nick cậu ấy gần đây mới thấy luyện, muốn mang cậu ta đi đánh trang bị đều không thấy người đâu cả, ơ, nick của cậu ấy không onl mà?”

“Cậu ấy vừa lập nick mới, nói thầy thuốc chơi không vui, không đánh được quái.” Tô Tiểu thuận miệng bịa, Trần Vi vẫn luôn để nick nhỏ ở Thiên Nhai làm nội gián, lúc trước rất ít online, chỉ có vài ngày trước đi thăng cấp cùng nick cung tiền thủ của cô, bây giờ lại để đó không chơi nữa.

“À, cậu ấy tên là gì? Bọn tôi mang cậu ấy thăng cấp.”

“Không biết, tôi không để ý.”

“Tôi ở chỗ NPC chế tạo thành Cửu Lê chờ cậu nhé?”

Tô Tiểu:”...”

Nếu có một người, bạn đã thích thật lâu, mặc cho hiện tại thấy cảm tình đã nhạt, có lẽ cũng không nhẫn tâm từ chối. Thật ra cũng không phải chuyện khi sư diệt tổ ác độc gì không thể làm, Tô Tiểu nghĩ vậy, bèn đáp ứng.

Cắt điện thoại xong, cô hỏa tốc trở lại trò chơi.

Chiến trường vẫn chưa kết thúc, cô vẫn còn đứng dưới cờ, không bị chết.

Ẩn Động: Ta đã nói con gái rất phiền, đi WC lâu hơn chúng ta.

Tô Tiểu đỏ mặt, cô có nói mình đi WC à? Kéo lên trên xem, không nói nổi nữa. Bởi cô không động đậy gì cả, mấy người trong đội gọi vài tiếng rồi ồn ào đoán cô đi đâu, cuối cùng ra kết luận, có lẽ là đi WC rồi. Lại do thời gian lâu quá, mọi người lại thấy lẽ nào là đi cả tới rồi lung tung, tóm lại là đủ loại thô bỉ của bọn đàn ông, có điều bàn luận về đi cả của phụ nữ lại rất toàn diện, có đáng đáp như là bạn thân của cánh phụ nữ vậy.

Rồi Tô Tiểu thấy Bất Niệm Tình Thâm rất bình tĩnh cố vấn cho bọn họ, nữ sinh có đi cả tới cần phải chú ý thân thể thế nào vân vân.

Tô Tiểu cảm thấy trên mặt mình tung bay mấy vạch đen.

Cô di chuột một chút. Ngay lập tức thấy Ẩn Động trong đội hô to, “Bà cô ơi, cô đã quay lại rồi à.”

Hứa Ngải Dĩ Thâm:?

Ẩn Động: Vừa mới tốn sức chín trâu hai hổ mới giữ cho cô không chết đấy nhé.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: A, cảm ơn.

Trong chiến trường kẻ địch chạy qua chạy lại, vẫn luôn đứng dưới cờ mà không chết, công lao của bọn họ không nhỏ.

Ẩn Độn: Cảm ơn thế nào, lấy thân báo đáp nhé?

Tịch Diệt Sát: Báo cũng phải báo cho ta chứ, vì bảo hộ cô ấy mà ta chết rất nhiều lần.

Ẩn Độn: Người chết nhiều chứng tỏ người kém. Hơn nữa, ta giết được nhiều nhất.

Nghe cái dạng tranh luận như thế, Tô Tiểu đỡ khóc đỡ cười, cô mở chiến trường chiến tích ra xem, bởi cục diện đang thuận, xếp hạng phía trên đều là đồng đội phe mình, mà Bất Niệm Tình Thâm thì ở cao chót vót, giết 26 chết 1, Ẩn Độn giết 17 chết 3, Tịch Diệt Sát giết 10 chết 5.

Có báo đáp cũng là báo cho Bất Niệm Tình Thâm chứ nhỉ, Tô Tiểu nghĩ vậy.

Chẳng qua ý tưởng đó vừa thoáng qua, cô đã gõ mạnh vào đầu, MN, đầu bị cửa kẹp à!

Đúng lúc đó, chiến trường kết thúc, lúc đọc đồ ra khỏi chiến trường, Tô Tiểu quả quyết nhấp dẫu x trên màn hình. Cô hít sâu một hơi, sau đó mới lần nữa nhấp đúp vào biểu tượng game, đăng nhập nick nhỏ Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên.

Trò chơi tải dữ liệu là một quá trình rất dài.

Đang lúc chờ đợi, Trần Vi đột nhiên lên tiếng, “Bà bán Châm cho Thiên Nhai à?”

Tô Tiểu hơi chột dạ, không phải cô bán, mà là làm miễn phí cho người ta, nếu bị người trong thế lực biết khẳng định sẽ chỉ vào mũi cô mắng cô là đồ ngu, ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng.

“Cố Mặc kêu tôi giúp cậu ta làm hai cái, đều là bạn học, không tìm được lý do từ chối.” Tô Tiểu thở dài một hơi, “Trừ khi tôi nói cho họ, tôi là Hứa Ngải Dĩ Thâm, không khéo bọn họ oánh tôi ngay tại chỗ ấy chứ.”

“Không, là cái Châm bà dùng tài liệu của Hoa Vô Tình, linh quang lóe lên được hai cái ấy. Bà lại xem này!” Trần Vi vẫy vẫy tay, Tô Tiểu thấy giao diện trò chơi bên mình vẫn đang đọc dữ liệu, liền chạy qua xem.

Trần Vi kéo kênh Thiên hạ truyền âm ra.

Thiên hạ Tích m: Trần ai phân loạn MU~ a, cảm ơn chồng tặng Châm cho em.

Trần Vi di chuột lên trên Trần ai phân loạn, người chế tác, rõ ràng là Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên, mà ở chỗ ký tên, lại có một hàng chữ nhỏ màu xanh lá.

Chấp tử chi thủ, thủ sinh tương khiên.*

*Nắm tay nàng, cùng đất tay cả đời.

Tô Tiểu còn nhớ, lúc đó mua Châm là một tiểu thầy thuốc trong môn phái, tên là Hoa Lạc Vô Tình, lẽ nào là nick nhỏ của Cố Mặc, vậy cậu ta còn muốn hai cái để làm gì?

31. Chương 44-45

Chương 44:

“Tôi có biết đâu, lúc đó mua là một nick nhỏ. Sớm biết là bên đó mua, tôi phải cắn chặt 2000 vàng không buông.”

Tô Tiểu bĩu môi, trở về máy tính của mình, trò chơi đã đăng nhập xong, trên kênh thế lực bọn Hoa Vô Tình đang ồn ào hỏi Châm bán được bao vàng, muốn chia hoa hồng.

Đáng tiếc tiền ở nick thầy thuốc Hứa Ngải Dĩ Thâm.

Thế lực Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên: Bán được 1800 vàng, đợi tí nữa chia.

Vốn là của trời cho, chia ọi người một ít cũng không là chuyện gì to tát cả.

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Bán cho Thiên Nhai phải càng đắt a, phải moi bằng hết a, Hứa Hứa con lương thiện quá.

Thế lực Tiểu Ngư Ngưng Nhiên: Sao con biết được, đâu phải nick chính của Thiên Nhai đi mua.

Cái vấn đề này, TÔ Tiểu cũng không xoắn xuýt lắm, cô chỉ cam chịu mở nick chạy tới NPC chế tạo ở thành Cửu Lê, lúc này, Lam Điều đã chờ ở đó.

Cô xoay xoay trước mặt Lam Điều, không phản ứng.

Nhấn vào Lam Điều chọn giao dịch, vẫn không phản ứng như cũ.

Tô Tiểu cực kỳ chán ngồi đó chờ. Thấy lâu không có phản ứng gì, cô thu nhỏ cửa sổ game, tiện tay mở diễn đàn trường và trang web của Tiêu Dao lên, diễn đàn trường cô vẫn chỉ xem mục game và mục tự do, mà Tiêu Dao thì xem nhiệm vụ công lược và phần thưởng nhiệm vụ mật.

Cứ vậy tới vài phút, Trần Vi lại bắt đầu ồn ào, “Vỡ tường lớn nhất thiên hạ năm 2011 nha bà con, khi hiện thực gặp trò chơi, khi sư nường gặp đồ đệ, yêu hận dây dưa, ai đúng ai sai?”

“Gi dỡ hơi thế?”

“Bà xem kênh thiên hạ truyền âm kia.”

Lửa bát quái của Tô Tiểu thiêu đốt bùng bùng, vội vàng mở cửa sổ game, lúc này thiên hạ truyền âm vẫn từng cái tiếp từng cái bắn ra, cô kéo đoạn trước ra xem một lượt, lại kết hợp với nick nhỏ của Trần Vi và trường thuật trực tiếp trên oai oai, mới hiểu rõ ngọn nguồn sự việc.

Cổ Mặc hình như cũng nói với Trữ Lam sẽ tặng cô ta một cái Trần ai phân loạn , có lẽ còn là cái mà lúc trước Tích m phát thiên hạ. Vì lúc trước Hứa Ngải Dĩ Thâm rao bán ở kênh môn phái, cho nên các cô kia rất rõ thuộc tính của nó. Nguyên nhân phát thiên hạ là vì Biển Màu Xanh Đậm và Lam Điều lập một kênh khóa trên oai oai, lúc đó Tích m không ở trên oai oai, về sau Tích m lên, mà Tích m lại là quản lý kênh, mật mã của phòng không ảnh hưởng với cô ta, nên Tích m tò mò nhảy vào kênh đó, sau đó nghe Biển Màu Xanh Đậm chát vắn Lam Điều.

“Không phải cậu nói sẽ mua Châm tặng tớ sao?”

Đủ các kiểu như thế, cho nên cô ta làm ầm lên.

Có điều về sau hướng gió của dư luận không biết sao lại nghiêng sang phía Biển Màu Xanh Đậm.

Thí dụ như nói Biển Màu Xanh Đậm im lặng chờ đợi, si mê đến cỡ nào, cô ấy không làm gì, người cũng đừng náo loạn nữa.

Biển Màu Xanh Đậm chẳng qua là muốn một cái Châm, Lam Điều làm sư phụ, tặng một cái cũng có gì to tát.

Cô ấy hiện tại là công thần của thế lực, làm một quân chủ, thưởng cho cô ấy một cái Châm cũng là nên làm.

Với lại thích một người là không thể khống chế được, sao cứ phải rêu rao hạnh phúc của mình trước mặt mọi người, làm phu nhân của quân chủ, cần một tấm lòng khoan dung hiểu biết, nếu không chỉ có ép chồng chạy mất thôi.

Những lời như thế, khiến Tích m nổi bão.

Thiên hạ Tích m: Mấy người quen nhau ngoài đời, cho nên đều nói thay cho cô ta! Vì sao ta phải phát thiên hạ khoe hạnh phúc, còn không phải là để mấy đứa ngày đêm tơ tưởng chồng ta biết khó mà lui, ta coi chừng chồng ta thì có gì sai?

Thiên hạ Tích m: Lẽ nào một đứa đồ đệ lúc nào cũng muốn đào góc tường nhà ta như cô ta, ta còn phải cúng bái? Biết cô ta thích chồng ta, ta còn phải khoan dung độ lượng, miễn cho chút ân ái của mình sẽ khiến cho trái tim thủy tinh của cô ta vỡ nát?

Thiên hạ Tịch m: Cô ta mỗi ngày ngồi chờ ở Thước Kiều Tiên, chính là si tình, si tình cảm động trời, mới phát hiện bản đồ ẩn. Vậy ta thì sao, mỗi ngày giúp người trong thế lực, mỗi ngày xử lý chuyện trong thế lực, mỗi ngày theo hần ra dã ngoại thu hoạch, mệt như chó ấy, vậy ta tính là gì?

Thiên hạ Tịch m: Lam Điều, người không làm rõ mấy cái quan hệ lung tung này, ta sẽ không để yên cho người!

Thiên hạ Tịch m: Lam Điều, người nói đi chứ, đừng giả chết!

Thiên hạ Tịch m: Lam Điều, người là một đồng phân.

Phụt. . .

Xem tới đây, Tô Tiểu vui phơi phới.

“Thật ra Tịch m nói vậy dường như cũng không sai, biết rõ người ta có tư tâm với chồng mình, ai có thể khoan dung cơ chứ. Có phải thánh mẫu đâu, hơn nữa, đây là trò chơi, phải ỉn được thư thả chứ.”

“Em Tịch m này không tệ, bà xem, Lam Điều là một đồng phân, câu này xúc cảm biết bao. Vừa châm chọc Lam Điều, còn tự khen mình.” Trần Vi gật đầu nói, “Đóa hoa nhài cấm bãi cứt trâu mà.”

Tô Tiểu:”...”

Tô Tiểu xoay con lăn trên chuột, muốn xem xem còn tin thiên hạ nào sót không, xác định trong đó chỉ có đám bạn bè của Tịch m, những người khác đều không xuất hiện, cô mới yên tâm đóng kênh thiên hạ, mở kênh tán gẫu thường ra.

Nhưng mà đợi cô về chỗ thì lại phát hiện kênh mật của mình đã chi chít chữ, câu nào cũng của Lam Điều.

Lam Điều nói với bạn: “Tới rồi.”

Lam Điều nói với bạn: “Ngượng quá, ha ha, cậu có đó không?”

Lam Điều nói với bạn: “Ồ không?”

Lam Điều nói với bạn: “Ồi, trong trò chơi không nên kết hôn mới tốt. (Mặt cười)”

Lam Điều nói với bạn: “Còn không hiện ra là tôi gọi điện đấy nhé. (Ác ma nhỏ giơ đũa ba cười to)”

Tô Tiểu nhìn di động trên bàn, tức thì da đầu tê rần lên.

Bạn nói với Lam Điều: “Tới, vừa đi ra chút, đưa tài liệu cho tôi.”

Hồi phục xong, Lam Điều vẫn không phản ứng, Tô Tiểu nhìn thời gian mật ngữ lần trước, là mấy phút trước, Cố Mặc lại chạy đâu rồi?

Lần này phải chờ một lúc lâu, Tô Tiểu lại lật xem mấy bài trò chơi công lược, còn xem mấy bài trong mục tự do của trường.

Thăng đến một lần làm mới, một bài viết mới thêm vào nhảy ra.

Trực tiếp Ngoài cổng Bắc của trường, vườn cây bạch quả, ký túc nam sinh phát sinh xung đột bạo lực, có ảnh có chân tướng.

Tô Tiểu tò mò mở ra xem.

Vì là ban đêm, ảnh chụp cũng không rõ, lơ mơ thấy được hai bóng người đang xông vào đánh nhau. Cô rút ra một kết luận, người cổ vũ còn nhiều hơn người đánh nhau.

Trong lúc đọc bài, Trần Vi cũng nhận một cuộc điện thoại. Tô Tiểu chỉ nghe cô nàng hô, “Cái gì? Ôi trời, liên quan quái gì đến tôi, vậy nhé.”

Đợi Trần Vi nghe điện xong, vừa lúc chạm mắt với Tô Tiểu.

“Cố Mặc với Tiêu Từ đánh nhau rồi, bà có muốn đi xem không?” Trần Vi nói.

Tô Tiểu chỉ chỉ màn hình máy tính, “Tôi đang xem hiện trường phát sóng trực tiếp. Bài đã cập nhật tới đoạn xuất hiện các em khóc lóc rồi này.”

“Cuối tuần này bọn họ còn có giải đấu bóng rổ sinh viên, đánh cho tàn phế ra là bị kịch đấy. Hết học kỳ này tôi sẽ xin khỏi đội cổ vũ, ôi dời, mặc kệ mấy chuyện vợ vãn này.”

Trần Vi kéo ghế sang ngồi cạnh Tô Tiểu, cùng cô xem mấy bức ảnh truyền từ hiện trường.

“Ồ, di động của chủ quán này dờm quá, ảnh chụp chẳng rõ tẹo nào.”

“Bà nói bọn họ có ghi lỗi không?”

“Đánh tí thôi mà, tôi hỏi rồi, không phải trộm cắp rượu chè gì. Đừng có làm to chuyện thì chắc sẽ không sao.”

“Trên diễn đàn loạn cào cào lên cả rồi.” Tô Tiểu nói xong, làm mới lần nữa thì không có nội dung mới, kết quả phát hiện thông báo lỗi, bài viết bạn tìm không tồn tại.

MN! Bị xóa bài rồi!

Mục tự do mà không được tự do ngôn luận à?

Chủ bài viết cũng bị tổn thương, lại viết một bài mới, “Không có thiên lý, không có thiên lý, vì sao lại xóa bài?”

Tô Tiểu vội vàng nhảy vào.

SX2012: “Hay hay! Mod nào xóa đấy, thật là vô sỉ!”

Lại làm mới lần nữa, dưới cô đã có người xuất hiện, hơn nữa còn là mod.

ICE: “...”

Tô Tiểu khí thế hùng dũng, ICE không phải là Phát Thanh Viên à, người xóa bỏ lại là người quen, càng không thể tha thứ.

SX2012: “Tên trên lầu kia, làm sao lại xóa bài!”

ICE: “...không phải tôi, tôi là mod bên trò chơi, đây là mục tự do, tôi không có quyền hạn.”

Tô Tiểu: “...”

Được rồi, là cô nhất thời kích động, bị nhũn não.

Chương 45:

Cổ Mặc và Tiểu Từ đánh nhau cũng không lâu.

Lại đọc bài thêm mấy phút, chủ quán thông báo vụ oánh lộn đã kết thúc, hai bên tham chiến đều bị kéo về ký túc, đoạn sau, không có nữa...

Tô Tiểu nhàn nhã lật xem các bài viết.

“Tuy đánh nhau không nghiêm trọng, nhưng cũng ảnh hưởng tới sự hài hòa trong đội, Tiểu Từ cũng là chủ lực của đội bóng, thi đấu lần này có bị sao không?” Tô Tiểu chống cằm hỏi.

“Con trai đang tuổi lớn đánh nhau có lợi cho thể xác và tinh thần, thúc đẩy sự hài hòa của đội. Nhưng nếu nguyên nhân là con gái, khó nói lắm!” Trần Vi trầm ngâm một lát rồi nói, “Bà quản nhiều thế làm gì? Có muốn tôi đánh điện giúp bà hỏi Cổ Mặc thương tích thế nào không? Sao giờ không quan tâm nữa thế hả?”

“Ôi...” Tô Tiểu thở dài một hơi.

Đúng lúc đó, cô làm mới trang chủ của diễn đàn, kết quả nghe đینگ đینگ một tiếng, thông báo tin nhắn vang lên.

“Lẽ nào lại bị mod xóa bài rồi?” Đây là phản ứng đầu tiên của Tô Tiểu, đợi cô hung hăng mở tin ra, sau đó mắt trợn lên, quả nhiên là tài khoản đỏ!

Hệ thống thông báo: Bạn nhận được thao tác từ quản lý ICE.

Mod của diễn đàn trường đều có tên nick màu đỏ, quản lý toàn diễn đàn thì tên màu vàng kim, trước nay Tô Tiểu thường không mở mấy tin kiểu này ra xem, nhưng lần này muốn hỏi rõ Phát Thanh Viên rốt cuộc là xóa bài nào của cô, dứt khoát kích vào.

Không ngờ, đó là một tin nhắn cá nhân.

ICE: “Cậu vừa hủy hết trong sạch của tôi.”

Cánh tay đang chống cằm của Tô Tiểu run lên, thiếu chút nữa đập cằm xuống bàn.

Bạn trả lời ICE: “...”

Không đến mấy giây, người ta đã trả lời.

ICE: “Phải bồi thường.”

Bạn trả lời ICE: “Bồi thường thế nào?”

ICE: “(Mặt cười) Không thì mời tôi uống trà sữa?”

ICE: “Đúng rồi, còn cả bánh tai mèo.”

Tô Tiểu sờ chóp mũi, cứ có cảm giác không đúng sao sao ấy.

Bạn trả lời ICE: “Sao cậu biết tôi là ai?”

ICE: “Tôi thấy được IP mà, Tô Tiểu.”

Bạn trả lời ICE: “Mod thì giỏi lắm hả, muốn tự do, muốn cả nhân quyền nữa.”

ICE: “Muốn trà sữa, muốn cả bánh tai mèo nữa.”

Tô Tiểu im luôn.

“Được rồi, cậu thắng.” Cô nghĩ bụng.

Bạn trả lời ICE: “Vây chờ ở cửa quán.”

Trong trường có một quán trà sữa, mặt tiền rất nhỏ, đoán chừng không tới một mét, chỉ có thể đặt một cái quầy. Bán trà sữa là một cô gái rất xinh, trên diễn đàn trường được ủng hộ rất nhiều, cho nên quán trà sữa làm ăn cũng thịnh vượng, mà cánh nam sinh hện nhau ra ngoài, đặc biệt là dân trên mục tự do, đều có một câu, “Đi thôi, đi uống trà sữa.”

Đối với sở thích uống trà sữa của Phát Thanh Viên, Tô Tiểu âm thầm bĩu môi một cái.

Gần đây nhiệt độ giảm mạnh, buổi tối gió lạnh vù vù. Tô Tiểu ở trong phòng ký túc mặc áo phông dài tay sát người, ở ngoài khoác thêm áo khoác bằng sợi len thô, dáng vẻ thư thả, mà dáng cô cũng tính là thon thả, dùng cách nói của Trần Vi là một cái sào tre khoác thêm cái bao tải. Cô ra tới cửa bỗng liếc sang tấm kính dài chấm đất bên cạnh một cái, sau đó khựng lại, mày nhăn lại xoắn xuýt mất một hồi, cuối cùng giậm chân, trở lại trước tủ chọn một cái áo khoác dệt kim. Còn về đôi giày để mềm trên chân, cô do dự một lát, cuối cùng bỏ ý định đổi giày cao gót.

“Ra ngoài muện thế còn thay quần áo? Gặp ai vậy?” Trần Vi mắc sắc, không chơi nữa mà sáp lại trước mặt Tô Tiểu, “Đi xem thương tích của Cố Mặc? Hay là hẹn hò với ai khác?”

“Bạn trên diễn đàn, kêu tôi mời cậu ta một cốc trà sữa.”

“Nam hay nữ?”

“Nick trên diễn đàn, sao tôi biết là nam hay nữ?” Tô Tiểu bịa, cô có hơi chột dạ: “Bà không biết tôi hơi bị có tiếng trên diễn đàn đấy, mặc thế kia thì mất hình tượng quá, mặc kệ nam nữ, tôi phải cao quý lãnh diễm chứ!” Nói xong, Tô Tiểu chạy ra khỏi phòng.

Vừa lừng khừng một hồi lâu, không biết Phát Thanh Viên có sốt ruột không, nhưng lại nghĩ, ở chỗ em gái trà sữa đợi một lát, cánh nam sinh cũng chẳng có gì là không vui.

Không ngờ vừa mới xuống dưới lầu, lại phát hiện Phát Thanh Viên đang đứng ở trước cổng ký túc, thấy cô xuống tới nơi, liền giơ tay lên.

Chờ dưới túc xá, thật khiến người ta mơ mộng có phải hay không!

Từ ký túc tới quán trà sữa còn một quãng đường khá dài, mà cửa hàng bán bánh tai mèo lại ở một đầu khác của trường, Tô Tiểu tính nếu muốn mua cả hai thứ thì đi về mất chừng 30 phút, đúng thật là quá khổ.

“Ài, cửa hàng tạp hóa cũng có bán trà sữa đấy, có muốn tới đó mua không?”

Phát Thanh Viên đi trước một chút, nghe Tô Tiểu nói thì thân mình khựng lại, khẽ nghiêng người quay đầu, ánh mắt chuyên chú.

Tim Tô Tiểu rung lên.

Cậu ta chậm rãi lắc đầu, dưới ánh đèn đường ảm đạm, một đôi mắt ngược lại càng sáng ngời, hơn nữa ngữ khí cậu ta nói chuyện nghiêm túc tới mức khiến Tô Tiểu thấy như mình phạm vào một lỗi gì đó ghê gớm lắm.

“Không được.”

Tô Tiểu .

“Phải có thành ý!”

Tô Tiểu dở khóc dở cười.

Phát Thanh Viên nói xong thì ngoảnh mặt đi, bước chân không nhanh, nhưng đi vài bước đã vượt lên trước Tô Tiểu một khoảng lớn, Tô Tiểu thật không biết nói gì, cũng chỉ đành đuổi theo. Lòng nghĩ tên này lẽ nào chơi cung tiễn thủ, truy điện chắc cao lắm, đi nhanh như vậy cơ mà! Suýt nữa cô đã hét lên, “MN, thầy thuốc chân ngắn, cậu chờ một tí được không, chết là tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy.”

Chơi trò chơi tới mê muội quá rồi. Tô Tiểu lắc đầu, lúc này Phát Thanh Viên đã bước chậm lại, cho nên bọn họ thành đi song song. Hình như Tô Tiểu nghe thấy Phát Thanh Viên lầm bầm giải thích, “Trà sữa ở cửa hàng tạp hóa uống không ngon.”

“Ông chú ở cửa hàng tạp hóa cũng không xinh bằng em bán trà sữa.” Tô Tiểu tiếp lời.

“Ừ!” Phát Thanh Viên khẽ khàng đáp một tiếng, sau đó thân mình khựng một cái, bước chân cực kỳ quỷ dị.

Tô Tiểu chân thành nhắc nhở cậu, “Tuy cậu là quản lý mục trò chơi, cao thủ máy tính, bề ngoài cũng cao to khỏe mạnh, nhưng tôi thấy bước chân của cậu rã rồi, chắc chắn là ít luyện tập, ngồi máy tính nhiều cũng không tốt cho sức khỏe, đừng chỉ lo chơi trò chơi mà hỏng cả người ra.”

Thấy Phát Thanh Viên có vẻ rất chi là nghe lời dạy bảo, Tô Tiểu bỗng nổi hứng thuyết giáo, bắt đầu lải nhải, “Phải tập luyện thường xuyên, chơi bóng rổ này, chạy bộ này, vận động gì đó, cơ thể khỏe mạnh là cái vốn của con người...”

Phát Thanh Viên đột ngột dừng lại, “Cậu rất thích bóng rổ?”

Tô Tiểu hơi ngạc nhiên, “Cũng được. Khá là thích.”

Phát Thanh Viên không hé răng nữa, chưa tới vài phút hai người đã tới cửa quán trà sữa, lúc này là 9 giờ tối, cửa quán còn có vài người đứng, hơn nữa toàn là người quen.

Cố Mặc và Trữ Lam.

Họ vừa mua trà sữa rồi đi, Tô Tiểu chỉ nhìn thấy bóng lưng hai người. Nhưng vì từng để ý rất lâu, nên cô vẫn liếc mắt một cái là nhận ra.

Có hơi tò mò hậu quả đánh nhau của Cố Mặc, không khỏi liếc vài cái, ngờ đâu trước mặt lại thò ra một cái tay, bàn tay ấy còn nắm một cốc trà sữa.

“Ồ, không phải bảo là tôi mời à?” Tô Tiểu cầm lấy cốc trà nắm trong tay, sau đó thấy cái mặt lạnh tanh của Phát Thanh Viên thì nuốt mấy câu còn lại vào bụng.

Chẳng lẽ cậu ta cũng thích Trữ Lam.

Tô Tiểu cắn cắn ống hút rầu rầu nghĩ, nhưng lại nói, Cố Mặc và Trữ Lam nhìn qua cũng hợp lắm, nam anh tuấn nữ xinh đẹp, thân cao phù hợp, cô nhin không được quay đầu nhìn một cái, bóng của hai người kéo dài dưới ánh đèn, bóng ngược in trên đường lát đá tạo nên một bức tranh thật hài hòa.

Lúc quay người lại, Tô Tiểu hắt xì một cái.

Tay cầm trà sữa nóng, càng cảm thấy lạnh.

“Đi mau lên! Đi mua bánh tai mèo.” Cô bước nhanh lên, chẳng dè Phát Thanh Viên lại không động dậy gì, đi được mấy bước, Tô Tiểu chỉ đành quay lại, nhìn Phát Thanh Viên vẫn đang đứng nguyên tại chỗ, “Sao vậy?”

“Không mua nữa, đưa cậu về thôi.”

“Ồ?”

“Mặc ít vậy, đừng để cảm lạnh.”

“Không sao mà...” Lời còn chưa dứt, cô cũng ngẩn ra. Phát Thanh Viên đã cởi áo khoác của mình, sau đó đưa nó tới trước mặt Tô Tiểu.

Phía trong cậu ta mặc một cái áo phong ngắn tay, ở ngoài là áo thể thao adidas, giờ cởi ra lại không thấy run rẩy gì, dường như chẳng hề thấy lạnh.

“Không cần đâu!”

Sao cô có thể mặc áo của con trai chứ! Huống gì còn chưa thân! Tô Tiểu đỏ mặt xua tay, “Cậu mặc ít thể mới cảm lạnh ấy!”

Không ngờ, Phát Thanh Viên chẳng nói chẳng rằng duỗi tay qua, khoác áo lên vai cô.

Tô Tiểu chỉ cảm giác mặt đỏ tai hồng, lỗ tai nóng bừng như bị nung, cả người cứng ngắc không động dậy được. Chỉ nghe Phát Thanh Viên nói từng tiếng: “Dù tôi là quản lý mục trò chơi, cao thủ máy tính, nhưng tôi cũng thường rèn luyện, mỗi ngày đều chạy bộ buổi sáng, đi tự học, thói quen sinh hoạt rất tốt, thỉnh thoảng chơi bóng đá, thân thể khỏe mạnh, chân bước không rệu rã.”

Tô Tiểu cúi đầu, xấu hổ tới mức không biết nói gì.

“Không phải chơi bóng rổ là không chơi trò chơi, thân thể khỏe mạnh.” Phát Thanh Viên ngừng một lát, rồi tiếp: “Tôi có thể cống cậu chạy năm vòng quanh sân thể thao, cậu có muốn thử không?”

Tô Tiểu: “...”

“Vội lại, gần đây hình như cậu lâu rồi không lên tự học.”

Tô Tiểu đỏ mặt, “À, ha, đúng vậy.”

“Làm gì vậy?”

Cô làm gì có cần phải báo cáo với cậu ta không? Dẫu nghĩ vậy, Tô Tiểu vẫn lúng túng nói, “Cùng Trần Vi chơi game online.”

“Mới chơi?”

“Ừm!”

“Vì Trần Vi chơi cậu mới chơi?”

Tô Tiểu hơi ngẩn ra, dự định lúc cô bắt đầu chơi không phải vậy, chẳng qua hôm nay, cái lý do đó đã không còn tồn tại nữa.

“Bỏ đi!” Phát Thanh Viên không đợi cô trả lời, “Ồ Bồng Lai Tiên Đảo phải không, tôi cũng chơi ở đó, cậu nhắn cho tôi, tôi mang cậu.”

Tô Tiểu giật đầu lên, “Cậu cũng chơi? Cùng với bọn Cố Mặc à? Bạn cùng trường chúng ta hầu hết đều ở đó.”

Trong nháy mắt, trong đầu Tô Tiểu đã chuyển mấy trăm vòng, nếu Phát Thanh Viên là người bên Thiên Nhai, vậy sẽ là ai, không đứa nào của Thiên Nhai mà cô vừa mất hết, lẽ nào là kẻ từng chửi nhau, giết nhau? Phải quyết đoán phân rõ giới hạn mới được!

“Không.” Phát Thanh Viên ngừ khí lạnh lùng, so với gió lạnh đêm thu còn lạnh hơn mấy phần, khiến Tô Tiểu bỗng dưng run mình một cái.

“Trong trò chơi tên tôi là Bất Niệm Tình Thâm.”

32. Chương 46

Chương 46:

ID của Phát Thanh Viên trong Tiêu Dao là Bất Niệm Tình Thâm..

Tô Tiểu bị đá kích mạnh, đi đường mà cứ phiêu phiêu. Kích thích trước còn chưa qua, Phát Thanh Viên lại cất tiếng, “Trần Vi chơi game ít, không có thời gian mang cậu, hiện giờ cậu cấp mấy rồi? Tên gọi là gì?”

Chân của Tô Tiểu ngừng hoạt động luôn.

Gọi là gì? Gọi là gì? Lẽ nào cô phải rống lên, “Tôi chính là Hứa Ngải Dĩ Thâm bị cậu giết đến chết đi sống lại triền triền miên miên đó sao?” Nghĩ vậy, Tô Tiểu lại thấy nghẹn một cục tức, cô nghiêng đầu sang, oán hận nhìn Phát Thanh Viên một cái.

Phát Thanh Viên ngẩn ra, sau đó nhú mày, “Vẫn lạnh lắm à?”

Tô Tiểu im luôn, trong bụng gào lên con mắt nào của cậu thấy tôi lạnh hả, tôi đang bực lắm đây! Cô chuẩn bị hừ hai tiếng để tiết hận trong lòng, ai ngờ Phát Thanh Viên hơi cúi người, trong lúc cô sững sốt tới trống rỗng cả đầu, kéo khóa cái áo đang khoác trên người Tô Tiểu, còn nhẹ nhàng kéo tới cổ cho Tô Tiểu.

Cốc trà sữa Tô Tiểu đang cầm trên tay suýt chút nữa rớt xuống đất, nhưng từ đầu tới cuối Phát Thanh Viên không hề nhìn vào mắt Tô Tiểu, kéo séc cho cô xong cũng quay đi không thèm liếc một cái, bộ dáng cực kỳ bình tĩnh, Tô Tiểu hít sâu một hơi, “Phải bình tĩnh, phải bình tĩnh, không có gì, tay cậu ta tiện...”

Bầu không khí giữa hai người cứ kỳ dị như thế cho tới tận dưới ký túc nữ, Tô Tiểu mới thở phào, nói một tiếng tạm biệt định quay người lên lầu, thì nghe ở đằng sau, giọng nói đầy cuốn hút của Phát Thanh Viên lại vang lên, “Đúng rồi, trong game cậu gọi là gì?”

Tô Tiểu:...

Cậu cứ nhớ mãi cái đó là sao hả?

Sao cô lại có cái cảm giác Phát Thanh Viên biết cô là ai nhỉ? Rồi bây giờ lấy cái vẽ ăn trên ngòai trúc dương dương đắc ý ấy nhìn cô! Tô Tiểu ngoảnh phất lại, thấy biểu tình nhàn nhạt trên mặt Phát Thanh Viên, vẻ khốn khổ trên mặt lại vặn vẹo thành một đóa hoa, cô nhớ tới một câu Trần Vi từng nói, phụ nữ xinh đẹp khi gặp một vấn đề mà mình không muốn trả lời, thì cười quyến rũ một cái là có thể giải quyết xong. Còn cái dạng như Tô Tiểu, thì cứ giả vờ ngây thơ đi...

Cho nên trong một cái chớp mắt, Tô Tiểu quay đầu lại cười một cái đồng thời chớp chớp mắt, môi đỏ hé mở, nũng nịu phun ra ba tiếng.

Tô Tiểu: “Cậu đoán xem?”

Phát Thanh Viên không đoán, cậu ta chả có phản ứng gì cả.

Đợi một lát, Tô Tiểu thấy hết hứng, vẫy vẫy tay, cực kỳ bình tĩnh đi vào ký túc, nhưng vừa lên lầu, đã không nhịn nổi vỗ mạnh vào má mình, “Bảo mày giả ngu, bảo mày giả ngây thơ, bị người ta lơ lơ lơ chưa, còn đoán đoán, đoán cái đầu mày, mắt mày quá đi mất.”

Lầu bầu cả đường lên phòng, vừa vào cửa, đã nghe Trần Vi hét lên một tiếng.

Tô Tiểu giật phắt đầu lên, phát hiện Trần Vi đã sải hai, ba bước tới trước mặt, thô lỗ mắt nhìn mình trừng trừng.

Cô hít sâu một cái rồi lùi nửa bước, cùng lúc liếc xéo cô nàng một cái, “Bà làm cái gì đấy!”

Trần Vi sờ sờ cằm, dáng vẻ như tên vô lại, “Tôi thấy bà mặt đỏ bừng như phù dung hé mở, là cái vẻ xuân tình nảy nở, mau nói cái áo trên người là của ai?”

Ak...

Tô Tiểu thấy mặt mình càng đỏ lên.

Vừa nãy vẫn bị vui trong sự đả kích Phát Thanh Viên là Bất Niệm Tình Thâm, nên lên phòng mà quên đưa áo trả lại Phát Thanh Viên, cứ mặc vậy đi thẳng lên phòng. giờ bị Trần Vi bắt ngay tại trận, không thoát được một phen chất vấn. Hơn nữa nhiệt độ bên ngoài rất lạnh, cậu ta mặc áo ngắn tay còn phải đi bộ về ký túc xá nam, chẳng biết có bị cảm không?

Trong lúc ngây người ra đó, Trần Vi đã kéo cô lên giường, “Của ai của ai, thành thật khai báo.”

Tô Tiểu bất đắc dĩ đáp, “Của Phát Thanh Viên.”

“Bà đi gặp bạn trên diễn đàn là cậu ta? ICE? Tôi đã sớm nói là cậu ta có ý với bà mà, hề hề.” Với người sở hữu cái áo này, Trần Vi vừa lòng lắm, gật đầu nói, “Tôi thấy cậu ta được đấy, có thể xem xét.”

Tô Tiểu không nói gì, cởi áo ra vứt lên giường định bụng sáng ngày mai giặt xong rồi trả lại, rồi cô đổi sang dép lê ngồi xuống trước máy tính, nhấp vào biểu tượng Tiêu Dao, do dự một lát rồi đăng nhập vào Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên.

Đăng nhập rồi việc đầu tiên là tra danh sách người đang online trong thế lực, danh tự của Bất Niệm Tình Thâm màu xám. Cô đứng ngơ ngẩn ở NPC chế tạo thành Cửu Lê một chốc, đang muốn đổi nick thì Lam Điều vẫn luôn treo máy bên cạnh động dậy.

Hệ thống: Lam Điều xin tiến hành giao dịch với bạn, đồng ý or từ chối.

Lam Điều giao dịch cho Tô Tiểu tài liệu làm hai cái Châm, Tô Tiểu nhận xong bắt đầu chế tác, lúc trước làm vũ khí rất căng thẳng, sợ làm ra phẩm chất không tốt, không còn mặt mũi nào đối diện với ánh mắt kỳ vọng của bạn bè, mà lần này lòng rất bình tĩnh, đợi hai cái làm ra, cô thậm chí còn chẳng thêm liếc một cái thuộc tính thế nào, nhấp thẳng vào Lam Điều chọn giao dịch.

Lam Điều nói với bạn: “Tô Tiểu, may mắn của cậu cao thật đấy.”

Ak? Xem ra thuộc tính không tệ, Tô Tiểu thầm nghĩ.

Lam Điều nói với bạn: “Cảm ơn.”

Cảm với ơn cái con khi, trả thù lao cho đây còn hơn.

Lam Điều nói với bạn: “Tới thế lực bọn tôi đi! Đến lúc vào bản đồ ẩn sẽ đi đánh trang bị cho cậu.”

Nhìn một đồng mật ngữ, Tô Tiểu rục rịch trong bụng.

Bạn nói với Lam Điều: “Cậu muốn hai cái vũ khí này tặng cho ai thế?”

Lam Điều nói với bạn: “Bạn bè là thầy thuốc trong thế lực.”

Bạn nói với Lam Điều: “Trừ Lam? Còn ai nữa?”

Lam Điều nói với bạn: “Tôi kêu ai muốn làm thì chuẩn bị tài liệu, sau đó tìm cậu, trong thế lực còn có mấy thầy thuốc muốn nữa, chẳng là tài liệu chưa đủ.”

Bạn nói với Lam Điều: “Mặt cười, ha, vậy về sau phải thu phí chế tác nha.”

Lam Điều nói với bạn: “(Mặt cười) Nhất định nhất định.”

“Ông đây nghiêm túc đấy!” Tô Tiểu nhếch miệng, đang muốn tám nhảm thêm tí nữa thì thấy tin thông báo trên kênh thể lực, sau đó cả người dờ ra.

Thể lực Bất Niệm Tình Thâm đã login.

Chết tiệt sao lại thấy căng thẳng thế này?

Hậu quả trực tiếp cho sự căng thẳng là Tô Tiểu nóng đầu lên, xoẹt một cái tắt luôn game. Suy tư chừng ba phút, cô mới run run nhấp lại biểu tượng trò chơi.

Mặc dù đăng nhập vào nick chính Hứa Ngải Dĩ Thâm, nhưng ở giao diện đăng nhập một lúc, cô lại không vào Hứa Ngải Dĩ Thâm nữa, mà là tạo một nick mới.

Chức nghiệp, thích khách, giới tính nữ, nghĩ ra vài cái tên đều có người dùng, cuối cùng tùy chọn một cái tên hệ thống gợi ý.

Thế nên lát sau, một nữ thích khách tên Mặc Như Y sinh ra ở môn phái thích khách.

“Trần Vi, mau mau tới mang tôi. Cho tôi nửa giờ tới cấp 40 đi cưng, đánh hết mấy phụ bản nhỏ đi!” Vừa lên tới cấp 15, Tô Tiểu liền rống lên.

“Làm gì, lại chơi nick nhỏ, tôi không rảnh!” Trần Vi chẳng thèm ngẩng đầu lên đáp.

“Không mang thì nghỉ chơi!” Tô Tiểu hung ác nói.

“Hả?”

Tô Tiểu lại tiếp: “Thật đấy. tôi nói thật đấy!”

“Nhưng tôi đang tổ đội đi chiến trường với người ta mà.” Tuy lâu bầu như thế, nhưng Trần Vi vẫn hùng hổ hỏi ID của Tô Tiểu, thêm cô hảo hữu, đồng thời mời tổ đội.

“Sao lại chơi nick nhỏ?”

“Xâm nhập để tìm hiểu về chức nghiệp thích khách, sau đó báo thù.”

Vào đội sau, TÔ Tiểu phát hiện trong đó còn một người nữa, là chiến sĩ mãn cấp Cư An Tư Vi. Là người lần trước gia nhập thể lực, hình như có chút giao tình với Bất Niệm Tình Thâm. Nghĩ vậy, Tô Tiểu vội nói: “Dù thế nào cũng không được để lộ ra Mặc Như Y này là nick nhỏ của Hứa Ngải Dĩ Thâm với Tiểu Ngừ Ngưng Nhiên nhé.”

“Sao thế!”

“Chả sao cả, không muốn người khác biết, chẳng phải bọn họ cũng không biết Vi Tiểu Hương Noãn là Hỏa Thụ Ngân Hoa Bất Dạ Thiên à.”

“Tôi là không muốn chơi cùng với đám Thiên Nhai kia thôi! Nên mới không để lộ ra.” Trần Vi bĩu môi rồi không hỏi nữa, kéo Tô Tiểu theo bắt đầu càn quét phụ bản.

Trần Vi và Cư An Tư Vi không được chuyên nghiệp như lão Bạch, nhưng do Trần Vi thâm xuất rất ác, thêm phối hợp của Cư An Tư Vi, đánh phụ bản còn nhanh hơn là đi với mình lão Bạch, kinh nghiệm trên người Mặc Như Y tăng vù vù, không đến một giờ, đã lên tới cấp 45.

Cấp 45 rồi, có thể đi chòng ghẹo Bất Niệm Tình Thâm rồi nhỉ, Tô Tiểu nghĩ thầm. Cô thờ ra một hơi dài, sau đó mở danh sách hảo hữu, nhập tên của Bất Niệm Tình Thâm vào ô tra cứu.

Hệ thống: Bạn đã mất kết nối với máy chủ...

11 giờ, trường ngắt mạng rồi. Cô rốt cuộc vẫn chưa thêm Bất Niệm Tình Thâm làm hảo hữu.

33. Chương 47-48

Chương 47:

Thứ tư, trò chơi theo lệ cập nhật.

Bản đồ ẩn lại đặt ra quy định mới, chẳng qua bên sản xuất lúc nào cũng muốn hại người ta, vẫn là câu nói cũ, tất cả đều nằm trong sự tìm tòi của bạn.

“Tìm tòi, tìm tòi cái đầu mấy người!” Mặc dù oán thán không thôi, nhưng vẫn có rất nhiều người chơi canh trước máy tính, không ngừng refresh mấy chữ, hi vọng giành trước người khác, tìm được bí mật của địa đồ ẩn, từ đó tìm ra con đường phát tài hoặc vui thú trong trò chơi.

Tô Tiểu lúc lên lớp dùng điện thoại di động lướt diễn đàn xem qua nội dung cập nhật, cũng không có mấy hứng thú, dù gì bọn họ cũng không có chìa khóa bản đồ ẩn, không có quyền được vào bản đồ ẩn, với lại có thù hận sâu nặng với Thiên Nhai, căn bản không thể hòa giải, nên cũng không có cơ để vào, tự nhiên cũng không chú ý mấy.

Không ngờ khi cô về tới phòng ký túc, vừa lên oai oai, đã nghe người trong thế lực đang la hét điên cuồng!

“Quét tọa độ rồi, Phong Diệp Lâm, tây 422, nam 134!”

Gì vậy? Lẽ nào xuất hiện Boss mới?

“Hứa Hứa, mau lên nick đi.”

Loạn Đánh Tỷ Bà bật thông báo vào kênh thoại, nên vừa phát hiện Tô Tiểu tới, lập tức gào lên bảo cô vào game.

Tô Tiểu bĩu môi, nếu cô biết mình nên đăng nhập nick nào, sớm đã vào game rồi.

Lúc chờ trò chơi đọc dữ liệu, người trong thế lực ồn ào trên oai oai giới thiệu về nội dung mới trong game, tổng kết lại là chìa khóa bí cảnh đã thành vật phẩm có thể giao dịch và có thể rơi ra, không thể gửi bán, tọa độ của người giữ chìa cứ 30 phút sẽ được cập nhật và thông báo trên hệ thống, quan trọng nhất là người giữ chìa ở khu vực an toàn quá 15 phút sẽ bị tùy cơ truyền tống ra dã ngoại, hơn nữa trong vòng 10 phút không thể vào lại khu an toàn.

Nói cách khác, người giữ chìa cũng coi như ôm trong bao một quả bom hẹn giờ.

Chơi game online, là để vui vẻ, rất nhiều người chơi nhàn tản sẽ không vì anh là thế lực lớn mà không dám dây vào. Cho nên tuy Thiên Nhai và Bích Hải Triều Thanh Các đã liên minh, spam Thiên hạ tuyên bố quyền sở hữu chìa khóa, nhưng vẫn có không ít người chơi rục rịch chờ thời cơ, định nhân lúc loạn mà cướp đoạt.

“Bạo hoa cúc của Lam Điều!” (=)))

Hóa ra, chìa khóa đã không còn trong tay Trữ Lam nữa. Tô Tiểu âm thầm thở dài.

Khe Suối dùng cái giọng bỉ ổi gào lên trên oai oai.

Trong đầu Tô Tiểu tưởng tượng xem lý do của Cố Mặc sẽ là gì.

“Cậu yếu quá, cho dù có nhiều người bảo vệ, cũng có khả năng bị cung tiễn thủ ám sát từ xa, chung quanh tuy đều là người của liên minh, nhưng đến lúc đó khăng định sẽ tranh giành nhau, nếu bị người khác lấy mất, thì dù có khổ cũng không nói được gì, cậu cứ đưa chìa khóa ỉnh, mình là chiến sĩ máu nhiều, không dễ chết, được không?”

Nghĩ tới đó, Tô Tiểu phì ra cười, tối qua Cố Mặc và Trữ Lam cùng đi uống trà sữa, có lẽ đã bàn tính xong xuôi.

..

Bên này Tô Tiểu vừa online, đã nhìn thấy thông báo của hệ thống.

Hệ thống Người nắm giữ chìa khóa bí cảnh Lam Điều xuất hiện tại Giang Nam Hà Điền Thôn (Tây 225, nam 130).

Tô Tiểu thấy tọa độ này thật quen mắt, vô thức nhìn cảnh vật chung quanh, liền phát hiện mình đã đứng ở trong đồng người, cách Lam Điều có một người.

“Lam Điều ở Hà Điền Thôn, mau mau!” Trên oai oai Loạn Đánh Tỳ Bà hô.

Gần Khuynh Thành Tiểu: Có Phù Vân Các!

Tô Tiểu rơi lệ đầy mặt, cô vô tội mà.

Thừa lúc còn thời gian bảo hộ sau login, Tô Tiểu lao về phía điểm truyền tống, nhưng chỗ đó cách truyền tống thạch khá xa, bọn Lam Điều đương nhiên sẽ không ngồi chờ cạnh điểm truyền tống chờ người ta tới tấn công, nên Tô Tiểu chạy được nửa đường, bảo hộ của hệ thống biến mất, cô còn không kịp thêm ỉnh một ngụm máu đã ôm hận mà chết.

Gần Bích Hải Lộng Triều Thanh: Rác rưởi Phù Vân Các đừng mơ tới kiếm lời.

Trên oai oai, Tô Tiểu nói. “Đừng tới nữa, ở đây có ít nhất 5 đoàn!”

Cả bản đồ chỉ chút là người chơi, còn kẹt hơn cả đánh thành chiến.

Loạn Đánh Tỳ Bà cân nhắc một chút, “Hôm nay mới là ngày đầu tiên, bọn họ có thể đoàn kết như thế, qua vài ngày nhất định sẽ không còn được vậy nữa, hơn nữa chúng ta thấy có mấy nhân vật đầu não của Bích Hải Triều Thanh Các lui thế lực, có lẽ định ngày sau cướp chìa khóa hạ độc thủ, chúng ta hôm nay làm con sóng dẫn đầu trong server, có lẽ vài ngày nữa, cả server sẽ rục rịch, hôm nay tới đây thôi, mọi người làm gì thì làm đi!”

Tô Tiểu đứng ở khu an toàn trong thành Cửu Lê nhìn một khối khoáng thạch nhỏ chưa phát triển xong ngẩn ra.

Sau đó đực mặt nhìn Bất Niệm Tình Thâm login xuất hiện ngay trước mắt cô, lúc này Tô Tiểu hơi sững ra, sau đó ngây ngốc thả chuột, dùng tay dụi dụi mắt.

Chàng thích khách tóc đen áo đen trước mặt đích thật là Bất Niệm Tình Thâm, thông báo login trên kênh thế lực cũng là mình chứng.

Tô Tiểu mạnh, hôm nay cô đã làm gì ác, đầu tiên là vừa lên liền xuất hiện ngay cạnh Lam Điều, giờ tùy tiện tìm một chỗ than xuân trách thu, còn trùng hợp đụng phải Bất Niệm Tình Thâm vừa lên, lẽ nào đây là nghiệt duyên trong truyền thuyết?

May nơi này là khu an toàn, bằng không không khéo Bất Niệm Tình Thâm lại nổi hứng, xoẹt xoẹt hai đao, băm cô thành đồ nhắm? Đến lúc đó thì cô phải làm sao? Cho vài con sâu róm vào cái áo còn chưa khô của Phát Thanh Viên? Hay là lấy kim chỉ khâu mấy đồng phân lên tay áo của cậu ta?

Nay biết Bất Niệm Tình Thâm chính là Phát Thanh Viên, lòng Tô Tiểu như có năm vị lẫn lộn, tuy biết trước đây giết cô là để dạy cô biết vô tình cũng có thể thương tổn, nhưng trong tiềm thức, Tô Tiểu vẫn như cũ thấy, có lẽ bên trong Phát Thanh Viên thực chất là một tên giết người biến thái, đều nói từ game có thể thấy rõ bản tính của một người, như cô nhìn rõ được Cố Mặc, lần này, lại nghĩ bậy nghĩ bạ, sợ thấy rõ bản chất của Phát Thanh Viên.

Tô Tiểu dùng tay chống cằm, mắt chăm chăm vào màn hình, nặng nề thở dài.

Không thể phủ nhận, cô có thiện cảm với Phát Thanh Viên, nhưng khi Phát Thanh Viên hợp thể với Bất Niệm Tình Thâm, tựa hồ oán niệm lớn hơn thiện cảm, những lần chết chết sống sống trước kia phóng đại tới vô hạn, giờ này cô hận không thể đâm cậu ta vài cái cho hả giận.

Bất Niệm Tình Thâm login xong thì không thấy động đậy gì.

Cậu ta đứng trước mặt nhân vật Hứa Ngải Di Thâm của Tô Tiểu, nhân vật game của hai người đứng đối mặt, bốn mắt nhìn nhau, bất động hồi lâu, bởi nhân vật trong lúc chờ đợi thỉnh thoảng sẽ có những động

tác nhỏ, ví dụ như duỗi lưng hoặc quay đầu, khi Tô Tiểu chú ý tới cả hai nhân vật cùng lúc quay đầu, mặt kẻ sát vào nhau tựa như đang hôn môi, thì má cô đỏ bừng lên, bản năng muốn di chuột cho nhân vật tách ra, lại thấy có chút xấu hổ, chỉ đành tự nói với mình, bọn tôi đều F11 che người chơi, cậu ta không thấy tôi, tôi cũng không thấy cậu ta...

Hệ thống tàn nhẫn khinh thường hành vi lừa mình dối người của Tô Tiểu.

Hệ thống: Bạn và Bất Niệm Tình Thâm thâm tình nhìn nhau, trị tình nghĩa +1.

Hệ thống: Bạn và Bất Niệm Tình Thâm thâm tình nhìn nhau, trị cừu hận -1.

GM! Chết tiệt người không chỗ nào là không chỗ mồm vào!

Đã vậy, giả vờ không nhìn thấy là không được rồi, Tô Tiểu trực tiếp gõ chữ lên kênh gần.

Gần Hứa Ngải Dĩ Thâm: Tổ đội chiến trường?

Gần Bất Niệm Tình Thâm: Có lẽ là không có thời gian.

Có lẽ cái đầu nhà cậu, có lẽ cả nhà cậu!

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Tổ đội chiến trường các tình yêu ơi!

Hệ thống: Mặc Mặc Vô Ngữ mời bạn gia nhập đội ngũ.

Lúc Tô Tiểu vào, phát hiện trong đó đã có 4 người, chiến sĩ Thanh Thành Tuyết, thích khách Thanh Thiên Bạch Nhật Mãn Địa Hồng và thầy thuốc Hoa Vô Tình.

Mặc Mặc Vô Ngữ: Lang băm không đáng tin.

Tô Tiểu đổ mồ hôi lạnh.

Mặc Mặc Vô Ngữ: May mà cô tới.

“Té ra không phải nói tôi...” Tô Tiểu thở phào nhẹ nhõm.

Hoa Vô Tình: Lão đây là độc y, là thâu xuất, hơn nữa lão đây lúc nào không sửa hả!

Hoa Vô Tình bắt đầu nổi bão, sau đó kiểu cãi nhau trong đội là thế này.

Hoa Vô Tình: Đã giòn còn trách thầy thuốc, có quỷ mới cung đủ sữa cho người!

Mặc Mặc Vô Ngữ: Ừ.

Hoa Vô Tình: Thấy người thì chạy nhanh thế, sợ chết đừng đi chiến trường.

Mặc Mặc Vô Ngữ: Ừ.

Hoa Vô Tình: Tổ cha nhà người!

Mặc Mặc Vô Ngữ: Ừ.

Hoa Vô Tình: MN...

Mặc Mặc Vô Ngữ: Nói xong chưa?

Hoa Vô Tình: Cái đầu người ấy!

Mặc Mặc Vô Ngữ: Chiến trường mở rồi.

Tô Tiểu:...

Đối với sự khuất phục của sư phụ Hoa Vô Tình, cô xem rất sung sướng, nhưng giờ nhìn cái cách hai người này chung đụng, cô rung hết cả mình mẩy, Hoa Vô Tình là nhân yêu người địa cầu ai cũng biết, mà Mặc Mặc Vô Ngữ xem ra có vẻ rất hài hòa với hắn, lẽ nào có khả năng?

Phi...

Không nên xem thường tình hữu nghị giữa đàn ông với nhau!

Vừa vào chiến trường, Tô Tiểu liền phát hiện QQ của mình đang kêu, vì có 30 giây chuẩn bị, nên cô vẫn mở QQ, ICE đang hỏi thăm cô rất nhiệt tình.

“Có vào game không?”

“Không!”

Đối phương đáp lại một icon ngoáy mũi.

Tô Tiểu có cảm giác bị người ta lật tẩy, nên lúc đi chiến trường tâm thần không yên, đợi chiến trường kết thúc, cô trở lại giao diện đăng nhập, lên nick phụ Mặc Như Y.

Hệ thống: Bạn thêm Bất Niệm Tình Thâm làm hảo hữu, hãy đợi đối phương trả lời.

Hệ thống: Bất Niệm Tình Thâm đã từ chối lời mời hảo hữu của bạn.

Ta Tiểu: “MN...”

Chương 48:

Trên QQ, Tô Tiểu méo mặt nói với Phát Thanh Viên, “Cậu từ chối tôi thêm hảo hữu rồi.”

ICE: “Mặc Như Y lúc này á?”

Tô Tiểu: “Ừ!”

Đối phương im lặng khoảng 5 phút, Tô Tiểu chán, cho Mặc Như Y chạy rong khắp bản đồ làm nhiệm vụ. 5 phút sau.

ICE: “Tên khó nghe quá đi mất.”

Trong trò chơi, lời mời hảo hữu của Bất Niệm Tình Thâm cũng đã gửi qua, đối với cái nghiệp chướng mang tên Bất Niệm Tình Thâm này, Tô Tiểu hung hăng nhấp từ chối.

Lời mời hảo hữu của đối phương lại gửi qua, Tô Tiểu nghĩ một lát, đợi mấy giây sau, lại nhấn từ chối như trước.

Trên QQ, cô giả ngu, vờ ngây thơ, “Máy tính giật quá, có lẽ vì laptop mở cả Q, chuột di chậm rì rì, không cẩn thận nhấp sai rồi, cậu mời lại đi?”

ICE: “Ngày mai nếu có lên thư viện tự học, đem laptop theo, tôi giúp cậu xem thử.”

ICE: “Trước tắt QQ đi cũng được, tôi vào game M cậu.”

Giả ngu đến cuối luôn đi!

Tô Tiểu: “M? Là gì? Trong trò chơi ẩn M xuất hiện bản đồ mà!”

Vừa gửi đi, Tô Tiểu lại hận không thể tát mình một cái, này chẳng phải vờ hơi quá rồi sao, không khéo lại lộ sơ hở?

Đối phương không đáp, Tô Tiểu mở cửa sổ game, phát hiện Phát Thanh Viên đã gửi mật ngữ cho cô.

Bất Niệm Tình Thâm: Vào cài đặt hệ thống tắt hết các hiệu quả bối cảnh, kỹ năng, sẽ không bị giật thế nữa.

Bất Niệm Tình Thâm: M= MI, mật ngữ hay cũng là tán gẫu riêng.

Bạn nói với Bất Niệm Tình Thâm:...Ha, tôi là đứa mù game, cậu phải chiếu cố tôi nha!

Bất Niệm Tình Thâm: ...

Bất Niệm Tình Thâm: Được.

Thêm hảo hữu sau, Bất Niệm Tình Thâm mời Tô Tiểu tổ đội, hai người bắt đầu làm sạch nhiệm vụ.

Giờ phút này Tô Tiểu mới được thể hội lộ trình thăng cấp hồi đó của Lục Thấm Nhi, ngồi trên ngựa, không cần làm gì cả, nhiệm vụ đánh quái hoàn toàn là nhất kích tất sát, còn về những cái khác, cả hành trình có

người giải thích chỉ dẫn, cả não của cô cũng không cần phải dùng, chỉ cần theo sau là mọi sự đại cát. Hơn nữa gặp được nhiệm vụ có kịch tính, còn có người đánh chữ trong đội giới thiệu bối cảnh trò chơi và câu chuyện xưa cảm động, thật sự là thầy tốt bạn hiền à nha.

Chẳng qua, Bất Niệm Tình Thâm cũng không yêu cầu cô báỉ sư.

Nếu cậu ta không yêu cầu, Tô Tiểu đương nhiên cũng sẽ không chủ động nói, cô với Bất Niệm Tình Thâm có thù sâu như vậy, nếu báỉ cậu ta làm thầy, trong lòng nhất định buồn bực chết mất.

Bất Niệm Tình Thâm: Trò chơi này có rất nhiều câu chuyện cảm động. Có thể xem những nhân vật đó đối thoại.

Mặc Như Y: Nhiệm vụ làm nhanh quá, không xem kịp.

Bất Niệm Tình Thâm: Vậy cậu lên oai oai, tôi nói cho cậu nghe.

Tô Tiểu lập tức gật ra.

Giây sau, cô run run gõ ra một dòng chữ.

Mặc Như Y: Oai Oai là gì?

Bất Niệm Tình Thâm: Là một công cụ để trò chuyện bằng thoại, Trần Vi có đó không? Bảo cậu ta bày cho.

Mặc Như Y: Ồ, tôi đi down về đã.

Bất Niệm Tình Thâm: Ừ.

Tô Tiểu cho nhỏ cửa sổ game, sau đó chạy đi đăng ký một tài khoản khác, chờ mấy phút rồi mới trở lại game, sau đó cô thấy nhân vật của mình đang đứng nguyên tại chỗ, mà Bất Niệm Tình Thâm đứng bên cạnh, bộ quần áo màu đen vốn có đã đổi thành thời trang trong thương thành, áo trắng tung bay, tiên phong đạo cốt, không còn cái khí chất lưu manh hèn hạ của sát thủ.

Tô Tiểu đảo tròn mắt, rồi quên sạch chút kinh ngạc vừa nãy.

Mặc Như Y: Cài rồi. Vào rồi. Trần Vi nói phải vào trong phòng, bảo tôi hỏi cậu phòng bao nhiêu?

Bất Niệm Tình Thâm: 20204X.

Vào kênh sau, nghe đinh một tiếng, Tô Tiểu bị kéo vào một phòng phía dưới, cô liếc tên kênh một cái, thấy chẳng sáng tạo gì cả, chỉ đặt tên là Q, có lẽ là viết tắt tên cậu ta, phòng bên dưới thì có một hàng, AZ và SX, lúc này, Phát Thanh Viên kéo cô vào phòng đầu S.

“Nhiệm vụ hiện tại...”

Giọng nói của Phát Thanh Viên mướt mà vang lên rồi ngừng, chỉ vền vền mấy tiếng đó, đã khiến mặt Tô Tiểu đỏ lên, vì tai nghe sát bên tai, giọng của Phát Thanh Viên ôn nhu lại có sức hấp dẫn, cắt lên bên tai, khiến tai cô hơi nóng lên, lúc này cô lại nhớ tới câu nói vừa lúc nãy đã quên mất, “Vậy cậu lên oai oai, tôi nói cho cậu nghe.”

Cô nhớ hình như là, lâu lâu trước đây, Bất Niệm Tình Thâm đã từng nói, “Tôi chỉ nói cho người tôi thích nghe.”

...

Nhưng giờ cũng không thích hợp đa tình, lý do Phát Thanh Viên nói không hết câu là vì trong game gặp phải công kích.

Cửa sổ game Tô Tiểu cho nhỏ giờ nhấp nháy vài cái, đợi cô ngơ ngẩn xong mở lên, giật mình phát hiện Mặc Như Y cấp 53 yếu ớt nhu nhược đã thành một cái xác lạnh cóng nằm co quắp trên đất, mà Bất Niệm Tình Thâm thì đang chạy qua lại giữa một đồng hồng danh, Tô Tiểu cảm thán, thao tác tốt đúng là trâu bò, một thích khách mặt đối mặt cũng kiên trì được lâu thế này, nếu là cô, sợ là vừa đối mặt đã bị miểu sát. Nhưng niềm cảm khái này cũng không kéo dài lâu, chỉ vài giây sau, Bất Niệm Tình Thâm hét thảm một tiếng, anh dừng hy sinh.

Kẻ ra tay là người của Bích Hải Triều Thanh Các.

Từ khi Thiên Nhai ôm đùi của Bích Hải Triều Thanh Các, Bích Hải Triều Thanh Các cũng trở thành đối địch với Phù Vân Các, ra dã ngoại cũng giết sướng tay cực kỳ, Tô Tiểu mất thấy người của Bích Hải Triều Thanh Các tới càng ngày càng nhiều, đang định sống lại ở chỗ khác, lại thấy Bất Niệm Tình Thâm sống lại, vì hai người tổ đội, nên cô có thể thấy rõ cậu ta ẩn thân lên đi vào, đám người bên kia hình như không có Đạo sĩ và Cung tiễn thủ, nhưng có khả năng đã bị chơi ngằm mấy vố, nên có Thiên tiên phóng kỹ năng quần công ở chung quanh, Bất Niệm Tình Thâm ẩn thân một bên, dường như đang chờ thời cơ.

Tô Tiểu nghĩ xem một người mù game gặp phải cảnh này thì sẽ làm gì, sau đó cô bắt đầu gõ chữ lên kênh đội.

Mặc Như Y: Ai nha, sao tôi chết vậy?

Bất Niệm Tình Thâm : Mở nhân vật quan hệ, xem mục kẻ thù, tên trên đó chính là người đã giết cậu.

Tô Tiểu thăm bữu môi, kẻ thù lớn nhất của lão đây chính là ngài đấy ạ, thanh thiên đại lão gia.

Mở danh sách kẻ thù ra, ở trên chỉ có một danh tự — Suối Nước.

Nhìn ra chung quanh, Tô Tiểu phát hiện Suối Nước kia là một Thiên tiên. Đang phì phò phóng Thiên Phật, chắc hẳn mình vừa không để ý bị quần chết. Nick nhỏ đáng thương, dưới công kích của nick lớn, hoàn toàn không có năng lực phản kháng. Nghĩ đến đó, Tô Tiểu vẫn lật lại chiến báo, định xem thử có phải vậy không, lại phát hiện trong chiến báo, có một hàng chữ nhỏ màu xám xuất hiện rất nhiều lần.

Đội Bất Niệm Tình Thâm của bạn đã chết.

...

Mặc Như Y: Báo thù? Tôi vừa lỡ mở ra chiến báo, thấy cậu chết rất nhiều lần.

Bất Niệm Tình Thâm: Giết cậu là ai?

Mặc Như Y: Suối Nước.

Bất Niệm Tình Thâm: Ừ.

Qua chừng vài phút, đối phương thấy lâu không có động tĩnh gì cũng hơi thả lỏng, tùm năm tùm ba đi ra điểm truyền tống, có lẽ chuẩn bị chuyển trận địa, đúng lúc đó, Bất Niệm Tình Thâm lượn tới gần Suối Nước, sau đó thân mình hơi bay lên, một đôi cánh màu đen bao lấy thân thể, tiếp đó là oanh một tiếng, cậu ta đã tự bạo.

Một chiêu tự bạo này, nổ chết bốn người trong đó có cả Suối Nước.

Đối phương ở kênh gần mảng chữ không ngừng, Bất Niệm Tình Thâm không phản ứng gì, chỉ lên đội bảo Tô Tiểu sống lại ở chỗ khác. Trên oai oai, cậu ta vẫn nhỏ nhẹ thuyết minh, “Sống lại ở chỗ khác, chính là sau khi chết trên màn hình có một khung vuông thông báo màu đỏ máu, mở ra sẽ xuất hiện bản đồ, cậu chọn đại một chỗ là được.”

Người nắm giữ Chìa khóa bí cảnh Lam Điều xuất hiện ở Cửu Lê Hoang Thôn. Tọa độ (nam 110, bắc 150).

Thấy tin này, Tô Tiểu theo bản năng sống lại ở Cửu Lê Hoang Thôn.

Lát sau, Bất Niệm Tình Thâm cũng theo tới.

Lúc trước bọn Loạn Đánh Tỳ Bà nói hôm nay không đuổi theo nữa, ai ngờ Tô Tiểu vừa đứng vững, lại thấy một đám trong thế lực cũng truyền tống tới, chẳng lẽ mỗi người đều không bỏ bảo hộ, ngồi xổm cạnh điểm truyền tống xem chừng.

Cũng có ít người chơi không thể lực truyền tống qua, mọi người nhón nhíp vây quanh điểm truyền tống, xem chừng đều định bụng tới ngắm chơi thôi, thấy thế cục không ổn, sẽ chạy ngay.

Quanh Lam Điều vẫn như cũ có hơn 3 đoàn bảo hộ, hơn nữa có đủ các chức nghiệp, thích khách cũng không thể lên đi vào phòng tuyến, mọi người thấy trộm gà không được lại lực tục rút lui, Tô Tiểu cảm thấy cấp

bạc của mình thấp không có áp lực gì, nên đứng nguyên tại chỗ không động, mà Tô Tiểu không đi, Bất Niệm Tình Thâm tự nhiên cũng không đi.

Đại quân bảo hộ của Lam Điều sắp lại gần thần thạch.

Sau đó lấy cái thể xe lu nghiền, công kích toàn bộ những người chơi không trong liên minh ở xung quanh. Phần lớn người chơi chịu được hỏa lực thì mở truyền tống mà chạy, còn Mặc Như Y của Tô Tiểu thì chịu không nổi một kích.

Gần Khuynh Thành Tiểu: Thanh trằng, nếu ngộ thương thì xin lỗi.

Tô Tiểu định rời đi, nhưng không biết bị ai hôn mê tại chỗ, còn chưa phản kháng được gì đã nháy mắt ngã xuống, cùng lúc đó, một đạo thiên lôi ầm ầm đánh xuống, bổ xuống đất khói bụi nổi cuộn cuộn.

Hệ thống Lam Điều làm nhiều việc ác, cuối cùng bị trời giáng thần lôi đánh chết, thiên lý sáng tỏ, báo ứng xác đáng!

Chiến trường lặng đi trong chốc lát.

Một giây sau, lại ào lên như nôi nước sôi.

Những người chơi còn chưa đi bỗng chốc như hồng thủy mãnh thú được thả phanh, trong nháy mắt đã xông lên trước, cục diện đã không còn khống chế được.

Gần Lam Điều: Mẹ nó, ta chỉ vỗ một cái đã đánh chết hai nick nhỏ!

Mặc Như Y của Tô Tiểu là một trong số đó, mà một cái khác nằm trên mặt đất tên cũng rất quen, ấy là người lúc trước từng tổ đội làm nhiệm vụ – Nhị Bức Thanh Niên Hoan Nhạc Đa.

Tô Tiểu vui vẻ.

Người chơi hồng danh bị thiên lôi đánh chết vốn sẽ rất trang bị, càng huống gì là vật dễ rơi như Chìa khóa bí cảnh, đáng tiếc vừa nãy hệ thống đã thông báo vị trí của người nắm giữ rồi, cách lần thông báo sau còn gần 30 phút, những người chơi ở thế lực lớn spam ầm ầm trên kênh gần, kêu người nhặt được Chìa khóa bí cảnh mau giao ra đây, chẳng biết có phải là người trong liên minh nhặt rồi giấu đi mất không, điều duy nhất xác định là, Chìa khóa của Lam Điều đã rơi mất rồi.

Bất Niệm Tình Thâm: Chìa khóa bí cảnh.

Tô Tiểu hít mạnh một hơi, sau đó đập bàn cười to, “MN, chìa khóa bí cảnh bị chúng ta bắt được rồi, ha ha ha ha!”

“Chìa khóa bí cảnh?” Trần Vi lập tức tiếp lời, “Ở chỗ bà?”

“Chỗ Phát Thanh Viên!”

Mặc Như Y: Đây là gì? Chìa khóa mở bản đồ ẩn Uyên Ương Chúc Cầm? Là gì vậy?

Bất Niệm Tình Thâm:...

Bất Niệm Tình Thâm: Là chìa khóa.

Tô Tiểu: “...”

Giải thích như vậy, cũng quá là bằng thừa!

34. Chương 49

Chương 49:

“Tôi xuống một lát trước đã!”

Phát Thanh Viên giới thiệu qua công dụng của Chìa khóa bí cảnh cho Tô Tiểu trên oai oai, sau đó cậu ta log out. Đây là kết quả mà mọi người trong thế lực thương lượng trên nhóm oai oai.

Hôm nay bọn Lam Điều đã vào Uyên Ương Chức Cầm một lần. Hơn nữa dường như là không bạo ra thứ gì tốt, vì thấy bọn họ không phát thiên hạ khoe khoang. Mà Uyên Ương Chức Cầm mỗi ngày chỉ có thể vào một lần. Cho nên giờ họ cũng không thể vào bản đồ ẩn mở mang kiến thức được. Lam Điều là quân chủ, không biết là vì quá tự tin, hay là không tin tưởng người trong thế lực, nên tự mình không thoát game cũng không đưa chìa khóa cho ai, hoặc có lẽ lúc đó bị cửa kẹt đầu không nghĩ ra cái cách ấy. Cuối cùng là cậu ta không logout, còn đánh rơi cả chìa khóa.

Bất Niệm Tình Thâm đã logout rồi.

Thông báo của hệ thống trở thành Người nắm giữ chìa khóa đã vân du thiên ngoại, nếu trong vòng 24 giờ không xuất hiện, thì chìa khóa sẽ rơi xuống ở một vị trí ngẫu nhiên trên bản đồ của Tiêu Dao.

Thấy thông báo này, mọi người thổn thức không thôi, trong nhóm cũng bàn luận không ngừng.

Khe Suối: Ta thấy cái chìa khóa này là củ khoai phồng tay.

Mặc Mặc Vô Ngữ: Phiền quá.

Cổ Hi Bạch: Trên diễn đàn có tin rồi, máy chủ Chân Trời Góc Biển đã đánh ra một bộ trang bị 80 hoàng kim. Quản lý diễn đàn đã dán bài lên đầu, nghe nói sẽ đưa ra hình dáng và thuộc tính của toàn bộ trang bị hoàng kim.

Loạn Đánh Tỳ Bà: Vậy chúng ta chẳng phải phát tài rồi?

Thanh Thành Tuyết: Có giữ được chìa không đã? Dùng một nick nhỏ cầm chìa, mỗi lần mở cửa xong sẽ logout?

Cổ Hi Bạch: Có người nói, khi chìa khóa mở bản đồ ra thì không thể giao dịch được, đến khi ra khỏi bản đồ mới được, dùng nick nhỏ mở cửa thì lúc vào sẽ dễ chết, chết rồi thì mọi người đều bị truyền tống ra ngoài.

Loạn Đánh Tỳ Bà: Vậy tìm một nick lớn ít khi lên trang bị trâu bò chuyên môn phụ trách mở cửa.

Khe Suối: Chúng ta có à?

Thanh Thành Tuyết: Ta sẽ không cống hiến nick ta đâu nhé.

Cổ Hi Bạch: Không thì nâng cấp trang bị cho cung tiễn thủ của Hứa Hứa, nick chế tác cô ấy rất ít lên, chuyên môn phụ trách mở cửa? Hơn nữa cung tiễn thủ linh hoạt, gặp phiền phức thì chạy cũng nhanh.

Hoa Vô Tình: Chắc chắn là còn gì đó không ổn, đáng tiếc chúng ta chưa từng vào đó bao giờ.

Loạn Đánh Tỳ Bà: Hứa Hứa không online à, còn treo trong phòng nhỏ trên oai oai, gọi cũng không thưa, cô ấy chết ở đâu rồi?

Nhìn tới câu này, Tô Tiểu mí mắt giật giật. Lúc này cô đăng nhập hai oai oai, vì sợ loạn kênh, nên khóa mất tiếng oai oai bên này, tự nhiên không nghe thấy bọn Loạn Đánh Tỳ Bà nói gì. Hơn nữa hai kênh oai oai của cô thiết lập nút phát âm khác nhau, cho nên giờ muốn nói chuyện cũng có chút choáng váng, suýt nữa không nhận ra nên ấn nút nào để nói chuyện, ngộ nhờ nên dùng Hứa Ngải Dĩ Thâm nói trên kênh thế lực, lại không cẩn thận nhầm cho Bất Niệm Tình Thâm nghe được, vậy thì khổ rồi.

Cuối cùng Tô Tiểu bóp trán một cái, bụng nghĩ sao phải xoắn thế, rốt cuộc cô đã tạo nghiệp chương gì? Hay là đầu bị cửa kẹt rồi, tạo nhiều tài khoản thế để làm gì chứ!

“Nick của tôi tạm thời không thể online được, không thì tôi lập nick nhỏ theo cậu chơi!” Trên oai oai, Phát Thanh Viên đột nhiên lên tiếng.

Tô Tiểu liền phát rồ lên, nick nhỏ, nick nhỏ cái đầu cậu, giờ tôi sắp bị nick nhỏ chính cho liêu xiêu này, không chỉ nick nhỏ trên game, giờ trên oai oai cũng dùng nick ảo, tay chân cứ cuống cả lên, sắp bị tinh thần phân liệt rồi!

Nhưng ngay lúc cô ấn phím phát âm, lại bỗng dưng xuống, giọng nói còn mang chút dịu dàng.

“A, không cần đâu, giờ đã 10 giờ rồi, trước khi ngủ tôi thích nghe nhạc, xem sách một lát, giờ đi đánh răng rửa mặt là vừa, cậu cũng nghỉ sớm đi.”

Đối phương trầm ngâm một hồi, sau một lúc lâu, cậu ta mới ừ một cái.

Tô Tiểu tắt trò chơi, oai oai cũng thoát, nhưng thời giờ còn sớm. nằm trên giường khẳng định không ngủ được, cô dứt khoát mở diễn đàn trường lên, định xem có tin đồn gì hay ho không.

Kết quả đang lướt phôi phối trên mục tự do, bỗng dính đong một tiếng, cô nhận được thao tác từ quản lý.

ICE: “Vẫn chưa đi xem sách, nghe nhạc à?”

Tô Tiểu: “...”

Bạn nói với ICE: “Tôi chuẩn bị sang mục âm nhạc xem có bài gì hay không.”

ICE: “Ừ, gần đây nghe bài Take my heart.”

Bạn nói với ICE: “Ha, tôi đi nghe thử.”

Tô Tiểu mở web, lên baidu tìm bài hát đó, phát hiện đó là một giọng nữ thật nhẹ nhàng có chút khàn khàn lời cuốn, phong cách của bài hát là loại trước nay cô vẫn thích, lập tức download xuống di động. Lúc cô chuẩn bị cảm ơn Phát Thanh Viên giới thiệu, thì người ta đã gửi tin sang.

ICE: “Cuối tháng 11 rồi.”

Thấy câu này, Tô Tiểu ngẩn ra, đúng rồi, cuối tháng 11 rồi, cậu ta nói vậy là sao? Lẽ nào nói trời lạnh rồi phải mặc đồ ấm vào?

Nghĩ tới đó Tô Tiểu lại khó nén đỏ mặt, không ngờ câu sau của đối phương khiến cô suýt nữa thì phun máu.

ICE: “Sắp thi cuối kỳ rồi đấy.”

Thi cuối kỳ phải đến tháng 1 được không hả! Cậu muốn tôi trước 2 tháng đã lao đầu vào ôn tập à? Lão đây đầu óc tốt, IQ cao, bình thường cơ sở vững chắc, dù nước tới chân mới nhảy vẫn có thể giành được học bổng! Tô Tiểu hận không thể đập đầu vào bàn, cuối cùng, cô bực bội tắt máy tính.

Có lẽ là bị Phát Thanh Viên thúc dục, thật ra cô cũng hơi hoảng, hôm sau lại may mắn khiến thể nào chạy lên tự học. Vì chưa phải giai đoạn gần thi cử, trên thư viện cũng không đông lắm, chẳng là thời buổi này sinh viên ham học nhiều quá, trong thư viện cũng ngồi đầy hơn nữa. nơi góc phòng lúc trước cô thường ngồi, trên mặt bàn gỗ đã đặt một cốc nước, nhưng lại không thấy người.

Một bên bàn dài trong thư viện ngồi ba người là không vấn đề, mà giờ cả bàn chỉ có một cốc nước và một người ngồi chéo góc với nó, lúc này người nọ đang cúi đầu, hơn nữa Tô Tiểu đứng ở cửa, cách chỗ đó rất xa, nên không thấy rõ người đó là ai, nhưng trong tiềm thức nghĩ, lẽ nào là Phát Thanh Viên.

Hình như trước đây gặp Phát Thanh Viên một, hai lần trên thư viện, cậu ta cũng ngồi chỗ quanh đấy.

Tô Tiểu đi về phía đó, chỗ trong cùng gần cửa sổ đã bị một cốc nước chiếm mất, Tô Tiểu đành ngồi ở giữa, lúc cô kéo ghế thì người ngồi bên kia ngẩng đầu, là một cậu trai đeo kính, Tô Tiểu tự dưng thở phào một hơi, mà đáy lòng lại có một cảm giác rất kỳ lạ.

Thật ra lúc bắt đầu, trong lòng cô đã nảy nở cái suy nghĩ như hoa thủy tiên*, Phát Thanh Viên dường như đang bóng gió kêu cô đi tự học, lẽ nào là một kiểu hẹn hò? Ý nghĩ ấy từng khiến cô có chút xúu khấn trương, mà giờ thấy người ta căn bản không đến, cô nhẹ nhõm lại hơi mất mát, chẳng biết từ lúc nào, cô đã tự kỷ đến mức như thế rồi nhỉ?

*Có lẽ là tự yêu mình như truyền thuyết về hoa thủy tiên ấy :X

Lần trước thấy Trần Vi nháy mắt với mình, suýt nữa cô đã hiểu nhầm Phượng Tê Ngô thích mình, giờ lại nghĩ lung tung, cho là Phát Thanh Viên có ý, lẽ nào quả thật là lớn tuổi rồi, hoặc môn nữ làm loạn trong cơ thể?

Tô Tiểu thăm cẩn đầu lười một cái, sau đó vỗ vỗ má bắt đầu đọc sách. Vào mùa này trời đã lạnh, thư viện đã sớm mở khí sưởi, người lên tự học ngày càng nhiều, ngồi trong đó càng khó thở bức bối, lúc này đã 2

tiếng trôi qua, người chiếm cứ vị trí gần cửa sổ vẫn không xuất hiện, Tô Tiểu nghĩ nghĩ, rồi chuyển sang chỗ gần cửa sổ, dịch cái cốc kia ra giữa.

“Chờ người ta tới thì đổi lại/” Tô Tiểu nghĩ, nhưng mãi cho tới 12 giờ trưa, người ngồi đó vẫn không xuất hiện, chiều Tô Tiểu có tiết học, bèn thu dọn đồ đi ra căn tin ăn cơm, trên đường gặp được mấy học đệ mình hướng dẫn.

“Học tỷ Tô!”

“Ak, Tiểu R à!”

“Học tỷ, mấy ngày nữa hội của bọn em có buổi liên hoan văn nghệ, mời chị tới tham dự ạ!” Cậu nam sinh tên Tiểu R cười đến sáng lạn, Tô Tiểu hỏi cụ thể thời gian, rồi thuận miệng đáp ứng.

“Gọi học tỷ Trần cùng đi luôn ạ!”

Tô Tiểu: “...”

Té ra cô không phải mục tiêu chính, nhưng cô cũng không để bụng, chỉ nói sẽ gọi giúp.

...

Chớp mắt đã qua một ngày, Tô Tiểu về ký túc đăng nhập vào trò chơi, vừa lên đã thấy người trong thế lực đang âm ỉ.

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Niệm Niệm lúc nào mới lên à? Các người ai có cách nào khác liên hệ hần không, ai có số điện thoại?

Thế lực Thanh Thiên Bạch Nhật Mãn Địa Hồng: Ta chỉ có Q của lão đại, cũng không online.

Thế lực thượng thư Cổ Hi Bạch: Quá 24 tiếng không onl, chìa khóa sẽ tùy cơ rơi xuống, hôm qua mấy giờ nhật được vậy? Chín giờ hơn?

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: Ai biết tài khoản của Bất Niệm Tình Thâm?

Giờ đã là 7 giờ 30 tối, thế lực loạn cào cào lên. Đến cuối thì vội đến cái gì cũng thử, vừa thấy Hứa Ngải Dĩ Thâm của Tô Tiểu lên, liền ào ào bắt lấy tra hỏi.

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Hứa Hứa, thằng gian phu của cô đi đâu rồi hả?

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Nhà anh mới gian phu...

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Không gian không gian, là cưới hỏi dang hoàng, mau gọi hần ta online đi!

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm:...

Đúng lúc đó, điện thoại của Tô Tiểu vang lên.

Phát Thanh Viên: “Tài khoản: ICE2000, mật mã QWASZX2012. Tài khoản và mật mã game của tôi, giờ tôi đang ở ngoài không lên được, cậu lên đi, có chút việc gấp.”

Phát Thanh Viên: “Có gì không biết thì hỏi Trần Vi.”

Tô Tiểu lặng lẽ lau mồ hôi.

Đối với một đứa mù mờ “vừa chơi Tiêu Dao”, kỳ vọng của Phát Thanh Viên không phải hơi bị cao à?

35. Chương 50

Chương 50:

Tô Tiểu thoát nick của mình, chuyển sang đăng nhập Bất Niệm Tình Thâm của Phát Thanh Viên. Ở giao diện chọn nhân vật, Tô Tiểu nhìn chàng thích khách Bất Niệm Tình Thâm tay cầm song đao, trong lòng thổn thức không thôi.

Trước kia bị cái nick này giết vô số lần, giờ thấy nhân vật con trở của mình không chế lại là kẻ địch, cô có cái cảm giác như đã qua mấy đời vậy.

Có nên lên xong đưa chìa khóa cho Loạn Đánh Tỳ Bà, rồi cô chạy Bất Niệm Tình Thâm này tới một chỗ im ắng vắng người, nhằm vào quái vật cấp 1 của hệ thống mà tự bạo trăm lần để tiết hận không đây?

Vừa đăng nhập vào, Tô Tiểu liền thấy hệ thống thông báo.

Người nắm giữ Chìa khóa bí cảnh Bất Niệm Tình Thâm xuất hiện tại Cửu Lê Hoang Thôn, tọa độ (Nam 110, bắc 156)

Thấy dòng tin ấy, Tô Tiểu bỗng quỳnh lên, vội vàng nhảy lên ngựa phi như bay tới điểm truyền tống, tranh thủ vào khu an toàn giữ mạng. Lúc này cô không dám đi tới điểm truyền tống Hoang Thôn, vì giờ còn cách một đoạn, nếu trực tiếp qua đó khẳng định sẽ đụng ngay những người truyền tống qua, đến lúc đó chắc chắn không thoát nổi.

Điểm truyền tống cách Hoang Thôn gần nhất là Phượng Hoàng Lĩnh, mà giờ điểm truyền tống Phượng Hoàng Lĩnh đã có vài người chơi, vì trong túi có chìa khóa, Tô Tiểu thấy ai cũng kinh hồn bạt vía, dùng tốc độ nhanh nhất vọt tới điểm truyền tống, mở thần thạch, trực tiếp truyền tới Thước Kiều Tiên. Một loạt động tác như mây trôi nước chảy, Trần Vi hôm nay cũng không ở phòng, lúc Tô Tiểu chờ truyền tống còn nghỉ, nếu Phát Thanh Viên biết mình thao game thể này, còn không nhờ người dạy, có dùng ánh mắt kỳ quái lảng lạng nhìn cô, cho đến khi cô chột dạ mà bại trận không nhĩ?

...

Vì có tin thông báo của hệ thống, tung tích của chìa khóa rất cuộc sáng tỏ, khi Thiên Nhai và Bích Hải Triều Thanh Các biết được chìa đã rơi vào tay Phù Vân Các, thì bắt đầu chửi bới ở các khu và kênh thiên hạ truyền âm, hơn nữa khắp nơi truy sát người của Phù Vân Các, bọn Khe Suối định phản kích, lại bị Loạn Đánh Tỳ Bà quát ngừng, lúc kiểm kê quân số trên oai oai, Phù Vân Các cũng tổ một nửa số người, chuẩn bị thám hiểu địa đồ ẩn.

Mọi người tập hợp trước NPC ở Thước Kiều Tiên, Tô Tiểu đang định mở, lại nghe Loạn Đánh Tỳ Bà gào lên trên oai oai: “Hứa Hứa đâu, Hứa Hứa chết ở đâu rồi?”

“Kêu cô ấy vào nick nhỏ đi, cái nick đấy vận đồ thể, đi vào chắc chắn sẽ được thứ tốt!”

Tô Tiểu giật giật khoe miệng, trên oai oai không rên một tiếng, giả chết.

Thể lực Bất Niệm Tình Thâm: Không phải chủ nick, không biết thao tác.

Thể lực Bất Niệm Tình Thâm: Ta mở cửa nhé!

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: (Trừng mắt)

Thể lực Mặc Mặc Vô Ngữ: ...

Thể lực thượng thư Cổ Hi Bạch: Không sao, cứ mở đi.

Tô Tiểu dùng Chìa khóa bí cảnh mở cơ quan của bản đồ ẩn. Chuột vừa nhấp xác định, liền phát hiện màn hình của mình trở nên mờ mờ, mấy giây sau xuất hiện thanh tiến độ truyền bản đồ, chờ thanh tiến độ đọc xong, Tô Tiểu phát hiện mình bị truyền tống tới dưới gốc một cây đại thụ, xung quanh rất vắng lặng, không có người nào trong thể lực cả.

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Người lên nick Niệm Niệm ơi, lên được oai oai không?

Chẳng lẽ còn phải đăng nhập nick ảo oai oai? Tô Tiểu thấy mình sâu đến chết mất...

Thể lực Bất Niệm Tình Thâm: Tọa độ của ta (Tây 110, bắc 120), ẩn thân chờ các người.

Chức nghiệp thích khách này thật có lợi nha, vận khí của Tô Tiểu không tệ, không bị truyền tống vào giữa đồng quái, lúc này cô di chuyển thích khách ra sau cây đại thụ, tạo thành góc chết với mấy con quái tinh anh 80 cấp trước mặt, sau đó mới tìm Ấn Thân từ trong đồng kỹ năng, nắp ở đó chờ người thể lực tới.

Mấy người khác trong thể lực thì không được may như thế. Bọn Hoa Vô Tình bị thấy trực tiếp vào đàn quái, nhưng may cái là mọi người có chuẩn bị, trước khi vào còn mua bí dược hồi mẫn máu lam bằng nguyên bảo trong Thương thành, cho nên tuy nhiều trắc trở, cũng không bị diệt cả đoàn.

Tô Tiểu thấy chán vô cùng, bèn mở túi của Bất Niệm Tình Thâm ra, xem bên trong có gì. Lúc trước chìa khóa mở cửa trực tiếp đặt ở chỗ chính giữa bát mắt nhất của thanh phím tắt kỹ năng, nên mãi đến giờ, cô vẫn chưa mở túi đồ ra xem.

Vừa mở ra, Tô Tiểu ngẩn ra, sau đó lại thấy xấu hổ.

Mấy nick của cô túi đồ đều loạn xì ngầu hết cả lên, thượng vàng hạ cám đều có, cả hai trang trong túi đều đầy ắp, có lúc làm nhiệm vụ bị thống báo túi đồ không đủ, sau đó còn phải chống cằm do dự nên vứt cái nào, mà túi đồ của Bất Niệm Tình Thâm thì cực kỳ ngăn nắp có cảm tình.

Trang thứ nhất tròn 25 ô, chỉ có hàng thứ nhất có đồ. Chìa khóa bí cảnh, hai tổ Chiến trường kèn lệnh, hai tổ Chiến trường hồng được. Nhưng ở dưới có 1000 nguyên bảo và 2600 vàng, làm Tô Tiểu le lưỡi, túi đồ của cô tuy đầy, nhưng giá trị những thứ đồ trong đó, còn không bằng số lẻ trong này, người so với người, thật là tức chết mà!

Tô Tiểu vô thức mở trang tiếp theo, bỗng phát hiện trang thứ hai này lại đầy, hơn nữa toàn bộ là trang bị. Di chuột lên trên cô lại ngáy ra, những trang bị ấy đều là bộ sắc tím của thích khách, có bộ thủ công cũng có bộ phụ bản, toàn bộ đều là vật phẩm chưa trang bị, có thể giao dịch, bắt đầu từ cấp 60, bộ 60, bộ 70, bộ 80...

Loại trang bị này nói ra thì cũng không tính là thượng thừa, so với trang bị cầm giao dịch đánh ra trong phụ bản còn kém một chút, nhưng thứ nhất là hình thức đẹp, hai là thuộc tính hạng trung, nên thu thập đủ giá cũng chẳng phải rẻ. Tính ra, cũng phải tiêu mấy trăm RMB.

Nhưng cái chính là trò chơi này thăng cấp rất nhanh, thời gian dùng bộ trang bị cấp 60 và cấp 70 rất ngắn, mua tới căn bản không có lời.

Vì là trang bị của thích khách, Tô Tiểu bất giác nghĩ, lẽ nào là Phát Thanh Viên chuẩn bị ỉnh nhỉ? Đúng lúc cô tâm thần không yên, thì Tô Tiểu đột nhiên phát hiện trạng thái ẩn thân của mình chẳng biết đã mất tự lúc nào, mà trên đầu thích khách còn thỉnh thoảng bay lên một con số, coi ra là bị trúng độc rồi?

Thể lực Bất Niệm Tình Thâm: Còn bao lâu nữa mới tới, cầu thầy thuốc, trúng độc rồi!

Cứ cách 5 giây, sẽ rút 500 máu, lượng máu của Bất Niệm Tình Thâm là 21000, giờ đã rút xuống 18000, một cái Chiến trường hồng được có thể hồi phục 9000 máu, nhưng CD* tới một phút, nên cô không kiên trì được lâu.

*Chắc là thời gian chờ

Thể lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Tới tới, gặm dược chống đỡ!

Tô Tiểu căng thẳng nhìn xung quanh, vì rơi vào trạng thái trúng độc, cô không thể ẩn thân nữa, chỉ có thể trốn trong góc chết chăm chú theo dõi những con quái tinh anh đang di chuyển bên ngoài, chỉ sợ bị chúng phát hiện ột chương chết luôn.

Xa xa, cô thấy người thể lực mình chạy tới.

Vì nick oai oai của Hứa Ngải Dĩ Thâm vẫn treo trên kênh thể lực giả chết, nên lúc này cô nghe thấy Loạn Đánh Tỳ Bà rống lên, “MN, đứa 2B* chơi nick Niệm Niệm kia đứng dưới chân BOSS làm cái khỉ gì thế!”

*Ngu ngốc

Tô Tiểu tức thì kinh hoảng, vội chạy về phía đội ngũ, vừa tới gần bên kia thì một cái Thanh Minh rơi vào người, trạng thái rút máu ngừng lại sau, cô mới thở phào.

Lúc này đã cách đại thụ khá xa, Tô Tiểu giờ mới thấy, trên đầu cây đại thụ chọc trời ấy lại có một dây máu rất dài.

Thụ linh ngủ say, năm ngôi sao trên danh tự chứng tỏ, cái họa này là BOSS.

Tô Tiểu im lặng nhếch môi, vừa nãy cô bị truyền tống trực tiếp tới gốc cây, nên căn bản không phát hiện cây đại thụ này là BOSS, chẳng trách sẽ trúng độc.

“Trạng thái bổ xong rồi, đánh BOSS thôi!”

“Có nên đánh sạch quái tinh anh bên kia trước không? Tránh cho đến lúc đó lại xông tới gây loạn.”

“Nhưng con BOSS kia lớn như thế, chúng ta không vòng qua được, đánh quái tinh anh chắc chắn sẽ dẫn BOSS tới!”

Trên oai oai mọi người mồm năm miệng mười, Tô Tiểu không chút do dự, bắt đầu đánh chữ trên thể lực.

Thể lực Bất Niệm Tình Thâm: Con BOSS kia giống như sẽ không chủ động công kích, đang ngủ? Có lẽ lại gần quá sẽ bị trúng độc.

Thể lực thượng thư Cố Hi Bạch: Người lên oai oai à? Người là ai thế?

Thể lực Thanh Thành Tuyết: Trên oai oai không có thêm ai cả, người khả nghi duy nhất là Hứa Hứa.

Tô Tiểu: “..”

Thể lực Bất Niệm Tình Thâm: ? Ta chỉ báo lại tình huống ta gặp phải thôi, không cần thì ta không nói nữa.

Ôi má ơi, đám này đều có hỏa nhãn kim tinh sao! Cô càng lúc càng cảm thấy ngày mình bị lật tẩy không còn xa nữa, dù cho không bị lật tẩy, cô cũng sắp mắc bệnh thần kinh mất thôi!

“Mẹ, tiểu quái cũng khó đánh thế!”

Mất sức chín trâu hai hổ, mọi người mới giết sạch tiểu quái, đang lúc sờ thi thể, bỗng nghe thấy một tiếng gào trên oai oai.

“Má ơi, xem ta sờ được gì này!”

Hệ thống: Hoa Vô Tình một chương đánh ra, Thiết Kỵ không cam lòng ngã xuống, Cửa khóa bí cảnh tái hiện giang hồ, bảo vật này chắc chắn sẽ khiến bát phương tranh đoạt!

“Té ra Cửa khóa bí cảnh không phải duy nhất!”

“Chắc rồi, không thì người chơi nhất định sẽ kháng nghị!”

“Nhưng ra càng sớm thì càng đáng tiền à nha!”

“Phát tài rồi!”

“Mẹ, ra địa khu môn phái rao, bán 20000 vàng thấy sao?”

“Bọn Thiên Nhai với Bích Hải Triều Thanh Các muốn thì bán 25000!”

Mọi người sôi nổi bàn tán, Loạn Đánh Tỳ Bà rống một hồi mới làm mấy người kia dịu xuống, “Chuẩn bị, chuẩn bị, đánh BOSS thôi!”

“Không thì đừng đánh BOSS nữa, chúng ta tìm tiểu quái đánh đi!”

“Cái đó xác suất bạo ra chắc chắn là thấp, vừa nãy giết nhiều tiểu quái thế đều không có! Đừng nghĩ nhiều thế, dù sao cũng có lời rồi, chúng ta có chìa, mai vào tiếp cũng được, con BOSS này chẳng phải chỉ là một cái đầu gỗ lớn thôi à, thử đi thử đi.”

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Chuẩn bị, thầy thuốc chú ý máu của chủ kháng, ừm, còn phải để ý cả máu của Niệm Niệm nữa.

Nói xong, Loạn Đánh Tỳ Bà xông lên, chớp mắt, toàn bộ đại thụ tựa như Yêu cây ngàn năm trong Thiên nữ u hồn, cành cây điên cuồng quất ra chung quanh như phát rồ, nơi nó đi qua, dây máu của người chơi giảm mạnh, ba thầy thuốc đều không chống được.

Chỉ trong nháy mắt, cả đội bị diệt sạch.

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Không thể nào!

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: ...

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: MN, con này chẳng lẽ phải tới trăm người tới đây?

Thế lực thượng thư Cố Hi Bạch: Tuy không đến mức cần trăm người, nhưng 30 người chúng ta chắc chắn không đủ cho người ta nhét kẻ rặng.

Thế lực Thanh Thiên Bạch Nhật Mãn Địa Hồng: Giải tán thôi, ta đi chiến trường đây.

Vì toàn quân bị diệt, Tô Tiểu cũng bị truyền tống khỏi bản đồ ẩn, vừa ra ngoài liền thấy hệ thống báo vị trí của cô lần thứ hai.

Thông cáo: Người nắm giữ Chìa khóa bí cảnh Bất Niệm Tình Thâm trong 14 phút nữa sẽ bị truyền tống ra khỏi khu an toàn Thước Kiều Tiên.

Thông cáo: Người nắm giữ Chìa khóa bí cảnh Hoa Vô Tình trong 14 phút nữa sẽ bị truyền tống ra khỏi khu an toàn Thước Kiều Tiên.

Thiên hạ truyền âm Hoa Vô Tình: Bán Chìa khóa bí cảnh, muốn thì MMMMMM

Thiên hạ truyền âm Khuynh Thành Tiểu: 25000 vàng, người thần kinh à!

Thiên hạ truyền âm Lam Điều: Giết người tự nhiên sẽ rút ra thôi.

Thiên hạ truyền âm Hoa Vô Tình: Hắc, lão đây để trong nick nhỏ, cách 24 tiếng lên một lần, dù gì chúng ta cũng còn một cái, lại không cần mở cửa, người giết đi, ta xem người giết kiểu gì?

Phát thiên hạ xong, Hoa Vô Tình bỗng A một tiếng, “Ta chuyển chìa khóa cho nick nhỏ, mỗi lần login thì giao dịch cho nick chính mở cửa, không phải được à?”

2 phút sau, một cung tiễn thủ cấp 60 tên Hoa Vô Khuyết trong thế lực login vào.

Không tới 30 giây, trên oai oai lại nghe một tiếng rống giận. “Mẹ, người đẳng cấp không đủ 80, đánh giá trang bị không đủ 50000 không thể mang theo vật phẩm này. Chết tiệt, kỳ thị nick nhỏ, kỳ thị người nghèo.”

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: Trên diễn đàn sớm đã có người nói rồi.

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Vậy sao người không nói cho ta biết, hại lão đây phát thiên hạ mất rồi, khẳng định bọn kia đang chửi ta ngu ngốc.

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: Không sao, nếu có người chửi người, người nói ta là nick phụ của người là được.

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Đứa nào bị lừa đá vào đầu mới tin cái đó.

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Cùng lắm thì lão đây không lên nữa, chơi lại nick khác.

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Hắc, bao nhiêu người M ta hỏi chia này, Lam Điều và Bích Hải Lộng Triều Thanh đều đang M ta.

Tô Tiểu bên chú ý động tĩnh trong thế lực, bên xem thời gian bị truyền tống khỏi khu an toàn, mắt thấy chỉ còn 2 phút sẽ bị tống ra, cô dứt khoát kích vào dấu x trên màn hình, thoát khỏi trò chơi.

Vốn định đăng nhập Hứa Ngải Dĩ Thâm, nhưng lại thấy bên này vừa xuống bên kia lại lên không khỏi làm người ta nghi ngờ, nên cô mở diễn đàn trường ra, chuẩn bị lướt qua xem có tin gì mới không, kết quả vừa lật xem mục tự do, đã nghe Hoa Vô Tình ồn ào trên oai oai: “Bọn họ thiếu kiên nhẫn a, Bích Hải Lộng Triều Thanh mua rồi, 25000 vàng, ha ha ha ha ha! Lam Điều cũng nói muốn mua, bảo ta chờ, ta bảo hán Bích Hải Lộng Triều Thanh ra giá cao hơn hán, nên bị bên kia mua rồi.”

“Mau tới chia hoa hồng nha, ta ở Thước Kiều Tiên.”

Tô Tiểu nhếch môi cười một cái, sau đó thoát khỏi kênh oai oai. Đúng lúc đó, cửa mở, Tô Tiểu quay đầu lại, liền thấy Trần Vi mặt mày u ám đi vào.

36. Chương 51-52

Chương 51:

“Làm sao thế?” Tô Tiểu thấy hơi lạ, Trần Vi trước nay luôn tùy tiện, ít khi thấy cô nàng có cái vẻ này, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi?

“Không sao...” Trần Vi đặt túi xuống rồi ngồi xuống trước máy tính, “Hôm nay lúc tập có tranh sân với đội múa, rồi bọn họ bắt đầu cãi nhau.”

“Bên nhà thể chất á?”

“Ừ!” Trần Vi hừ một tiếng, “Lão đây chúa ghét nữ sinh cãi nhau, riu ra riu rít, lại chẳng có năng lực đánh nhau.”

“Bọn bà chưa liên hệ trước à?”

“Ai biết được, dù sao mấy việc này không liên quan tới tôi. Trữ Lam nổi tranh chấp với mấy đứa bên đội múa, lát sau hai bên đã làm ấm lên rồi, tôi đứng một bên mặc kệ, nhìn bọn họ bắt đầu xô đẩy nhau, thì tôi đi về.”

“Vậy cái mặt bà xụ ra thế làm gì?” Tô Tiểu khó hiểu nói.

“Mẹ, di động tôi lên oai oai dễ lắm à, rõ ràng thấy Cư An Tư Vi online, M hấn cả ngày mà chẳng thêm đề ý tới tôi!” Trần Vi đập bàn một cái, tức giận nói: “Tổ cha nhà hấn!”

Một lát sau, lại nghe cô nàng nói tiếp: “Ồ, trong trò chơi cũng không thấy onl. Bà cũng không thấy, làm gì đấy?”

“Chán, xem diễn đàn.” Tô Tiểu nói xong, lại refresh diễn đàn, sau đó tiện tay mở một bài post.

Tán nhảm Sáng sớm hôm nay có một tên nhảy nhảy nhót nhót xuống lầu bị ngã gãy chân.

Nội dung: RT. Lúc đó tôi không nhìn được, bật cười.

Phía dưới mọi người ồn ào mắng chủ quán vô nhân đạo, chủ quán thanh minh lúc đó cậu ta cũng không biết tên đó bị ngã nghiêm trọng thế, tưởng nhiều nhất cũng sái chân thôi, kết quả mới vừa biết, bị gãy xương,

Trong lòng Tô Tiểu thầm đồng tình với cái tên đi đường không có mắt kia, đóng bài đi chuẩn bị refresh, thì di động trên bàn vang. Tô Tiểu tiện tay nhấc lên, đợi cô thấy rõ là ai gọi thì trái tim nhảy lên, chẳng lẽ Phát Thanh Viên tới kiểm tra tiến độ trong game thế nào? Cô có chút khẩn trương tiếp điện thoại, alo một tiếng rồi phát hiện đầu bên kia rất ồn, có rất nhiều người đang nói chuyện, nhưng chính chủ lại không nói tiếng nào, chẳng lẽ điện thoại nhét trong túi không cẩn thận để phải?

Tô Tiểu lại alo thêm mấy tiếng, vốn tận lực ép giọng xuống giả vờ nhã nhặn, đến cuối thì a lô đúng với bản chất, mắt thấy không ai đáp, cô định tắt đi, thì đúng lúc đó, đối phương lại lên tiếng, “A lô, nghe được không?”

Tô Tiểu giật mình, “Được!” Cô dừng một lát rồi nói tiếp: “Có chuyện gì à?”

Bên kia khẽ cười một cái, “Không có việc thì không được gọi điện à?”

Tô Tiểu bỗng thấy cả người nổi lên một lớp da gà. Trong ấn tượng, Phát Thanh Viên không phải dạng nói nhiều, thuộc loại rất trầm lặng, câu nói dài nhất có lẽ là câu cậu ta sức khỏe tốt, có thể chạy 2 vòng sân vận, rất ít khi nói những câu bóng gió trêu chọc thế này, lẽ nào trúng tà rồi?

Có lẽ Phát Thanh Viên nói xong, cũng thấy không ổn lắm, Tô Tiểu vừa kinh hồn xong, từ điện thoại truyền ra hai tiếng khụ khụ rất nhẹ.

“Cái kia, lúc này tôi đã vào nick giúp cậu rồi.”

“Ừ!”

Phát Thanh Viên dường như không quan tâm mấy đến việc ấy, lẽ nào cậu ta đánh điện thoại không phải hỏi cái đó? Tô Tiểu hơi buồn bực, đúng lúc ấy, đối phương lại nói tiếp, “Cái áo cậu mượn tôi chẳng nhẽ không định trả nữa à?”

“Ai nha!” Tô Tiểu ngẩn ra, sau đó xấu hổ cực kỳ sờ sờ gáy, cái áo khoác lần trước mặc về được cô giặt rồi, vì gần đây thường có mưa, mà phòng ký túc lại không có ban công để phơi quần áo, nên đem phơi ở chỗ rẽ ở góc cầu thang, rồi sau đó, cô quên mất...

Tô Tiểu chạy vội ra khỏi phòng, thấy cái áo khoác nam đang bay phấp phới trên dây, mới thở phào một hơi.

“Ha ha, gần đây hơi bận tí, lúc nào thì cậu rảnh?”

“Cậu rảnh thì gọi điện cho tôi.”

Tô Tiểu liếc nhìn cái áo khoác đang đập dờn trên đầu, “Ak, bây giờ tôi có rảnh này.”

“Ừm...”

Phát Thanh Viên ngừng một lát, “Bây giờ tôi không có thời gian.”

Tô Tiểu: ...Thật CMNC!

Một hồi một đáp xong xuôi, hai bên đều im bật, vì đứng ở góc hành lang, cho nên chung quanh rất yên tĩnh, Tô Tiểu thậm chí còn thấy bốn phía lặng ngắt như tờ, cô có thể nghe thấy tiếng tim mình đang đập, trong điện thoại còn có thể nghe được tiếng hít thở của Phát Thanh Viên. Do dự một lát, cô đang nghĩ xem có nên tìm chuyện gì nói để tăng không khí không, kết quả đã nghe thấy người ta nói, “Sớm đi ngủ đi, ngủ ngon.”

Sao cô lại có cái cảm giác ghen khuấy thế này!

“...Ngủ ngon.”

Ngắt điện thoại xong, Tô Tiểu xem thời gian, chỉ mới 10 giờ tối, cô đang định bỏ điện thoại vào túi, thì phát hiện màn hình lại sáng lên, số gọi tới là Cố Mặc.

Tô Tiểu nhìn tên Cố Mặc trên màn hình, khẽ nhíu mày một cái.

“A lô?”

“Tô Tiểu à? Chưa ngủ chứ?”

“Ừ!” Tô Tiểu bên trả lời, bên đi vào phòng, vừa từ trong góc quành ra, liền thấy chỗ đầu cầu thang có người, là Trữ Lam.

Tô Tiểu bỗng cảm thấy bàn tay cầm điện thoại của mình có chút nóng lên.

“Gần đây không thấy cậu lên mạng, vẫn luôn muốn tìm cậu làm vũ khí này.” Thanh âm của Cố Mặc mang cười, Trữ Lam đúng lúc đi lướt qua bên người cô, không biết có phải ảo giác không, Tô Tiểu cứ thấy như Trữ Lam liếc mình một cái.

“Ừ, tôi không rảnh, sắp thi cuối kỳ rồi.”

“Chăm chỉ quá, chẳng trách năm nào cũng có học bổng, như tôi thì chịu, môn nào cũng chỉ đủ qua!” Cố Mặc cười nói.

Tô Tiểu cười khổ một cái, vì cách mạng cần, cô không thể không ngụy trang thành con mọt sách miệt mài khổ học à nha!

“Nick của cậu có thể cho tôi mượn chơi chút được không.” Đối phương ngừng một lát, “Không thì bán cho tôi cũng được?”

Tô Tiểu thấy mình đã mất khả năng ngôn ngữ.

“Đều là bạn bè mà, chơi nick của nhau cũng bình thường, cậu có hứng cũng có thể chơi nick chiến sĩ của tôi.”

“Tôi không thích chơi nick người khác, tôi cũng không thích người khác chơi của tôi.” Tô Tiểu bên đẩy cửa phòng, bên tiếp lời: “Tôi có bệnh thích sạch sẽ!”

Câu này vừa vắn bị Trần Vi nghe được, cô nàng ngẩng đầu lên nở nụ cười chế giễu, “Bệnh sạch sẽ, bệnh sạch sẽ cái đầu bà, xem cái ổ chuột của bà kia, còn bệnh sạch sẽ, cười chết chị mất!”

Tô Tiểu bịt kín di động, cô không xác định Cố Mặc có nghe thấy Trần Vi nói không, lúc này không thấy Cố Mặc nói gì, có lẽ cũng bị cái bệnh sạch sẽ của Tô Tiểu hải rồi, đương nhiên cậu ta phản ứng cũng rất nhanh, “Vậy cậu có thể lên giúp tôi làm mấy thanh vũ khí không? Tài liệu tôi đã chuẩn bị xong rồi.”

“A, được, ngày mai nhé, giờ tôi muốn ngủ rồi.”

Ngắt điện thoại sau, Tô Tiểu than dài một hơi, cô quả thật đã buông Cố Mặc rồi. Hình ảnh đẹp đẽ năm xưa đặt ở trong lòng từ từ mất đi màu sắc, rồi như một tờ giấy ngả vàng, chỉ nắm nhẹ một cái, sẽ vụn ra thành cát bụi...

Lúc Tô Tiểu đang nhớ lại chuyện xưa, thì nghe Trần Vi đập bàn, “Sao Cư An vẫn chưa online!”

Tô Tiểu đi tới cạnh cô nàng, đưa tay sờ trán bạn một cái. “Không bị sốt chứ, gần đây bà chú tâm vào game nhỉ, lẽ nào thích anh chàng Cư An Tư Vi kia rồi?”

Trần Vi hừ một tiếng: “Ai thích hần ta, chiến trường có hần thì an toàn hơn thôi.”

Tô Tiểu nhướn mày, “Tôi là thầy thuốc, bà là thiên tiên. chiến trường có tôi càng an toàn, sao không kêu tôi vào chơi?”

Trần Vi không thềm nói tiếp, Tô Tiểu thấy cô nàng sắc mặt không tốt cũng không nói thêm nữa, đang định đánh răng rửa mặt lại lảng máng thấy như mình quên cái gì đó, lúc mở vòi nước ra mới nhớ, áo khoác của Phát Thanh Viên vẫn còn treo bên ngoài, lúc này quên mang vào!

Đợi cô ôm quần áo đi vào phòng, phát hiện Trần Vi đã tắt máy, ngồi trên giường chơi điện thoại, Tô Tiểu lắc đầu, bụng nghĩ mỹ nữ Trần Vi lại để tâm tới nhân vật trong trò chơi đến vậy, lẽ nào là động lòng thật rồi?

Tình ảo không tin được à nha, lúc trước là ai nói, chơi trò chơi, thật lòng là thua?

Tô Tiểu về trước máy tính, cô nhàn đến chán luôn, lại đăng nhập vào oai oai, chỉ là chưa vào phòng, trong nhóm oai oai của Phù Vân Các đã có hơn 2000 dòng chat, Tô Tiểu tò mò mở ra xem, lướt qua một cái, phát hiện trên trang web Tiêu Dao đã xuất hiện một hoạt động mới, tìm người chơi ngôi sao.

Phần lớn game online đều có một hoạt động kiểu này, Tiêu Dao cũng không ngoại lệ.

“Trần Vi, có hoạt động Người chơi ngôi sao này, bà có muốn chụp ảnh gửi đi không, sau đó kiếm cái danh hiệu Mỹ nhân khuyển thành về? MN, cái danh ấy có thể tăng 1000 máu và 50 điểm toàn bộ thuộc tính, trâu thế! Với lại trên đầu có danh hiệu ấy rất phong cách nhè, không biết sẽ có bao nhiêu đại gia vùng tiền chỉ để người đẹp cười một cái? Đến lúc đó tôi theo bà ăn sung mặc sướng, muốn gì có đó nhè cưng!”

“Muốn cái đầu bà!”

Trần Vi tâm trạng không tốt, câu đùa của Tô Tiểu vừa vắn đụng vào vết thương.

Tô Tiểu cười khan hai tiếng, nói thâm: “Bà cũng có thể giống truyện võng du viết ấy, đoạt lấy hoa khôi, đâm vào xương cốt gã phụ lòng năm xưa, nói, ù con mắt chó của ngươi! Nếu Cư An Tư Vi thấy ảnh của bà bỗng nhiên động lòng, mãnh liệt theo đuổi bà thì sao?”

Trần Vi không thềm ngẩng đầu, “Đàn ông dùng diện mạo để chọn người đều là cặn bã!”

Tô Tiểu:”...”

Đó là vì diện mạo bà thịnh quá, áp hết nội hàm của bà rồi được không?

Trên oai oai, đối với vấn đề này cũng thảo luận nhiệt tình, nhưng đến cuối, chủ đề được tổng kết bằng một câu của Mặc Mặc Vô Ngữ.

Mặc Mặc Vô Ngữ: “Làm ra cái hoạt động này, thì vốc lên bao nhiêu là cực phẩm tiểu tam*.”

*Chắc ai cũng biết rồi, kẻ thứ ba (thường để chỉ nữ)

“Ôi, ngài thực là sâu sắc quá.” Tô Tiểu cười tán tụng.

Chương 52:

Liên tiếp vài ngày, Phát Thanh Viên chỉ lên một lần, cậu ta đưa Chìa khóa bí cảnh cho Loạn Đánh Tỳ Bà. Mà lần đó vừa lúc Tô Tiểu không ở, nên cũng bỏ lỡ.

Vì có chìa khóa trong tay, Phù Vân Các cũng hấp dẫn không ít người chơi, ngược lại, số người bên Thiên Nhai lại giảm đi, chẳng qua vì trong tay có nhiều vũ khí phẩm chất cao, nên cũng giữ được một bộ phận người chơi.

Đương nhiên, kết quả này khiến bọn Loạn Đánh Tỳ Bà rất bực.

“Hứa Hứa, cô ăn cây táo, rào cây sung nhá!” Loạn Đánh Tỳ Bà vỗ bàn rống giận.

“Thằng thần được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm phạt!” Giọng của lão Bạch nghiêm túc, Tô Tiểu dường như thấy hấn ngồi ngay trước mặt, tay đẩy cái kính gọng vuông trên sống mũi, sau đó trên kính xoẹt một cái lòe sáng lên.*

*Kiểu thế này :

“Không phải cô thích gã Lam Điều kia thật đấy chứ? Mệnh ta khổ quá à, khuê nữ cũng thay người ta nuôi! Cánh tay cũng hướng ra bên ngoài!” Hoa Vô Tình thì lăm bằm, lôi kéo Tô Tiểu trên oai oai giả khóc.

Tô Tiểu lòng áy náy, đắn đo một lát, vẫn lựa chọn thẳng thắn.

“Tôi và Lam Điều cùng học một trường, với lại còn quen biết. Cậu ta ở ngoài tìm tôi nhờ giúp, tôi ngại không từ chối được!” Tô Tiểu yếu ớt nói.

“Cô với đám 2B bên Thiên NHai học cùng trường?” Giọng của Cố Hi Bạch rất chi là kinh hãi.

“Đúng vậy!”

“Con quả nhiên là coi trọng hấn ta rồi!” Hoa Vô Tình hít hít mũi, “Thấy sắc quên nghĩa!”

“Cậu ta biết tôi là Tiểu Ngưu Ngưng Nhiên, nhưng không biết tôi cũng là Hứa Ngải Dị Thâm.” Tô Tiểu thở dài, “Tôi sai rồi, sau này không làm vũ khí cho bọn họ nữa, cầu tha thứ!”

“Vậy lần sau hấn tới tìm cô, cô từ chối hấn kiểu gì!” Thanh Thành Tuyết một câu trúng ngay đích.

“Thì tôi nói thật ra Tiểu Ngưu Ngưng Nhiên là nick phụ của tôi, nick chính là Hứa Ngải Dị Thâm.” Tô Tiểu sờ cằm nghĩ ngợi, cũng chỉ đành trả lời như vậy, không biết Cố Mặc sẽ có vẻ mặt thế nào, có xanh xám cả mặt lại không? Nghĩ đến đó trong lòng Tô Tiểu lại có chút mong chờ, nhưng nghĩ lại có lẽ không mấy ngày nữa Phát Thanh Viên cũng biết Hứa Ngải Dị Thâm là TÔ Tiểu, đến lúc đó, thì tình hình sẽ thế nào đây?

Cô lại không mong chờ nữa rồi...

Tô Tiểu lại không ngờ ngày ấy tới nhanh như thế. Buổi vũ hội của liên chi hội bọn Tiểu R tổ chức vào ngày 7 tháng 12, Tô Tiểu kéo theo người đang trong thời kỳ mãn kinh – Trần Vi – đi tham dự, lúc vào cửa thì mỗi người nhận được một chiếc mặt nạ và một cái thẻ có ghi số, của Tô Tiểu là mặt nạ kịch Tứ Xuyên, che hết toàn bộ mặt, số của cô là 29.

Mặt nạ Trần Vi nhận được đẹp hơn nhiều, nền màu trắng bạc lờ lờ lên lãnh diễm, viền mắt bên phải có đính một hàng đá màu, mà bên trái có một ít lông nhung, vì tham dự vũ hội, nên Trần Vi có trang điểm, dưới màu nền trang nhã, môi đỏ của cô nàng càng trở nên yêu diễm, Tô Tiểu liếc hai cái, sau cùng giữu cô nàng là quỷ hút máu bò ra từ trong mộ.

Gần đây Trần Vi rất bực bội, hung hăng trừng Tô Tiểu một cái.

Bọn Tiểu R chắc định tổ chức kiểu vũ hội hóa trang, nhưng có lẽ thời gian chuẩn bị không đủ, bọn Tô Tiểu đến một lúc rồi cảm giác như quần ma loạn vũ, rất chán, cuối cùng hai người tới bên rìa sàn nhảy đứng xem, vì chỗ này ngày thường là phòng tập múa, vòng xung quanh đều là thanh múa, Tô Tiểu đứng mỏi rồi, đơn giản chống hai tay lên thanh tập múa kia, nâng mình ngồi lên trên, Trần Vi im lặng liếc cô một cái, nghiêng người dựa vào thanh múa, thân mình tựa vào đùi Tô Tiểu, kiều mị như dây tằm gửi cuốn quanh đại thụ.

Giữa sàn nhảy, người chủ trì đầy nhiệt tình kêu gọi mọi người tự đi tìm bạn nhảy, có không ít người hưởng ứng, nhanh chóng ghép thành vài đôi.

Cũng có người đi về phía Trần Vi, nhưng cô nàng lười để ý, ngay cả một câu khách khí cũng lược bỏ luôn, ngoảnh mặt sang một bên, làm không ít người đứng phải đình.

Tô Tiểu lắc lắc chân, dùng mũi chân đá Trần Vi một cái, “Dạo này bà ăn phải thuốc nổ à?”

“Không.” Trần Vi hừ một tiếng, “Nuốt bom. Vũ hội buồn tẻ thế này bà cũng kéo tôi đi, đúng là lãng phí thời gian!”

...

Sau 10 phút nhìn mọi người nhảy điệu cha cha, Tô Tiểu quả thật chán, nhảy xuống khỏi thanh múa, kéo Trần Vi định trở về ký túc, ai ngờ vừa ra tới cửa thì bị nhân viên công tác ngăn lại, “Bạn học à, đừng đi mà, sắp có trò chơi rồi, ở lại chơi một lát đi!”

Giọng nói ấy rất quen, hẳn là Tiểu R.

Đúng lúc đó, người chủ trì tuyên bố quy tắc trò chơi, “Lúc này khi vào cửa đã phát ọi người thẻ số, số lẻ là nữ, số chẵn là nam. Không phát sai chứ? Người được gọi mời đi vào giữa sàn nhảy, cùng người cộng tác hoàn thành trò chơi thử thách sự ăn ý, người đạt điểm cao nhất sẽ được một phần thưởng bí mật...”

Tô Tiểu đang từ chối Tiểu R, cô vừa đưa trả thẻ số, rồi đang định cời mặt nạ, liền nghe thấy người chủ trì hô to: “Nữ sinh số 29, nam sinh số 40!”

Tô Tiểu ngẩn ra.

Tiểu R thì nhìn thẻ số ấy một cái, lập tức vẫy tay kêu to, “Nữ sinh số 29 ở đây, ở đây!” Nói đoạn, cậu ta nhét thẻ số lại tay Tô Tiểu, đẩy nàng về phía sàn nhảy.

Tô Tiểu thấy hối hận đến xanh cả ruột, mà Trần Vi còn ở một bên hả hê, “Hay nhé, đáng đời, mau ra chơi trò chơi với đối tác của bà đi, tốt nhất là ăn táo, ép bóng bay gì đó, cho bà cô già nhà bà nhộn nhạo lòng xuân một lần!”

Trần Vi vừa mở miệng, Tiểu R liền nghe ra là ai, “Hóa ra là học tỷ Trần, vậy thì càng không thể đi!” Cậu ta lúi từ sau ra một cái ghế nhựa, “Nếu một thì ngồi nghỉ một lát.”

Trần Vi không khách khí ngồi xuống, mà Tô Tiểu đành phải kiên trì đi tới giữa phòng.

Người chủ trì thông báo quy tắc trò chơi ăn ý, Tô Tiểu mới thở phào, may là không phải ăn táo hay ép bóng bay gì, không thì cô chết mất!

Nam sinh số 40 mang mặt nạ quỷ hút máu, thân mình cậu ta rất cao, thoát nhìn có chút quen quen.

“Hai người ai ra dấu, ai đoán?” Người chủ trì cười híp mắt hỏi.

Tô Tiểu thấy cơ thể mình cứng ngắc, ra dấu quả thật không hợp với cô, nên quả quyết chọn đoán, cậu nam sinh kia cũng không bèn lên gì, đồng ý.

Sau khi bắt đầu, Tô Tiểu thấy cậu nam sinh ấy dùng hai tay ôm đầu, làm tư thế ngồi xổm. Tiếp đó cậu ta đứng lên, đưa ra hai ngón tay.

Lẽ nào có hai từ? Tô Tiểu nghĩ ngợi, sau đó thốt lên, “Đầu hàng?”

Đối phương xua tay, lại ôm đầu ngồi xổm, còn xoay người đưa lưng về phía cô.

“Tù binh?” Tô Tiểu lại nói.

Lần này thì đúng, nam sinh tựa như thổi phào một hơi, người chủ trì đưa ra câu tiếp theo.

Cũng dễ lắm mà, Tô Tiểu trầm nghĩ.

Nhưng câu lần này hình như có gì đó không ổn, vì những người đứng xem xung quanh đều cười, chắc là câu này khó dùng động tác diễn tả đây.

Nam sinh do dự lắm, sau một lát mới duỗi hai ngón tay ra, tiếp đó cậu ta úp hai lòng bàn tay vào nhau, rồi từ từ mở ra, năm ngón tay xòe ra, hơi run run.

Tô Tiểu lập tức nghĩ đến con sứa.

Kết quả người ta xua tay, dùng ngón tay vẽ một vòng tròn trong không khí, lại vẽ tiếp mấy nửa vòng tròn, Tô Tiểu nghĩ nghĩ, chẳng lẽ là hoa? Lúc nhỏ vẽ hoa đều như thế, hoa có hai từ, là hoa gì nhỉ?

Kết quả cô vắt hết óc nói ra một loạt tên hoa vẫn không đoán ra được, cuối cùng người chủ trì nuốt tiếc nói, “Đáng tiếc, hai bạn chỉ đáp đúng một câu.”

Đợi Tô Tiểu quay đầu nhìn màn hình bên kia, lập tức phụt ra, chỉ thấy trên màn hình kia hiển hiện hai chữ — Hoa cúc.

Cô lẩm bẩm: “Nếu cậu ta tự chỉ vào hoa cúc của mình, chắc chắn là đoán được rồi.” Không ngờ âm lượng tuy nhỏ, nhưng đối phương đứng gần, hình như đã nghe thấy, cô cảm thấy người nọ đang nhìn mình xuyên qua mặt nạ, may mà có cái mặt nạ kịch Tứ Xuyên này che chắn mặt, bằng không xấu hổ chết mất.

Bọn họ chỉ đoán được một câu, được một đồ lưu niệm, cũng là một cái bút chì, trán Tô Tiểu đổ mồ hôi, sâu sắc cảm thấy phần thưởng này là một kiểu chế giễu, bút chì ấy, 2B nha cưng!*

*2B là ngu ngốc :X

Tô Tiểu trở lại cạnh Trần Vi, vì Tiểu R nhiệt tình giữ lại, cô đành phải ở lại thêm lát nữa, ai ngờ chưa ngồi được nóng chỗ, cậu nam sinh đeo mặt nạ quỷ hút máu kia đã tới trước mặt cô.

“Lát nữa có thể mời cậu khiêu vũ không?”

Lúc này đoán chữ, nam sinh không thể nói chuyện, nên vẫn không nghe thấy giọng cậu ta.

Giờ cậu ta mở miệng, Tô Tiểu lập tức rung mình, không nghĩ tới, bạn cùng chơi của cô lại là cậu ta.

37. Chương 53

Chương 53:

Cậu ta là Cố Mặc.

Cố Mặc nói vũ khí Tô Tiểu làm phẩm chất rất tốt, người trong thế lực thích lắm, cô có thể mở một quán kinh doanh độc quyền, sản phẩm của Tiểu Ngữ Ngưng Nhiên, phẩm chất bảo đảm, không đối trên lừa dưới.

Tô Tiểu ha ha cười khan hai tiếng.

Cố Mặc còn nói, “Lát nữa khiêu vũ nhé!”

Tô Tiểu dùng ngữ điệu cực kỳ nhẹ nhàng đáp: “Tôi là Hứa Ngải Dĩ Thâm!”

“Phụt!” Nghe một câu không đầu không đuôi như thế, Trần Vi ở bên cạnh liền phụt một tiếng.

Tô Tiểu vốn đang lẳng lặng suy xét làm sao nói chuyện này với Cố Mặc, chẳng lẽ bị lời mời của Cố Mặc kích thích, trực tiếp phun ra câu này trong lúc đối phương chưa hề chuẩn bị, vốn định xem vẻ mặt của người ta, ngờ đâu vừa nói xong, cô đã hối hận rồi.

Vì mang mặt nạ, nên không thể nhìn ra bất cứ biểu tình gì cả!

Cố Mặc quả nhiên đã kinh hoàng rồi, thậm chí thân mình cậu ta còn hơi lung lay, Tô Tiểu cũng hơi sợ, lặng lẽ rút lại gần Trần Vi.

” Tiểu Ngữ Ngữ Nhiên là nick phụ của tôi.”

Tô Tiểu rất nghiêm túc nói tiếp. “Cho nên tôi một chút xíu cũng không muốn làm vũ khí ấy cậu. Cung cấp vũ khí tốt cho quân địch, về sau người bị hại chính là bản thân tôi!”

Cố Mặc đứng đó không nói lời nào, Tô Tiểu thấy cậu ta không phản ứng, dứt khoát nói tiếp: “Thế lực mấy người bình quân mỗi ngày giết tôi 2 lần. Spam máng tôi 10 lần trở lên, còn hỏi thăm cả nhà tôi hơn 5 lần. Còn làm vũ khí ấy người nữa, tôi sẽ hỏng mắt.

Sau một hồi lâu, cuối cùng thì Cố Mặc cũng mở miệng.

“Trò chơi là trò chơi, hiện thực là hiện thực. Nếu sớm biết Hứa Ngải Dĩ Thâm là nick của cậu, bọn tôi chắc chắn sẽ không giết cậu. Tối về tôi sẽ tìm quân chủ bên cậu nói chuyện, xem có thể đàm hòa không, sau này không đối địch nữa, thế nào?”

Tô Tiểu khẽ nhún vai một cái, “Loạn Đánh Tỳ Bà nói mới được, tôi không làm chủ được. Hơn nữa trước giờ đánh lâu như vậy, người trong thế lực cũng không thể nói ngừng là ngừng, nếu làm nội bộ thế lực lục đục thì phiền to, cậu cũng nói đấy, trò chơi là trò chơi, hiện thực là hiện thực, tôi sẽ không vì các cậu giết tôi máng tôi trong game, mà ở hiện thực tìm người tới oánh mấy cậu!”

Dưới mặt nạ, Tô Tiểu hé miệng cười trộm, bụng nói các đại gia à, mấy người khẳng định cũng không thể vì chuyện trong trò chơi mà làm phiền tôi ngoài đời đi?

“Mọi người đều là bạn học, lúc trước tưởng Hứa Ngải Dĩ Thâm là nhân yêu, mới nặng tay như thế, nếu biết là cậu, nịnh bợ còn chưa kịp, sao có thể giết cậu chứ.” Cố Mặc cười nhẹ một tiếng, “Lại nói, chúng ta giết nhau lâu như thế cũng là một duyên phận, có muốn cùng khiêu vũ không?”

Đúng lúc đó, di động trong túi Tô Tiểu vang lên. Phòng dạ hội rất ồn, cô đặt chế độ rung mới cảm giác được, căn bản không nghe thấy tiếng chuông, lấy ra sau phát hiện là Phát Thanh Viên gọi đến, Tô Tiểu dứt khoát tháo mặt nạ xuống trả cho Tiểu R, “Tôi ra ngoài nghe điện thoại, trong này ồn quá!”

Mượn một lý do, cô thuận lợi thoát thân, chạy vài bước ra khỏi cửa, mới nghe máy.

“A lô!”

“Đang làm gì vậy?” Giọng Phát Thanh Viên vẫn dễ nghe như hồi nào, từng từ nói ra rõ ràng lại hút hồn, chỉ ít cũng có thể làm dẫn chương trình cho đài phát thanh được!”

“Bị Tiểu R kéo đi tham gia vũ hội, ở phòng múa bên khu ba. Nhưng mà tôi ra ngoài rồi, chán quá.” Tô Tiểu hít hít mũi, vừa nãy trong phòng nhiều người ồn ỉ, giờ ra ngoài, gió lạnh thổi qua, cô liền hắt xì một cái.

“Giờ có rảnh không?”

“Có nha!”

“...” Bên kia trầm mặc, lát sau, mới ừ ừ hai tiếng, cho người ta có cái cảm giác cậu ta có lời muốn nói, lại khó mở miệng.

Tô Tiểu thấy má mình hơi nóng lên, rốt cuộc Phát Thanh Viên muốn nói gì? Mà chỉ trong nháy mắt ấy, cô cảm giác tim mình đang đập mạnh lên, đến cuối thì càng ngày càng khẩn trương, ngay cả lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi.

Kỳ thật cũng không phải là im lặng quá lâu, chẳng lẽ với Tô Tiểu mà nói, đoạn thời gian trống ấy, cứ như là hàng giờ.

“A lô?” Cuối cùng, cô nhịn không được nữa. “Có đó không? Mất tín hiệu rồi à?”

Tô Tiểu đưa di động ra trước mặt, xác nhận vẫn còn đang trong cuộc gọi, không bị mất sóng, rồi mới buồn bực đã hờn sỏi dưới chân một cái.

“Đây.” Thanh âm của Phát Thanh Viên thật khẽ, tựa như thì thầm ở bên tai.

Ánh trắng vàng vạc, gió lạnh thổi làm cô co rụt cổ lại, nhưng bên má sát điện thoại lại nóng bừng lên, cô lơ mơ thấy giữa mình và Phát Thanh Viên có một loại tình cảm nhân nhạ, nhưng lúc này, còn chưa xác định, đó phải chăng chỉ là ảo tưởng của cô.

Giây tiếp theo, cô đã xác định được.

Phát Thanh Viên nói, “Cậu trả áo lại cho tôi đi!”

Tô Tiểu rơi lệ đầy mặt. Chết tiệt nhà cậu chỉ nhớ có mỗi cái áo đó thôi hả?

Cô ôm trái tim vỡ nát của mình nói, “Được, tôi đang trên đường về ký túc. Đợi tí trở về rồi cầm sang cho cậu, cậu ở tầng một phải không?” Nói xong, cô hoảng hốt nhớ ra mình từng nhìn thấy trạng thái bán khóa thân của Phát Thanh Viên, bỗng chốc thấy khí huyết bốc lên, nhưng cũng có hơi tiếc, lúc ấy không không nhìn cho kỹ, giờ trong đầu không thể nhớ ra được hình ảnh khi đó nữa.

Cô tâm tình sa sút ngắt điện thoại, sau đó tiện tay cất di động vào túi, vừa đi chưa được vài bước, đã thấy có người đi tới trước mặt.

Dưới ánh đèn đường, cô ngạc nhiên trừng to hai mắt, người này chẳng phải Phát Thanh Viên à, sao lại chạy tới đây rồi?

Trong tay Phát Thanh Viên cầm hai cốc trà sữa, cậu ta đi thẳng tới cạnh Tô Tiểu, cực kỳ tự nhiên nhét một cốc trong đó vào tay Tô Tiểu.

“Ấm đây.” Phát Thanh Viên nói.

Trong đầu Tô Tiểu giờ đây chỉ có một câu nói, “Anh chính là ưu nhạc mỹ của em.” (*)

“Bây giờ trời lạnh rồi, sao lại mặc ít như vậy?” Phát Thanh Viên bỗng ngừng lại, ánh mắt chăm chú nhìn Tô Tiểu, mày nhíu lại, “Mặt lạnh đỏ cả lên rồi.”

Tô Tiểu đang uống trà sữa, kết quả bị sặc một miếng, ho khan không ngừng.

Mặt cô không phải bị lạnh, mà là thẹn thùng à nha...

“Bị cảm rồi à?” Phát Thanh Viên đưa tay kéo séc áo khoác của mình.

Tô Tiểu thấy động tác của Phát Thanh Viên, lập tức có mấy sọc đen hiện ra trước trán, cô vội vàng xua tay, “Tôi mặc nhiều lắm, tôi không lạnh đâu.”

Phát Thanh Viên im lặng nhìn cô.

Tô Tiểu đầu nóng lên, “Có phải cậu lười giặt quần áo không vậy, nên mỗi lần đều như thế, trời lạnh lắm, giặt quần áo không dễ đâu!”

Phát Thanh Viên im lặng kéo séc lên. Khóe miệng cậu khẽ khàng cong lên, một khuôn mặt vốn lạnh tanh trong chớp mắt dung hòa, tựa như giữa trời băng đất tuyết, trên vách tường phủ đầy tuyết trắng, nhú ra một nhánh hoa mai.

Tô Tiểu nhìn đến ngẩn ra.

Trên đường về, Phát Thanh Viên chậm rãi nói gì gì đó, cô không chú ý lắm, nhưng không ngừng nghĩ, xong rồi, cô quả thật có cái ham với tiểu tiết, với cái đẹp trong khoảnh khắc rồi.

Hồi xưa, Cố Mặc đọc thơ trên bục giảng, chỉ một khoảnh khắc ấy, liền khiến cô nhớ mãi không quên.

Mà giờ, một động tác của Phát Thanh Viên, cũng bất thành lình cảm rĩ trong lòng cô, làm cô cảm thấy không thở nổi, trong đầu loạn hết cả lên.

Cô mới thoát ra khỏi vũng lầy thăm mển, chẳng nhẽ bây giờ lại muốn nhảy vào?

...Không muốn đâu, chết tiệt này đúng là hại người quá mà!

38. Chương 54

Chương 54:

Tô Tiểu hoảng hoảng hốt hốt trở về phòng, sau đó cô đặt mông ngồi xuống ghế, ngơ ngẩn một hồi lâu.

Cô thích Phát Thanh Viên rồi sao?

Chuyển biến này tới quá nhanh quá dữ dội, làm cô nhất thời không tiếp nhận được. Phát Thanh Viên ngoài đời thực trầm mặc ít nói, tính cách rầu rĩ, hơn nữa cũng không phải kiểu mà cô thích, cho tới Bất Niệm Tình Thâm trong game, số lần giết cô đếm không hết, quan trọng nhất là đội cậu ta biết cô là Hứa Ngải Dĩ Thâm, không biết sẽ phản ứng thế nào?

Bất Niệm Tình Thâm chắc sẽ không thích thú gì với Hứa Ngải Dĩ Thâm đi?

Tô Tiểu nằm bò ra bàn vô đầu, trong trò chơi chỉ vì câu nói đùa mà khiến đồ đệ của cậu ta nghỉ chơi, nên Phát Thanh Viên mới dùng phương thức ấy truy sát cô, tuy về sau cậu ta thừa nhận cô không cố ý, nhưng cũng nói EQ của cô thấp tè, sự vô ý thức của mình, lại gây tổn thương cho người khác, nên trong lòng cậu ta, chắc cô đã để lại ấn tượng xấu?

Là vậy sao? Hình như cũng không đúng...

Tô Tiểu suy sụp đập đầu vào bàn, cô lại loáng thoáng thấy như lúc sau này Phát Thanh Viên đối xử với cô không tệ, mang cổ đi chiến trường chém giết, cũng không đi giải trừ đính hôn, lẽ nào Bất Niệm Tình Thâm có ý gì với Hứa Ngải Dĩ Thâm?

Nam sinh chơi game online là không đáng tin nhất! Nghĩ đến đó Tô Tiểu lấy cằm đập lê bàn mấy cái, còn có còn có, trong túi đồ của cậu ta toàn là trang bị của thích khách, nick phụ của cô muốn gì được nấy, là thuần túy vì bạn bè, hay thật là vì có ý với cô nhỉ?

Trời ơi, cô sắp phát điên rồi!

Vậy mới nói, cái thứ tình cảm này không thể dính vào, mặc cho IQ của bạn có cao bao nhiêu, gặp tình yêu, cũng ngu ngốc như một đứa 250. Tô Tiểu nằm ườn ra trên bàn, u oán thở dài một hơi.

Qua một lúc, cô mới duỗi tay ra nhấn nút mở nguồn của máy tính, đang định ngồi thẳng dậy chơi máy tính một lát, lại thấy di động trong túi rung lên.

Cầm ra xem, là một tin nhắn của Phát Thanh Viên.

Phát Thanh Viên: “Quên cầm áo rồi!”

Tô Tiểu: “Lúc này trước khi lên lầu sao cậu không nhắc tôi!”

Vừa nãy Phát Thanh Viên đưa cô về tận dưới ký túc xá, vì lòng cô không yên nên đã quên mất việc này, giờ xem tin nhắn thì không nói gì nổi, rõ ràng là tới lấy áo, sao cậu ta cũng quên vậy.

Lúc này máy tính đã mở lên, Tô Tiểu đăng nhập vào trò chơi, cô mở danh sách hảo hữu ra xem, thấy Bất Niệm Tình Thâm thể mà online. Nên là Tô Tiểu, cô logout luôn.

Lại đợi hai phút, cô lại mở trò chơi, chẳng qua lần này, không vào Hứa Ngải Dĩ Thâm nữa, mà là Mặc Như Y. Oai oai cũng lên bằng nick ảo.

Mặc Như Y vừa lên, đã thu được lời mời tổ đội của Bất Niệm Tình Thâm.

Bất Niệm Tình Thâm: Tới rồi.

Mặc Như Y: Ừm.

Bất Niệm Tình Thâm: Lên oai oai.

Mặc Như Y: Ak.

Vào phòng oai oai của Phát Thanh Viên, Tô Tiểu nghe thấy ở trong đang hát, vừa lúc nghe được người đó đang hát, you are my first love...

Sau đó, những câu khác cô đều không nghe rõ, lẽ nào tiếng anh của mình tệ đến thế? Tô Tiểu hơi xoắn xút một chút, đang muốn hỏi tên bài hát, thì thấy Phát Thanh Viên đã tắt nhạc đi rồi.

“Làm nhiệm vụ hay là đi phụ bản?”

Tô Tiểu thở dài, cô chẳng muốn làm gì cả, cô muốn thỏ lộ.

A, nhầm, cô muốn thả thính..,

Sớm muộn gì Phát Thanh Viên cũng biết Tô Tiểu là Hứa Ngải Dĩ Thâm, để cậu ta nghe được từ chỗ người khác, chẳng thà tự cô nói ra, nhưng mà trước khi đó, cô muốn thử thái độ của Phát Thanh Viên với mình xem sao.

Mặc Như Y: Tôi thấy thích khách này tư thế chạy rất đẹp.

Bất Niệm Tình Thâm: Sở thích của cậu thật khác lạ.

Mặc Như Y: Đặc biệt là cái chiêu tự chọc hoa cúc, sau đó chạy vụt lên máu văng tung tóe cả đường, gọi là gì ấy nhỉ?

Bất Niệm Tình Thâm: Tăng tốc độ là Hóa Huyết.

Mặc Như Y: Nhìn rất hay, cậu cởi trang bị đánh trần chạy quanh thành một vòng đi, không cho cười ngửa.

Trang bị của thích khách cũng có luyện hóa tăng thêm tốc độ di động, cởi đồ ra, tốc độ chạy của nhân vật sẽ chậm đi nhiều.

Câu này vừa gửi đi, Tô Tiểu đã thấy mình ngu ngốc rồi, không đâu không đuôi muốn người ra trần truồng mà chạy, người bình thường sẽ chẳng bao giờ đồng ý.

Bất Niệm Tình Thâm: ...Được.

Tô Tiểu giật mình dờ ra. Tuy mừng thầm trong bụng, nhưng ngữ khí vẫn cực kỳ bình tĩnh.

Mặc Như Y: Vậy từ Cửu Lê Hoang Thôn chạy tới Đào Lâm của Thanh Khâu nhé.

“Có lẽ phải chạy mất 2 tiếng.” Phát Thanh Viên có lẽ không nhịn được, rớt cuộc lên tiếng trên oai oai.

“Chạy xong có được gì không?”

“Ak...” Tô Tiểu do dự một lát, “Tôi nói cho cậu một bí mật.”

“Ừ.”

Tô Tiểu vốn nghĩ Phát Thanh Viên sẽ hỏi cô gì đó, kết quả không ngờ người ta không nói thêm nữa, mà trong trò chơi đã truyền tống mất tám hơi, đợi cô mở bản đồ ra mới phát hiện Bất Niệm Tình Thâm đã xuất hiện ở Cửu Lê Hoang Thôn. Đó là điểm bắt đầu mà cô vừa thuận miệng nói.

Đợi cô cho là đối phương sắp bắt đầu chạy rồi, thì từ trong tai nghe truyền ra tiếng rè rè, Phát Thanh Viên lại mở miệng.

“Được rồi!”

“Hửm?”

“Vừa nãy không trả lời tin nhắn, kỳ thật tôi có hỏi cậu mà.”

Tô Tiểu ngẩn ra, tiếp đó cô nghe bên kia cười khê một tiếng, “Nhưng hình như cậu đang thất thần, nên chỉ đành lấy áo lẩn sau vậy.”

Tô Tiểu: “...”

“Tôi bắt đầu chạy đây.” Nói xong, Bất Niệm Tình Thâm chuyển động.

Tô Tiểu cùng đi theo, cười trên con hồng mã của hệ thống tặng, nhìn Bất Niệm Tình Thâm bắt đầu chạy băng băng về phía trước.

Bất Niệm Tình Thâm: Đúng rồi, túi đầy mất rồi, hai cái khuyên tai không tháo được,

Tô Tiểu lặng lẽ mở trang bị của Bất Niệm Tình Thâm ra xem, giật mình phát hiện cậu ta quả đã cởi đồ thật, nhưng do cậu ta mặc thời trang, nên giờ cũng không phải là một anh chàng đánh trần mặc quần cộc.

Bất Niệm Tình Thâm chạy phía trước, Tô Tiểu cười ngựa theo sau đuôi.

Hai người vẫn luôn im lặng, chỉ nghe thấy tiếng nhạc nền khác nhau giữa các bản đồ game, và một tiếng phốc hệ thống mặc định khi Phát Thanh Viên sử dụng kỹ năng Hóa Huyết.

Thanh âm ấy liên tục không ngừng, từng chỉ thấy buồn cười, nhưng giờ, cô lại thấy cũng có chút êm tai.

Thích một người, mới có thể bao dung cho sự tùy hứng, vô cớ gây sự của người ấy, thế này phải chăng là chứng tỏ, trong lòng Phát Thanh Viên có cô? Nhưng cô lại hơi lo lắng, đợi đến Thanh Khâu Đào Lâm, cô sẽ phải thú thật mình là Hứa Ngải Dĩ Thâm, Hứa Ngải Dĩ Thâm trong trò chơi là một cô nàng du côn lưu mang, biết mắng lờ thô tục, từng spam chữ nhau với bên Thiên Nhai cả một ngày, còn phát Thiên hạ truyền âm thổ lộ với Lam Điều, Phát Thanh Viên là mod bên trò chơi, chắc chắn biết Lam Điều là Cố Mặc, cô lại dùng biện pháp ác liệt như thế chinh người ta, với cả EQ thấp nữa...

Ngay cả Trần Vi cũng nói, Hứa Ngải Dĩ Thâm trong trò chơi, cùng Tô Tiểu trong hiện thực, là hai con người hoàn toàn khác nhau.

Cô từ trò chơi nhìn ra bản chất Cố Mặc, nên không còn thích cậu ta nữa.

Nếu Phát Thanh Viên biết cô là Hứa Ngải Dĩ Thâm, sự bao dung và che chở với Mặc Như Y, có biến thành thất vọng hay không?

Nghĩ vậy, trái tim Tô Tiểu như bị vặn xoắn lại với nhau.

Không biết tự lúc nào, Phát Thanh Viên bắt đầu bật nhạc, giọng nam dịu dàng lại rất lôi cuốn, tựa hồ cũng là kiểu Tô Tiểu trước nay vẫn thích.

Đợi cô nghe tới đoạn giữa, mới phát hiện, đây chính là bài hát lúc mới vào phòng nghe được, “you are my first love...”

Tim cô đập thành thịch, mặt nóng lên, ngay cả Trần Vi về cũng không phát hiện.

Mãi đến lúc Trần Vi hét to mới gọi hồn cô trở về, “Mẹ, tên kia rốt cuộc cũng mò lên rồi!”

Tô Tiểu đảo mắt, lúc này cô rốt cuộc nhận ra, Phát Thanh Viên đã dẫn cô chạy qua 6 bản đồ, tới bến đò sông Vân Mộng thông với Thanh Khâu rồi.

10 phút nữa, cô sẽ phải nói với cậu ta bí mật kia.

“Tôi chính là Hứa Ngải Dĩ Thâm.”

Lúc trước nói cho Cố Mặc, lòng cô vô cùng bình tĩnh.

Mà giờ, đứng trên bè tre trên sông Vân Mộng, lòng cô đã sớm rối bời.

39. Chương 55-56

Chương 55:

Mặt hồ phẳng lặng không gợn sóng, tiếng gió rì rào tựa như lời thầm thì giữa hai người tình. Hai chiếc bè gỗ cùng sánh đôi, thỉnh thoảng chạm vào nhau, giống như hai người đang đứng kề vai nhau trên bè vậy.

Mặc Như Y của Tô Tiểu đứng mệt quá, sẽ ngồi trên bè dùng hai chân đạp nước, tiếng nước róc rách vang lên, làm người ta có cảm giác như lạc vào xứ sở thần tiên.

Từng cảm thấy 10 phút đi đường thủy này thật là phiền phức, mà nay, Tô Tiểu lại thấy thời gian quá ngắn, nhịp tim cô còn chưa trở lại bình thường, hai chân của Mặc Như Y đã giẫm lên đất của Đào Hoa Lâm rồi.

Bọn họ đã tới nơi.

Đào Hoa Lâm hồng hà tựa cấm, hoa rụng lả tả, mà lúc này trong mắt Tô Tiểu, lại chỉ có bóng hình áo trắng tóc đen kia mà thôi.

“Tới rồi!” Trên oai oai, giọng Phát Thanh Viên rất bình tĩnh.

“Ừ.” Tô Tiểu khe khẽ đáp một tiếng, sau đó cô hít sâu vào rồi bật ra, “Tôi là Hứa Ngải Dĩ Thâm.”

Đối phương không có phản ứng gì.

Tô Tiểu cảm thấy vừa nãy giọng mình nhỏ quá, lẽ nào cậu ta không nghe rõ?

Vì thế, cô cắn răng một cái, lặp lại lần nữa, “Tôi là Hứa Ngải Dĩ Thâm.”

Phát Thanh Viên nói, “Ừm.”

Cứ vậy thôi? Tô Tiểu ngẩn ra, ngẫm nghĩ xem tên kia có phải bị nhũn não không, khụ một tiếng rồi tiếp tục nói: “Tôi...”

Đúng lúc đó, Phát Thanh Viên ngắt lời cô.

“Có muốn đổi nick đi chiến trường không?”

Tô Tiểu: “...”

Năng lực tiếp nhận của cậu có cần cường đại đến vậy không hả, lúc trước biết Phát Thanh Viên là Bất Niệm Tình Thâm, cô đã kinh hoàng cả một buổi tối, sau đó vẫn còn chưa hoàn hồn được, nhưng Tô Tiểu ngẫm lại, lúc đó cô cũng trấn định lắm chứ, lẽ nào tên này thật ra cũng giống cô, bề ngoài thì không thể hiện gì, kỳ thật trong lòng đã nổi không biết bao nhiêu cơn bão?

Lòng cô có chút hối hận, sớm biết thì đã mặt đối mặt nói rồi, còn có thể từ nét mặt thấy ra thái độ của cậu ta với mình, giờ chỉ nghe được giọng, cô quả thật không thể nhận ra Phát Thanh Viên đang nghĩ gì, thật là thất sách a thất sách...

Được rồi, cô đổi nick.

Nhưng vừa online xong chưa kịp cùng Bất Niệm Tình Thâm tổ đội chiến trường, đã bị Loạn Đánh Tỷ Bà kéo vào đoàn mở bản đồ ẩn ở Thước Kiều Tiên.

Đội trưởng Loạn Đánh Tỷ Bà: Hôm nay trên diễn đàn thấy cách đánh con thụ yêu kia rồi, 4 đoàn chúng ta, lại đi thử xem. Trên diễn đàn nói thụ yêu là đơn giản nhất, các BOSS khác chưa có server nào giết được!

Tô Tiểu xem đoàn đội phân phối, thế lực của họ có 3 đoàn, rồi thêm một đoàn của một thế lực trung lập, có lẽ là Loạn Đánh Tỷ Bà đi thỏa thuận điều kiện gì đó với quân chủ nhà người ta, Tô Tiểu không hứng thú với chuyện đó lắm, chẳng qua thâm nghĩ Lam Điều rốt cuộc có tới đàm hòa không?

Bạn nói với Bất Niệm Tình Thâm: “Phải đi bản đồ ẩn trước đã.”

Bất Niệm Tình Thâm: “Ừ.”

Đội Bất Niệm Tình Thâm: Xếp tôi với Hứa Ngải Dĩ Thâm cùng một đội.

Đội Hoa Vô Tình: Ta nhìn thấy gì đây?

Đội Mặc Mặc Vô Ngữ: Chân tướng.

Vì có công lược trên diễn đàn, lần này đánh thụ yêu không thảm như lần trước, qua hơn 1 tiếng đồng hồ chết đi sống lại, cuối cùng mọi người cũng đẩy ngã được BOSS, nhưng kết quả thì thê thảm vô cùng...

Theo cách nói của Loạn Đánh Tỷ Bà, thì đó là chẳng mò ra cái rắm gì cả...

Chờ giết xong BOSS thì đã là 10 giờ 50, phòng ngủ của bọn Tô Tiểu ngắt mạng, chỉ đành trực tiếp logout.

Buổi tối khi đi ngủ, Tô Tiểu không ngủ được, nằm trên giường trần trọc, không ngờ Trần Vi ở tầng dưới cũng thế, cuối cùng Trần Vi cũng nổi bão.

“Con kia nằm trên đầu bà xoay tới xoay lui làm cái khi gì thế hả!”

“Không ngủ được.” Tô Tiểu rầu rầu đáp.

“...Tôi cũng không ngủ được.”

Phòng ngủ lại yên tĩnh một lát, Tô Tiểu nằm ngửa trên giường, nhìn đỉnh màn thấp thỏm không yên, cô có nên nói cho Trần Vi cô đã không thích Cố Mặc nữa, nhưng hình như là cô đã thích thăm người khác rồi không? Sao cô cứ có mệnh thích thăm thế này chứ, sao không phải là “Người mình thích, cũng thích mình” chứ?

Cô bỗng nhớ ra một câu nói.

Niềm hạnh phúc nhất trên đời chính là khi em nhìn anh, cũng đúng lúc anh quay đầu lại nhìn em.

“Tôi nghĩ tôi bị điên rồi, tôi thật không cam lòng, tôi thật sự đã nghĩ tham gia hoạt động người chơi ngôi sao kia.” Trần Vi đột ngột lên tiếng, làm Tô Tiểu giật nảy mình.

“Người chơi ngôi sao?”

“Ừ, giờ rất nhiều người chơi đều gửi ảnh lên, một đám sắc lang bình phẩm trong nhóm. Bọn đàn ông thô bỉ đều nhìn mặt mà bắt hình dong, còn cắt ra những vị trí đặc biệt!” Nói tới đó, Trần Vi ngữ khí bất thiện, Tô Tiểu đoán có lẽ Cư An Tư Vi cũng nói gì đó trong nhóm, không khéo còn khen em nào đó xinh.

Xem ra cô nương này gần đây bị nhập ma, nhưng mà tình ảo sao đáng tin, ai biết nhân vật lóng lánh kia đến cùng là người thế nào, vẫn là Bất Niệm Tình Thâm tốt, trong trò chơi cũng coi như là chính nghĩa, tuy cô là đối tượng bị dạy dỗ, trong hiện thực nhìn cũng đáng tin...

Nghĩ tới đó, Tô Tiểu lắc đầu một cái, cô nghĩ nhiều quá rồi.

“Ôi, vậy Thu Tiểu Tiểu kia có gửi ảnh không?” Tô Tiểu bỗng hỏi, thật ra cô cũng hơi tò mò cô nương kia bộ dạng thế nào, cô nàng làm tiểu tam chắc phải có một trái tim không chịu nổi cô đơn, không khéo sẽ tham gia thật.

“Không để ý.” Trần Vi hừ một tiếng, “Tôi chẳng có rảnh mà đi quản nó!”

“Bà đối với chồng trước thật là...” Tô Tiểu vốn định nói bà gửi ảnh lên ù mắt chó thằng chồng cũ đi, kết quả thấy Trần Vi không có hứng thú cô đành thôi, chỉ hỏi một câu, “Bà muốn gửi thật à? Gửi lên thì đời game của cậu sẽ không yên ổn nữa đâu! Bà lên gửi cho Cư An Tư Vi cũng được mà.”

“Không cần thiết, hần ta trước giờ chưa từng hỏi ảnh của tôi.” Trần Vi than một hơi, kéo chăn phủ lên đầu, “Quên đi, ngủ thôi.”

...

Đêm đó đã định trước là một đêm khó ngủ.

Sáng hôm sau không có giờ học, Tô Tiểu vốn định lên tự học, kết quả vì tối qua không ngủ đủ, tỉnh dậy thì đã 11 giờ 20, thu dọn một lát là có thể trực tiếp ra căn tin ăn cơm trưa luôn.

Kết quả đời người khẳng định là do vô số những điều trùng hợp cấu thành, ở căn tin, cô gặp phải Phát Thanh Viên. Phát Thanh Viên đến sớm hơn cô, đã lấy cơm rồi, cái bàn cậu ta ngồi chỉ có mình cậu ta, nhưng vị trí bên cạnh đã đặt hai quyển sách và một cốc nước. Cốc nước kia trông có vẻ quen quen?

Tô Tiểu im lặng nhìn phía đó, thấy Phát Thanh Viên đột ngột ngẩng đầu, cô quay ngoắt đi, vội vàng cầm một cái khay ăn chạy sang đầu khác, mà trái tim vô dụng kia đã như nai con chạy loạn, thế này thì bảo cô chịu sao nổi chứ?

Đợi lấy cơm nước xong, cô giãy dụa hồi lâu, vẫn dịch dịch về phía Phát Thanh Viên, nên bắt chuyện thế nào nhỉ?

“Ha, ăn cơm? Khéo quá?”

“A? Một mình à?”

Cô cúi đầu khổ sở suy tư, không ngờ lại đụng vào một người, cả nước canh cũng hắt lên quần áo của người ta.

Tô Tiểu vội ngẩng đầu lên xin lỗi, kết quả thấy rõ mặt đối phương, nháy mắt như bị sét đánh trúng, trước đây cô trăm phương nghìn kế trừ tính cách gặp mặt, lại khổ không thực hiện được, giờ không cần nữa, lại cứ dăng tới cửa! Cô thật muốn rống lên một câu, này, cậu đi đường không có mắt à!

Người bị đụng phải là Cố Mặc.

Vậy mới nói, đời người gặp gỡ là do vô số những chuyện vừa khéo hợp thành, chỉ là có những duyên phận khiến tim bạn đập loạn, có những duyên phận lại khiến bạn đỡ khóc đỡ cười.

“Xin lỗi.” Tô Tiểu cúi đầu khổ đầy mặt nói xin lỗi.

“Không sao.” Giọng điệu của Cố Mặc cũng coi như ôn hòa,

“Nếu đã không sao vậy cho tôi qua được không.” Nghĩ vậy, Tô Tiểu đang muốn nghiêng người đi qua, lại nghe Cố Mặc nói tiếp, “Ăn cơm à, vừa khéo, một mình?”

Đây chẳng phải là lời thoại cô vừa nghĩ ra để bắt chuyện với Phát Thanh Viên đó sao?

Cái đầu nhà cậu, khéo cái P ấy, hiện tại là giờ ăn cơm, gặp nhau ở căn tin là chuyện quá bình thường được không hả!

Cố Mặc khẽ nhắc khay thức ăn trong tay một cái, “Ngồi cùng nhé, tôi cũng có một mình.”

“Bạn tôi ở bên kia!” Tô Tiểu rất thành khẩn nói, sau đó duỗi một ngón tay, “Đằng kia!”

Cô vốn là thuận miệng nói thôi, ngờ đâu người đang chúi mũi ăn cơm là Phát Thanh Viên bỗng ngẩng đầu, nên ngón tay cô, đối diện với tầm mắt của Phát Thanh Viên.

Tô Tiểu thật thấy muốn đào một cái hố trên sàn nhà ăn, sau đó nhảy vào lấp đất lên...

“Chết tiệt, đã thế thì chấp hết.”

Tô Tiểu cương cả người, rồi, cô máy móc đi tới đó.

“Khéo quá ha, sáng nay học à? Bên tôi sáng nay không có giờ học, ha ha.” Lòng Tô Tiểu cực kỳ kích động, nhưng nhiều năm vờ đứng đắn làm vẻ mặt cô bình tĩnh cực kỳ, chắc sẽ không bị nhìn ra gì đó khác thường đi?

“Bên tôi cũng không có tiết.” Phát Thanh Viên đặt đũa xuống.

Lẽ nào cậu ta không ăn nữa muốn bỏ chạy? Thấy động tác của Phát Thanh Viên, lòng Tô Tiểu như bị gió thổi qua, lạnh thấu xương.

Nhưng thấy cậu ta cũng không đứng lên, mà lấy từ trong túi ra một gói khăn giấy, sau đó lấy tay rút vài tờ đưa ra, thấy Tô Tiểu hồi lâu không phản ứng, đơn giản thay cô lau luôn.

Hai tay Tô Tiểu vẫn chưa dời khỏi mép khay cơm, mà giờ cô mới để ý thấy, tay trái của mình, vì cú đụng lúc này, cũng bị dính canh trứng gà cà chua...

Cô mất mặt tới tận nhà rồi.

Tô Tiểu giật mạnh tay lại, thần công bình tĩnh lúc này bị phá vỡ, giật lấy khăn giấy rồi nhanh chóng lau sạch tay, tiếp đó cầm đũa lên bắt đầu và cơm, giữa lúc đó không dám ngẩng đầu lên nữa, chỉ dùng khoe mắt liếc sang, chắc Phát Thanh Viên ăn xong rồi, chẳng qua là cậu ta chưa đi.

Cậu ta đang chờ cô sao? Cứ chúi đầu ăn cơm thế này trông có ngu quá không nhỉ? Cô nên nói gì bây giờ?

Tô Tiểu cân nhắc một lát, cuối cùng ngẩng đầu nhìn Phát Thanh Viên một cái.

Cô nói, “Tôi là Hứa Ngải Dĩ Thâm.”

Hôm qua canh cánh trong lòng cả đêm, cứ để cô ngốc thêm một chút nữa đi, xem xem Phát Thanh Viên rốt cuộc phản ứng thế nào...A-men!

Chương 56:

Tô Tiểu: “Tôi là Hứa Ngải Dĩ Thâm.”

Phát Thanh Viên khẽ giật mình, sau đó hơi cúi đầu, tựa như không đành lòng đối mặt với nó.

Lúc này, vì là ngồi mặt đối mặt, Tô Tiểu mới phát hiện lông mi của Phát Thanh Viên rất dài, làm cô kìm lòng không được muốn vươn tay ra sờ một cái.

Có những người luôn không thể nói lý, chút tiểu tiết nho nhỏ cũng có thể khiến cô ngứa ngáy trong lòng, giống như lúc này, Tô Tiểu nhớ tới một câu nói, “Chỉ là một cái cúi đầu thùy mị.” *_* (k bit phải làm sao cho văn thơ nữa)

Dẫu rằng hiện giờ không thấy rõ cậu ta có thẹn thùng hay không...

Ngay lúc trái tim Tô Tiểu còn đang bất ổn, Phát Thanh Viên ngẩng đầu lên, ánh mắt thâm thúy, như chứa cả biển sâu. Cuối cùng, cậu ta đã có phản ứng.

“Xin lỗi, tôi không nên giết cậu nhiều lần như vậy.”

Tô Tiểu: “...”

Không phải tôi muốn nghe cậu xin lỗi! Lẽ nào cậu chỉ có phản ứng như thế thôi sao?

Tô Tiểu thấy mình sắp nghẹn đến nội thương rồi, cô vội vội vàng vàng ăn cho xong cơm, nói câu tạm biệt với Phát Thanh Viên rồi chạy mất dạng, kết quả đi tới cửa lại không cam tâm quay đầu lại nhìn một cái, lập tức rơi lệ đầy mặt.

Trường học có quy định, ở căn tin ăn cơm xong phải chủ động đưa khay ăn trả lại ở xe thu dọn, vừa nãy cô bị kích động nên quên mất, giờ nhìn thấy Phát Thanh Viên mỗi tay một khay ăn đứng ở đó xếp hàng chờ đổ cơm thừa, cô bỗng cảm thấy tâm tàn ý lạnh, xong rồi, lần này thật sự là cô không còn mặt mũi gặp người nữa rồi.

Có lẽ là thấy mất mặt quá, Tô Tiểu hai ngày không vào game, nhưng cô lại cảm giác như ông trời đối nghịch với mình, rõ ràng là không vào game, phải không gặp phải Phát Thanh Viên chứ, thế mà cứ hễ đi lên tự học, lấy nước, mua đồ ăn, là luôn thấy cậu ta. Có làm không, vườn trường lớn như thế, sao có thể trùng hợp vậy chứ, lúc nào cũng đụng mặt?

Đụng mặt nhiều lần, tâm tình cũng từ khấn trương thành chết lặng, sau cùng, cô còn có thể vẫy vẫy túi bánh tai mèo trong tay, tự nhiên bắt chuyện với cậu ta, “Hãy, đi mua đồ ăn khuya à?”

“Ừ, sao mua nhiều đồ thế?” Phát Thanh Viên nhìn túi lớn túi nhỏ trong tay Tô Tiểu, mày khẽ nhú lại, “Tôi cầm cho!” Nói xong, cậu đưa tay ra xách lấy cái túi nylon to phồng trong tay Tô Tiểu.

Động tác ấy, trực tiếp làm Tô Tiểu lùi về sau hai bước.

“Không cần, không cần, nhẹ lắm, không nặng tí nào đâu.”

ABC lần trước Trần Vi mua bị cô dùng hết rồi, kết quả Trần Vi giận, sai cô đi mua, bởi nhu cầu của Trần Vi lớn, nên cô chọn riêng một cái túi đen sắp vào, trông qua thì rất to, nhưng bằng vệ sinh ấy mà, có thể nặng tới đâu chứ!

Nhưng cái thứ đồ này mà để Phát Thanh Viên cầm, lỡ bị cậu ta thấy, chẳng phải cô lại bị mất mặt lần nữa? Thật sự là xui tám đời mà.

Ra khỏi siêu thị sinh viên, tay Tô Tiểu xách theo một đồng túi, Phát Thanh Viên thì hai tay cầm túi quần, hai người sóng vai đi cùng nhau, bước chân cực kỳ quỷ dị.

Đợi đi được một đoạn đường, cái túi trong tay Tô Tiểu lần thứ 3 va vào chân của Phát Thanh Viên, thì rốt cuộc cậu xoay người qua, mặt lạnh tay lại kiên quyết lẹ thường kéo cái túi trong tay Tô Tiểu qua.

Tô Tiểu cố gầy dựa, lại sợ làm mạnh quá thì cậu ta nhìn thấy đồ trong đó mất, chỉ đành buông tay. Không ngờ Phát Thanh Viên chắc tưởng Tô Tiểu chết cũng không buông tay, lại dùng thêm lực...Kết quả là cái túi đen bị rách ra....

Một đồng băng vệ sinh lặn ra ngoài.

Lúc này mới có 8 giờ tối, dọc đoạn đường tới siêu thị sinh viên có rất nhiều người qua lại, Tô Tiểu xấu hổ đỏ cả mặt, cô vội vàng cúi người xuống nhặt, lại phát hiện Phát Thanh Viên sắc mặt chẳng có gì khác thường, cậu ta đã đi tới trước bịch lặn xa nhất kia, cúi xuống nhặt bịch băng vệ sinh lên, có lẽ trên đó bị dính bụi, cậu còn dùng tay phủi nhẹ vài cái.

Mặt Tô Tiểu càng đỏ bừng lên.

Nhưng bỗng nhiên cô rất muốn hỏi, “Bạn học Tần, mặt bạn bị liệt bẩm sinh à?”

Cái túi đen bị rách mất rồi, mấy túi khác đều đựng đồ ăn, cũng không nhét được mấy bịch băng vệ sinh này, từ đây về tới phòng còn một đoạn dài nữa, dù cho cô mỗi tay hai cái cũng không cầm được, lẽ nào còn bắt Phát Thanh Viên mỗi tay hai bịch nữa?

Đang lúc sốt ruột, thì cô phát hiện Phát Thanh Viên đã cởi áo khoác ra, sau đó bọc mấy bịch đồ vào trong áo.

“Đi thôi!”

Làm xong mọi thứ đó, Phát Thanh Viên vẫn không một biểu tình như cũ, cậu đi được mấy bước mới phát hiện Tô Tiểu chưa đi theo, liền dừng lại, xoay nghiêng người đứng, “Sao vậy?”

Phía trong áo khoác vẫn phong phanh như cũ, chỉ có một cái áo sơ mi, nhưng vì là màu tím sẫm, bởi trong tay ôm một đồng hồ, ống tay áo vén lên, lộ cổ tay, chỉ một chi tiết nhỏ như thế, dưới ánh đèn mờ nhạt, vẫn khiến Tô Tiểu cảm thấy cực kỳ cảm động.

“Không, không sao...”

Cô đã tạo cái nghiệt gì, mà mới ra khỏi hang hổ, đã nhảy vào đầm rồng chứ!

Tô Tiểu chạy hai bước lên theo, đợi sóng vai cùng cậu ta mới nhỏ giọng hỏi, “Cậu không lạnh à?”

Thời tiết thế này, Tô Tiểu đã mặc một cái áo khoác bông, mà chiếc áo khoác Phát Thanh Viên đang cầm kia hiển nhiên cũng không dày dặn gì, bên trong còn chỉ mặc áo sơ mi, cô nhìn thôi cũng thấy lạnh.

“Không lạnh.” Phát Thanh Viên nở một nụ cười hiếm thấy, “Tôi nói rồi, sức khỏe tôi tốt lắm.”

“Phải rồi, còn có thể công tôi chạy 5 vòng quanh sân thể dục nữa mà.” Tô Tiểu nghĩ thầm, chẳng qua lần trước nghe lời này thì không nói gì, giờ cô có chút hối hận, lúc đó nên đáp lại, “Thật à? Tôi không tin, không thì, chúng ta thử xem sao!”

Cô nghĩ ngợi lung tung cả một đường, mãi đến lúc Phát Thanh Viên gọi tên mới hoàn hồn lại.

“A, gì cơ?”

“Có hoạt động ngày Noel rồi.”

Trước giờ chưa bao giờ nghĩ, Hứa Ngải Dĩ Thâm và người thao tác Bất Niệm Tình Thâm, sẽ cùng sánh vai nhau đi trong sân trường, thảo luận hoạt động nhiệm vụ trong trò chơi.

“Ak, là gì vậy?” Hai ngày nay Tô Tiểu không vào game, đương nhiên không biết hoạt động nhiệm vụ là gì.

“Đáp người tuyết, còn có Thiên Hàng Phúc Duyên gì đó nữa.”

Chả có hứng, Tô Tiểu thăm bĩu môi một cái.

“Còn có Thi đấu vợ chồng liên server.”

Tô Tiểu mắt sáng lên, đang muốn hỏi chi tiết đã nghe Phát Thanh Viên nói tiếp, “Chúng ta đi luyện sủng vật tới mần cấp đi.”

Tô Tiểu tức thì vui như mở cờ trong bụng, nói như vậy, ý của Phát Thanh Viên là muốn kết hôn với cô, sau đó tham gia thi đấu vợ chồng liên server? Cậu nói rõ ra thì chết sao!

“Phần thưởng không tệ.” Phát Thanh Viên rất nghiêm túc bổ sung thêm.

Trái tim Tô Tiểu bỗng chốc vỡ tan thành mảnh vụn.

Chết tiệt nhà cậu chỉ vì chút phần thưởng đó thôi sao!

Dưới ký túc, Tô Tiểu gọi điện cho Trần Vi, bảo cô nàng cầm túi xuống, Phát Thanh Viên lấy từng cái từng cái một từ trong áo ra bỏ vào túi của Trần Vi, trong lúc đó Tô Tiểu vẫn vụng trộm nhìn sắc mặt cậu ta, không có gì lạ thường, nhưng lỗ tai thì hơi ửng đỏ, chỉ không biết là do lạnh hay là xấu hổ nữa.

Sau khi nói cảm ơn với Phát Thanh Viên, Tô Tiểu và Trần Vi đi vào ký túc, lúc đi lên tầng Trần Vi hướng Tô Tiểu nháy mắt, “Tôi thấy cậu ta đáng tin đấy, nhưng trông có vẻ hơi trầm lặng.”

Đâu chỉ có hơi...

Cậu ta quả thật là cực phẩm trong trầm lặng nha...

Về đến phòng rồi, Tô Tiểu đi qua chỗ của Trần Vi, thấy cô nàng đang onl trên game, nhớ lúc nãy nghe Phát Thanh Viên nói đến hoạt động lễ Noel, bỗng thấy tò mò hỏi chi tiết thế nào, ngờ đâu vừa mới hỏi đã đụng ngay vào nỗi đau của Trần Vi, chỉ thấy cô nàng quăng cái túi trong tay xuống, “Đừng nói nữa, tức chết đi mất, giờ rất nhiều người đi kết hôn tham gia thi đấu, tôi nói với Cư An chúng ta cũng đi đi, kết quả hắn lại từ chối tôi!!”

Phụt...

Từ lúc Trần Vi xuất đạo tới nay, hiếm cô anh chàng nào từ chối cô nàng, nghĩ tới đó, Tô Tiểu cũng hơi hiểu sao cô nàng lại cáu kỉnh đến thế.

“Rốt cuộc tôi có nên gửi ảnh đi không?” Trần Vi đi qua đi lại trong phòng, miệng lẩm nhẩm không ngừng, “Gửi hay là không gửi đây?”

“Có một câu nói là, tuy em không phải là người con gái xinh đẹp nhất trên thế giới, nhưng là người

con gái mà anh yêu nhất, hoặc là, ở trong mắt tôi, cô ấy là người xinh đẹp nhất. Cho nên, nếu cậu ta đã có người mình thích, thì mặc kệ ảnh bà gửi có đẹp tới đâu đi nữa, hắn ta cũng sẽ không chọn bà.” Tô Tiểu lấy tay vỗ vai Trần Vi, “Còn nếu hắn vì ảnh của bà mà thay lòng, vậy bà còn thích hắn ta nữa không?”

Trần Vi không nói nữa, sau cùng cô nàng im lặng trở lại trước máy tính, tắt trò chơi đi.

“Có ổn không?”

“Tôi muốn yên tĩnh một lát.”

Thấy Trần Vi như thế, Tô Tiểu cũng không nói thêm nữa, cô mở máy lên đăng nhập vào game, vì đến mấy ngày không lên, còn phải cập nhật, thật vất vả đợi đến lúc đăng nhập được, liền phát hiện tin nhắn offline của mình nhiều đến dọa người.

40. Chương 57-58

Chương 57:

Tin nhắn offline rất nhiều, nhưng phần lớn là đặt hàng vũ khí của các huynh đệ trong thế lực, không có chuyện gì lớn cả.

Chẳng qua cô vừa mới đóng hòm thư lại, liền thấy quân chủ nhà mình phát một cái Thiên hạ truyền âm.

Thiên hạ Loạn Đánh Tỳ Bà: Tiểu Tuyết ơi, em trở về đi!

Tô Tiểu buồn bực, Tiểu Tuyết là ai? Chẳng nhẽ mấy ngày cô không ở, Loạn Đánh Tỳ Bà đã dụ dỗ được em nào rồi?

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Tiểu Tuyết là ai?

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình : Là Thanh gia đấy!

Thế lực Thanh Thiên Bạch Nhật Mãn Địa Hồng: Thanh gia rút khỏi thế lực rồi.

Tô Tiểu mở sổ ghi chép của thế lực ra, phát hiện Thanh gia đã rời khỏi thế lực 3 ngày trước, bỗng thấy không thể tưởng tượng nổi, mọi người cùng nhau vượt qua gian khổ lâu như vậy, sao lại đột nhiên bỏ đi? Nghĩ vậy, cô lập tức mặt ngữ với Thanh gia.

Bạn nói với Thanh Thành Tuyết: “Sao vậy, có chuyện gì vậy?”

Cách mấy phút, đối phương mới đáp lại.

Thanh Thành Tuyết: “Hứa Hứa cô chết ở đâu vậy? Tên Loạn Đánh Tỳ Bà chết tiết kia mỗi ngày kêu muốn tìm thầy thuốc kết hôn tham gia thi đấu, tôi chịu không nổi liền rút luôn, tôi đi ra ngoài cầu nam thầy thuốc, đừng lo cho tôi.”

Bạn nói với Thanh Thành Tuyết: “...”

Thiên hạ Loạn Đánh Tỳ Bà: Tiểu Tuyết à, anh đã nghĩ rồi, thật ra hai chiến sĩ thi đấu cũng không sao, em về đi chúng ta đi kết hôn, đừng ham thầy thuốc gì nữa, cái thân nhỏ bé của thầy thuốc không hợp với em đâu.

Thiên hạ Hoa Vô Tình: Tiểu Tuyết mau về đi, tên gốc ấy muốn hát bài em là gió anh là cát để thổ lộ với cô kia!

Thấy đến đó, Tô Tiểu hé miệng cười, vì thi đấu vợ chồng liên server ấy, xem ra trong thế lực có rất nhiều đôi tình nhân tu thành chính quả rồi. Đúng lúc đó, trên màn hình của Tô Tiểu bật ra một tin tức xin vào thế lực, nhưng đợi cô mở ra định nhấp đồng ý, thì phát hiện quản lý khác đã nhanh tay nhanh mắt kéo Thanh Thành Tuyết vào rồi.

Thế lực Thanh Thành Tuyết gia nhập thế lực.

Quản chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Tiểu Tuyết à, chúng ta kết hôn nhé.

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Từ từ từ từ, vừa văn tình nghĩa đủ rồi, cùng nhau.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: A? Sư phụ, người kết hôn với ai?

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Ta là nhân yêu không câu được em nào, chọn đại một thằng gốc kết cho xong.

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: Không đi nữa.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dĩ Thâm: Phụt.

Thế lực Mùa Thu Hoa Hoa: Đừng đi nữa, đừng đi nữa, Mặc Mặc chúng ta đi nhé, kết hôn với nhân yêu thì lãng phí lắm!

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Tiểu nha đầu cút sang bên, Mặc Mặc à, cô ta không nhiều sữa bằng ta.

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: ...

Trong thế lực đã thêm rất nhiều người mới, Tô Tiểu phải nhấp vào danh tự Mùa Thu Hoa Hoa mới biết đó là một thầy thuốc mãn cấp, xem thế lực bây giờ tăng thêm nhiều thầy thuốc như vậy, lòng cô cũng hơi mất mát, từng có thời, thầy thuốc trong thế lực chỉ có hai người là cô và sư phụ, thiếu ai cũng không được, giờ, cô đã không còn cần thiết như vậy nữa đi?

Thế lực thượng thư Cố Hi Bạch: Hứa Hứa dạo này làm gì thế, rau trong vườn không ai thu hoạch cả, cũng không có ai đào quăng, ta nhớ cô lắm đó.

Thế lực Tịch m: Nhớ ai cơ?

Thế lực thượng thư Cổ Hi Bạch: Ta sai rồi.

Thấy cái danh tự đột ngột hiện ra kia, Tô Tiểu choáng, Tích m, nếu nhớ không sai thì đó là vợ của Lam Điều, nhưng từng phát Thiên hạ chữ Lam Điều là một đồng phân, sao cô ta đã chạy sang Phù Vân Các rồi?

Bạn nói với Cổ Hi Bạch: “Người đào góc tường của Lam Điều?”

Cổ Hi Bạch nói: “Chúng ta cho người biết hỏi cái một cơ hội.”

Thế lực Tích m: Lão Bạch, làm sư môn muốn Hạt trần châu , nhanh đi mua.

Thế lực thượng thư Cổ Hi Bạch: Vâng, lập tức đưa tới.

Bạn nói với Cổ Hi Bạch:...

Lại qua mấy phút, rốt cuộc thấy Bất Niệm Tình Thâm online, lần này, Tô Tiểu chủ động gửi lời mời tổ đội qua.

Hứa Ngải Di Thâm: Đánh quái?

Bất Niệm Tình Thâm: Ừ.

Yên La và Minh Ngôn đều chỉ hơn 50 cấp, nên bọn họ truyền tống tới Long Tuyền Thôn ở ngoài thành. Đánh quái là một việc rất nhàm, bọn Hoa Vô Tình trong thế lực kêu gọi mọi người lên oai oai, Loạn Đánh Tỳ Bà đang thổ lộ với Thanh gia, Tô Tiểu đứng bên cạnh không có việc gì, cũng đi lên xem náo nhiệt.

Kết quả là vào xong vừa nghe một lát, đã cười đứt cả hơi.

Loạn Đánh Tỳ Bà là người Đông Bắc, bình thường nói chuyện lớn giọng, cãi nhau với Thanh Thành Tuyết thì cứ như gõ cồng, mà hôm nay thổ lộ, thanh âm lại nhỏ như muỗi kêu.

“Tiểu Tuyết à, từ lần đầu thấy em, anh đã nghĩ trong lòng, trong trò chơi này sao lại có một cô nương đơn thuần như thế chứ...” Chỉ một câu đơn giản như thế, hẳn phải nói đến 4,5 lần mọi người mới nghe được, kết quả Thanh gia lên tiếng, “Được rồi, câu tiếp theo!”

Không ngờ Loạn Đánh Tỳ Bà nói tiếp, “Không nói nữa, lão đây từ đầu đã nghĩ em là thuần đàn ông.”

“Phụt...” Trên oai oai ồ lên cười, kết quả lại nghe Loạn Đánh Tỳ Bà ho khan vài tiếng, “Nhầm rồi nhầm rồi, quên đọc theo giấy, làm lại.”

Kết quả Thanh gia bực lên, nói một câu ta phục ngươi rồi. Đây thì Loạn Đánh Tỳ Bà cuống lên rồi, “Con người ta rất dễ khấn trương, ta khấn trương sẽ nói lung tung, nên lúc ta khấn trương đều nín bật không nói chuyện, giờ mấy người lại ép ta nói...”

“Ai ép nhà ngươi?” Thanh gia lại lần nữa nổi bão.

“Được rồi, ta cũng bắt chấp, chỉ một câu, Tiểu Tuyết, chúng ta kết hôn đi!”

Lão Bạch hợp thời bật nhạc Bắc Kinh từ Anh là gió em là cát thành Hành khúc kết hôn, lát sau liền nghe Thanh gia cực kỳ thẹn thùng nói, “Em đã xếp hàng ở Thước Kiều Tiên rồi.”

Mọi người: ORZ...

Hứa Ngải Di Thâm: Chúng ta đi Thước Kiều Tiên tham gia hôn lễ, bây giờ đi còn có thể tranh một chỗ đi đưa dâu.

Bất Niệm Tình Thâm: Ừ.

Từ lần trước server Bồng Lai hôn lễ bị kẹt bản đồ, kết hôn ở Thước Kiều Tiên đã không nhiều BUG như thế nữa, chẳng là cầu hỉ thước chỉ có một cái, qua cầu tuy không bị kẹt nữa, nhưng vẫn có thứ tự trước sau. Tỉ như là bạn xin trước, sẽ được qua trước, xin sau, thì mời ngồi chờ, đợi đội ngũ đưa dâu của người ta đi qua đã.

Trước thì chắc chắn không bị ách tắc giao thông, nhưng hiện giờ vì thi đấu vợ chồng liên server, số người kết hôn mỗi ngày tăng mạnh, cái cảm giác kết hôn bây giờ tựa như là qua trạm thu phí trên đường cao tốc vậy, phải xếp hàng à nha...

Cả một đêm, trên oai oai tràn ngập tiếng nói cười, vốn tâm trạng Tô Tiểu không tệ, nhưng cô lơ mơ nghe thấy tiếng nước nổ, quay đầu lại, tức thì phát hoảng.

Trần Vi mà lại khóc.

“Sao thế? Đừng có dọa tôi?”

“Không sao.” Trần Vi hít hít mũi, sau đó chỉ vào khung đối thoại trên oai oai. “Hắn ta nói Noel này sẽ thổ lộ với người hắn thích, tôi chúc hắn thuận lợi.”

Tô Tiểu nhẹ nhàng vỗ lưng Trần Vi, lúc này cô cũng không tìm được câu nào để an ủi bạn, đành nói, “Trò chơi không phải hiện thực, có lẽ bộ dạng hắn ta rất xấu xí, bà đừng nghĩ nhiều nữa. Chúng ta cứ nghĩ hắn ta rằng hô gì gì đó chả phải được rồi à.”

Không ngờ, Trần Vi lại cảm tức trừng cô một cái.

“Hắn nói hắn thích nữ sinh kia rất lâu rồi, nhưng vì bạn hắn cũng thích cô ta, nên vẫn không nói, thời gian trước cậu bạn của hắn thổ lộ thất bại, hắn cảm thấy mình cũng nên thử xem, kết quả hình như là vì vậy còn cãi nhau với bạn, nhưng sau lại hòa hảo rồi, vì bạn hắn nói hắn chắc chắn cũng sẽ thất bại.”

Ak...

Nghe có vẻ rất là phức tạp nhỉ.

Trần Vi bỗng nhiên đập bàn một cái, “Con gái nhà ai nha, lại lằng lơ như thế! Người này cũng thích, người kia cũng thích, làm cái trò gì thế!”

Tô Tiểu lẳng lặng quay mặt đi, “Được người thích với lằng lơ đâu có liên quan gì tới nhau!”

“Nguyên rủa hắn thất bại!” Tô Tiểu mắt thấy Trần Vi biến sắc, lập tức nện nọt nói.

“Bỏ đi, tôi hy vọng hắn thành công.” Trần Vi rút một tờ khăn giấy ra lau mắt, “Tôi ngủ trước đây, bà từ từ mà chơi.” Nói đoạn, Trần Vi trực tiếp chui vào chăn, Tô Tiểu thở dài một hơi, trở về trước máy tính, tức thì bị hình ảnh trước mắt làm tim đập thành thịch.

Vừa tham gia hôn lễ xong, cô vẫn còn ở Thước Kiều Tiên.

Lúc này, Bất Niệm Tình Thâm đang dịu dàng ôm cô.

Đám người và mọi tiếng rầm rĩ chung quanh đều biến mất trước mắt cô, chỉ còn cô và anh, gần sát vào nhau ôm nhau, vẽ nên một khung cảnh đẹp nhất trong lòng cô.

Chương 58:

Tô Tiểu che hết mọi người chơi chung quanh, sau đó chỉnh chất lượng hình ảnh lên cao nhất, mở hình thức phong cảnh chuẩn bị chụp ảnh lưu niệm. Kết quả là cô quên mất, Thước Kiều Tiên này là nơi từng bị kẹt bản đồ khiến người chơi rớt mạng, server chết cứng, giờ còn có rất nhiều người kết hôn. Cô cũng cùng lúc quên mất, laptop của mình đã dùng được 2 năm rồi.

Lúc click vào nút xác định, màn hình trò chơi của Tô Tiểu đơ luôn, con trỏ biến thành một vòng tròn nhỏ, cũng không thể di chuyển được nữa. Lúc cô còn sốt ruột đợi trò chơi trở lại bình thường thì, quanh cảnh trong game bị phủ một tầng màu xám, tiếp đó, toàn bộ mọi thứ xung quanh đều biến mất, trên màn hình chỉ hiện ra một hàng chữ, bạn đã mất kết nối với máy chủ...

Thấm thoát, đã 11 giờ rồi. Việc chụp ảnh của cô cuối cùng không thành công, tuy có chút nuối tiếc nhưng tâm trạng vẫn rất chi là vui vẻ, Bất Niệm Tình Thâm ôm cô này, thế có phải là chứng tỏ, anh ấy cũng thích cô không?

Hôm sau là thứ Sáu, Tô Tiểu và Phát Thanh Viên đánh quái cả một ngày, cuối cùng kéo Minh Ngôn và Yên La tới mãn cấp. Trong lúc đó hai con sủng vật trước mặt mọi người ôm ấp nhau mấy lần, mà Bất Niệm Tình Thâm thì chẳng có động tĩnh gì.

Tô Tiểu rất chi là rối trí, cô có nên xông lên ôm một cái không đây?

Buổi tối hai người kết hôn cũng chẳng có một tẹo lãng mạn nào.

Bất Niệm Tình Thâm: Mãn cấp rồi, đi kết hôn nhé.

Hứa Ngải Dị Thâm: À.

Không có cầu hôn, không có thổ lộ, ngay cả khi nói kết hôn cũng chỉ gõ chữ trong game, rõ ràng hai người đều lên oai oai, trong phòng thoại lại im lặng tới đáng sợ.

Chẳng lãng mạn một tẹo nào cả...

Tô Tiểu thấy mình nghẹn khuất chết mất. Ngay cả ông già như Loạn Đánh Tỳ Bà kia còn biết hát Em là gió anh là cát! Lẽ nào thật sự là vì phần thưởng, nên mới không có thành ý như thế?

Bởi lúc trước hệ thống cưỡng chế buộc hai người thành quan hệ đính hôn, nên bọn họ kết hôn cũng không mấy phức tạp, không cần kiểm tình nghĩa, trực tiếp tới chỗ Nguyệt lão đăng ký, rồi đổi lễ phục qua cầu Hỉ thước. Bọn họ cũng không báo cho người nào khác trong thế lực, nên đội ngũ đưa dâu đều là NPC, đợi hai người bái thiên địa xong, hệ thống thông báo, người thế lực mới biết họ kết hôn, đều lên kênh thế lực mắng hai người họ vụng trộm kết hôn, không phúc hậu.

Vì nghẹn một cục tức trong bụng, Tô Tiểu đánh chữ trong thế lực.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Dị Thâm: Thi đấu cần.

Phát Thanh Viên không nói gì, Tô Tiểu coi như anh thừa nhận, lòng càng thêm khó chịu.

Đúng lúc ấy, một tin tức kết hôn nhảy ra, khiến mọi người sững sờ.

Tân hôn đại lễ Tân lang Lam Điều nói với tân nương Khuynh Thành Tiểu, “Trư bà.”

Tân hôn đại lễ Tân nương Khuynh Thành Tiểu nói với tân lang Lam Điều, “Trư ông.”

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: Thật ra hai chữ Trư ông kia nên đảo lại mới đúng.

Khuynh Thành Tiểu không phải là muối muối bảo bối của Bích Hải Lộng Triều Thanh đó ư, lúc trước Bất Niệm Tình Thâm không cưới, Mặc Mặc Vô Ngữ cũng không cưới, giờ lại để Lam Điều cưới rồi?

Thế lực Tích m: Ai!

Thế lực thượng thư Cố Hi Bạch: (Nhường mày) Thấy người ta tái hôn nàng không vui hả?

Thế lực Tích m: Muốn chết hả.

Mỗi người đều muốn có một hôn lễ thật lãng mạn, cho dù chỉ là một trò chơi. Tô Tiểu nhìn mình mặc áo gả màu đỏ đứng trên cầu Hỉ thước dưới nhánh cây liềm cành, Bất Niệm Tình Thâm mặc dù rất gần bên cạnh, nhưng lại cảm thấy thật xa. Nỗi buồn vô cớ khiến cô bị dẫn vật, đành quyết định logout.

Hứa Ngải Dị Thâm: Tôi thoát trước đây.

Bất Niệm Tình Thâm: Ừ.

Logout sau, Tô Tiểu mở tủ áo của mình ra. Tầng phía trên, cái áo khoác của Phát Thanh Viên còn ở đó, cô gấp lại cẩn thận rồi bỏ vào túi, cứ mãi quên trả. Cô thò tay vào túi nhẹ nhàng vuốt một cái, xúc cảm lạnh lạnh, cũng giống như lòng cô bây giờ, ngày mai là lễ Noel, Trần Vi buổi tối cũng không ở, trong phòng rất vắng lặng, tựa như từ mặt đất tỏa ra khí lạnh vậy.

Cô thở dài một cái, đóng tủ quần áo lại rồi chẳng còn việc gì để làm, chuẩn bị ra ngoài đi dạo chút, vừa mở cửa ra liền thấy bọn Sở Sở phòng bên cạnh ôm một đồng đồ ăn vặt về, “Tô Tiểu à, tối cùng luôn, sang đây uống rượu.”

Nói xong, mấy cô nàng liền kéo Tô Tiểu qua.

Kết quả cả đêm uống rượu, ăn thịt, tám nhảm, oản tù tì phạt rượu, lẫn lộn mãi tới tận 11 giờ rưỡi, Tô Tiểu có lẽ vì tâm trạng không tốt, uống nhiều, lúc về phòng thì chân nam đá chân xiêu, đầu cũng mê mang, ngã đầu xuống là ngủ. Đợi sáng hôm sau tỉnh lại, đã là 11 giờ rưỡi, trên điện thoại có ba cuộc gọi nhỡ, đều là từ Phát Thanh Viên.

Cô gọi lại, vì vừa tỉnh, còn ngáp dài một cái, “Thật ngại quá, hôm qua uống nhiều quá không nghe thấy, tìm tôi có việc gì không?”

“Không có việc gì cả.” Giọng của đối phương rất khê khàng, nói xong lại im bật.

Hai bên im lặng tới đáng sợ, Tô Tiểu thấy không khí áp bức quá cuối cùng mở miệng, “Nếu không có việc thì thôi nhé.”

“Uống rượu ít thôi.”

“Ừm.” Ngắt điện thoại, Tô Tiểu cảm giác đầu vẫn còn choáng, lại nằm trên giường một lát, mãi đến khi Trần Vi ở ngoài về, cô mới ngồi dậy.

“Còn không đứng dậy, hôm nay là lễ Noel đấy.” Trần Vi ngẩng đầu liếc Tô Tiểu một cái, “Xem có bộ dạng của bà kia, là Giáng sinh đấy, nếu như gặp ai tưởng thổ lộ với bà, kết quả thấy bà lòi thối như này, chắc chắn sẽ đổi ý định luôn.”

“...Bà tưởng tôi là bà à.” Tô Tiểu vừa mặc quần áo vào, vừa lẩm nhẩm.

“Mau lên, chúng ta đi mua quần áo.” Trần Vi gõ vào thành giường Tô Tiểu. “Làm nhanh nhanh lên! Cửa hàng đồ âu ngoài trường hôm nay giảm giá 3-5 phần trăm, hời đấy, mau lên!”

Dưới sự thúc dục không ngừng của Trần Vi, Tô Tiểu không mấy tình nguyện theo cô nàng ra ngoài, lúc xuống dưới nhà, mới phát hiện, hóa ra không khí ngày lễ đã đậm đà như vậy rồi.

Cửa ký túc có hai cây thông, còn bên ngoài có mấy cậu nam sinh ôm hoa đứng đợi, trên cây bạch quả trĩu lá đã treo đầy bóng bay và dây lụa hồng, thi thoảng có người đội mũ giáng sinh đi qua trước mặt, nơi nơi tràn đầy không khí của ngày lễ.

Mấy ngày trước có mưa, bầu trời đã được gột rửa thành một màu xanh biếc, ánh mặt trời ngày đông thật ấm, chiếu thẳng vào lòng người. Tâm trạng của Tô Tiểu cũng tốt lên nhiều, theo Trần Vi tới cửa hàng đó, cũng nhiệt tình xem giúp cho cô nàng.

Nhưng Trần Vi ngực bự eo thon da trắng, mặc đồ gì cũng đẹp, nên chỉ cần Trần Vi thử đồ, câu nhận xét của cô đều là rất đẹp, kết quả đến cuối chắc Trần Vi thấy Tô Tiểu không tập trung mấy, rất bực mình, “Không xem nữa, bộ này thế nào, bà đi thử xem!”

Trần Vi đưa cho Tô Tiểu ấy là một cái áo khoác kiểu đồng phục dài, trên đó còn có một vòng lông cáo màu trắng, hai bên mũ đính hai quả cầu trắng, phong cách cực kỳ Lolita.

Tô Tiểu: “...”

“Trùng cái gì mà trùng, dáng của bà hợp với đồ kiểu này.” Trần Vi không chút lưu tình đả kích cô.

Chờ Tô Tiểu thử áo đi ra, phát hiện mặc lên người cũng rất thích hợp.

“Đẹp đấy!” Trần Vi cười nói, “Phối hợp với váy và ủng nữa.” Tô Tiểu đứng bất động, Trần Vi lại đi lấy cho cô một cái váy vải ka-ki, “Không phải bà có đôi ủng tua rua à, về phối thêm với cái đó là đẹp.”

Tô Tiểu gật gật đầu, sau đó trực tiếp kêu phục vụ tính tiền, quẹt thẻ tiêu pha.

Hành động của cô lại làm Trần Vi ngẩn ra, “Mặt trời mọc đằng Tây à, mua đồ cũng không hỏi giá cơ đấy!”

Tô Tiểu quay đầu lại nguyền rủa bạn một cái, “Tất cả giảm 3-5 phần trăm, tôi thấy tiền trong thẻ tôi chắc chắn là mua được.”

“Xì, biết bà là tiểu phú bà rồi.”

Tô Tiểu không đáp lại, cô nhớ tới một câu nói, nữ vi duyệt mình giả dung.(*)

...

Mua sắm xong về đến phòng, Tô Tiểu vẫn luôn nhìn di động của mình, ngoại trừ mấy lời chúc của bạn bè, không có tin gì khác, mà con người cô vướng mắc trong lòng kia, thì không hề có một câu nào.

Đợi đến tối, cô vào trò chơi, giật mình phát hiện Bất Niệm Tình Thâm cũng đang online, hình như còn đang chơi đoán đồ đập người tuyết với người ta, càng thấy lòng buồn bực.

Nhưng lúc sau lên kênh thể lực, nghe mọi người tán gẫu khoác lác, tâm tình mới thả lỏng một chút.

Quân chủ Loạn Đánh Tỳ Bà: Ha ha ha, ta được trạng thái là Thần chúc vô địch, trong vòng 10 phút phòng ngự, lượng máu, né tránh tăng lên 50000 điểm, MN, các chú, Lưu Vân Độ cầu được chết!

Thể lực Thanh Thành Tuyết: Tinh vi.

Sau khi Tô Tiểu online, Bất Niệm Tình Thâm cũng tổ cô.

Bất Niệm Tình Thâm: Có thể nguyện cầu chúc phúc ở cây ước nguyện ở Lưu Vân Độ.

Hứa Ngải Di Thâm: Ừm.

Tô Tiểu cười tiểu mã chạy tới Lưu Vân Độ, vừa truyền tống qua đã thấy thân hình vĩ đại của Loạn Đánh Tỳ Bà đứng giữa sân, trên đầu không ngừng bay lên một hàng chữ to.

Gần Loạn Đánh Tỳ Bà: Ha ha ha ha, lão đây vô địch.

Hứa Ngải Di Thâm: Tự mãn quá đi, thật muốn đâm chết hần.

Tô Tiểu châm chọc.

Không ngờ, cô vừa nói xong, Bất Niệm Tình Thâm đã bắt động.

Lát sau, không khí trong sân trở nên cực kỳ quái dị, như là bọn Mặc Mặc Vô Ngữ đều đứng vào góc ngoài rìa nhất, vốn Hoa Vô Tịnh đang châm Loạn Đánh Tỳ Bà cũng bị hấn gọi lại.

Sau đó, Tô Tiểu phát hiện Bất Niệm Tình Thâm đã ẩn thân rồi, nhưng vì là tổ đội nên cô có thể thấy anh.

Bất Niệm Tình Thâm lượn ra sau lưng Loạn Đánh Tỳ Bà, rồi anh tự bạo.

Tô Tiểu thở dài, thích khách tự bạo quả thật là bất chấp phòng ngự với mấy thứ khác, nhưng Loạn Đánh Tỳ Bà bây giờ 8W máu là ít, anh tự bạo hoàn toàn không được tác dụng gì.

KHông biết là nguyên nhân gì, giữa sân dường như bốc lên một đồng bụi mù, đợi bụi tản đi, Tô Tiểu thấy thi thể khắp trên đất Lưu Vân Độ.

Gần Mặc Mặc Vô Ngữ: Một đoàn thích khách cùng nhau tự bạo, quả thật là rầm rộ.

Gần Loạn Đánh Tỳ Bà: MN, các người đúng là đề tiện.

Gần Thanh Thành Tuyết: Đáng đời nhà anh, ai kêu anh ra về cơ.

Tô Tiểu chạy tới định kéo Bất Niệm Tình Thâm dậy, mới đi hai bước đã nghe ngoài phòng có một đám người đang hò hét, “Trần Vi! Trần Vi!”

Trong đó có một giọng như phá công, hình như là Gấu Bự.

Trần Vi mặt lạnh như sương đứng dậy. Tô Tiểu cũng chạy theo tới bên cửa sổ, ngoài cửa sổ phòng họ là một khu vườn, diện tích không lớn, nhưng cũng có một chỗ trống, giữa đó có một ngọn núi giả. Lúc này cạnh núi giả đứng hơn 10 nam sinh, chính giữa thì dùng nền xếp thành hình trái tim, có một người đứng ở đó.

Vì nghe được giọng của Gấu Bự, nên Tô Tiểu tưởng là Gấu Bự thổ lộ, ai ngờ Gấu Bự là người đứng ngay phía trước đám đó, rõ ràng không phải là nhân vật chính.

Tim Tô Tiểu run lên, vội vàng chạy về máy tính.

Bạn nói với Bất Niệm Tình Thâm, “Có đó không, có không?”

Bất Niệm Tình Thâm: “Ừ.”

Bạn nói với Bất Niệm Tình Thâm: “Có phải chính chủ không?”

Bất Niệm Tình Thâm: “...Phải”

Vậy là được rồi, Tô Tiểu thở phào, Gấu Bự đánh tiên phong, cô này suýt nữa tưởng là Phát Thanh Viên, quan hệ của họ tốt vậy mà...

Bên ngoài rất ồn, Trần Vi sợ đám đó tiếp tục gọi tên cô nàng, dùng dùng đi xuống lầu.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Di Thâm: Có người thấp nển thổ lộ với người phòng ký túc tôi nè.

Thế lực nguyên lão Hứa Ngải Di Thâm: Oa oa oa, hát rồi, lãng mạn quá.

Bạn nói với Bất Niệm Tình Thâm: “Sao lại là Gấu Bự đi tiên phong thế, người kia là ai?”

Bất Niệm Tình Thâm: “Là bạn cùng phòng Gấu Bự, An Lạc. Mấy ngày trước vừa bị ngã gãy chân, giờ còn đóng thạch cao.”

Bạn nói với Bất Niệm Tình Thâm: “Cậu không cùng phòng ngủ với Gấu Bự?”

Bất Niệm Tình Thâm: “Bọn tôi cửa đối diện nhau.”

Bất Niệm Tình Thâm: “Đúng rồi, cậu ta cũng chơi trò chơi đấy, Cư An Tư Vi.”

Phụt...

Tô Tiểu suýt nữa phun ra một ngụm máu. Cô vội đứng lên, chạy tới bên cửa sổ, Trần Vi đã xuất hiện giữa hình trái tim, ở đó giờ đã có hai người.

Tô Tiểu vội vàng lôi điện thoại ra, quay số xong, Trần Vi tiếp rất nhanh.

“Sao thế?”

“Chuyện lớn, chuyện lớn...” Tô Tiểu thấy mình sắp bị cà lăm rồi, “Bà trả lời người ta chưa? Anh chàng thổ lộ ấy?”

“Trả lời rồi, sao thế?” Trần Vi thuận miệng nói.

Hổng tồi, Tô Tiểu dậm chân một cái, sau đó dè dặt hỏi, “Vậy bà trả lời thế nào?”

“Tôi nói cậu chọn được ngày tốt để thổ lộ, tôi không thích cậu, nhưng tôi thấy cậu buồn cười, không thì chúng ta thử xem?”

“Buồn cười?”

“Đúng nha, cậu ta què chân.”

“Ak...” Tô Tiểu thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng nói, “Tôi nói cho bà một bí mật.”

“Gì? Ở đây ồn quá, tôi không nghe rõ, Gấu Bự ồn ào muốn đi uống rượu. Có gì về nói tiếp...” Trần Vi ngắt điện thoại, Tô Tiểu nghe tiếng đô đô trong máy, bỗng bật cười.

Thật tốt.

Người bạn thích, cũng vừa vặn thích bạn.

Cùng lúc đó, trong lòng cô đột nhiên trào lên dũng khí vô hạn.

Hôm nay, là một ngày tốt để thổ lộ...

Tô Tiểu ngồi xuống trước máy tính, trên màn hình, Bất Niệm Tình Thâm đang ngồi xổm bên chân cô.

Hứa Ngải Di Thâm: Có rảnh không?

Bất Niệm Tình Thâm: Ừ.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: Tôi đưa áo sang cho cậu.

Bất Niệm Tình Thâm: Không vội.

Hứa Ngải Dĩ Thâm: 20 phút nữa tới dưới ký túc cậu.

Nói xong, Tô Tiểu trực tiếp thoát game. Sau đó cô đem đồ mới mua ra mặc, cũng đổi đôi ủng tua rua, buổi tối thì không cần trang điểm, nhưng cô cũng rửa mặt hai lần, sau đó dùng máy uốn tóc của Trần Vi bắt đầu làm tóc.

Tuy động tác rất nhanh, nhưng làm xong mọi thứ cũng tốn 15 phút, cô xem thời gian, cầm chìa khóa rồi lao ra ngoài, đợi cô xuống dưới lầu, ra đến ngoài cổng ký túc, thì đứng khựng lại.

Phát Thanh Viên đã chờ ở đó.

“Cậu tới rồi à!” Tô Tiểu xấu hổ đến mức cả tay cũng không biết đặt đâu, vừa định cho vào túi thì đột ngột nhớ ra một chuyện, cô lại quên cái áo mất rồi.

Giờ có nên lên đó lấy áo không? Tô Tiểu có chút do dự, cuối cùng cắn răng một cái, đi thẳng tới trước mặt Phát Thanh Viên, chăm chú nhìn anh.

Tô Tiểu hít sâu một hơi, hai tay nắm chặt ống tay áo của mình.

“Tôi thích cậu.”

Phát Thanh Viên dường như là cực kỳ kinh hoàng, thân mình cũng run lên.

Thật vất vả có đủ dũng khí thổ lộ, đối phương ngoại trừ khiếp sợ ra thì không còn phản ứng gì khác. Tô Tiểu rụt cổ đứng đó, tủi thân tới sắp khóc.

Đứng vào lúc đó, cô cảm thấy sau lưng mình được nhẹ nhàng ôm lấy, rồi bàn tay ấy hơi dùng lực, ôm cô vào lòng.

Tô Tiểu lú lười, cả người dờ ra như khúc gỗ.

Này cũng hơi bị nhanh đi, cô còn chưa chuẩn bị xong mà.

Nhưng được anh ôm vào trong lòng, tiếp xúc gần gũi, làm Tô Tiểu nhận ra chút khác thường, anh đang run.

Tô Tiểu ngẩng đầu lên, định xem thử sắc mặt của Phát Thanh Viên, lại phát hiện anh cũng cúi người, khẽ sát đầu cô, giọng nói có chút run rẩy, “Vừa lúc, anh cũng thích em.”

41. Chương 59 (hết)

Chương 59:

Hạnh phúc tới quá nhanh, sẽ chỉ khiến người ta thấy không thực.

Hai người tuy gần sát nhau, nhưng đều cứng ngắt như cọc gỗ, mãi đến lúc, Tô Tiểu giãy khỏi lòng anh, lắp bắp nói: “Em lên phòng trước.”

Nói xong cô xoay người hấp tấp chạy lên lầu, đến đầu cầu thang mới dừng lại, một tay chống tường, một tay ôm ngực, gất gao dè dặt tình đang cuộn xoáy như sóng to gió lớn ấy xuống.

Cô mà lại thổ lộ một cách trực tiếp như thế.

Anh thế mà lại đáp ứng một cách đơn giản như thế.

Cô lại vì khấn trương xấu hổ mà lại ngu ngốc bỏ chạy như thế...

Anh lại cũng không biết mà giữ cô lại, cứ mặc cho cô ngốc nghếch chạy mất.

Đây là chuyện gì thế nha!

Lên đến tầng một, Tô Tiểu đứng ra ban công nhìn xuống, Phát Thanh Viên vẫn còn đứng ở đó, cũng ngược lên nhìn cô. Một cảm giác hạnh phúc thật lớn ủa vào trong tim, thật giống như ánh nắng tươi đẹp chiếu vào lòng vậy.

Đây là lần đầu được yêu đương trong đời cô, nên làm những gì nhỉ? Tô Tiểu về phòng sau ngời trên ghế nhựa ngẫm nghĩ, anh ấy sẽ hẹn mình đi xem phim sao? Hát K? Cùng nhau đi tự học? Nắm tay nhau tản bộ trong sân trường? Đi dạo công viên?

Chỉ nghĩ thôi, đã thấy mỹ mãn rồi.

Đợi đến khi Trần Vi về, cô vội vàng hỏi cô nàng xem yêu nhau thì cần chú ý chuyện gì, Trần Vi có chút sững sốt, rồi sau đó rất nghiêm túc nói: “Chú ý mang bao.”

Mặt Tô Tiểu soạt một cái đỏ bừng như lửa, “Bà muốn chết hả.”

“Phát Thanh Viên thổ lộ với bà rồi?”

“Không, tôi thổ lộ với cậu ấy.” Tô Tiểu lắc đầu nói.

“Bà, thổ lộ?” Trần Vi ngạc nhiên cực kỳ, “Hồi trước thăm mền Cố Mặc lâu như thế cũng không thấy bà có động tĩnh gì, lần này sao lại trâu thế.”

Tô Tiểu sờ cằm ngẫm nghĩ rồi nói: “Có lẽ là vì hồi trước quanh Cố Mặc có nhiều cô em quá, tôi không phải xinh nhất cũng chẳng phải tốt nhất, không có tự tin. Mà Tần Trạc Quân...”

Tô Tiểu bỗng nhớ ra, thật ra cô rất hay gặp được anh. Ở siêu thị, ở thư viện, ở căn tin, rất nhiều nơi, cô chưa bao giờ thấy bên cạnh anh có cô gái nào khác, một lần cũng không.

“Bên cạnh cậu ấy chỉ có một mình tôi thôi, nên cũng có dũng khí.” Tô Tiểu cười títt mắt nói.

“Ngốc! Tôi thấy cậu ta đã sớm thích bà rồi, chỉ chờ bà vào tròng mà thôi. Cái tên đó là sói đuôi to đấy!” Trần Vi chỉ vào Tô Tiểu, mắng to cô thật vô dụng, Tô Tiểu cười phản đối, “Sớm thích tôi, vậy thì càng tốt nha.”

“Tôi chỉ hi vọng cậu ấy đã sớm thích tôi rồi thôi.” Tô Tiểu vẽ mặt mê trai, kết quả Trần Vi bắt đắc dĩ gõ đầu cô một cái, sau đó cô nàng liếc máy tính của Tô Tiểu một cái, “Bà không chơi game?”

“A, trước khi xuống dưới nhà thì tắt rồi, không lên.”

“Mọi người đều khỏe chứ?” Trần Vi biểu tình kỳ quái, “Cư An hẳn có lên không?”

Nghe Trần Vi hỏi, Tô Tiểu giờ mới nhớ ra, cô cười hề hề hai tiếng. “Tôi muốn nói cho bà một bí mật.”

“Gì?”

“Bà đừng vui quá mà không chịu nổi nhé!”

“Xí, sao thế được.” Trần Vi không cho là đúng nguyền một cái, “Bà đây sóng gió gì cũng đã trải qua rồi.”

“Cư An, Tư Vi.”

“Hắn làm sao?” Trần Vi có chút nôn nóng hỏi.

“Cư An...Tư Vi nha” Tô Tiểu chớp chớp mắt, lặp lại lần nữa.

“Đừng có vờ vịt, tôi hỏi hắn ta làm sao!” Ngữ khí của Trần Vi nôn nóng lên nhiều.

“An Lạc, Trần Vi ơi!” Thấy Trần Vi nóng nảy, Tô Tiểu rút cuộc cũng nói tuột ra, lại không ngờ Trần Vi vẫn đực mặt ra, chỉ đành rống lên, “Cư An Tư Vi là anh chàng hôm nay thổ lộ với bà đấy!”

Trần Vi ngẩn ra, sau đó cười hô hô mấy tiếng.

Tô Tiểu kéo kéo áo bạn, “Bà đừng có mừng quá mà phát điên đấy nhé!”

Trần Vi quay đầu lại, nham hiểm cười một cái, “Cậu ta chết chắc rồi!”

Tô Tiểu: “...”

Hôm sau là cuối tuần, Tô Tiểu cả ngày đều nhìn chăm chăm vào di động, ngờ đâu Phát Thanh Viên sáng sớm hỏi thăm một câu xong thì bật vô âm tín, này khiến cô oán hận cực kỳ, dứt khoát nằm ỉ trong chăn cả một ngày.

Mãi đến chập tối mới bị Trần Vi kéo dậy, mang ham-bơ-gơ của KFC về cho cô.

“Mấy người ra ngoài chơi hả?” Tô Tiểu gặm ham bơ gơ, trong lòng thấy rất tủi thân. Cô cũng yêu đương, Trần Vi cũng yêu đương, đối tượng của Trần Vi còn là một cậu què chan, vừa sớm ra đã hẹn Trần Vi đi chơi, mà bên mình, chỉ gửi một tin nhắn, quả đúng với câu nói, trong tình yêu, ai nói trước sẽ là kẻ yếu thế.

Tô Tiểu ra sức ngốn ngấu ham bơ gơ để tiết hận, kết quả không cẩn thận bị nghẹn, ho khan tới đỏ cả mặt, còn chảy cả nước mắt.

Mà đúng lúc đó, cô nghe thấy chương trình phát thanh của trường.

6 giờ rưỡi mỗi ngày, đều sẽ có chương trình phát thanh của trường, chuyện này cũng chẳng có gì kỳ quái.

Kỳ quái ở chỗ đó là giọng của Phát Thanh Viên.

Anh vừa cất tiếng, Tô Tiểu đã nghe ra rồi. Phát Thanh Viên là Tần Trạc Quân.

“Xin chào mọi người, hoan nghênh tới đón nghe đài phát thanh của Đại học A, tôi là Tiểu C. Hôm nay là số dành riêng cho lễ Giáng sinh, từ người khách mời đặc biệt của chúng tôi chủ trì – học trưởng Tần.”

“Chào mọi người, tôi là Tần Trạc Quân.”

...

“Ồ, sao hần lại đi dẫn chương trình phát thanh rồi?” Tô Tiểu ngạc nhiên cực kỳ, tuy giọng của anh rất hay, có tiềm năng làm Phát Thanh Viên, nhưng trước nay Tô Tiểu chưa từng nghĩ, Tần Trạc Quân thực sự sẽ đi chủ trì chương trình phát thanh của trường.

“Ngày 25 tháng 12 hàng năm là ngày lễ Giáng Sinh (Christmas), là ngày tín đồ đạo Kitô chúc mừng ngày Chúa Jesus chào đời. Lễ Giáng sinh là kỳ nghỉ chung ở rất nhiều nước phương Tây, ngày này cả gia đình sẽ ngồi sum vầy dưới cây thông Noel cùng nhau dùng bữa.”

Vì người chủ trì là Phát Thanh Viên, nên Tô Tiểu nghe đặc biệt chăm chú, trước là giới thiệu qua về nguồn gốc lễ Giáng Sinh và tập tục mừng Giáng Sinh ở các nước, tiếp đó lại phát mấy bài tình ca nhẹ nhàng, rồi đến một chuyên đề nhấn tin gửi lời chúc phúc, soạn tin nhắn và lời chúc tới số XX, là có thể thông qua đài phát thanh toàn trường gửi lời chúc ọi người, cũng có thể lên mục tự do trên diễn đàn nhấn lại, Tô Tiểu bĩu môi, bụng nói Giáng sinh qua một ngày rồi còn làm trò này, nhưng cô bên châm chọc bên lại lòi điện thoại ra, số điện thoại trong chương trình không phải của Tần Trạc Quân, nhưng cô đi cửa sau gửi trực tiếp gửi cho anh, chắc là được phát nhỉ?

Nói gì mới tốt đây?

Tô Tiểu: “Chúc Trần Vi hạnh phúc. Chúc chúng ta hạnh phúc.”

Gửi đi sau, cô đóng tai lên nghe, kết quả nghe một hồi, cũng không thấy lời chúc của mình được đọc, bỗng thấy nghẹn một cục tức trong bụng, lòng đem Phát Thanh Viên ra mắng một trăm lần.

Ngay lúc đó, chương trình phát thanh lại có một khoảng lặng, không có âm nhạc, không có tiếng người, chỉ có tiếng rè rè nho nhỏ nói ọi người, chương trình chưa kết thúc.

Lẽ nào mấy móc bị trục trặc rồi? Tô Tiểu đang nghi hoặc, thì chợt nghe Phát Thanh Viên cất tiếng, “Lý Mộng Diệu vẫn luôn yêu Mộng Cơ.”

Cô hơi sững sốt, đây là gì? Không phải là NPC trong Tiêu Dao à? Kịch tình trong trò chơi ấy, từng cảm động cô sâu sắc.

Ngừng một lát, từ loa phát thanh, giọng của Phát Thanh Viên lại truyền tới, “Tô Tiểu, anh vẫn luôn yêu em.”

...

Tô Tiểu, anh vẫn luôn yêu em.

Tô Tiểu ngẩn ngơ tại chỗ, giây sau, Trần Vi nổ ra một tiếng thét chói tai, “Cha mẹ ơi, lãng mạn quá. Cái ông An Lạc gốc kia, chỉ biết xếp nên!”

Phát Thanh Viên không nói gì nữa, nhưng tiếng nhạc nền lúc đó đã ọi người rõ ràng tâm tư của anh.

“Bởi vì tình yêu, sẽ không dễ dàng âu sầu, nên mọi thứ đều là đáng đáp của hạnh phúc, bởi vì tình yêu, đơn giản sinh trưởng, vẫn như cũ lúc nào cũng có thể làm bạn điên cuồng...”

Tô Tiểu bỗng cảm thấy, giờ phút này, không có ai có thể hạnh phúc hơn cô được nữa.

—— Người mà mình thích, cũng vừa lúc rất rất yêu mình.

Lời tác giả: Chính truyện đã xong, Còn lại là ngoại truyện.

Hẹn gặp lại mọi người. → 3 →

42. Chương Phiên Ngoại 01 + 02

Chương 60: (NT1) Cảm ơn em đã ngoảnh lại nhìn anh...

Hồi mới vào năm nhất, vì cả ngày chìm trong net chơi game, nghỉ đông anh bị thủng dạ dày phải vào viện, Đại học A tập quân sự vào mùa đông, kết quả ba mẹ anh sợ vết thương của anh bị vỡ, đi bệnh viện làm giấy xin phép nghỉ cho anh, nên khi anh em đều ở ngoài trời hứng gió lạnh, thì anh ở trong phòng công lưng đi con chuột.

Nhưng hát chuyen và xem phim tài liệu quân sự thì anh tham gia.

Có một tối hát đối, anh chán nản ngồi ở chỗ cuối nhất, các sĩ quan huấn luyện bọn họ nói giỡn với anh, “Chàng trai còn trẻ tuổi đã trốn tập quân sự à.”

Anh thanh minh, “Không trốn, sinh bệnh thật mà.”

Khi đó một sĩ quan chừng tuổi anh cười hắc hắc, “Bệnh thật, bệnh thật, cậu xem con gái nhà người ta kìa, chân bị lạnh sưng lên như bánh bao đỏ ấy, vẫn kiên trì luyện tập đấy!”

Sĩ quan huấn luyện thuận tay chỉ, anh nhìn theo hướng ấy, liền nhìn thấy cô.

Khi ấy, anh đã biết được tên cô — Tô Tiểu.

Đó không phải lần đầu anh thấy cô, nhưng lúc trước lực chú ý hầu như không đặt vào cô. Phòng cô có một nữ sinh tên Trần Vi, vừa vào trường đã trở nên nổi tiếng, được xưng là đáng người ma quỷ khuôn mặt thiên sứ, được mấy cậu cùng phòng nhắc tới suốt ngày, Trần Văn Thấm ở phòng đối diện còn chụp trộm ảnh cô nữ sinh đó, trong bức ảnh đó, có non nửa khuôn mặt của Tô Tiểu. Anh ấn tượng nhất ấy là đôi mắt cười cong cong thành vầng trăng khuyết của cô.

“Cậu xem, con gái nhà người ta, bước đi cũng khắp khà khắp khiêng. Sáng sớm còn đứng quân tư.” Sĩ quan huấn luyện tiếp tục bổ sung, nói xong còn vỗ vai anh một cái, “Tôi thấy cậu bệnh là bệnh lười.”

Anh không đáp, chỉ nhìn về phía cô. Buổi tối có hát đối, nhưng vì đội nữ sinh buổi chiều đi đều không tốt, nên bọn họ đang bị phạt, anh thấy cô cắn răng kiên trì, mặt cũng nhăn nhịu lại vào nhau.

Lúc đó anh đã bật cười, bạn nói xem, đã là sinh viên năm nhất rồi, sao khuôn mặt còn chút phúng phính của trẻ con chứ? Bộ dạng giống như chưa dứt sữa vậy...

Nhưng mà, anh còn chưa cười xong, mặt đã biến sắc.

Vì cô đã ngã sấp xuống. Mấy nữ sinh vây quanh cô, lúc đó, tầm mắt anh không thấy được cô, anh chỉ nhìn thấy có người công cô lên, sau đó có hai nữ sinh một trái một phải đỡ cô đi về phía phòng ngủ.

Mãi cho tới lúc không còn thấy họ, anh mới thu mắt về.

Hôm sau, anh bắt đầu tham gia tập huấn, nhưng lại không tìm thấy bóng dáng cô, thẳng đến tập quân sự kết thúc, mọi người tập trung lại cùng sĩ quan huấn luyện chụp ảnh, anh mới thấy cô, trên người mặc đồ quân sự, chân lại xỏ một đôi dép bông hình gấu mèo, một thân trang phục như thể có bao kỳ quái là miễn bàn, nhưng trong lòng anh lại mơ hồ cảm thấy, cô có chút đáng yêu?

Không biết tự lúc nào, hoặc có lẽ thích đã đến chỉ trong nháy mắt ...

Anh biết thành tích của cô rất tốt, thích lên tự học. Qua một thời gian dài quan sát, anh phát hiện ra quy luật sinh hoạt của cô, thư viện, lớp học, ký túc, căn tin, ở một thời gian cố định luôn có thể gặp được cô.

Anh nhìn khuôn mặt cô từ phúng phính trẻ con thành khuôn mặt trái xoan tinh tế, rất muốn nói cô ăn nhiều thêm chút, đừng cố sức để giảm béo.

Anh nhìn cô bình thường luôn lãnh đạm, nhưng cùng một chỗ với người quen lại cười như một con mèo giáo hoạt.

Anh muốn nói chuyện với cô, nhưng mỗi lần đi qua bên cạnh cô, thì như ngay cả đường cũng không đi nổi. Từ trước tới giờ anh không biết mình lại có thể dễ bị căng thẳng như thế...

Mãi cho đến một ngày, khi anh nhìn cô, phát hiện cô đang dõi theo một người khác.

Cô đã phải lòng Cố Mặc.

Trần Văn Thấm cũng trong đội bóng rổ, anh cũng từng nghe đội trưởng đội bóng rổ Cố Mặc có rất nhiều hồng phần giai nhân, chẳng là không ngờ tới, cô cũng thích cậu ta.

Đó là tiết học công cộng.

Anh từng lén xâm nhập vào đường mạng của trường, tra được môn học tự chọn của cô, cố gắng chọn cùng lớp học với cô.

Lúc ấy, Cố Mặc ở trên bục giảng đọc thơ, mà cô ngồi cạnh cửa sổ, một tay chống cằm, một tay đặt trên song cửa sổ, ánh mắt chăm chú nhìn Cố Mặc, trên mặt có một màu ửng đỏ nhàn nhạt.

Anh biết cái ánh mắt ấy, giống như khi anh nhìn cô vậy.

Từ trước tới giờ anh vì khấn trương mà không nói lên lời, giờ lại vì anh biết, cô đã có người mình thích.

Cô thường hay đến sân tập của đội bóng rổ tìm Trần Vi, cô không biết khi đó anh đang ở sân bóng ngay cạnh đó, nhìn cô.

Anh biết môn công cộng Cố Mặc chọn kia trước nay sẽ không bao giờ vắng cô, vì anh cũng chưa bao giờ nghỉ học.

Anh biết cô sẽ lên diễn đàn trường ngốc nghếch giúp Cố Mặc đính bài, mà anh vẫn luôn chú ý tới cô, biết ID của cô, biết cô thích những chuyên mục nào.

Anh biết cô đã từng ngơ ngẩn đứng dưới ký túc xá nam, nhìn lên tầng của Cố Mặc, mà anh chỉ yên lặng nhìn cô, ngay cả quần áo mình vừa bị ướt nước cởi ra cũng đã quên.

...Chơi trò Tiêu Dao chỉ là giải trí, trên diễn đàn trường Cố Mặc khoác lác rất lợi hại, cho nên anh vốn là lên gây rối chút thôi, không ngờ lại gặp được cô.

Càng khiến người ta rối bời là, anh không hề nhận ra cô, còn giết cô rất nhiều lần.

Mãi đến một ngày, anh thấy bài mình post bên diễn đàn trò chơi có một bài trả lời, ID của bài đó rất quen, hai chữ cái đầu ấy đã khắc sâu trong lòng anh.

SX2012: “Lý Mộng Diệu còn yêu Mộng Cơ, hấn vẫn luôn yêu nàng.”

*SX là viết tắt tên của Tô Tiểu (sư xiào)

Chỉ là một ID, cũng có thể là trùng hợp, từ ngày đó bắt đầu, anh bắt đầu quan sát cô trong trò chơi, cũng như quan sát cô trong hiện thực vậy,

Anh cũng không phải một kẻ thích rình trộm, chỉ là anh rất rất yêu cô mà thôi.

“Lý Mộng Diệu yêu Mộng Cơ.

Tô Tiểu, anh vẫn luôn yêu em.

Mà anh vẫn cho rằng, em yêu Cố Mặc sâu sắc.

Vì Cố Mặc mà chơi game, thổ lộ trong trò chơi, vì cậu ta mà chơi nick nhỏ làm vũ khí, vì cậu ta kết hôn mà khổ sở say rượu, vì cậu ta....

Anh đã cho rằng anh chỉ có thể lẳng lặng nhìn em như thế. Anh biết EQ của anh rất thấp, mỗi một lần gặp em đều cứng tay cứng chân, tim đập dồn dập, thậm chí nói năng không rõ, anh sợ anh nói lỡ gì đó, nên cố gắng không nói chuyện anh cũng từng nghĩ thổ lộ như bọn Trần Văn Thấm, nhưng anh sợ sau khi bị từ chối, sẽ không thể còn nhìn em như trước nữa. Vì đến lúc đó, anh chắc chắn không còn đủ can đảm để nhìn em....

Tô Tiểu...

Cảm ơn em đã ngoảnh lại nhìn anh.”

Lời tác giả: Đây là câu chuyện về một chàng trai khổ sở yêu thầm..

Với EQ (Chỉ số cảm xúc ạ) của cậu này, cho cậu ta thổ lộ thì thật không dễ, nên vẫn là để em gái Tô Tiểu thổ lộ, đừng trách cậu ta. Tính cách vốn đã như thế à nha.

Có thể nói câu kia trên đài phát thanh, đã là cực hạn rồi.

K hiểu sao mấy chg trước thì GB là Trần Văn Nhiên, giờ lại thành ra TVT, thôi thì tg viết sao theo vậy.

Chương 61: (NT2) Hoa Ngữ Tình

Mấy ngày nay Tô Tiểu đang vội đào quáng. Vì thi đấu vợ chồng liên server, cô muốn làm cho Phát Thanh Viên một cái vũ khí cực phẩm, nâng cao sức chiến đấu. Hôm nay online, đang ngồi xỏ ở Trường An đợi quáng thạch thành thực, thì đột nhiên nhận được mật ngữ từ sự phụ.

Hoa Vô Tình: “Ta nói với con một bí mật.”

Bạn nói với Hoa Vô Tình: “Gì?”

Hoa Vô Tình: “Ta nghĩ Mặc Mặc Vô Ngữ là con gái?”

Tô Tiểu phì cười.

Bạn nói với Hoa Vô Tình: “Tuy hai gã thuần đàn ông hai người đã kết hôn, vì sớm chiều ở chung có thể sẽ sinh ra tình cảm to lớn vượt cả rào cản giới tính, nhưng bất kể là từ thân thể hay tâm lý mà nói, con đều cảm thấy người mới là kẻ giống phụ nữ ấy.”

Bạn nói với Hoa Vô Tình: “Mặc Mặc Vô Ngữ rõ ràng là công.”

Hoa Vô Tình: “Thối lắm!”

Hoa Vô Tình: “Con xem đi, trước giờ cô ấy lên oai oai chưa từng nói câu nào đúng không? Cô ấy nói cổ không có mic, ta nói sao thể được, lúc đấu vợ chồng đối kháng mà không thể nói chuyện thì sao được chứ? Không mic lão đây mua cho người! Kết quả cô ấy còn ập a ập ứng. Đó là cái thứ nhất, thứ hai là ta cảm giác được, mỗi tháng cô ấy sẽ có vài ngày tính tình rất kém.”

Bạn nói với Hoa Vô Tình: “...”

Hoa Vô Tình: “Hơn nữa đều là đầu tháng, ta đoán, chính là di cả trong truyền thuyết của mấy người á!”

Bạn nói với Hoa Vô Tình: “...”

Hoa Vô Tình: “Còn có, còn có, con có nhớ không, lần trước luận võ kén rể, cô ấy nói cô ấy uyển chuyển từ chối, nói thế nào ấy nhỉ, ta không thích con gái. Giờ kết hợp lại với nhau, ta cảm thấy cô ấy là con gái!”

Nói ra như thế, Tô Tiểu cũng thấy có khả năng.

Hoa Vô Tình: “Hứa Hứa à, việc này giao cho con! Hạnh phúc cả đời của vi sư trông cậy vào con đó!”

Bạn nói với Hoa Vô Tình: “Con phải làm gì?”

Hoa Vô Tình: “Cô nhóc Mặc Mặc kia bình thường ít nói, tiếp xúc với người thế lực cũng không tính là nhiều, chỉ có con là quen chút thôi.”

Phụt, thấy tới đó Tô Tiểu sắp phun cả máu ra rồi, lẽ nào Hoa Vô Tình phải lòng Mặc Mặc Vô Ngữ rồi, nhưng vì giới tính mà rơi vào tình trạng giãy dụa, luôn vọng tưởng Mặc Mặc Vô Ngữ là con gái? Giờ cũng trực tiếp gọi người ta là cô nhóc rồi, thật khiến người ta thổn thức....

Hoa Vô Tình: “Cho nên con đi tỏ tình với cô ấy đi!”

Bạn nói với Hoa Vô Tình: “Hả?”

Hoa Vô Tình: “Con nói con rất thích cô ấy, cực kỳ thích ấy, chân thành chút, Mặc Mặc là cô gái hiền lành, cô ấy muốn từ chối con chắc chắn sẽ nói rõ chân tướng, tới lúc đó thì sẽ biết rồi!”

Bạn nói với Hoa Vô Tình: “Pi, cô ấy đã chẳng bảo không thích con gái à, chắc chắn sẽ nói thẳng là không thích con!”

Hoa Vô Tình: “Không đâu, ta cảm giác Mặc Mặc rất là thích con.”

Phụt...

Nước trà Tô Tiểu đang uống sứt chút nữa phun ra ngoài.

Hoa Vô Tình: “Đương nhiên, là yêu thích trong sáng giữa những người đồng giới thôi!”

Bạn nói với Hoa Vô Tình: “Nếu như hần là nam thật thì sao?”

Hoa Vô Tình: “Không đâu!”

Bạn nói với Hoa Vô Tình: “Lỡ vậy thì sao?”

Đối phương do dự thật lâu, sau cùng trả lại tám chữ đỏ to oành.

Hoa Vô Tình: “Nhân sinh khổ đoản, ngại gì không thử !”

Tô Tiểu hết nói nổi.

Bạn nói với Hoa Vô Tình: “Nhưng con với Bất Niệm Tình Thâm kết hôn rồi!”

Hoa Vô Tình: “Con bị ngốc à, đã nói là bởi thi đấu liên server mới kết hôn, với lại hai đứa kết hôn khiếm tốn quá, không tỏ tình cũng chẳng làm gì cả, dùng lý do ấy là tốt nhất...”

Ak...

Bạn nói với Hoa Vô Tình: “Được rồi, con thử xem.”

Sau khi đồng ý giúp, cô tiếp tục đào quảng, rồi thỉnh thoảng liếc kênh thể lực một cái, để ý xem tin Mặc Mặc Vô Ngữ online, đương nhiên còn phải dành thời gian nhắn tin với Phát Thanh Viên, chiều hôm nay anh có giờ học, lúc này đang ở trên lớp.

Hai tiếng sau, Mặc Mặc Vô Ngữ online.

Cùng lúc, mặt ngữ của Hoa Vô Tình cũng bật ra, chủ yếu là nhắc Tô Tiểu đừng quên, nhân vật chính đã lên sân rồi.

Tô Tiểu dùng dằng mất mấy phút, rồi mở danh sách hảo hữu, bắt đầu gửi mật ngữ cho Mặc Mặc Vô Ngữ.

Bạn nói với Mặc Mặc Vô Ngữ: “Tôi có chuyện này muốn nói với anh.”

Mặc Mặc Vô Ngữ: “Nói.”

Bạn nói với Mặc Mặc Vô Ngữ: “Tôi không nói nên lời.”

Mặc Mặc Vô Ngữ: “...”

Mặc Mặc Vô Ngữ: “Vậy chờ tới lúc cô có thể nói thì hãy nói,”

...

Tô Tiểu khóc.

Bạn nói với Mặc Mặc Vô Ngữ: “Anh, không phải từng nói sẽ giúp tôi bắt thích khách miễn phí à?”

Mặc Mặc Vô Ngữ: “Ừ, miễn phí.”

T T...Cô thật không biết nên nói sao nữa à!

Bạn nói với Mặc Mặc Vô Ngữ: “Từ lần trước anh nói vậy, tôi vẫn luôn nhớ rõ.”

Mặc Mặc Vô Ngữ: “Ở đâu?”

Bạn nói với Mặc Mặc Vô Ngữ: “Hà?”

Mặc Mặc Vô Ngữ: “Tổ đội, giúp cô bắt,”

Lạc đề rồi! Tô Tiểu vỗ mạnh vào đầu một cái sau đó rất là sốt ruột gõ chữ, “Thật ra, tôi rất thích anh.”

Đúng lúc đó, một thông báo của hệ thống dọa Tô Tiểu sợ gần chết.

Hệ thống: Phu quân Bất Niệm Tình Thâm của bạn đã online!

Mặc Mặc Vô Ngữ im lặng một lát, Tô Tiểu thừa dịp, lo ngay ngáy hỏi han Bất Niệm Tình Thâm rất ân cần, chắc là quá mức nhiệt tình, khiến Bất Niệm Tình Thâm đỡ không nổi, gửi một loạt dấu chấm lửng qua.

Lúc ấy, Mặc Mặc Vô Ngữ trả lời, cũng là một hàng chấm lửng.

Bạn nói với Mặc Mặc Vô Ngữ: “Thật đấy thật đấy, anh trang bị tốt, thao tác tốt lại nhiệt tình, lúc trước khi tôi bị Bất Niệm Tình Thâm truy sát thì anh chủ động lại giúp đỡ, từ lúc đó tôi đã thầm thích anh rồi. Định cùng anh đi chiến trường lại thấy trang bị mình quá kém, sợ ngáng chân anh, đành cầu sự phụ tôi đi theo bảo hộ anh, thì đầu vợ chồng liên server này vốn định thổ lộ với anh, không ngờ anh lại cùng sự phụ chạy đi kết hôn mất rồi...”

Tô Tiểu lọc cọc đánh một đoạn dài, thấy có vẻ rất chân thành rất tha thiết, đang chuẩn bị chụp ảnh gửi lên oai oai cho Hoa Vô Tình để tranh công, thì nghe có tiếng nói từ trong tai nghe.

“Tô Tiểu!”

Tô Tiểu giật mình, sau đó nhìn thấy trên kênh oai oai mình đang lên, đã xuất hiện cả Phát Thanh Viên.

“Tô Tiểu em đang làm gì thế?”

Bình thường giọng của Phát Thanh Viên rất lời cuốn rất dịu dàng, sao hôm nay nghe có chút kỳ quái, còn có mùi nghiêng răng nghiêng lợi.

Tô Tiểu dấu có mê hoặc, nhưng vẫn nhìn giao diện trò chơi trước, sau đó, cô dần ra.

Bởi vì lúc trước trò chuyện loạn tung cả lên, lại thêm Mặc Mặc Vô Ngữ và Bất Niệm Tình Thâm đều đáp lại một hàng chấm lửng, kết quả, cô không chú ý đăng trước tên của Mặc Mặc Vô Ngữ và Bất Niệm Tình Thâm đều có một dấu v màu xanh lá, có nghĩa là, cái tin cô gửi cho Mặc Mặc Vô Ngữ, cũng cùng lúc gửi cho Bất Niệm Tình Thâm.

Xong rồi, cô chết chắc rồi.

Nắm vững nguyên tắc thành thật được khoan hồng, chống cự bị nghiêm phạt, Tô Tiểu chụp lại toàn bộ cuộc đối thoại của mình với Hoa Vô Tình gửi cho Phát Thanh Viên, sau đó lẩn lộn làm nũng.

“Ừm, Mặc Mặc Vô Ngữ trả lời thế nào?” Phát Thanh Viên xem xong, bắt đầu để ý tình hình phát triển.

Mặc Mặc Vô Ngữ nói với bạn: “Là Hoa Vô Tình bảo cô làm vậy phải không?”

Phụt....

Chuyện gì cũng không giấu được hỏa nhãn kim tinh của ngài à nha!

Bạn nói với Mặc Mặc Vô Ngữ: “...Sao anh biết?”

Mặc Mặc Vô Ngữ: “Vừa đi ngang qua Trường An, thấy cô với tên thích khách ngồi xổm cạnh cô. Hoa Vô Tình cùng đội với ta, mắt hồn mất vía, nói chuyện cũng kỳ cục, ta tùy tiện gạ hỏi cô chút thôi.”

Tô Tiểu nhìn xung quanh mình, không thấy có gì khác lạ, sau đó cô mời Bất Niệm Tình Thâm tổ đội, lúc đội lập xong, liền thấy Bất Niệm Tình Thâm đang ngồi bên cạnh mình.

Danh xưng trên đầu anh là —— Phu quân của Hứa Ngải Di Thâm.

Mà Tô Tiểu nhìn nhân vật game của mình, trên đầu cô gái ấy cũng treo một danh hiệu—— Nương tử của Bất Niệm Tình Thâm.

Nếu chỉ vì thi đấu liên server, cũng không tất yếu phải đội danh xưng phu thê đi rêu rao, vì danh hiệu ấy không thêm bất cứ thuộc tính gì, chỉ biểu lộ hạnh phúc mà thôi.

Tô Tiểu cười híp mắt, đang ngẫm xem nên nói chuyện này với Mặc Mặc Vô Ngữ thế nào, thì thấy Phát Thanh Viên nói trong đội ngũ.

Bất Niệm Tình Thâm: Mặc Mặc Vô Ngữ là nữ đấy.

Hứa Ngải Di Thâm: A? Sao anh biết?

Bất Niệm Tình Thâm: Hỏi.

Hứa Ngải Di Thâm: Hỏi ai? Hỏi thế nào?

Bất Niệm Tình Thâm: Hỏi Mặc Mặc Vô Ngữ, cậu là nữ à?

Sau đó cô ấy trả lời là phải? Có cần phải đơn giản thế không nha!

Đúng lúc ấy, Tô Tiểu nhận được tin nhắn từ Mặc Mặc Vô Ngữ.

Mặc Mặc Vô Ngữ nói với bạn: “Phải, ta là con gái, ta thao tác cũng được, trang bị cũng thuộc hàng đỉnh, lúc trước chơi game online toàn bị gọi là nhân yêu, sau nói chuyện, đều có người nghi ngờ là dùng phần mềm đổi giọng nói, cuối cùng có người tin, thì lại bắt đầu đeo bám. Không muốn yêu đương trong game, nên vẫn luôn chơi nick nam.”

Mặc Mặc Vô Ngữ nói với bạn: “Giờ thì...Nhân sinh khổ đoản, ngại gì không thử.”

Bạn nói với Mặc Mặc Vô Ngữ: “Hôm nay cậu nói nhiều quá, tôi thấy chả quen tí nào.”

Mặc Mặc Vô Ngữ nói với bạn: “...”

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Ha ha ha ha ha ha!

Thế lực Mặc Mặc Vô Ngữ: Im lặng!

Thế lực nguyên lão Hoa Vô Tình: Dạ dạ dạ, em không cho anh nói, anh tuyệt sẽ không mở miệng.

Quân chủ Loạn Đánh Tỷ Bà: CMNC!

Thế lực Thanh Thành Tuyết: MN, đừng nói tục.

Quân chủ Loạn Đánh Tỷ Bà: Bà xã đại nhân dạy chí phải.

“Oa, mọi người hài hòa thật đấy.” Tô Tiểu cười nói.

“Được rồi, chúng ta nói chuyện chính thôi.” Phát Thanh Viên ngữ khí nghiêm túc.

“Hả?”

“Hôm nay em thổ lộ với người khác ở ngay trước mặt anh .”

“Em chỉ giúp thôi mà, hơn nữa cậu ta cũng là nữ.”

“Em thổ lộ với người khác ở ngay trước mặt anh là sự thật.”

MN, đổi câu khác có được không? Tô Tiểu trợn mắt, “Vậy anh muốn làm sao?”

“Sáng sớm mai phạt em.”

Mặt Tô Tiểu lập tức đỏ bừng lên, đối phương có lẽ cũng thấy câu ấy có hơi kỳ, nên ho khan hai tiếng, rồi nhanh chóng chuyển sang chuyện khác.

Ak...

Sáng ngày mai bọn họ không có giờ học, Phát Thanh Viên nói muốn đưa cô đi chạy bộ, ngày mùa đông trời sáng muộn, tối lửa tắt đèn à nha, lẽ nào anh ấy muốn làm chuyện gì?

Tô Tiểu dùng hai tay ôm mặt, “Ôi ôi, mong quá đi mất!”

43. Chương Phiên Ngoại 03-04

Chương 62: (NT3) Cư An Tư Vi

Tô Tiểu và Trần Vi đều đang yêu.

Mỗi ngày vào 7h 30 sáng, Tần Trạc Quân sẽ mang bữa sáng tới đứng dưới ký túc của Tô Tiểu, sau đó gọi điện cho Tô Tiểu, bảo cô xuống lấy, gặp dịp Tô Tiểu có tinh thần thì, hai người sẽ đến sân tập của trường chạy vài vòng, sau thì ngồi ở băng ghế bên cạnh sân chuyện phiếm.

Cuộc sống luôn mỹ mãn và hạnh phúc.

...

Rồi đến một ngày, Trần Vi nổi giận.

Lúc đó Tô Tiểu cũng ở trong phòng, cô nghe Trần Vi mắng to: “Đều là yêu nhau, anh xem Tần Trạc Quân kia, mỗi ngày đều đem bữa sáng cho Tô Tiểu, mỗi ngày đều kéo nó đi rèn luyện thân thể, cùng nó đi lên tự học, mà anh thì sao, anh làm gì hả?”

“Thôi đi, tôi không dậy được, sao anh biết tôi không dậy được? Ngủ muộn thì nghỉ ngơi nhiều chút? Tôi thấy anh đang lấy cớ thôi!”

Lời An Lạc nói Tô Tiểu không nghe rõ, cô chỉ nghe giọng Trần Vi càng lúc càng vút cao, cơn thịnh nộ sắp đạt tới đỉnh điểm.

“Anh chính là không đủ thành tâm! Rèn luyện thân thể...MN, vậy cũng gọi là rèn luyện thân thể, sao anh không đi chết đi!” Tô Tiểu thấy Trần Vi hơi khựng lại, sau đó vẻ mặt có chút là lạ, cô bỗng sờ sờ cảm một cách bí ối, lẽ nào cái vụ rèn luyện thân thể ấy có gì mờ ám?

Lại nói, từ khi Trần Vi yêu đương, thì cô nàng có mấy ngày cả đêm không về ngủ!

Sau cuộc chiến điện thoại, Trần Vi cả một ngày đều không thèm tiếp điện thoại của An Lạc.

Buổi chiều Tô Tiểu cùng Tần Trạc Quân đi công viên phơi nắng, Tô Tiểu thuận miệng kể chuyện đó ra, Tần Trạc Quân nghe xong thì bật cười, “Hôm nay An Lạc có tới tìm anh, cậu ta khóc lóc kể lể, bảo anh đừng có làm quá mức.”

Tô Tiểu phun ra, “Vậy anh nói sao?”

Vào đông ánh mặt trời ấm áp sạch sẽ, cứ vậy chiếu lên người anh, hòa tan vào nét cười trên mặt anh, sưởi ấm cả lòng người.

Tần Trạc Quân nắm tay Tô Tiểu, khẽ nói: “Anh nói những gì anh làm vẫn còn chưa đủ.”

...

Hôm sau, Tô Tiểu xuống lầu, phát hiện An Lạc cũng mang bữa sáng tới đứng ở dưới, đang gọi điện thoại, thấy Tô Tiểu xuống thì bày ra bộ mặt đau khổ, “Trần Vi tắt máy.”

Tô Tiểu gật đầu, “Cô nàng ngủ tới 11 giờ là cái chắc.”

An Lạc giậm chân, “Tô Tiểu, cậu có thể nói với cô ấy, 7 giờ sáng nay tôi đã tới đây chờ, còn sớm hơn cả hán ta không!” An Lạc chỉ vào Tần Trạc Quân, nói.

Tần Trạc Quân khẽ nhắc túi đồ trong tay, trong đó có sữa đậu nành nóng và bánh bao, lúc này còn đang bốc khói, ngược lại là túi của An Lạc, chẳng có chút hơi nào, khẳng định là lạnh ngắt rồi.

An Lạc cực kỳ chán nản đem bánh sủi cảo chiên nguyệt ngất ăn hết, sau đó vừa đi vừa than thở, “Lão Tần ạ, đều tại vì ông không phúc hậu đấy!”

Ngày thứ ba, An Lạc vẫn ở đó, Trần Vi vẫn ngủ như cũ.

Ngày thứ tư, ngày thứ năm...

Ngày thứ sáu, trong tay An Lạc xách hai túi cơm sáng, Tần Trạc Quân không ở.

Tô Tiểu biết Tần Trạc Quân hơi bị cảm, bèn bảo anh đừng đến đưa đồ nữa, vốn là Tần Trạc Quân không nghe, kết quả Tô Tiểu nói, anh bảo An Lạc đưa em cũng được mà, anh ngủ nhiều chút, chờ một lát em qua thăm anh, thế nên, biến thành một mình An Lạc đứng chờ dưới ký túc xá.

Trần Vi vẫn ngủ say như thường.

Nhưng khi Tô Tiểu lên phòng, phát hiện hôm nay Trần Vi không nằm trong chăn, cô nàng mặc áo bông đứng bên cửa sổ, trên mặt có ý cười nhàn nhạt.

“Hán ta vẫn chưa biết tôi là Vi Tiểu Hường Noãn.” Bỗng Trần Vi nói.

“Vậy bà có muốn nói cho cậu ta không?” Tô Tiểu cắn miếng bánh bao, nhồm nhoàm hỏi.

“Xem hán biểu hiện đã.” Trần Vi cười cười, chừng là An Lạc đã đi xa rồi, cô nàng mới rời khỏi cửa sổ.

“Gần đây bà lạnh nhạt với cậu ta thế, cậu ta có nghĩ bà không đủ yêu cậu ta không?” Nghĩ đến đó, Tô Tiểu bỗng lên tiếng.

Trần Vi hơi ngẩn ra, “Vậy tôi sẽ nói cho hán, tôi là Vi Tiểu Hường Noãn.”

...

Ngày thứ mười.

Tô Tiểu và Trần Vi cùng nhau đi xuống.

Bốn người họ đi dọc theo sân tập của trường.

Tô Tiểu bỗng nảy ra một ý tưởng, “Ai, lúc trước chẳng phải anh nói có thể công em chạy 5 vòng sân à? Để em kiểm tra xem anh đã khỏi ốm chưa?”

“Ừ!” Nghe vậy, Tần Trạc Quân hơi ngồi xuống.

“Đứng là được, em nhảy thẳng lên.”

Tần Trạc Quân bất đắc dĩ cười cười, rồi đứng thẳng lên.

Trần Vi đứng một bên lắc đầu, “Bà đừng có làm gãy lưng người ta nhé, đến lúc đó thì chỉ có bà là thiệt thôi.”

Tô Tiểu lập tức nguyền một cái, cô lùi mấy mét ra sau, rồi chạy lấy đà, bật người, nhảy lên lưng Tần Trạc Quân, vững vàng treo trên người anh, hai tay quàng quanh cổ anh, mà tay Tần Trạc Quân thì ôm lấy bắp đùi cô, làm tim cô đập như trống nổi, đang lúc cô mặt đỏ tai hồng, thì chợt nghe phía sau có tiếng động.

“Này, đứng vững nha!” Trần Vi rống.

Phụt...

Tô Tiểu cao không quá 1 mét 63, nặng 47 kg.

Trần Vi tuy cũng rất gầy, nhưng do người cao, nên có lẽ còn nặng hơn Tô Tiểu 10 kg, mà Tần Trạc Quân 1m83, An Lạc có lẽ chừng 178, chân cậu ta cũng vừa mới lành xong, phen này Trần Vi mà nhảy lên, An Lạc khổ rồi.

Tần Trạc Quân xoay người lại, Tô Tiểu cũng không cần ghé cổ nhìn nữa. Lúc này, cô thấy Trần Vi lùi thật xa ra sau, chạy đà, nhảy lên....

Con bé này tưởng mình là vận động viên nhảy cao quốc tế à trời.

Thân mình An Lạc nghiêng ngả, Tô Tiểu suýt nữa là che mắt lại không nhìn tâm nhìn nữa, nhưng may là, cậu ta cũng trụ lại được.

Tần Trạc Quân thản nhiên nói, “Không phải em nói muốn thử xem à? Anh công em chạy 5 vòng nhé!”

“Được được!” Tô Tiểu lớn tiếng cổ vũ, sau đó cô và Tần Trạc Quân nhìn nhau cười.

Trần Vi: “Vây cùng nhau, hai người đua đi!”

An Lạc: “...”

Mặt cậu ta nhăn lại thành một trái khổ qua.

Chương 63: (NT4) Giải đấu vợ chồng liên server 1

Phòng ký túc của Tô Tiểu và Trần Vi chỉ có hai người ở.

Tần Trạc Quân là quản lý mục game của trường, anh mang tới hai tấm thẻ chứng nhận của câu lạc bộ máy tính, sau đó, có thể lấy danh nghĩa sửa máy tính để tự do ra vào ký túc nữ.

Thi đấu vợ chồng liên server tổ chức vào tiết Nguyên Đán, lúc đó cuộc tuyển chọn người chơi ngôi sao cũng vào giai đoạn cuối, bên tổ chức tiết lộ 10 đôi vợ chồng vào đến vòng chung kết sẽ phải đến tham gia thi đấu ở thành phố C, lúc đó người chơi ngôi sao cũng sẽ tới làm người hướng dẫn chương trình.

Thành phố C cách nơi bọn Tô Tiểu khoảng 4 tiếng đi xe, Tần Trạc Quân ngó ý nếu có thể vào được chung kết, bọn họ có thể đi thành phố C du lịch.

Cho nên, thi đấu phải đánh cho tốt.

Sau khi bàn bạc, Tần Trạc Quân lợi dụng sự thuận tiện của chức vị, vác laptop sang phòng Tô Tiểu, rồi hai người ngồi chơi cùng nhau. Trần Vi cũng nói thật với An Lạc mình là Vi Tiểu Hưởng Noãn, An Lạc được sủng mà kinh, tự tưởng tượng ra là Trần Vi thích cậu ta, nên mới vào game tìm cậu, lập tức sung sướng không thôi, nhưng Trần Vi khó được một lần không phủ nhận, chỉ nhéo thắt lưng An Lạc mấy cái, làm cậu ta gào loạn cả lên.

Nhưng chỉ vài ngày sau An Lạc lại cảm thấy như là Trần Vi đang đặc biệt thử thách cậu ta, lập tức nghiêm túc nhìn nhận vấn đề này, còn cho Trần Vi cam đoan đủ các loại, mấy thứ đó Trần Vi chỉ nói qua một chút, Tô Tiểu hỏi cô nàng cũng không nói, nhưng thấy ý cười trong mắt cô nàng, Tô Tiểu thấy An Lạc chắc cũng tổn đủ công sức.

Qua nỗ lực đào quáng mấy ngày trước, Tô Tiểu tặng cho Bất Niệm Tình Thâm một thanh Nha • Tru Tâm cực phẩm. Không biết có phải hệ thống cố ý quấy phá hay không, lúc trước cô làm vũ khí đều ra cực phẩm, lần này cái thứ nhất ra lại là đồ rác, lẽ nào hệ thống đang khảo nghiệm lòng thành của cô? Dù gì Tô Tiểu cũng đã đào quáng đến hoa mắt chóng mặt mấy ngày, rồi bán quáng thạch lấy tiền mua tài liệu hiếm, mệt đứt cả người.

Vì giải đấu vợ chồng liên server, nick Bất Niệm Tình Thâm kia công kích cao nhưng da mỏng, cần Tô Tiểu làm siêu nhũ mẫu, nên cuối cùng cô vẫn không mặc trang bị chiến trường.

Nâng cấp phần cứng giúp cô mạnh lên nhiều, nhưng cái trò chơi này ấy à, trang bị cũng không phải là tất cả, thao tác trâu bò mới là kẻ mạnh thật sự, cho nên, để biểu hiện tốt trong thi đấu, Tô Tiểu cũng được Tần Trạc Quân hướng dẫn trực tiếp mấy ngày liền.

Giờ, phòng Tô Tiểu đang có bốn người, cứ như mở một quán net mini vậy, còn là ghế đôi nữa.

Trận thứ nhất của Tô Tiểu và Tần Trạc Quân đấu với một đôi vợ chồng bên server Thu Thủy Y Nhân —— chức nghiệp là thầy thuốc và kiểm khách.

Lực sát thương của Bất Niệm Tình Thâm với thầy thuốc khiến người ta lộn ruột, cho nên trận này không có gì phải lo.

Bên cạnh là Trần Vi và An Lạc, một người thuộc chức nghiệp hỏa lực trâu xuất hơn nữa còn có thể khổng chế, một người thuộc chức nghiệp chủ kháng, da dày không nói còn có thể gia tăng thuộc tính của đồng đội, nên đội bạo lực của họ giải quyết trận đấu còn nhanh hơn, kết quả hai bên còn độ nhau.

“Chúng ta xem xem ai đánh xong trước nhé!”

“Không so.”

“Đi mà...”

“Không đi!”

T T...

Ngày đầu tiên có 10 lượt đấu, Tô Tiểu và Trần Vi đều may mắn đi được tới cuối. Mấy đôi trong thế lực cũng qua, khá là bị kịch là Loạn Đánh Tỳ Bà và Thanh Thành Tuyết, hai chiến sĩ, không có lực công kích, ở một trận bị người ta dây dưa tới chết.

Nhưng hai người vẫn rất vui vẻ, spam trong thế lực nguyên rửa các đôi vợ chồng đang tham gia chiến đấu, gặp ai bị loại, hai người kia cười hả hê, còn kích động họ cùng đi nguyên rửa, thật khiến người ta dở cười dở mếu.

Thi đấu ngày thứ hai, trận đầu bọn Tô Tiểu gặp phải Lam Điều và Khuynh Thành Nhất Tiểu.

Phong cảnh sân đấu không cố định, hôm qua còn là trời đông tuyết trắng, hôm nay đã biến thành tây sơn lá đỏ.

Trong chiến trường liên server cũng không thể tán gẫu, nhưng Tô Tiểu cũng không có ý chào hỏi bọn họ, nhưng mấy giây trước khi hai bên bắt đầu đánh, Tô Tiểu nhận được mật ngữ của Lam Điều.

Người lạ Lam Điều nói với bạn: Thật khéo.

Tô Tiểu hơi ngần ra, đang ngẫm xem có nên đáp lại không, thì chiến trường đã bắt đầu. Bất Niệm Tình Thâm đã sớm lên ra sau thầy thuốc, đâm một nhát vào lưng, nhưng Tô Tiểu phát hiện, dây máu của Khuynh Thành Nhất Tiểu không tụt nhiều lắm, xem ra trang bị của cô ta đã lên tới cấp cao rồi, lẽ nào cô ta đã mặc bộ trang bị hoàng kim phẩm chất cao trong bản đồ ẩn rồi?

Trong khoảng thời gian này bọn Tô Tiểu không quan tâm những thứ khác, cũng không biết bộ trang bị trong Uyên Ương Chức Cầm đã bị đánh ra rồi...

“Thêm máu!” Mất thấy Tô Tiểu thất thần, Tần Trạc Quân trầm giọng nói.

“À! À!” Cô phản ứng rất nhanh, lập tức tiến lên, chỉ tiếc vừa vặn bị Khuynh Thành Nhất Tiểu khóa mất kỹ năng thêm máu, mà thích khách rất giòn, vừa đâm một nhát đã hiện thân, giờ đang bị Lam Điều truy sát, trong chớp mắt Bất Niệm Tình Thâm chỉ còn lại non nửa dây máu.

Đang lúc chỉ mình treo chuông, sừng vật Yên La của Tô Tiểu phóng một đại chiêu thêm máu, tình thế lập tức nghịch chuyển.

Bọn họ cuối cùng cũng thắng, loại nóc ao Lam Điều và Khuynh Thành Nhất Tiểu.

Nhưng sau khi đấu xong, Tô Tiểu lại bị Tần Trạc Quân thẩm tra.

Anh mặt không biểu tình, cũng không thấy tức giận gì, chỉ dùng cái giọng lạnh như băng nói: “Đối thủ là Lam Điều, liền không nỗ xuống tay?”

Trần Vi hát đệm bên cạnh, “Mới không đâu, nó mà thấy Lam Điều thì sẽ như cắt tiết gà, kêu ngao ngao bỏ nhào lên ấy chứ.”

Vốn định nói giỡn thôi, ngờ đâu hiện trường chẳng ai cười, Trần Vi đảo mắt, thấy hai người tâm tình bất thường, cùng An Lạc nhìn nhau một cái, rồi cả hai đồng thời im bặt.

“Đâu có...” Tô Tiểu nhỏ giọng thanh minh, lúc đó cô có ngần ra một lát, là vì không ngờ trong chiến trường Cổ Mặc lại mật ngữ với cô, vốn đâu phải là không nỗ xuống tay gì đâu a!

Tô Tiểu bỗng cảm thấy, bạn Tần hình như có chút thành kiến với Lam Điều?

Buổi tối ra ngoài ăn, bạn Tần vẫn giúp cô kéo ghế như cũ, gấp thức ăn cho cô, nhưng không biết có phải ảo giác của cô không, cô luôn thấy Tần Trạc Quân rầu rĩ, có vẻ không vui lắm, vấn đề là trông anh vẫn có vẻ bình thường, Tô Tiểu thấy nhức đầu, cô thấy bạn Tần giả vờ đứng đắn, có chuyện gì đều cứ thích nén trong lòng, sớm muộn gì cũng bị táo bón...

Cơm nước xong, bọn họ và Trần Vi chia ra hai đường, bọn Trần Vi buổi tối muốn đi quán rượu chơi, cô và Phát Thanh Viên đi dạo trong sân trường...

Tay Tô Tiểu được Phát Thanh Viên nắm, cả đường hai người không nói gì.

Cuối cùng, Tô Tiểu phá vỡ im lặng. “Rốt cuộc hôm nay anh sao thế hả?”

Đợi một lúc thật lâu, Phát Thanh Viên mới khẽ nói: “Lúc em dõi theo người khác, thì anh đang dõi theo em.”

Tô Tiểu ngần ra.

Cô dừng lại, nghiêng đầu nhìn Tần Trạc Quân, ở đó không có đèn đường.

Ánh sáng ảm đạm, khuôn mặt anh rất mờ lung, nhưng bờ mi lại rất rõ ràng, lông mi đang hơi run run, tựa như đang nói cho Tô Tiểu, anh rất căng thẳng.

“Anh biết?” Tô Tiểu nhéo nhéo lòng bàn tay anh, “Anh biết em từng thích cậu ta?” Tần Trạc Quân không lên tiếng.

Tô Tiểu lại hiểu ra, cô quay người sang, nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng anh: “Chàng hũ nút à, em yêu anh.”

Tần Trạc Quân vẫn im lặng như cũ, Tô Tiểu bắt mãi ngẩng đầu, vừa vặn nhìn vào đôi mắt đen lấp lánh như hắc diệu thạch của anh.

Cô thấy đôi mắt ấy càng ngày càng gần về phía mình, cô cảm giác thân thể anh cứng đờ, mà chính cô dường như cũng đang run rẩy.

Cuối cùng...

Đôi môi anh chạm lên môi cô, Tô Tiểu chỉ thấy mặt mình soạt một cái đổ lên, cô cứng đờ ra đó không biết nên làm gì mới tốt, mà Tần Trạc Quân này cũng là một anh đầu gối, nên hai người chỉ môi kề môi, tựa như hai bức tượng khắc gỗ đứng ở nơi ấy....

Cái gì mà mềm mại, hương khí nhàn nhạt, đều là mấy thứ chết tiệt lừa người hết!!!!!!!

Rất lâu sau này nhớ lại, Tô Tiểu khổ cả mặt nói, nụ hôn đầu của cô, đã trao ột khối gỗ...

44. Chương Phiên Ngoại 05

Chương 64: (NT5) Giải đấu vợ chồng liên server 2

Hai người phối hợp ăn ý, thêm cả súng vật lợi hại khiến đối thủ thất kinh, cho nên thi đấu ngày thứ hai Tô Tiểu và Phát Thanh Viên cũng kết thúc sớm. Hai người vốn định ra ngoài xem phim, kết quả vì bên Trần Vi còn chưa đánh xong, Trần Vi yêu cầu Phát Thanh Viên phải luôn luôn quan chiến, đến lúc quan trọng thì đánh thay, tránh cho bọn họ bị loại.

Không còn cách nào khác, hai người đành ở lại trong phòng.

Nếu không thể ra ngoài xem phim, thì chúng ta ở trong phòng xem vậy!

Tô Tiểu lên trang web của trường tải mấy bộ phim mới xuống, sau đó mở ổ E, chọn thư mục điện ảnh. Mở ra sau trong đó có một dãy phim, ở trước nhất lại là bộ phim về cuộc thi thiết kế sáng nghiệp mà năm đó sinh viên bọn họ tự quay.

Nhìn thấy nó, Tô Tiểu vui vẻ.

“Ak, trong này có anh, em xem nhiều lần vậy mà không phát hiện.” Nghĩ tới cái tạo hình gốc ghêch đầu húi cua, kính mắt vành đen của Phát Thanh Viên, Tô Tiểu lại buồn cười.

Nhưng cô cười cười, phát hiện mặt Phát Thanh Viên đã hơi đen.

Cô lập tức ngậm miệng, thầm nghĩ tự tát mình. Thật là đầu heo mà, tự vạch áo cho người xem lưng, nói đã xem phim này nhiều lần, chẳng phải ý tứ là vì xem Cố Mặc mà ôm lấy bộ phim này phát gốc sao, còn nói không nhận ra anh, ak...

Chắc anh tức chết mất.

Tô Tiểu thật cẩn thận cười trừ, cô lấy tay kéo kéo ống tay áo Phát Thanh Viên, “Ha, xem bộ nào trước đây?”

Phát Thanh Viên nhìn cô chằm chằm không chớp, khiến trong lòng cô chột dạ. Nhưng lúc này, còn có người khác nữa, cô thấy mình không thể biểu hiện quá yếu đuối trước mặt một nữ vương như Trần Vi được, cho nên chỉ vào bộ phim ấy mạnh miệng nói, “Em cảm thấy anh diễn rất hay, yêu thầm cô hướng dẫn, cất giữ ảnh chụp, rất chân thật, kỹ năng diễn không tệ đâu! ^_”

Phát Thanh Viên vốn đang không có biểu tình gì, giờ lại đột nhiên cười một cái, anh bình thản gật đầu, “Ừ, phát ra từ tận đáy lòng mà!”

Tô Tiểu chợt thấy tim thất lại, cái gì mà từ tận đáy lòng chứ? Lẽ nào trước khi thích cô anh còn thầm yêu học tỷ nào? Nhìn về mặt anh mang cười, cô hận không thể nhào lên cắn ột miếng.

Được thôi, cô cũng hơi lý giải tâm tình của Phát Thanh Viên.

Chuyện cũ không cần nhắc lại, bình tĩnh, trầm ổn, Tô Tiểu thở ra một hơi, sau đó đưa tay cầm chuột.

Phát Thanh Viên múm môi, có chút uất ức nói: “Lúc đó nhóm kịch bản thảo luận có nói sẽ tìm em diễn cô hướng dẫn.”

Hả?

Tô Tiểu ngẩn ra, tay cũng khựng lại.

Cô nghĩ kỹ lại, quả thật có chuyện đó, nhưng cô đã trực tiếp từ chối.

Tô Tiểu quay đầu sang, “Cho nên...”

Phát Thanh Viên mất tự nhiên dời mắt đi, Tô Tiểu thấy mặt anh lại đỏ lên.

Kết quả, lòng cô nóng lên, nhào qua hôn chụt một cái, không ngờ lại vừa lúc bọn Trần Vi đánh xong, nên đúng lúc nhìn thấy.

“Ôi ôi!” Trần Vi mờ ám nói, “Lửa đốt người rồi hả!”

Tô Tiểu vốn định làm lén thôi, đâu biết hai người đang tập trung chơi game lại đột ngột xoay lại thấy, cô xấu hổ đỏ mặt không dám ngẩng đầu, lặng lẽ liếc Phát Thanh Viên một cái, phát hiện anh vẫn rất bình tĩnh, tức thì dậy lên dũng khí, chuẩn bị trừng Trần Vi một cái.

Trần Vi đang cười hả hê, không ngờ An Lạc cũng đột ngột sáp lại hôn má cô một cái.

Kết quả cô nàng ngoảnh sang trừng An Lạc, An Lạc cười ha ha.

Giờ thì, tám lạng nửa cân, ai cũng không nói được ai....

Nhưng tới lúc trận tiếp theo của bọn họ bắt đầu, Phát Thanh Viên tựa như còn chưa hoàn hồn, anh ngả người sang, khẽ khàng đặt một nụ hôn lên má Tô Tiểu rồi nhanh chóng rời đi, sau đó ngồi nghiêm không liếc ngang liếc dọc gì, tựa như xúc cảm như lông vũ lướt qua vừa nãy là ảo giác của Tô Tiểu.

Thấy cái vẻ ấy của Phát Thanh Viên, Tô Tiểu phụt một cái bật cười.

Cô thuận thế nắm lấy tay Phát Thanh Viên, “Ồ, đồ mờ hồ này!”

Phát Thanh Viên: “...”

“Ừm, bị em vạch trần rồi.”

—

[End]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nhau-lam-can-nhau-dau-tuong-ai-tuong-sat>